

Tình buồn

QUỲNH DAO

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương Kết](#)

QUỲNH ĐÀO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 1

Chuyện Xảy ra Năm 1962

Hoàng Hôn!

Năng chiều soi nghiêng lên thành cửa sổ tróc sơn cũ kỹ. Năng xuyên qua cả tấm màn cửa màu to bạc màu. Nó tạo cho khung cảnh bên trong nhà một vẻ huyền ảo, mờ nhạt. Một bức tranh mờ lung không thật, khá lạnh lẽo.

Bà Phương Trúc ngồi căn lấy tẩy trên cây bút chì. Mắt lơ đãng nhìn ra bầu trời gần sụp tối bên ngoài rồi cút đầu xuống quyển sổ chi tiêu trong gia đình. Bà đang lên kế hoạch cho chuyện sử dụng những đồng lương ít ỏi của chồng: gạo, dầu, thịt cá, bột ngọt, tiền điện nước, quà vật, tiền thuốc men, tiền học phí cho con, phần giải trí... Tất cả những tiết mục này không có một mục nào là không cần thiết... những con số lớn. Bà không hiểu sao cái con số kia mỗi tháng lại như phồng to lên. Trong khi tiền lương của chồng lại cứ nằm yên một chỗ. Bà căn lấy đầu bút ngẩn ngơ Phải làm sao đây? Phải thế nào cho thu chi cân bằng? Một bài toán thật hiểm hóc. Đóng vai trò nội trợ gần hai mươi năm bà vẫn không sao giải quyết được vấn đề ổn thỏa mà khỏi căng đầu. Đã ngồi thế này suốt một buổi chiều, căn rãng với bao nhiêu suy nghĩ. Gạch bỏ mục du hí chẳng? Bà vừa đưa tay lên thì thoáng hiện cái dáng dấp của Hiếu Bạch, thằng con trai bé bỏng có đôi mắt to đang chìa tay:

- Mẹ Oi! Đội bóng rổ Khả Lâm cừ lắm đấy!

Thế còn Hiếu Đan thì sao? Đứa con gái ngoan hiền an phận không dám đòi hỏi cha mẹ quá nhiều. Nó muốn cái gì cũng chỉ rụt rè:

- Mẹ Oi! Bạn Nguyễn Đức Mỹ mời con đi xem phim hôm nay.

Tất cả những thứ đó có thể phớt lờ không? Nếu không thì phải làm sao đây? Giả sử như xáo đi mục giải trí ngân sách thu chi vẫn chưa cân bằng được. Bà Phương Trúc suy nghĩ rồi định viết lại những con số ở phần xài vặt. Nhưng khi đọc lại không còn chỗ nào có thể cắt xén được nữa. Ngoại

trừ hạ thấp tiêu chuẩn bữa ăn. Nhưng như thế là không được. Bà hiểu rất rõ chuyện không thể nào hạ thấp chất lượng bữa ăn. Con Hiếu Đan lúc này gầy quá, nó có triệu chứng của bệnh thiếu máu. Ông Minh Viễn - Chồng bà thì lúc này sức khỏe cũng kém thấy rõ. Còn thằng Hiếu Bạch con trai bà thì nó đang ở tuổi sung sức, ở cái tuổi phát triển mạnh, một năm nó cao thêm một tấc. Nó đang cần nhiều thức ăn đủ chất dinh dưỡng. Tóm lại, tính tới tính lui, chỉ có thể kết luận: Có tính thể nào thì tiền lương của chồng mang về cũng không đủ chi phí cho gia đình.

Năng đã sụp tắt. Bóng tối bắt đầu tràn lan. Bà Phương Trúc nhớ ra giật mình đứng dậy. Chiếc đồng hồ reo cũ kỹ trên bàn đang chỉ quá số năm một chút. Nhanh thật, mới đây mà đã trên năm giờ. Minh Viễn và đám con trẻ sắp quay về nhà. Cái thằng Hiếu Bạch ấy vừa xông vào cửa là đã gào lên đòi cơm, than đói. Bà Phương Trúc vội vã thu xếp sổ sách cho vào hộc bàn rồi quay xuống bếp.

Nhà bếp là một chiếc phòng nhỏ đến độ không thể nhỏ hơn được. Vừa bước vào là phải sặc sụa vì mùi gaz. Đứng ra thì nó không phải là cái phòng gì cả, Nó chỉ là một cái chái được che tạm. Cái nhà của nhà nước cấp mà. Chồng làm ở cơ quan, được nhà nước cấp cho một cái nhà nhỏ hai phòng sáu thước vuông. Phía sau có cầu xí và nhà tắm, luôn cả bếp. Lúc đầu vì hai con còn nhỏ, nên vợ chồng bà ở phòng trước. Còn phòng sau dành chung cho hai đứa. Nhưng rồi theo thời gian, trẻ con đã lớn rất nhanh, không lẽ để cho hai chị em chúng không con chị mười tám tuổi, còn đứa em trai mười bảy lại ở chung một phòng? Thế là... đành bốp bụng bỏ ra tí tiền biến nhà bếp thành một chiếc phòng riêng cho Hiếu Bạch. Còn nhà bếp? Cơi thêm cái mái nhà đẩy ra sau hơn.

Vừa vo gạo xong đặt lên bếp gaz, bà Phương Trúc nghe có tiếng động ở cửa. Để khỏi phải chạy tới chạy lui mở cửa, bà đã làm cho cả nhà bốn chiếc chìa khóa. Bà đứng ở sau lắng nghe. Đây là một thú vui nhẹ nhàng không biết tự bao giờ, bà lại yêu thích cái trò đó. Nghe tiếng động, tiếng bước chân rồi đoán thử ai đang bước vào. Một sự vui thích bí mật. Cả một cuộc đời, gần như tình yêu của bà đều đặt hết lên những con người kia. Bất kỳ tiếng bước chân đó là của ai đều mang đến cho bà một niềm vui thầm lặng.

Người bước vào cửa có bước chân nhẹ nhàng. Cánh cửa mở với tiếng động nhỏ. Tiếng đặt ví da lên bàn rồi những bàn chân rón rén. Bà Phương Trúc đã đoán ra là ai. Và quả đúng như vậy. Một khuôn mặt thanh tú sáng sủa thò vào nhà bếp, đôi mắt to đen nổi bật trên khuôn mặt trắng xanh. Một nụ cười hiền lành an phận.

- Mẹ Oi! Con có chuyện muốn thưa với mẹ.

- Thì vào đây đã nào? Bà Phương Trúc đưa mắt trù mẫm nhìn con. Đứa con gái nhỏ nhắn. Vị khách đầu tiên về nhà - Con phụ mẹ lật bó rau muống này nhé?

Không hiểu vì sao lúc gần đây, bà lại mong mỏi và thích thú được gần con gái vô cùng. Không còn gì để nói, chỉ cần ngồi cạnh nó, nhìn nó là đủ. Con đã lớn, càng ngày nó càng có vẻ sáng sủa, có vẻ trưởng thành. Bà yên lặng ngắm con. Có một đứa con gái đẹp là một sự kiêu hãnh của người làm mẹ. Dù Hiếu Đan không đẹp lắm. Nó gầy quá, an phận, không sôi nổi. Cái hiền lành thái quá kia làm cho nó như chìm hẳn giữa bạn bè. Nhưng mà trong mắt bà mẹ, thì dù thế nào con mình vẫn đẹp hơn.

Hiếu Đan bước vào mang rổ rau ra trước cửa bếp ngồi trên chiếc ghế nhỏ để nhặt. Nhà bếp chật quá, không đủ chỗ chứa hai người. Bà Phương Trúc trộm nhìn con gái. Đôi mày con như cau lại, đôi môi mỏng mím mím. Nhìn những cử chỉ quen thuộc đó, bà đã đoán biết được sự việc, chắc chắn là con nó đang có cái gì phân vân.

- Hiếu Đan này! Ban nãy con bảo là con có chuyện gì muốn nói với mẹ, phải không?

Hiếu Đan ngẩng lên, nhìn mẹ, thăm dò, rồi cúi xuống rổ rau muống.

- Mẹ Oi, mẹ biết Nguyễn Đức Mỹ mà?

- Ờ. Mẹ làm sao không biết. Nó là bạn rất thân của con mẹ mà.

- Dạ đúng rồi - Hiếu Đan nói - Mẹ biết không đến thứ bảy này là sinh nhật thứ 18 của nó. Hôm ấy sẽ có một bữa tiệc nhỏ. Nó cứ bắt con phải tham dự. Bà Phương Trúc nhìn Hiếu Đan. Bà đã đoán biết phần nào ý nghĩ của Đan. Bạn thân tổ chức tiệc sinh nhật thì đương nhiên được mời không thể khước từ. Con gái dù gì cũng mười tám tuổi rồi, chuyện giao tiếp xã hội là cần thiết... nhưng mà... bà yên lặng một chút nói:

- Có phải là con lo... không có áo đẹp để mặc trong buổi tiệc đó, phải không?

- Không phải chỉ vậy. Mà là... con muốn phải có một cái gì để mừng bạn. Chẳng hạn như tặng một ổ bánh sinh nhật cho Mỹ hoặc một cái gì đó...

Bà Phương Trúc nhớ lại phần dự toán thu chi ban nãy, lòng chột bối rối. Bà không muốn con gái thất vọng. Hiểu Đan xưa đến giờ không phải là đứa con gái thích đòi hỏi se suạ Nó là đứa hiểu biết. Nó hiểu biết hoàn cảnh khó khăn của gia đình, nên không bao giờ dám mơ ước cái gì ngoài tầm tay với. Mỗi lần cần cái gì Đan thường hay quanh co dài dòng thăm dò. Nhưng khi gia đình không đáp ứng được nó cũng không hề tỏ ra buồn phiền.

Nhưng mà... lần này thì khác... lần này có liên hệ đến thể diện của một đứa con gái. Bà Phương Trúc nghĩ - con gái mình không còn là một đứa bé con. Nó đã trưởng thành. Nó phải giữ mặt giữ mày trước bạn bè. Nhưng mà... nhưng mà... thể diện... Sao lúc này lại gay thế? Phải làm sao? Phải thế nào mới đủ cho nó đây? Bất giác bà thở dài.

- Mẹ Oí! Hiểu Đan nhìn mẹ rụt rè nói - con nghĩ là... chuyện ăn mặc thế này cũng được, có điều quà thì cần thiết... con thấy phải có cái gì cho bạn.

Bà Phương Trúc lúng túng:

- à, mà này. Hình như Nguyễn Đức Mỹ nhà khá giả lắm phải không con?

- Vâng, nhà nó giàu lắm mẹ - Hiểu Đan nói không nghĩ suy:

- Mẹ đến đấy mà xem. Nhà nó thật to, đủ tiện nghi: Máy hát, đàn piano, tivi, cassette đủ thứ, cái gì cũng có. Tại sao mẹ biết không? Cha nó là Quản đốc Xí Nghiệp dệt Thái An mà.

- à.

Bà Phương Trúc chỉ “à” một tiếng rồi yên lặng. Chỉ có tiếng dao xắt cải trên thớt. Làm bạn với con nhà giàu trong khi hoàn cảnh mình kém xa quá là một khổ tâm, bà nghĩ. Hiểu Đan thấy mẹ yên lặng hỏi:

- Mẹ Oí đang nghĩ gì đấy?

- Ồ không có gì cả.

Bà Trúc nói. Có tiếng lục cục bên nồi cơm. Thế này là cơm đã sôi. Bà Trúc bước đến bên bếp, vặn nhỏ hơi gaz xuống, rồi quay lại nhìn trộm con gái.

Hiểu Đan đang cầm củi nhặt rau, một phần tóc ngắn lòa xòa trước trán. Từ

xa nhìn lại chỉ trông thấy hàng mi dài cong vút và chiếc mũi nhỏ. Có một cái gì lao xao trong lòng. Tình yêu con như những cơn sóng lăn tăn trong tim. Bà Phương Trúc ngưng lại nói:

- Hiếu Đan, chuyện đó con khỏi phải lo, để mẹ tính, nhưng mà không nên cho cha con biết nhé.

Hiếu Đan ngẩng lên nhìn mẹ với một nụ cười. Một nụ cười rạng rỡ. Cô bé đứng dậy mang rổ rau muống vừa nhặt xong đến vòi nước máy rửa sạch. Cô bé sung sướng vì hiểu rằng khi mẹ bảo “Để mẹ tính” có nghĩa là đã đồng ý chấp nhận yêu cầu. Và thế nào rồi mẹ cũng sẽ tìm được cách giải quyết.

Bà Trúc nhìn con, thấy nó vui mà lòng càng bối rối. Bây giờ phải làm sao đây? Không có một cách nào khác. Phải chi... phải chi có một quyển sách ước như trong chuyện thần thoại thì hay biết chừng nào.

Lại có tiếng động ở cửa. Tiếng đóng cửa thật mạnh, rồi những tiếng bước chân rầm rầm. Tiếng cặp táp quăng lên ghế. Tiếng quả bóng rổ ném mạnh vào tường. Và rồi... Hiếu Bạch thò đầu vào bếp, người đầm ướt mồ hôi. Chiếc áo Pull trắng dán chặt trên người nó. Ngay cả cái lai quần kaki cũng ướt sũng với mồ hôi. Bạch bước nhanh vào bếp vừa cố lách qua mẹ vừa nói:

- Ôi trời, nóng gì mà nóng quá. Con phải ngâm nước mới được.

Và nó đi thẳng đến bên vòi nước, cúi đầu vào chậu, mở vòi thật to. Nước chảy tràn từ đầu xuống mặt xuống cổ. Sau đó Bạch còn kê mồm vào vòi nước uống một hơi dài. Bà Phương Trúc hét to:

- Hiếu Bạch! Mẹ đã bảo con bao nhiêu lần rồi, đừng có uống nước vòi thế này, thật là không hợp vệ sinh. Tại sao nước lọc ở nhà trên lại không uống, đau bụng chết.

Hiếu Bạch ngẩng đầu lên. Khuôn mặt đỏ gấc vì nắng cháy. Nước chảy từ đầu tóc xuống làm nó không mở mắt ra được. Nó vừa cười vừa vỗ ngực nói:

- Con là người khỏe nhất nhà, mẹ biết nhờ cái gì không? Nhờ uống nước vòi đấy.

- Chỉ tổ nói nhảm! - Bà Phương Trúc nói và liếc nhanh thẳng con trai đã

con hơn mình lấy một cái đầu - Con làm gì mà cả người đẫm ướm mồ hôi thế này?

- Dạ đánh banh - Hiếu Bạch đáp - Mẹ biết không học kỳ hai con sẽ được chọn vào đội tuyển bóng rổ của trường đấy.

- Đánh banh à? - Bà Phương Trúc có vẻ không hài lòng- Lúc nào cũng nghe con nói chuyện đánh banh chứ không nghe đến học.

Hiếu Đan đứng ngoài cửa bếp, ném chiếc khăn vào cho Bạch.

- Em lau nhanh rồi bước ra khỏi đây ngay. Rau muống vừa rửa xong bị em ngâm nước lại hỏng cả.

Hiếu Bạch chộp lấy khăn, vừa đi vừa lau mạnh mái tóc. Bà Phương Trúc phải hét lên:

- Đi! Đi nhanh! Nước sôi tràn đầy trên cổ văng tùm lum vô chảo rau nữa này. Người gì mà đến đâu cũng để bị rầy la cả.

Hiếu Bạch đã ra đến ngoài bếp quay đầu lại nhìn rổ rau nói:

- Trời đất! Sao cứ ăn rau muống hoài vậy? Ngày nào cũng chỉ có bao thứ này.

- Thế con định ăn gì bây giờ? - Bà Phương Trúc hỏi giọng trách móc - Nếu con chịu khó học hành đàng hoàng một chút thi đậu được vào trường công thì mẹ đã không phải tốn tiền đóng học phí cho con học trường tư. Cái tiền dôi ra đó mua thịt mua cá hay hơn không? Đã không biết thân còn đòi hỏi, còn chê rau muống. Thôi làm ơn ra ngoài đi. Chỗ này không phải chỗ con đứng. Và lại hình như mẹ nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, chắc cha con mới về tới đấy!

- Đuổi thì con đi. Hiếu Bạch nhún vai nói. Nó liếc qua Hiếu Đan làm một cái trề môi, cười nói - Lúc nào con cũng làm xốn mắt mọi người. Thôi để con đi xem màn “Đại chiến bọ ma quái vậy”.

Bà Phương Trúc không hiểu con trai nói gì, quay qua Hiếu Đan.

- Nó nói cái gì vậy con?

Hiếu Đan châu mày.

- Con cũng không rõ, chắc nói nói tiếng lóng như... đi làm toán đại số chẳng hạn.

- Hử, đi làm toán? Nó siêng được như vậy à?

Bà Phương Trúc châu mày - Sang năm đã lớp 12. Tiếp đó thi đại học Không biết rồi nó lấy cái gì đi thi đây nữa. Bà Phương Trúc vừa đảo cái vừa nói - Nếu nó mà chăm chỉ như con thì mẹ đỡ biết chừng nào. Con trai gì đã lớn tồng ngồng cái đầu mà chỉ lo ăn với chơi thôi. Cha con lúc nào lại cũng chiều, không biết lo cho con, cứ để mặc nó...

Hiếu Đan yên lặng, vớ lấy rau bỏ vào rá, rồi đặt qua chiếc bàn cạnh bếp. Nàng còn khá nhiều việc: lau chén đĩa, dọn bàn ăn. Yên lặng nhưng không có nghĩa là đồng ý. Nàng lúc nào cũng bất mãn mẹ một chút. Mẹ lúc nào cũng vậy. Hiếu Bạch nó vừa về tới nhà là mẹ mắng. Thật ra thì nó cũng đâu đến nỗi nào. Ham chơi một chút thôi, nhưng mà... Đó nào có phải là khuyết điểm lớn? Chuyện thi vào trường cấp III nổi tiếng trong tỉnh, rớt đã hơn một năm rồi. Vậy mà mẹ cứ nhắc lại hoài. Mà mỗi lần nhắc lại đay nghiến. May mà tính của Bạch không ngang bướng, phản kháng, Chứ nếu là nàng, chắc không chịu nổi đâu.

Không khí ở nhà bếp vừa ngọt ngào vừa nóng. Có lẽ vì bếp lò vì mùi dầu ăn. Hai mẹ con đứng chẳng bao lâu mà mồ hôi đã vã ra như tắm. Bà Phương Trúc nhìn con gái nói

- Thôi con lên nhà trên trước đi, chuyện còn lại để mẹ lo chọ à... nhớ pha cho cha con một ly trà nhé.

Ở nhà trên Hiếu Bạch ở trần tròng trực, đang nằm trên bộ ván gỗ với quyển tiểu thuyết kiếm hiệp trên tay. Nó đang ngẫu nhiên đọc Hiếu Đan bước tới nói nhỏ:

- Coi chừng mẹ trông thấy lại bị chửi nữa bây giờ.

- Suyt! Hiếu Bạch đưa tay lên môi! - Chị Đan, chị xem thử đi nào. Tiểu thuyết thế này mới là tiểu thuyết. So với loại chị đọc như trà hoa nữ, Người đàn bà yếu đuối, Ngộ nhận và Tham vọng... hay hơn gấp nhiều lần. Em bảo đảm với chị là chỉ cần ghé mắt qua đọc vài trang là chị sẽ mê tít, bỏ ăn bỏ ngủ. Chị biết không, Bá độc ma đầu đang quyết đấu với công chúa có quả tim bằng sắt. Đây là đoạn sôi nổi nhất. Em phải theo dõi kỹ đoạn này, xem thử thắng bại về ai.

- Có cả ma đầu yêu quái và công chúa nữa ư? Em đọc gì mà giống trong truyện thần thoại vậy? Đọc truyện nhi đồng à?

- Khi thật! Em thế này mà đọc truyện nhi đồng à? Hiếu Bạch trừng mắt nhìn chị, nó có vẻ bị đụng chạm tự ái. - Cho chị biết tay Bá Độc Nhân Ma này là một tay chuyên môn sử dụng độc dược. Hắn còn có thuật sai khiến rắn, hắn nuôi một loại rắn cực độc có tên là Nhất Tuyến Vương trong tay áo khi nào cần thì tập trung ra để sát hại kẻ thù. Chị biết không có một lần hắn đụng phải tay Lạp Thập thư sinh...

- Cái gì thư sinh?

- Thì Lạp Thập thư sinh, anh chàng này cũng là một tay ma đầu giỏi võ công, lại biết cả thi phú. Hắn có thể đứng xa ba bốn trượng phun đờm dãi hại người...

- Mà nói phun cái gì?

- Thì đờm nhớt đấy. Hắn chỉ cần nhổ toẹt một cái đờm nhớt bay ra sẽ xuyên qua ngũ tạng kẻ địch đập vỡ cả xương. Bị trúng món đòn này của hắn chỉ có nước chết thôi. Còn bị chạm ít thì cũng trọng thương liệt giường...

Hiếu Đạm nghe Bạch nói phải phì cười:

- Chị chưa hề đọc qua những cuốn sách đó. Nhưng chuyện độc ác như vậy có gì hay đâu mà xem?

- Hừ, tại chị chưa xem, chứ xem rồi mới thấy nó cũng có những cái hay lắm.

Bạch biện minh. Ngay lúc đó có tiếng động ở cửa. Lần này chắc chắn là ông Minh Viễn về. Hiếu Bạch vội ngồi ngay ngắn lại nhét quyển tiểu thuyết kiếm hiệp vô cặp tấp, rồi móc một quyển bài tập Anh văn ra giả vờ như đang học. Trong khi Hiếu Đạm thì bước tới bàn, rót sẵn ly trà nóng, món giải khát không thể thiếu của cha.

ông Minh Viễn đã vào nhà, bước lên bậc thềm không để ý lắm đến mọi người. Hình như ông đang có điều gì suy nghĩ. Ông đi một mạch đến chiếc ghế mây cổ hữu ngồi xuống. Hiếu Bạch vội vã đứng dậy, chạy đến xun xoe.

- Cha ơi, thầy thế dục của con nói muốn đưa con vào đội tuyển bóng rổ của trường.

- à.

ông Minh Viễn nhìn Bạch à một tiếng rồi thôi. Hiếu Đạm đã mang trà đến. Nhìn sắc mặt cha, nàng hiểu cha đang nghĩ ngợi, nên rụt rè đặt tách trà

xuống bà, thưa nhỏ:

- Mời cha dùng trà.

- à.

ông Minh Viễn lại à một tiếng mà không nhìn Đan. Ông yên lặng thật lâu rồi như nhớ ra điều gì hỏi:

- Hiếu Bạch, mẹ con đâu rồi?

- Dạ, mẹ đang ở trong bếp.

- Cơm còn chưa chín sao?

- Dạ chín rồi. Hiếu Đan nói - Con đang phụ mẹ dọn cơm đây.

Hiếu Đan vội vã bước vào bếp, bà Phương Trúc đã xào nấu thức ăn xong.

Hiếu Đan vừa phụ mẹ xúc ra đĩa vừa nói nhỏ:

- Cha đã về rồi, nhưng hình như cha làm sao đấy mẹ ạ.

- Thế à!

Bà Phương Trúc lo lắng, Đan tiếp:

- Cha có vẻ nghĩ ngợi chuyện gì đấy?

Bà Trúc nhìn Đan, rồi chia đĩa ra bàn ăn, gọi Đan ra mời cha vào dùng cơm. Ông Minh Viễn bước vào ngồi xuống ghế, ông bưng chén cơm lên mà như nghĩ cái gì, ông nhìn về phía vợ. Bà Phương Trúc chờ đợi. Bà hiểu ý chồng. Sớm muộn gì rồi ông ấy cũng sẽ nói ra. Bà thăm dò trên khuôn mặt khắc khổ kia không có gì là sâu nào. Trái lại nó có vẻ như rạng rỡ hơn. Chuyện vui hay buồn đây? Chắc không phải là chuyện buồn. Thăng cấp, tăng lương hay một cái gì đó? Chưa hẳn, nhưng cũng có thể. Cuối cùng bà không chịu được, lên tiếng hỏi:

- Sao đấy ông? Chuyện gì thế?

- Có một chuyện mà hẳn em không ngờ được đâu. Ông Minh Viễn nhìn vợ thăm dò rồi tiếp. Hôm nay anh gặp lại một người bạn ở trạm xe buýt.

- Ai vậy?

Bà Phương Trúc có vẻ căng thẳng hỏi chồng:

- Vương Hiếu Thành.

- Ai? Bà Phương Trúc có vẻ giật mình. Vương Hiếu Thành cũng đến xứ Đài Loan này? Thật ư?

- Sao lại không? ông Minh Viễn đáp - Đáng dấp hẳn không thay đổi. Có

điều mập hơn, chắc có lẽ hơn ngày trước cả chục ký. Thật anh không ngờ lại gặp hẳn. Bọn anh nói chuyện khá lâu, mới biết hẳn ở Hồng Kông sang đây từ năm 1952. Ngoài ra còn một chuyện nữa mà em chưa biết.

- Chuyện gì?

- Em có nghe ai nói đến cái tên Mặc Phi bao giờ chưa?

- Mặc Phi à? Bà Phương Trúc suy nghĩ. Hình như đấy là bút hiệu của một họa sĩ thì phải

- Đúng vậy. Ông Minh Viễn gật gù. Đó là một họa sĩ. Mà là một họa sĩ rất nổi tiếng. Đấy là bút hiệu của Vương Hiếu Thành đấy.

- Sao? Bà Phương Trúc như không tin Vương Hiếu Thành là Mặc Phi.

- Đúng vậy! ông Minh Viễn đáp - Em không ngờ phải không? Em có còn nhớ cái thời mà chúng ta con ở Trùng Khánh không? Lúc đó lũ mới lớn chúng ta chỉ biết đàn ca hát xướng, sống vô tư buông thả... Bấy giờ anh đã nói với mọi người là anh ước mơ sau này sẽ trở thành một nhà nghệ thuật. Còn hẳn, mỗi lần nghe như vậy, hẳn chỉ nhún vai dè bủi “Làm nghệ thuật ư? Cơm không đủ ăn áo không đủ mặc. Tại sao không chịu chọn nghề thương nghiệp. Cậu Viễn, cậu thử nghĩ xem nào. Hội họa, chỉ học để tiêu khiển chứ ích lợi gì”. Vậy mà bây giờ hẳn đã là một họa sĩ nổi tiếng, còn anh?

ông Minh Viễn đưa mắt nhìn lên bàn cơm. Trên bàn chỉ có một đĩa rau luộc, một đĩa đậu phụ xào thịt băm. Tất cả chưa đủ khẩu phần cho một mình Hiếu Bạch chứ đừng nói... Ông chột căn nhẹ môi thất vọng với nụ cười buồn.

- Quả thật định mệnh là một thứ gì trở trêu.

Bà Phương Trúc hiểu rất rõ cái câu nói “Định mệnh là một cái gì trở trêu” của chồng. Bà yên lặng với bao tình cảm bàng hoàng trong tim. Vương Hiếu Thành! Bà làm sao quên được cái dáng dấp bình thản... bình thản đến độ như bất cần đời của hẳn. Một thứ gàn gàn, dờ dờ, ương ương. Lúc nào cũng cười được. Ngày nào cũng kéo Minh Viễn đi chơi... vậy mà... Ở... Không biết bây giờ hẳn có như ngày xưa không nhỉ? Phương Trúc không làm sao quên được cái triết lý về tình yêu của hẳn “Phải cưới hết mấy cô gái đẹp trên cõi đời này. Bằng không ở giá hay hơn”

Bà Phương Trúc chột liếc nhanh nhìn chồng. Bà đã nhận thấy có cái gì không vui nơi chồng. Bao giờ cũng vậy khi gặp chuyện bất mãn, buồn đời, đôi mày của chồng như châu lại, đôi mắt như lạc lõng.

Bà Phương Trúc muốn phá tan cái không khí đó, bà rụt rè hỏi:

- Anh ấy đã lập gia đình chưa anh?

- Rồi. Ông Minh Viễn đáp. Hắn mới lấy vợ chưa được bao lâu. Một cô gái bản xứ. Hiếu Thành quả là một tay thông minh. Bao giờ có sự nghiệp vững chắc mới cưới vợ. Bây giờ cái gì cũng tốt đẹp cả. Sáng nay gặp hắn ở trạm xe buýt, vì bận rộn quá, hắn có chuyện đi gấp nữa, nên vội vã chia tay chưa nói gì được nhiều. Nhưng mà anh cùng kíp mời hắn và bà xã, thứ bảy này đến nhà chúng ta dùng cơm

Bà Phương Trúc buột miệng kêu lên. Hình như có cái gì làm bà sợ hãi. Đưa mắt nhìn quanh nhà ngoài, trang bị cũ kỹ, vách cửa mục nát thấm nước hoen ố chỉ cho người ta thấy những cái nghèo nàn xơ xác của chủ nhà. Đã lâu rồi, hình như mấy năm liền căn nhà này không hề đón khách đến dùng cơm. Vương Hiếu Thành một người bạn cũ thân thiết. Nhưng mà... bây giờ anh ấy đã là một họa sĩ nổi danh. Hắn phải khá giả và như thế... Chắc chắn là khó có thể thích ứng với cái nghèo khổ của gia đình này. Đó là chưa nói đến cái cô vợ mới cưới của anh ta.

-Ồ! Thật tình anh không ngờ. - Ông Minh Viễn có vẻ không quan tâm lắm đến cái bơ phờ của vợ nói tiếp - Nhanh thật! Mới đây mà đã 20 năm. Cái tình bạn cũ kỹ kia cần trân trọng. Có nhiều thứ để ôn lại. Lúc trước anh còn nhớ. Anh và hắn khăng khít như đôi sam. Hắn em còn nhớ chứ? Vui đùa có nhau!Ồ! Nếu lúc đó anh không say mê hội họa, có lẽ...

ông Minh Viễn đang nói nửa chừng chột ngưng lại. Giọng như tắt nghẹn khi ánh mắt ông dừng lại trên mâm cơm. Bà Phương Trúc liếc nhanh chồng. Một cảm giác nặng nề căng cứng trong lòng. Bà hiểu được cái thất ý của chồng. Bạn bè ngày cũ nay đã thành công. Còn chàng? Chỉ có đôi bàn tay trắng. Cái thất ý đó như một thứ bệnh truyền nhiễm. Bà Phương Trúc đưa mắt nhìn mâm cơm, chột nhiên không còn thấy đôi chút nào.

- Tối thứ bảy, anh mời họ đến dùng cơm tối. Em cố làm thêm một vài món ăn.

ông Minh Viễn kết thúc câu chuyện bằng một lời khẳng khái không nghĩ ngợi làm bà Phương Trúc lúng túng.

- Em cảm thấy là... cái chuyện mời cơm... mình như là... anh biết đấy chuyện chi tiêu trong gia đình phải dè xẻn lắm mới tạm đủ. Mời một bữa cơm khách ít ra cũng tốn trên trăm bạc, em sợ là...

- Thì em phải có biện pháp, du di cái mục khác không cần sang.

- Biện pháp? Làm gì có biện pháp? Trừ trường hợp có quyền sách ước ra, nếu không? Còn cách nào nữa đâu. Một đồng tiền không thể chẻ hai được. Mua gạo thì nhịn than và ngược lại thôi.

Sau bữa cơm, ông Minh Viễn đi về phòng khách, ngồi tựa trên ghế mây, cầm tờ báo trên tay rất lâu mà không lật trang. Có nghĩa là ông ấy chưa hẳn để tâm trên tờ báo. Sao vậy? Phải chăng vì sự xuất hiện của Hiếu Thành? Một người bạn cũ thôi nhưng mà... người bạn cũ đó đã mang đến bao nhiêu kỷ ức đẹp ngày xưa. Phương Trúc mãi bây giờ vẫn không làm sao quên được cái giọng nói rõ ràng của hẳn.

- Thế nào? Quý vị quyết định lấy nhau à? Tôi từ xưa đến giờ là kẻ chủ trương phản đối hôn nhân. Vì hôn nhân là ràng buộc là gông tù. Nhưng nếu quý vị đã quyết lấy nhau thì tôi đành phải đóng vai người chứng thôi.

Và quả thật như vậy. Thành đã là người chứng cho cuộc hôn nhân của hai người. Không phải chỉ một cương vị đó, mà Thành còn bao cả mọi thứ. Đúng là một người bạn tốt.

Và bây giờ... kẻ chủ trương phản đối hôn nhân kia cũng đã lập gia đình. Vâng! Hôn nhân là gông cùm, là tù ngục nhưng mà gần như con người, đến một lúc nào đó đều tự nguyện mang chiếc gông cùm kia vào.

Trong lúc bà Phương Trúc đứng lặng suy nghĩ, thì Hiếu Đan đã nhẹ nhàng bước tới kề tai bà nói nhỏ:

- Mẹ Oi, mẹ nhớ đừng quên cách tháo gỡ thế bí giúp con nhé.

Bà Phương Trúc bàng hoàng. Thực tế quay trở lại. Cách tháo gỡ? Vâng, phải giúp con. Con gái đã lớn cần phải giao tiếp, không thể để nó mất mặt. Còn chồng muốn tiếp đãi bạn bè cũ. Cũng không thể không có. Phải tìm biện pháp. Bà Phương Trúc đứng thẳng người, lòng đầy rối rắm.

Hiếu Đan cúi đầu đi qua trước mặt ông Minh Viễn. Nó kéo cánh cửa mỏng

vào phòng riêng. Trước khi đi bước vào trong còn quay lại nhìn mẹ đầy tin tưởng kèm với một nụ cười. Ông Minh Viễn thì đang xem báo, chợt bỏ xuống chau mày nói:

- Cái con Hiếu Đan nói làm gì mà rón rén vậy hử?

- Ở... Ở nào có gì đâu anh?

Bà Phương Trúc ngẩn ra nhìn về phía cửa phòng của Hiếu Đan và nói. Quần áo con gái đã cũ. Một chiếc áo mới không biết khoảng bao nhiêu tiền. Chắc con số không nhỏ? Đã lâu lắm rồi, bà không hề ghé qua mấy cửa hàng vải số may mặc. Phải chi có tiền... cũng nên sắm cho Đan một chiếc áo dài trắng. Một chiếc áo màu trắng thôi, thêu thêm một tí hoa ở mép. Đột nhiên bà Phương Trúc đứng bật dậy. Chiếc áo dạ hội trắng viền hoa bên mép? Hình như... hình như trong ký ức bà nhớ là ở đâu đây? Niềm vui thoáng nhẹ, và vội vã chạy vội vào tủ áo, kéo chiếc va ly cũ kỹ nặng trĩu ra. Ông Minh Viễn ngạc nhiên quay qua nhìn vợ.

- Em làm gì thế?

- Dạ... dạ không có gì cả. Bà Phương Trúc liếc nhanh về phía chồng nói - Em... em chỉ định tìm một món đồ.

Sau đấy bà mở va ly, cẩn thận lấy mấy xấp áo ở trên ra. Cuối cùng rồi cũng tìm thấy đồ vật cần tìm. Một chiếc robe màu trắng, trên có điểm những hạt kim tuyến nhỏ. Bà lấy ra rồi khóa kỹ va ly lại. Vừa định mang ngay vào phòng Hiếu Đan. Nhưng vừa ngẩng lên đã thấy chồng chăm chú nhìn. Bà lúng túng giải thích:

- Em định... mang cho Hiếu Đan nó sửa mặc.

- à.

ông Minh Viễn vẫn không rời mắt. Ông nhìn vợ với cái nhìn suy nghĩ càng khiến bà Phương Trúc lúng túng hơn. Bà không hiểu nghĩ sao không muốn đi vào phòng riêng của con gái nữa mà chỉ gọi lớn vào trong.

- Hiếu Đan!

Hiếu Đan nghe mẹ gọi bước ra, bà Phương Trúc đưa chiếc áo mới tìm cho Đan nói:

- Con xem thử chiếc áo này có thể sửa lại mặc không? Nếu được mẹ sẽ sửa cho con.

Hiếu Đan đỡ lấy chiếc áo mở ra xem. Chiếc áo bằng tơ mịn mềm như suối. Những hạt kim tuyến lấp lánh, cô bé tròn mắt có vẻ thích thú:

- Mẹ Oi, áo này là của mẹ phải không? Tại sao con không biết vậy? Thế mà con cứ tưởng lúc trước mẹ chỉ mặc áo dài thôi. Ồ, áo còn mới quá phải không mẹ? Con mặc hẳn sang quá đấy?

- Thì cứ mang vào trong mặc thử cho mẹ xem nào?

Hiếu Đan ôm lấy chiếc áo đi thẳng vào trong có vẻ vui thích. Bà Phương Trúc nhìn theo một cách cảm động. Lúc quay lại bà chợt bắt gặp ánh mắt của chồng. Đôi mắt nghiêm khắc làm bà phải phân bua:

- Con nó không có lấy một cái áo đẹp để mặc mà nó thì đã khôn lớn. Em đã nghĩ hết cách mà không còn cách nào khác hơn.

- Phải vậy thôi. Ông Minh Viễn chua chát - Chứ em để dành làm gì?

Bà Phương Trúc cảm thấy bứt rứt:

- Con gái nay cũng đã mười tám tuổi. Nó cần phải mặc áo đẹp. Chứ tối ngày cứ mặc đồng phục mãi cũng không được

- Ai bảo nó xui xẻo chui vào cái gia đình này làm chị Ông Minh Viễn sa sầm nét mặt - Con gái đẹp đẽ mà cha mẹ lại quá nghèo...

- Anh Minh Viễn! Sao anh lại nói những điều như vậy. Anh nói thế với ý nghĩ gì?

ông Minh Viễn chưa kịp lên tiếng thì Hiếu Đan đã bước ra. Không khí căng thẳng giữa hai người tạm lắng. Đan đã mặc chiếc robe trắng của mẹ. Nó bước chậm rãi cố tình cho mẹ ngắm. Đan đẹp như một nàng tiên, trên môi điểm nụ cười nhẹ.

- Mẹ thấy con thế nào?

Bà Phương Trúc ngẩn ra ngắm con. Mắt bà chợt nhòa đi. Con bé đẹp một cách thanh tao thoát tục. Nó giống như một cách hạc trắng. Một cô gái đã trưởng thành. Bà Phương Trúc cố nén xúc động đang dâng cao trong lòng, bước tới mân mê vạt áo của con. Chiếc áo có vẻ hơi rộng một chút. Bà nhận xét.

- Con gầy hơn mẹ lúc trẻ nhiều. Phần eo phải thắt vào một chút. Còn cái nơ trên cổ hơi xưa đấy, bây giờ nên mở rộng cổ áo hơn.

- Khỏi cần mẹ ạ. Hiếu Đan nói - Con thích kiểu cổ áo này, con cũng thích

những đóa hoa nhỏ thêu bên biên áo. Ồ mẹ thấy không? Chiếc áo này đẹp quá.

Hiếu Đan xoay người một vòng, Sự vui thích làm cô bé quên cả sự hiện diện của chạ Cha là một người đàn ông khá nghiêm khắc. Tới chùng nó nhớ sức ra. Nó mới đứng yên lại thẹn thùng hỏi:

- Cha ơi, cha thấy con thế nào?

ông Minh Viễn châu mày nhìn Đan. Hình như ông định nói điều gì đó lại thôi. Ông quay sang nhìn bà Phương Trúc, ánh mắt nhịn nhục của vợ làm ông không đành lòng.

- Ồ, coi cũng được. Ông nói - Đẹp lắm!

Bà Phương Trúc đẩy con vào trong:

- Con cởi ra đi, đưa lại để mẹ sửa một chút!

- Mẹ Oi, tuyệt vô cùng.

Hiếu Đan nói một cách xúc động, nó ôm lấy mẹ siết nhẹ, rồi mới chịu bỏ đi về phòng riêng.

Còn lại bà Phương Trúc và chồng nhìn nhau. Hai người như có tâm sự gì đó. Không khí có chút căng thẳng. Thật lâu bà Phương Trúc mới khẽ ho một tiếng, rồi cười gượng nói:

- Thôi được, dù gì chiếc áo này bây giờ cũng là của con rồi. Anh Minh Viễn, anh hiểu chọ Con nó cần áo mặc, bắt đắ dĩ em phải làm thế.

- Anh có nói gì đâu. Ông Minh Viễn có vẻ lúng túng - Có điều đó là một bất ngờ... Anh không biết là em đã giữ chiếc áo kia bao nhiêu năm nay.

- Mình vải đẹp như vậy, bỏ thì tiếc.

- Nếu không phải chỉ là mình vải, chưa hẳn em đã vứt đi được.

ông Minh Viễn tiếp với một thái độ lạ. Bà Phương Trúc chột bâng khuâng:

- Anh Minh Viễn, anh nói như vậy là sao?

- Không có gì cả!

ông Minh Viễn quay người lại, nhặt tờ báo lên như chăm chú xem, nhưng giọng nói sau tờ báo vang ra thật xa lạ.

- Thì nó là con gái của em, em muốn diện cho nó thế nào tùy em chứ.

Bà Phương Trúc sững sờ nhìn chồng. Giữa bà và ông Minh Viễn như bị ngăn cách bởi trang báo. Chột nhiên bà rùng mình. Bà cảm thấy trang giấy

báo mỏng manh kia chợt biến ra to dần, nó dầy hẳn lên và trở thành một bức tường lớn ngăn cách giữa hai người.

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 2

Buổi sáng Ngụy Như Phong thức dậy, nhìn vào đồng hồ đã tám giờ ba mươi.

Tối qua vì bản đồ án tặng gia sản phẩm, anh đã bận rộn mãi đến nửa khuya. Còn bị Sương Sương từ đâu xông vào quấy rầy một chập. Ngủ trễ dậy muộn, Phong vươn vai ngồi bật dậy trên giường. Vừa ngồi ngay người là đã phát hiện ra cánh thư xếp làm tư đặt bên gối.

Phong mở thư ra xem:

“ông anh!

Thấy anh ngủ ngon quá, không đành lòng đánh thức anh dậy. Thôi thì em đi học đây. Nhưng mà hôm nay là sinh nhật của bạn Nguyễn Đức Mỹ. Vì vậy làm phiền ông anh họ của tôi, hãy chọn cho tôi một món quà đặc biệt (nhưng không được lấy sản phẩm trong xưởng nhé!). Tối nay tại nhà cô bạn ấy sẽ có mở Ball đấy. Anh phải hộ tống em không được kiếm cớ chối từ. Riêng quà sinh nhật nếu anh chọn cầu thả thì coi chừng em đấy. Biết tay đấy.

Ký tên.

Sương Sương

Ngụy Như Phong thấy buồn cười xếp mảnh giấy ném lại trên giường. Chàng đi vào toilet làm vệ sinh. Xong thay quần áo xuống lầu vào phòng ăn. Vừa bước vào đã thấy ông dượng là Hà Mộc Thiên đang ngồi bên bàn. Tay cầm báo với điều thuốc trên miệng. Bát đĩa ăn dở còn đây chứng tỏ dượng chàng đã dùng xong điểm tâm. Như Phong lên tiếng:

- Thưa dượng.

ông Mộc Thiên đặt tờ báo xuống, cười với Phong:

- Ồ, hôm nay con lại dậy muộn.

- Dạ tại tối hôm qua lo bản kế hoạch tặng sản nên ngủ trễ.

- Thế làm xong chưa?

- Dạ phác thảo xong rồi, để con mang ra cho dưỡng xem nhé?

Phong nói và định quay người trở về phòng.

- Thôi được rồi, Như Phong. Ông Mộc Thiên ngăn lại - Con dùng điếm tâm trước đi, dùng xong sẽ tính sau.

Ngụy Như Phong quay lại ngồi xuống. Cô tớ Kim đã mang phần điếm tâm của Phong vào. Gia đình này chỉ có ba người, nhưng mỗi người lại ý thích khác nhau. Ông Mộc Thiên thì thích dùng theo kiểu Tàu. Điếm tâm là cháo trắng cải chua, trứng đậu, Lạp xưởng, cá mặn. Mỗi bữa bốn món. Còn con gái ông là Sương Sương thì thích ăn theo Tây: một cốc sữa, trứng ốp la, bơ, bánh mì nướng... Mới trông tưởng là đơn giản nhưng thật phức tạp cầu kỳ. Bánh phải nướng vừa vàng không khét, trứng phải vừa chín tới thôi. Sữa phải đủ ấm không được nguội lắm. Còn Như Phong thì nửa Tây nửa Tàu: một cốc sữa ba cái giò chéo quẩy, bốn cái bánh chiên tôm... Mấy thứ này coi vậy mà đơn giản, chỉ cần xách tiền ra đầu ngõ là có ngay. Phong cũng dễ dãi. Nóng hay nguội một chút cũng chẳng nhằm nhò gì. Thức ăn điếm tâm đã mang vào, Phong vừa ăn vừa nói chuyện với ông Mộc Thiên.

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi. Hiện nay thị trường ở nước ngoài đòi hỏi khá lớn. Chúng ta nên mở thêm một cửa hàng chi nhánh tại Hồng Kông...

- Như Phong này. Ông Mộc Thiên cắt ngang - Con cứ ăn no đi, ăn nhanh kéo nguội lạnh rồi có hại sức khỏe, chuyện làm ăn tính sau.

Như Phong nhìn ông Mộc Thiên, rồi đành bỏ lửng câu chuyện. Đối với ông Mộc Thiên, Phong có một tình cảm đặc biệt. Đó không hẳn vì ông là người đã mang chàng từ quê sang đây mà còn vì cá tính của ông tạ Ông Mộc Thiên không có cái dáng dấp gì là một nhà doanh thương cả, mà ông giống như một học giả. Con người hòa nhã, lúc nào cũng ung dung. Nhưng cái mà Phong thích nhất ở ông Thiên là bản tính yêu người. Đó là một yếu tố mà Phong rất ít khi gặp ở những thương gia khác. Nhiều lúc Phong cảm thấy sự thành công của ông trên thương trường gần như là do vận may. Bởi vì làm thương mại mà ông không hề có chút gì là “xảo quyết, cứng chắc, đòn độc” để hạ địch thủ. Vậy mà không hiểu sao công việc làm ăn của ông Thiên lại cứ thuận buồm xuôi gió. Ngành dệt là cái ngành đang làm ăn phát đạt ở xứ Đài Loan. Một cái nghề cạnh tranh khá khốc liệt. Và muốn có

một cơ ngơi cỡ như của ông Thiên hiện giờ quả là không phải dễ.

- Như Phong này. Ông Mộc Thiên vừa thở khói vừa nói - Hôm qua hình như Sương Sương nó lại quấy rầy con phải không?

- Dạ, Như Phong cười nói - Bài vở anh văn của em con kém lắm. Nó làm bài không được nên dễ đổ quạu.

- Nếu có thì giờ con cũng nên kèm cặp cho nó, chứ dượng thấy thì, cái con nhỏ đó tánh cũng hoang đàng thích chơi hơn là học. Dượng hiểu con của dượng, Dượng sợ là... sau khi tốt nghiệp phổ thông xong, nó không đủ khả năng thi vào đại học đâu. Vì vậy... nghĩ đến tương lai của nó, dượng đã tính kỹ, dượng thấy là chỉ có nước...

- Gả nó đi!

Như Phong chột buột miệng vuốt đuôi.

- Hử! ông Mộc Thiên quay qua nhìn Phong - Gả đi à? Nhưng ai có thể chịu nổi cái tính bướng bỉnh của nó. Không đơn giản đâu.

Đúng như thế. Ngụy Như Phong nghĩ tới cái bản chất ngang ngạnh và kiêu hãnh của Sương Sương. Ông chông tương lai của cô ấy sẽ khó mà chịu được. Nhưng nếu truy cứu trách nhiệm thì chàng lại thấy những khuyết điểm kia của Sương Sương phần lớn cũng là do lỗi ông dượng mình gây ra. Ông ấy đã quá nuông chiều, không lưu tâm dạy dỗ kèm cặp... Nếu không, bây giờ đã đỡ khổ biết chừng nào. Nhưng mà... Phải chi... Phong nhìn ông Mộc Thiên chột thắc mắc. Một người có tiền của danh vọng to lớn như dượng ấy đâu có ế? Tại sao không bước thêm bước nữa. Đó là chưa nói, ông ấy nào có xấu trai? Đẹp trai nữa là đằng khác. Tuổi tác và cuộc sống bận rộn không làm ông béo phì. Dáng dấp vẫn dong dong vững chãi. Khuôn mặt căng bóng không cho thấy cái số trên bốn mươi lăm. Với những người đàn ông như vậy cộng thêm cái thu hút của tuổi trung niên... Như Phong biết là ngay trong xí nghiệp đã có hàng tá nữ nhân viên lăm le quyến rũ, mơ ước được nâng khăn sửa túi cho ông dượng. Vậy mà không hiểu sao ông Mộc Thiên vẫn bình thản một cách phớt lờ.

Khi Ngụy Như Phong yên lặng suy nghĩ, thì ông Mộc Thiên cũng đang đánh giá người thanh niên trước mặt. Ngụy Như Phong không phải thuộc tít người đẹp trai, nhưng là một con người ít nói, năng nổ. Ông Thiên thích

nhất cái bản tính này. Trẻ tuổi cần có một cái gì đặc sắc. Đó là một cá tính hay. Ông còn nhớ khi mang nó từ quê lên. Lúc đó Phong mới khoảng mười hai mười ba tuổi. Vậy mà... thời gian nhanh thật. Mới đấy mà đã trưởng thành, không những chỉ tốt nghiệp đại học mà còn trở thành một cánh tay đắc lực cho ông. Nếu cái cách suy nghĩ của ông không hẹp hòi lắm thì trong thâm tâm sâu kín lúc nào ông cũng mỗi một điều, đấy là Phong sẽ yêu. Ông mong mỗi là giữa Phong và Sương Sương sẽ có một tình yêu nảy sinh... Mặc dù ông biết Sương Sương không xứng lắm với Như Phong. Sương Sương “hoang” quá, ương nghạnh quá, lì quá... Nhưng dù sao Sương Sương cũng là con gái của ông. Đứa con duy nhất. Khuyết điểm của Sương Sương có đấy nhưng bên cạnh đó nó cũng còn một vài ưu điểm. Một là đẹp, hai là dưới cái thái độ bướng bỉnh bên ngoài, nó còn có cả một trái tim lương thiện, yêu người. Những thứ đó cộng thêm cái tài sản khổng lồ của ông. Chắc cũng không đến nỗi thiệt thòi cho Ngụ Như Phong lắm. Sau buổi điểm tâm như thường lệ. Phong uống một tách trà nóng. Ông Hà Mộc Thiên đứng dậy nói:

- Như Phong này. Buổi hội nghị tối nay chắc con phải tham gia đấy.

Như Phong có vẻ suy nghĩ:

- Vâng, nhưng mà!

- Nhưng mà làm sao? Có chuyện gì à?

- Dạ cũng không. Chuyện nhỏ nhặt thôi. Sương Sương muốn con đưa nó đi dự sinh nhật của con gái nhà họ Nguyễn.

- à! Sinh nhật của con gái Nguyễn Chính phải không? Vậy thì con cũng phải chọn hộ cho dượng một món quà cho nó - Ông Mộc Thiên vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu thế thì tối nay con cứ đưa Sương Sương đi dự vũ sinh nhật bạn nó đi, bằng không khó mà chịu được cái căn nhà của nó.

Như Phong cười, chàng hiểu được cái tính nuông chiều đến độ buông thả của ông Mộc Thiên đối với con gái. Đứng dậy vừa định lên lầu lấy bản dự toán tăng sản lượng thì chuông điện thoại chọt reo vang. Tiếp đó cô Kim từ phòng khách thò đầu vào.

- Cậu có điện thoại.

Như Phong vội đi vào phòng khách. Vừa nhắc máy lên, chàng đã nghe một giọng nữ nũng nịu.

- Anh Như Phong đấy ư! Anh đoán xem em là ai nào?

Như Phong chau mày. Cần gì đoán chàng đã biết là ai!

- Đố Ni, phải không?

- Ồ, vậy là tốt, em đã tưởng là anh quên em rồi chứ? Sao anh bận không? Tối nay đến với em nhé! Được không?

- Tối nay không được, anh bận.

- Vậy thì tối mai vậy. Em cấm anh không được nói bận nữa nhé.

Như Phong ngần ngừ nhìn vào máy. Một chút suy nghĩ. Đi hay không?

Nhưng rồi chàng nói:

- Được rồi. Mai sẽ đến.

Đặt máy xuống, chàng quay lại vừa bắt gặp ông dưỡng đang ngồi ngả lưng trên salon hút thuốc. Hình như có cái gì đó không tự nhiên. Phong bước tới cố làm ra vẻ như không có gì, hỏi:

- Mình đi chứ?

- Ừ, thì đi.

ông Mộc Thiên thẳng lưng dậy, dụi tàn thuốc nhưng mắt vẫn không rời Phong.

Ra khỏi phòng khách, đã thấy bác tài họ Lưu đánh xe đợi ngoài cổng. Bác Lưu là người Sơn Đông đã theo ông Thiên lâu năm. Một người làm thân tín. Bộc trực, nóng tính, bác rất được ông Thiên tin dùng. Phong và ông Thiên bước vào xe. Trên đường cả hai chỉ ngồi yên lặng. Ông Thiên đang nghĩ về Đố Nị Con người Đố Nị thế nào? ông nào có xa lạ. Và ông ngẫm nghĩa Phong. Ông nghĩ Phong là một con người lý trí và cứng cỏi, không dễ gì bị rung động dễ dàng. Nhất là đối với hạng gái ở dưới anh đèn màu như Đố Nị.

Phong đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa kính. Đường phố Đài Bắc lúc nào cũng nhộn nhịp. Nhưng đầu chàng lại đang nghĩ về cũng một đề tài như ông Thiên - Đố Nị Chàng không thích thú lắm với cái hẹn ngày mai, nhưng phải đi. Coi như một tiêu khiển qua đường? Phong chột mím cười khi nghĩ

đến ba vòng eo: Ba mươi sáu, hai mươi bốn, ba mươi sáu.

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 3

Phòng khách nhà của Nguyễn Đức Mỹ bài trí sạch sẽ. Rõ ràng là đám người lớn đã cố ý lánh mặt để bọn trẻ có cơ hội một cách thoải mái.

Cả phòng gần như chỉ gồm những cô cậu choai choai. Tắm tắm trái dưới nền nhà đã được dời đi. Để lại một Piste nhảy trơn trượt bóng loáng. Chiếc cassette stereo đặt ở góc phòng đang vang ra một bài hát của Paul Anka Trên bàn trà, mấy thùng lớn đầy thức uống ướp lạnh đang chờ khách.

Đức Mỹ là một cô gái có vóc dáng mập và hơi lùn. Đôi mắt to lông mi dài, nhưng khổ mặt có bề ngang một chút nên không lấy gì làm đẹp. Có điều cô bé cũng bầu bĩnh dễ thương. Tối hôm nay cô mặc chiếc áo xanh lá với cà vạt bản lớn chiếc váy bằng vải cứng làm cô bé như mập ra hơn, đứng giữa piste nhảy. Cô chiêu đãi tiếp đón mọi người với nụ cười. Sự mẫn nguyện làm khuôn mặt đỏ gấc. Cô gái trẻ hãnh. Ba ông anh của Mỹ là Nguyễn Đức Trung, Nguyễn Đức Hoa và Nguyễn Đức Dân đều có mặt đông đủ. Gian phòng chìm ngập tiếng cười nói bông đùa.

Sự xuất hiện của Ngụy Như Phong và Sương Sương tạo nên một cơn sóng ồ ồ nhỏ. Hà Sương Sương hôm nay mặc chiếc robe màu đỏ chói, trên ngực áo lại gắn thêm một hoa hồng đen. Đầu uốn sát và cắt ngắn tạo nét ngộ ngáo, nhưng lại không quên cài thêm một cánh hồng nhung đỏ. Chiếc áo tuy dài nhưng lại để phần cổ khá rộng, trên làn da trắng kia nổi bật một sợi chuỗi đen bằng đá quý, tạo thành một dáng dấp sang trọng giàu có. Cái lối ăn mặc và điểm trang này hoàn toàn thích hợp với cái đẹp có sẵn của Sương Sương. khiến cô gái nổi bật hẳn giữa đám đông ồn ào.

Bước vào phòng khách, giữa tiếng la hét của mọi người, tiếng huýt sáo của lũ con trai, Sương Sương giống như một bó đuốc đang bốc lửa. Nàng bị đám đông vây quanh, phải bắt tay với hàng tá bạn quen Đức Mỹ bước nhanh tới. Sương Sương thấy bạn, nói như hét to:

- “Mừng sinh nhật vui vẻ”

Và trao quà sinh nhật cho bạn. Ba ông anh của Đức Mỹ vây quanh Sương Sương. Nhạc nổi lên - Từng cặp, từng cặp dìu nhau ra sàn nhảy. Bản đầu tiên Sương Sương nhảy với Ngụy như Phong- Nàng nói to:

- Fan đi anh! Fan đi anh!

Phong chau mày, nhưng cũng không muốn phản kháng. Chàng đã hành động theo ý Sương. Tất cả những bước nhảy kiểu cách ngày cũ được chàng mang ra biểu diễn. Những kiểu cách mà thanh niên ngày nay ít xài được Phong mang ra xài khiến cho bước nhảy trở thành lạ lẫm và sáng tạo hơn. Đám đông trầm trồ, trố mắt nhìn chiêm ngưỡng.

Bản nhạc chấm dứt, tiếng vỗ tay nổ tung cả phòng khách. Trong cái không khí cuồng nhiệt đó Phong thừa cơ rút lui. Nhưng chàng cũng khỏi lọ Chàng vừa rút lui là Nguyễn Đức Trung đã nhảy vào thế chỗ. Máy hát lại phát ra một điệu “Rumba” đậm dật, Phong cảm thấy khó chịu, mặc dù phòng có trang bị máy điều hòa không khí, nhưng hình như cái ồn ào cuồng nhiệt của mọi người đã đẩy nhiệt độ trong phòng lên cao. Bây giờ thì đám đông đang ủa ra piste nhảy. Người với áo quần, tiếng nhạc... Mọi thứ khiến Phong hoa cả mắt. Chàng vội bước về phía cửa sổ. Nhưng phía trước cửa kia đang có một bóng áo trắng. Như một cách sao lẻ loi. Phong do dự nhưng rồi vẫn bước tới. Ngay lúc đó, cô bé mặc áo trắng kia rút rè, đưa mắt e ngại nhìn chàng, rồi vội vã rút lui, biến mất trong đám đông. Phong bước tới chỗ cô gái vừa đứng. Có một cái gì tiếc rẻ trong lòng. Bất giác chàng quay lại nhìn đám đông như tìm kiếm. Nhưng cánh sao trắng ban nãy như một cái gì không thực đã tan biến đâu rồi. Phong tìm mãi không thấy. Chàng tựa người bên song cửa nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài. Đêm đẹp lắm, dịu dàng, yên lặng. Cái khung cảnh này dễ làm cho người ta mơ mộng. Và Phong như rơi vào trạng thái hư tưởng. Làm thương nghiệp, đây không phải là sở thích của Phong. Cái mà Phong mong mỏi được cống hiến là nghệ thuật, là văn chương. Nhưng mà trên cõi đời này, có mấy ai đạt được điều mình muốn là sống cho lý tưởng bản thân mình. Phong đã nhảy vào thương trường. Tại sao? Phải chăng vì tình cảm với ông dượng? Muốn giúp đỡ ân nhân một tay Sợ cảnh cá lớn nuốt cá bé rồi ông Mộc Thiên sẽ bị đánh gục? Phong cũng không biết? Trong cái bóng tối của màn đêm, để tâm hồn

lãng xuống và nghĩ về mình một chút là điều hay Chợt nhiên Phong thấy mình cũng không hơn gì Sương Sương. Chàng cũng sống một cách thụ động, bị lôi cuốn, sống một cách vội vã. Cái tư tưởng đó chợt làm cho Phong cảm thấy bất an. Quay người lại, Phong lại bị những âm thanh chất chúa của kèn và trống vây kín. Sương Sương đang đứng giữa piste quay cuồng với một thanh niên trẻ. Một điệu Chachacha

Trong cái không khí ồn ào. Phong chợt thấy càng như lạc lõng hơn, chàng gõ nhẹ tay lên thành cửa sổ. Nhìn đám trẻ cuồng nhiệt một cách vô vị. Chúng giống như những con thiêu thân dưới ánh đèn. Và tinh thần Phong xuống thấp.

Bản nhạc đã dứt. Tiếng ồn ào cười nói nổi lên. Rồi một anh chàng bước ra với bản “Người tình tuổi trẻ” hát bằng tiếng Anh. Bản nhạc hình như đã khơi dậy ở Sương Sương cái bản chất háo thắng. Thế là cô nàng cũng nhảy lên sân khấu hát:

“Từ ngày gặp anh bên bờ sông,

Như gió xuân thoảng nhẹ trong lòng

Em định nói những lời tâm sự.

Mong anh đừng quên nỗi nhớ mong...

Bài hát kỳ cục! Như Phong nhún vai, nhìn vào đồng hồ. Mới chín giờ rưỡi. Thế này thì còn lâu. Phong biết mình phải chịu trận ở đây ít ra mãi đến mười một, mười hai giờ... Nhưng phải chịu thôi. Bởi vì Phong đã hứa là sẽ chờ đưa Sương Sương cùng về cơ mà. Còn hai tiếng đồng hồ chịu trận. Phong nghĩ và đưa mắt nhìn quanh. Chàng chợt nhớ sức đến nhà họ Nguyễn này, nếu chàng nhớ không lầm còn có một thư phòng làm cảnh. Đúng rồi, trong ấy chứa hàng trăm quyển sách mà chẳng bao giờ có ai đụng tới. Phong đã từng đến đây nên biết rõ điều đó. Cái thư phòng đó nằm cạnh phòng khách. Phong lần mò một chút, tìm thấy cửa vào ngay Thế là khi chẳng ai buồn để ý, Phong đã lén vào thư phòng và nhẹ nhàng khép cửa lại. Chợt nhiên Phong ngẩn ra. Trước khi Phong bước vào đây đã có người vào. Cái cánh sao trắng mất tích ban nãy đang đứng giữa thư phòng. Cô bé đang ngơ ngác nhìn chàng hình như sợ hãi. Như một kẻ phạm tội bị bắt quả tang. Phong cố làm ra vẻ bình thản, cười với cô bé:

- Chào cô!

-Ồ! - Cô gái cắt ngang - Mỹ nó không giới thiệu tôi lại thấy hay hơn... Tôi rất nhát, không muốn xuất hiện trước người xa lạ.

- Vậy ư? Phong cảm thấy thích thú - Cô ngại gặp người lạ lắm à?

- Vâng - Hiểu Đan cười thú thật - Đây là lần đầu tiên, tôi đến những chỗ đông người thế này.

- Có nghĩa là cô rất chăm học - Phong tế nhị hỏi. - Có lẽ phần lớn thời gian cô dồn hết vào sách vở.

- Da... Hiểu Đan đỏ mặt. Cái màu đỏ rất đáng yêu - Không hẳn thế nhưng mà... tiếng nhạc chổi tai kia làm tôi cảm thấy sợ hãi.

- Thế ban nãy tại sao tôi vừa mới đi về phía cô, cô đã bỏ chạy.

- Tôi tưởng... là... Hiểu Đan ấp úng. - Tôi tưởng là anh định đến mời tôi khiêu vũ.

Như Phong chợt thấy cảm động.

- Thật tình... cô không biết khiêu vũ à?

- Vâng - Hiểu Đan thật thà nói - Ở đây đông người quá. Và lại nếu... lúc đó anh ngỏ ý mời tôi, cũng không biết phải phản ứng thế nào.

- Thế bây giờ ở đây không có ai cả, cô có muốn thử hay không?

- Dạ.

Hiểu Đan đưa mắt sợ hãi nhìn Phong. Phong phải trấn ai:

- Tôi chỉ muốn dạy cô Khiêu vũ thật ra không khó lắm đâu. Điệu phổ thông là ba bước, bốn bước, chậm rãi. Kiểu cũng thanh lịch lắm. Nào lại thử xem. Bằng không sau này có tham dự dạ vũ, người ta mời rồi làm sao mà nhảy?

Hiểu Đan do dự:

- Tôi... tôi...

- Cứ lại thử xem nào.

Phong không để cho Hiểu Đan có thời gian từ chối, vội kéo Đan ra khoảng trống, lịch sự đặt tay lên eo Đan dìu cô gái đi những bước căn bản. Với sự chỉ dẫn của Phong, Đan bắt đầu bước. Đúng như Phong đã bảo khiêu vũ đối với phái nữ không phải là hai việc khó khăn lắm, nên chỉ ít phút sau, Hiểu Đan đã bước một số bước vững vàng. Phong vừa dìu Đan, vừa tò mò hỏi:

- Có lẽ ở nhà, Đan là người nhỏ nhất phải không?

- Dạ không, mà là lớn nhất.

Phong nhìn cái dáng dấp nhỏ nhắn của Đan ngạc nhiên:

- Thật không? Thế ở nhà có mấy anh chị em cả thầy?

- Tôi chỉ có thêm một thằng em trai.

Đan đáp, có lẽ vì bị phân tâm, nên bước trật chân gót ấn lên giày của Phong. Nàng dừng lại đỏ mặt.

- Không sao đâu, tiếp tục.

Ngụy Như Phong nói như ra lệnh, nhưng chàng cũng không khỏi tò mò nhìn xuống. Cô bé đã lớn, đi dạ hội mà lại mang giày đi học. Nhưng không để Đan ngượng, chàng lại nhìn lên. Không quên kín đáo đánh giá trang phục thiếu nữ. Chiếc robe trắng có đính kim tuyến. Vải này không có xuất xứ tại Đài Loan. Lăn lộn trong ngành dệt nhiều năm, Phong là người rất rành rẽ về chất lượng vải. Vậy mà sao không nhìn ra Phong nhìn xuống cổ thiếu nữ, chiếc cổ áo có dấu vết mới sửa, nó được thêu thêm hoa. Vậy là... chiếc áo này hẳn là có một lịch sử lâu đời lắm... Điều này cho thấy, cô gái này không phải là con nhà giàu. Một cảm giác cảm thương chợt dâng lên trong lòng. Phong lại nhìn xuống đôi mắt có hàng mi cong vút.

Thư phòng mặc dù được ngăn cách với bên ngoài bằng những bức tường dày, nhưng tiếng nhạc vẫn lọt qua rõ ràng. Kể cả tiếng cười. Bây giờ lại đến điệu Valse Đặc biệt cái không khí yên tĩnh và rộng rãi trong phòng sách này quá thích hợp với điệu nhạc lãng mạn đó.

Và chợt nhiên Phong cảm thấy Hiếu Đan đẹp khôn cùng. Một nụ cười yên lặng, ánh mắt rụt rè kia nó biểu lộ cho một cái gì yếu đuối e ấp, một thứ hình ảnh thoát tục!

Bên ngoài hình như ồn ào trở lại. Phong và Đan lại không để ý. Nhưng rồi sau đấy, cửa thư phòng đột ngột bị đẩy ra, có một thứ ánh sáng màu đỏ chen vào. Phong và Đan giật mình dừng chân và ngay lúc đó, họ mới thấy đứng trước cửa không phải chỉ một mà là một đám người. Đứng đầu là Nguyễn Đức Mỹ với cái mồm há hốc chữ O, kế đấy là Sương Sương. Phong vội buông Đan ra, cười nói như phân bua:

-Ồ, tôi đang dạy cho cô Hiếu Đan đây học nhảy.

- Anh Phong - Sương Sương nhướn mày, cười lớn - Vậy mà em tưởng là anh đã xù về nhà, không ngờ anh lại trốn ở đây.

Sương Sương vừa nói vừa quét mắt nhìn về phía Hiếu Đan như tò mò, như đánh giá. Hiếu Đan lúng túng pha lẫn chút ngại ngùng. Không biết làm gì hơn là nhìn đám người đứng bên ngoài cửa. Ngụy Như Phong thấy cái không khí căng thẳng vội quay qua nắm lấy Hiếu Đan nói:

- Cô Hiếu Đan, chúng ta ra ngoài nào, chúng ta ra piste chánh thức nhảy với họ vậy.

Vừa nói, không đợi sự chấp nhận của Hiếu Đan, Phong đã đưa Đan ra phòng khách. Chàng tự ý bước đến máy hát, thay ngay đĩa “Khúc viên vũ ở Nancy” rồi bước tới chào mời Đan. Hiếu Đan bối rối, nhất là trước ánh mắt chòng chọc của Sương Sương, nên chỉ còn biết bước ra piste như lẩn tránh. Nguyễn Đức Mỹ cũng đã bước theo với một thanh niên trẻ. Riêng Sương Sương thì ngồi xuống ghế salon. Cô ta không nhảy chỉ đưa mắt nhìn ra piste Hiếu Đan rồi rằm, nhảy trật một hơi mấy bước. Nhạc vừa dứt là Đan vội vã nói với Phong:

- Đã đến giờ em phải về nhà.

Và không đợi Phong đồng ý, Đan chạy đến cáo từ với Mỹ. Mỹ có tình giữ lại nhưng Đan không chịu. Phong nhìn Đan, thật tình Phong rất muốn lấy xe đưa Đan về nhà. Nhưng ngay lúc đó Phong đã nhìn thấy ánh mắt của Sương Sương. ánh mắt có một cái gì khác lạ như đã thấy rõ tim đen của Phong. Và thế là Phong phải giả lơ, không tiện mở lời. Kết cục người anh thứ ba của Đức Mỹ đã được phân công đưa Hiếu Đan ra về.

Tối hôm ấy thật khuya dạ hội mới tàn. Trên đường Sương Sương ngồi cạnh Phong, vừa ngáp vừa cười hỏi:

- Anh Phong, ban nãy anh chơi có vui không?

Câu hỏi có một ẩn ý gì, khiến Phong cũng không muốn trả lời thẳng. Sương Sương thấy ông anh họ yên lặng liền tiếp:

- Nếu anh muốn, em sẽ nhờ người điều tra truy ra địa chỉ cô ta cho anh. Với một điều kiện. Anh trả ơn em bằng cách nào cơ?

Phong bẻ tay lái quẹo cua Mắt nhìn thẳng về phía trước, chàng nhấn thêm ga.

- Một suất phim được không?

Sương Sương giả vờ chồm qua nhìn vào mắt Phong:

- Chỉ có một suất phim thôi à? Chưa đủ.

- Vậy thì hai suất.

- Hừ! Sương Sương không hài lòng - Cái đó dành cho con nít.

Phong nghiêm mặt nói:

- Vậy thì... em cứ ra giá đi.

- Em chỉ muốn anh hứa với em một điều.

- Điều gì?

- Lần sau có đi dự dạ hội, anh đừng bỏ mặc em lẻ loi một mình rồi đi cặp nháy với người khác...

- Hừ. Ngụy Như Phong quay qua, Sương Sương nói một cách nghiêm nghị, chứng tỏ cô bé nói thật không đùa - Em nói gì lạ vậy? Em có bơ vơ bao giờ? Hết người này đến người khác mời anh thấy em còn tiếp không xuể. Cần gì đến anh?

- Nhưng mà, anh là Partner của em mà.

Lời của Sương Sương làm Phong giật mình. Chàng đập mạnh thẳng. May mà đường vắng. Chàng đặt tay lên vô lăng rồi quay lại, trở mắt nhìn Sương Sương. Nhìn một cách ngạc nhiên đến độ Sương Sương giật mình.

- Anh nhìn gì dữ vậy?

- Anh thử xem... Phong nói một cách chậm rãi - Em không biết có điên không? Chẳng lẽ em yêu anh?

Sương Sương trợn mắt:

- Ai nói anh thế? Anh điên rồi thì có.

Phong thở phào nhẹ nhõm, cười tộ Chàng tiếp tục nhấn ga Chiếc xe lao vút về phía tòa nhà cao lớn ở đường Trung Sơn Bắc.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 4

Xe vừa đến đầu hẻm, Hiếu Đan đã bảo bác tài ngừng xe lại, nàng khoát tay chào ông anh ba của Đức Mỹ rồi đợi cho xe rồ máy chạy đi mới vuốt thẳng quần áo, nhìn quanh rồi bước chậm rãi vào hẻm.

Buổi dạ vũ hôm nay là một ấn tượng mới mẻ trong cuộc đời. Đan vừa bước về hướng nhà vừa nghĩ ngợi. Tất cả những chuyện vừa xảy ra như một khúc phim quay chậm hiện rõ trong đầu. ánh đèn màu, tiếng nhạc, tiếng cười nói trong phòng khách ở nhà Đức Mỹ, rồi những bước tập khiêu vũ đầu tiên trong thư phòng. Đám đông tiếng vỗ tay... Tất cả như căng đầy trong trí não. Hiếu Đan cúi đầu lầm lũi bước, không để ý gì đến ngoại vật chung quanh. Đột nhiên, từ trong bóng tối một bóng đen phóng ra với lời hăm dọa.

- Đứng yên không được bước tiếp.

Hiếu Đan giật mình dừng lại. Nàng định la lên. Nhưng khi định thần nhìn kỹ, thì ra là Hiếu Bạch, Đan đưa tay lên chặn ngực bực tức

- Mày làm gì thế? Làm tao hết cả hồn.

Hiếu Bạch không trả lời ngay. Dưới ánh đèn đường nó ngấm nghĩa bà chị một chút, rồi cười nói:

- Tại sao chị lại về trễ thế này? Lại có bạn trai đưa về tận nhà... Vậy là... hà hà... bị tôi bật mí rồi nhé.

- Đừng có nói bậy. Hiếu Đan đĩnh chính - Đây là anh ruột của Nguyễn Đức Mỹ đấy.

- Thì cũng vậy thôi. Hiếu Bạch nhún vai, hai tay thọc vào túi quần chân đá đá những hòn sỏi dưới chân. Có là ai thì cũng là đàn ông thôi.

- Nói bậy!

- Nói bậy à? Hiếu Bạch nhướn mày - Ông ấy không phải đàn ông? Vậy là đàn bà chắc?

- Mày cứ nói xàm. Hiếu Đan giậm chân nói - Tao muốn nói là anh ấy

không phải là bạn trai của tao.

Nói xong Hiếu Đan nhìn Hiếu Bạch ngạc nhiên:

- Tại sao mà lại không ở nhà, ra ngõ hẻm này làm gì thế?

- Hừ! - Hiếu Bạch nhún vai - Ở nhà à? chị về mà xem, cái ông bác họ Vương kia với bà vợ bằng thạch cao của ông ấy cứ ngồi miết không chịu về. Nói gì không biết mà cứ nói mãi thế. Cứ tình hình này có lẽ ngồi nói thêm ba tiếng đồng hồ nữa chưa hết chuyện... nhưng mà... mẹ đã mở cái vách ngăn giữa phòng chị và cha mẹ ra, để làm một phòng khách rộng đón khách quý. Bao nhiêu đồ đạc, giường chiếu, tủ sách đều bị đẩy vào phòng em, phòng em trở thành cái kho chứa, không còn một chỗ trống. Vì vậy chị nghĩ xem. Còn chỗ đâu để em ở lại cái nhà chứ?

- Bác Vương là người thế nào vậy?

Hiếu Đan hỏi vì ban chiều đi đến dự sinh nhật của Mỹ sớm, Đan đã không gặp được vợ chồng bác Vương. Bạch đáp:

- Thì chị cứ về nhà sẽ biết ngay. Người cũng hoạt bát nói năng hấp dẫn. Nhưng uống rượu lại không thua uống nước. Em nghĩ bình rượu nhà của ta chắc đã bị Ông ấy một mình nốc cạn rồi. Rượu nhiều ông ấy nói càng dữ. Riêng cái bà vợ của ông ta thì hoàn toàn trái ngược. Hỏi một tiếng trả lời một tiếng... có điều rất trẻ và đẹp.

Hiếu Đan đã bước đến cổng nhà... Cửa mở hé, nàng bước vào sân, rồi đến bậc thềm. Chưa vào nhà đã nghe giọng nói oang oang của người đàn ông. Hình như đang cao hứng đề cập đến một chuyện gì khá sôi nổi.

Sự xuất hiện của Hiếu Đan làm giọng nói ngưng bật. Hiếu Đan nhìn quanh, hôm nay nhà bài trí đẹp quá. Hai chiếc phòng được mở thông làm cho ngôi nhà có vẻ rộng rãi lắm. Bàn trà được phủ bởi chiếc khăn thâm mà Đan đã làm trong giờ thủ công ở trường. Bên trên còn được bài trí bởi một bình hoa hồng đỏ thắm. Khung kính ở cửa sổ được lau sạch, sáng sủa khiến cho chiếc màn cửa bạc màu cũng không đến nỗi nào. Rồi Hiếu Đan nhìn khách. Đó là một người đàn ông trung niên và một thiếu phụ trẻ. Người đàn ông chỉnh tề trong bộ âu phục màu sữa, chiếc Cravate to bản màu đỏ. Thân hình phát tướng một chút với đôi mắt sáng dễ gây thiện cảm với người chung quanh. Có điều hoàn toàn ngoài sự tưởng tượng ban đầu của Đan. Trước

kia Đan cứ nghĩ là người làm nghệ thuật phải là một người gầy gầy, có mái tóc rối, có hàm râu lởm chởm. Đấng này hoàn toàn trái ngược người đàn ông ngồi trước mặt nàng là một người tóc tai ngăn nắp, mày râu nhẵn nhụi. Riêng về bà vợ của ông ta, đúng như điều Hiếu Bạch đã nhận xét. Một người đẹp như pho tượng điêu khắc, mắt to, mũi cao... nhưng cái đẹp lại lạnh lùng chứ không lôi cuốn.

- Hiếu Đan lại đây, chào bác trai và bác gái đi con.

Bà Phương Trúc vừa thấy con bước vào đã lên tiếng gọi.

Hiếu Đan bước vào phòng, chiếc áo màu trắng bạc ôm sát thân hình bé nhỏ của cô gái nổi bật giữa phòng với giọng nói thỏ thẻ chào:

- Thưa hai bác ạ!

ông Vương Hiếu Thành như hoàn toàn ngạc nhiên. Ông ngấn ra tròn mắt nhìn Hiếu Đan thật lâu mới “à” một tiếng rồi nói:

- Đây là Hiếu Đan đấy à? Còn nhớ khi chúng ta chia tay cô bé mới ba tuổi, còn Hiếu Bạch thì còn bế trên tay Nhanh thật! Mới đây mà nó đã biến thành một cô gái trưởng thành.

Rồi ông ta quay lại nhìn bà Phương Trúc cười nói:

- Cô còn nhớ chuyện cũ không? Bấy giờ bọn này ngồi ở quán nước thi ăn xem lại là người ăn được nhiều tô mì nhất. Tôi nè, Minh Viễn nè, cả tay họ La nữa. Chúng tôi đã ăn một hơi hơn 20 tô mì, ăn nhiều đến độ cô phải la lên “Trời ơi làm gì khó vậy? Ăn kiểu này chỉ có nước bội thực chết thôi”Ồ nhanh thật. Lúc đó cô cũng đâu có lớn hơn Hiếu Đan bây giờ bao nhiêu? Cao lắm là 23 tuổi. Có lúc nào cũng thích mặc robe màu trắng, tôi còn nhớ lúc đó mọi người đều gọi là “con bướm trắng” nữa mà.

- à.

Bà Phương Trúc à một tiếng, rồi nở nụ cười gượng gạo trong khi Hiếu Đan bước tới ngồi tựa người bên tay ghế của mẹ. Ông Vương Hiếu Thành vẫn chăm chú hướng về phía hai mẹ con Đan. Hình như ông đang tìm một sự tương hợp nào đấy. Ông tiếp tục nói một cách vui vẻ?

- Bây giờ ở đây lại có thêm một cánh bướm trắng nhỏ. Đẹp lắm! Đẹp giống như thuở cô còn trẻ ấy. Có đều đôi mắt của nó, sao mà lại.

ông Thành đột ngột dừng lại, rồi tiếp tục nhìn bà Phương Trúc. Hiếu Đan

cảm thấy cái nhìn của ông bác nó kỳ kỳ làm sao. Mẹ quay mặt nhìn nơi khác. Mắt Đan chạm phải chiếc lọ hoa hồng trên bàn trà. Căn phòng rơi vào khoảng trống yên lặng. Có một cái gì nặng nề căng thẳng. Bất giác Đan lại quay sang nhìn chạ Cha có vẻ lạnh lùng đang nhìn nàng với ánh mắt xa lạ.

-Ồ! ông Vương Hiếu Thành lại lên tiếng hình như ông muốn khuấy động không khí một chút. Thấy bọn trẻ mau lớn mà vui vui trong lòng! Nhanh Thật!

Tiếp đó ông quay sang ông Minh Viễn, thay đổi đề tài:

- Cậu Minh Viễn này, tôi cảm thấy là... cậu không nên bỏ ngành hội họa. Nếu tôi nhớ không lầm, lúc chúng ta còn trẻ, trong đám bạn bè cậu là người nổi nhất. Các thầy trong trường mỹ thuật đều đặt cả hy vọng vào cậu. Vậy mà cậu lại bỏ nghề. Cậu lại theo cái nghề công chức. Cái nghề mà thuở xưa cậu bài bác nhất.

ông Minh Viên tựa người ra sau ghế, ông như mơ màng với nụ cười buồn.

- Có bô bác thì cũng đã làm hơn mười ba, mười bốn năm rồi. Cậu nghĩ coi. Lúc mình đến cái xứ Đài Loan này, mọi thứ đều xa lạ, lại đùm đê vợ con. Kiếm được miếng ăn no đủ đã là một chuyện khó khăn còn dám đòi hỏi gì hơn? Nhảy vào cái nghề bàn giấy này, công việc cứ đều đặn tới tay, thời gian trôi qua lúc nào không biết. Chí khí lý tưởng cứ là mòn dần. Cậu có biết là nội cái chuyện than củi, gạo thóc, rồi tiền học cho con cái... cái gì cũng tiền với tiền cả. Thử hỏi vậy đó rồi có dám bỏ ngang cái công việc đang vững chắc để phiêu lưu sang chuyện vẽ không chứ? Thế là ngày tháng cứ trôi qua Tuổi tác ngày càng lớn, ngòi bút bị lụt, bị rỉ sét, bây giờ làm sao dám nói đến chuyện nghệ thuật, vì vậy mình nghĩ chỉ có cậu là hay nhất... cậu tính toán rất giỏi. Lập nghiệp trước rồi thành gia sau. Nhờ vậy mà cậu có đủ thứ: công danh, sự nghiệp...

- Thôi mà nói chi chuyện đó. Ông Vương Hiếu Thành cắt ngang lời ông Minh Viễn - Anh nói chuyện công danh sự nghiệp mà tôi thấy xấu hổ. Bây giờ anh biết không? Hoạt động nghệ thuật ở nước ta như một hũ mả. Có nhiều người mới hoạch họa vẽ mấy năm là nhảy ra mở phòng triển lãm tranh. Chuyện đó bây giờ dễ lắm. Chỉ cần quen biết nhiều, giao thiệp giỏi, có người nâng đỡ là sẽ được mang danh họa sĩ ngay có nhiều người còn

chơi trội hơn, lấy tranh của thầy dạy ra triển lãm lại đề tên mình. Chỉ cần dúm cho thầy một ít bạc là xong. Anh thấy đấy, như vậy có còn gọi nghệ thuật nữa không? Nhiều lúc bực mình cũng muốn đổi nghề... Anh có nhớ là lúc xưa có một thời mình đã ao ước trở thành nhà buôn.

- Mấy ông thì bao giờ chẳng vậy. Đứng núi này trông núi nọ. Bà Phương Trúc vừa cười vừa nói. Bà cảm thấy cái không khí trong phòng sao căng thẳng quá - Như anh đấy, anh Thành, anh đã tiếng tăm lừng lẫy, học trò đông đảo, công danh sự nghiệp tiền của đều đầy đủ, vậy mà không biết còn than vãn nỗi gì?

- Chị không nhắc đến lũ học trò thì thôi, nhắc đến chỉ tổ tức thêm. Vương Hiếu Thành vừa cười vừa nói: Chị biết không, tôi có một thằng học trò, trước khi ra nước ngoài nó tìm đến học vẽ với tôi. Chỉ học có mấy ngày là nghỉ. Vẽ thì nguệch ngoạc không ra gì cả. Mỗi tấm nó bán được năm trăm mỹ kim gấp mấy lần giá bán tranh của mình. Chị thử tưởng tượng xem. Như vậy có phải là làm nhục mình không? Vậy mà không hiểu sao có người lại còn ca ngợi hẳn.

ông Minh Viễn nói:

- Người nước ngoài làm sao hiểu được nghệ thuật Trung Quốc chứ?

- Chưa hẳn là như vậy. Vương Hiếu Thành nói. Tôi có một học sinh người nước ngoài, hẳn vẽ đẹp lại tinh thông cả lịch sử và thi ca của Trung Quốc. Hẳn có trình độ am hiểu về Trung Quốc hơn cả một số thanh niên của ta. Những con người như vậy thật đáng để ta nể trọng.

Rồi ông Hiếu Thành đột nhiên ngưng lại, dẫn đo một chút nói:

- Minh Viễn, mình có ý kiến thế này. Hay là cậu cầm bút vẽ thử lại xem?

ông Minh Viễn có vẻ do dự:

- Cái đó...

- Nói cậu biết điều này nhé. Ông Vương Hiếu Thành ngồi ngay ngắn lại nói

- Bây giờ trong tình trạng thị trường hội họa hỗn loạn, ai cũng có thể mở phòng triển lãm tranh thì những người có căn bản hội họa chính quy như cậu, tại sao không ra mặt? Cứ vùi đầu bên mớ công văn cạo giấy. Với trình độ của cậu, tôi thấy phải làm một cái gì đó thôi. Cậu cũng phải mở phòng triển lãm tranh. Hãy thử đi. Cậu gắng vẽ chừng sáu bảy mươi tranh thủy

mạc... Riêng về vấn đề giao tiếp, giáp phép vòng ngoài, tôi sẽ giúp cậu, tôi bao sân hết. Chỉ cần cuộc triển lãm thành công là cậu sẽ nổi, sẽ có tiền... Tranh thủy mặc bây giờ có tính cách thời thượng ăn khách lắm cậu biết không?

- Nhưng mà... Ông Minh Viễn nhìn Hiếu Thành với ánh mắt chưa tin tưởng lắm, nhưng đã có vẻ thích thú - Nhưng mà... đã lâu lắm rồi, tôi không có cầm cọ vẽ.

- Cái đó có gì đáng quan tâm. Cậu là người có khiếu, có căn bản, luyện lại mấy hồi. Bây giờ có rảnh thảnh thoảng cậu ghé qua mấy phòng triển lãm tranh xem. Chắc chắn là cậu sẽ phục hồi lại căn bản... Minh Viễn, cậu thử đi nhé. chỉ cần mấy chục bức tranh đã đủ mở triển lãm, tôi sẽ giúp cậu và bảo đảm là cậu sẽ thành công.

- Chỉ ngại là đã bỏ qua lâu quá. Ông Minh Viễn nói một cách hồ hởi, nhưng vẫn còn e dè - Vả lại lâu quá không vẽ rồi, sợ không có hứng...

- Cảm hứng à? Vương Hiếu Thành nói to - Cái đó từ từ rồi có thôi. Ông Minh Viễn yên lặng suy nghĩ, đề xướng của ông Hiếu Thành như một kích động ông có vẻ thích thú, trong khi bà Phương Trúc lặng yên nhìn hai người.

ông Hiếu Thành nhìn vào đồng hồ rồi chột nhảy nhồm lên:

- Ồ, mới đây mà đã 11 giờ hơn. Không ngờ lại nói chuyện dai thế. Thôi xin phép. Bây giờ xin kiếu từ, bữa khác mình sẽ nói chuyện nhiều hơn. Nhưng mà tôi nghĩ Minh Viễn ạ, cậu nên suy nghĩ kỹ đề nghị của tôi nhé.

Người đẹp bằng thạch cao cũng đứng dậy. Hai vợ chồng Minh Viễn đưa khách ra tận cửa. Vợ chồng của Hiếu Thành cũng nhiệt tình mời ba mẹ của Hiếu Đan đến nhà chơi. Khi mọi người đến bậc thềm thì cũng vừa kịp lúc trông thấy Hiếu Bạch đứng bật dậy. Quyển sách nhỏ cuốn tròn vội vã nhét vào bụng. Nhưng cũng vừa đủ để bà Phương Trúc nhìn thấy cái tựa kiếm hiệp “Kiếm khí Châu Quang”. Bà trừng mắt với Bạch nhưng chỉ nói:

- Ra ngoài gọi cho mẹ chiếc xích lô xem?

- Thôi khỏi, thôi khỏi. Ông Vương Hiếu Thành ngăn lại - Chúng tôi đi bộ ra đầu hẻm thì cũng được.

Nhưng ông Minh Viễn đã không chịu.

- Không được, Hiếu Bạch, con phải đi gọi.

Hiếu Bạch chạy tuốt. Ông Minh Viễn ngẫm nghĩ rồi quay trở vào nhà lấy tiền. Ông Hiếu Thành lợi dụng ngay cơ hội đó nói nhanh với bà Phương Trúc:

- Chị Phương Trúc, chị thật tình cho tôi biết nhé hiện đời sống của các người ra sao?

Bà Phương Trúc nở nụ cười gượng:

- Cũng đắp đổi qua ngày, cái tính của anh Minh Viễn thì anh biết rồi. Sống lý tưởng, không thích ganh đua với ai cả, thành thử đi làm đã trên mười mấy năm mà vẫn là một chức việc nhỏ thôi.

Hiếu Thành gật gù, nhìn Phương Trúc định nói điều gì nhưng lại thôi. Bà Phương Trúc thắc mắc:

- Anh định nói gì?

Hiếu Thành ngập ngừng:

- Chị có biết là...

- Biết cái gì?

- Cái người đó... Bây giờ cũng đang ở Đài Loan này.

Lời của ông Vương Hiếu Thành chỉ mới nói được một nửa thì ông Minh Viễn đã bước ra. Bà Phương Trúc lạ lùng nhìn Hiếu Thành. Cái người đó... bây giờ cũng đang ở Đài Loan. Ai vậy? Tại sao thái độ của Hiếu Thành lại có vẻ bí mật. Không lẽ... trái tim của bà chột đập mạnh... Không lẽ là... Bà Phương Trúc chột ngẩn ra như bị hóa đá.

Xe đã theo Bạch vào hẻm. Bà Phương Trúc chột tỉnh, cùng chồng đưa vợ chồng Hiếu Thành lên xe. Chiếc xe đạp thật xa rồi, họ mới quay trở vào nhà.

Vào đến nhà, một lô việc phải làm. Mang bàn ghế giường tủ ra, ngăn vách trở lại. Chiếc vách ngăn đôi phòng chỉ bằng giấy bồi thôi nên cũng khá nhẹ nhàng. Ngoài ra còn phải dọn dẹp, quét dọn. Bà Phương Trúc bận rộn hẳn, phải động viên cả hai đứa con cùng phụ việc. Cái bận rộn giúp cho bà quên được nhiều thứ, nhất là sự suy nghĩ. Nhưng không hiểu sao câu nói cuối cùng của Hiếu Thành như cứ lảng vảng trong đầu. Sắp xếp mền gối trên giường mà lòng bà lại ngập đầy bối rối. Không thể như vậy được Nhưng

mà... Tại sao cứ mãi nghĩ đến chuyện đó chứ? Tất cả đâu đã vào vị trí cũ. Bà vội bảo hai con đi ngủ. Hiếu Đan nhìn mẹ, trực giác cho nó thấy mẹ nó có vẻ bất an. Nó định nói chuyện với mẹ, định kể cho mẹ nghe những chuyện ở dạ vũ ban nãy và sự bất ngờ nó đã gặp, nhưng vừa mới mở miệng gọi:

- Mẹ Oi!

Thì bà Phương Trúc đã khoát tay:

- Khuya rồi đi ngủ đi nào, có gì ngày mai kể cho mẹ nghe sau cũng được. Thế là... Hiếu Đan dùng dằng quay vào phòng riêng. Nó hơi ngạc nhiên. Mẹ hôm nay sao có vẻ khắc hằn mọi ngày... nhưng mà... bản thân nó cũng có nhiều thứ cần suy nghĩ, nên thôi và Hiếu Đan về phòng.

Bà Phương Trúc nhìn theo, rồi thở ra. Bà ngồi xuống cạnh bàn trang điểm, nhìn mình qua gương mà thần thờ.

“Người ấy bây giờ cũng ở Đài Loan” có đúng là... bà bà đưa lược lên gỡ lấy mái tóc. Không lẽ quả đất này lại chật hẹp thế? Không, chắc là không phải đâu. Vương Hiếu Thành còn chưa cho biết rõ là ai cơ mà? Chắc không phải. Bà lắc đầu, như cố xua đi một cái bóng nào đó trong đầu.

ông Minh Viễn bước tới đứng sau lưng bà, bàn tay của ông đặt lên vai vợ làm bà rùng mình. Cây lược rơi hẫ xuống đất. Ông Minh Viễn cúi đầu nhặt lên, nhìn vào mắt vợ bỗng hỏi:

- Em đang nghĩ gì đấy?

- Dạ không... không có gì cả anh ạ.

Bà Phương Trúc lắp bắp nói. Bà cảm thấy hình như chồng đã hiểu được sự rối rắm của mình. Biết đâu anh ấy đã chẳng nghe được lời cuối của Hiếu Thành. Bà nghĩ và mặt tái hằn. Trong khi ông Minh Viễn đứng ở phía sau, lược vẫn còn cầm ở trên tay mà bà bất động. Qua kính, bà thấy chồng tư lự. Một cảm giác bất an len lỏi trong lòng. Cả hai cứ thế yên lặng, bà Phương Trúc hiểu rõ tính chồng. Ông ấy là con người tỉ mỉ, hay để ý nhưng ít nói. Chỉ một chi tiết nhỏ nhặt giả sử như chuyện chiếc áo... cũng làm cho ông ấy không hài lòng. Nói chi là chuyện...

- Phương Trúc này!

ông Minh Viễn lên tiếng làm bà giật mình. Ông trừng mắt hỏi:

- Bà thế nào vậy?

- Da... không có... không có gì cả... anh muốn nói gì cứ nói đi.

Bà cảnh giác đáp, ông Minh Viễn hỏi:

- ý của Hiếu Thành đấy, em nghĩ thế nào?

ý của Hiếu Thành? ý nào? Bà Phương Trúc bối rối. Anh ấy đã nghe được câu nói cuối cùng ư? Và chắc chắn là đã đoán ra. Bà Phương Trúc lúng túng nhìn chồng qua gương. Khuôn mặt nghiêm khác khi như có một chút gì không hài lòng. Lúc nào cũng vậy, ông Minh Viễn là như vậy đó. có gì không chịu nói thẳng ra, cứ quanh co thăm dò. Thế nào chứ? Chợt nhiên bà Trúc thấy bất mãn, bà lạnh nhạt nói

- Em chẳng có ý kiến gì cả.

- Sao vậy? ông Minh Viễn có vẻ bất bình. - Em không muốn anh cầm cọ vẽ trở lại à?

- Ờ không. Bà Phương Trúc chợt hiểu ra. Thì ra là chồng định đề cập đến chuyện vẽ trở lại. Bà hồi hận và nhìn chồng với nụ cười xin lỗi. Rồi nói, một cách hết sức âu yếm. – Dĩ nhiên là em hoàn toàn tán đồng. Anh Thành nói đúng đấy anh, dù gì anh cũng đừng để tài nghệ của mình bị mai một. ông Minh Viễn nhìn vợ. Ông cảm thấy thật lạ lùng không hiểu sao vợ có vẻ thay đổi nhanh chóng thế?

- Tối nay anh thấy em có vẻ thế nào đấy?

- Đâu có gì? Bà Phương Trúc cười thật tươi. Chẳng qua hơi mệt... với lại lâu quá rồi mới gặp lại bạn bè. cũ nên hơi hưng phấn một chút...

Điều đó cũng đúng thôi. Ông Minh Viễn thừa nhận. Ông cầm lược lên, vô thức chải nhẹ lên tóc vợ. Cái cử chỉ của ông làm bà Phương Trúc cảm động. Bà chợt đưa tay lên nắm lấy tay chồng và tựa đầu mình vào sát mặt chồng. Chợt nhiên bà cảm thấy mình vô cùng yếu đuối, cần một sự che chở, thương yêu. Bà nói:

- Anh Minh Viễn này, từ đây về sau anh muốn làm gì cứ làm, anh có thể bỏ cả nghề công chức này để vẽ tranh nếu anh thích, em không ngăn anh đâu. Mẹ con em đã làm khổ anh nhiều quá rồi.

ông Minh Viễn như ngẩn ra, ông cúi xuống nhìn vợ cảm động:

- Em... em hôm nay làm sao thế? Tại sao em lại nói vậy... có bao giờ anh

phiền trách là em đã làm khổ anh bao giờ đâu?

- Nhưng đó là sự thật... em đã làm khổ anh. Nếu lúc đó chúng mình đừng sớm lấy nhau thì...

- Nhưng mà chuyện đó,... là do anh yêu cầu cơ mà? Anh đã cầu hôn. Ông Minh Viễn cắt ngang... - Chính anh đã muốn chúng ta lấy nhau. Sao em lại nói vậy?

- Vì em cảm thấy em có lỗi. Nếu bấy giờ anh không bận bịu chuyện vợ con, có lẽ anh đã nổi danh hơn Vương Hiếu Thành. Không phải sao? Anh vẽ giỏi, vẽ đẹp hơn hẳn. Tiếc là... anh đã bỏ hết mọi thứ, bằng không anh đã thành công, anh đã...

- Phương Trúc này? ông Minh Viễn vuốt nhẹ mái tóc vợ - Hôm nay có lẽ vì vui quá nên em mệt, thôi em đi ngủ đi nhé?

Nhưng bà Phương Trúc vẫn cứ tiếp tục nói, bà như thật sự bị bứt rứt.

- Em cứ nghĩ mãi... Nhiều lúc em cảm thấy như anh có vẻ hối hận vì đã lấy em...

- Phương Trúc, em hôm nay làm sao vậy?

Bà Phương Trúc chợt ngưng lại, nhìn vào kiếng. Rõ ràng bà có vẻ quá xúc động, đưa tay lên vuốt nhẹ má. Bà gượng cười nói:

- Vâng, có lẽ hôm nay em mệt quá!

Cùng lúc đó, Hiếu Đan ngồi đơn độc trong phòng riêng. Đối diện với chiếc đèn bàn, tay thì cầm suy nghĩ. Phòng của cha mẹ cách phòng nàng chỉ có một vách ngăn bằng giấy bồi. Chuyện bên kia bên này nghe rõ mồn một. Nhưng mà Đan không để ý bởi vì đầu óc nàng đang ứ đầy bao nhiêu suy nghĩ. Chiếc robe trắng vẫn còn trên người. Đan chưa cởi ra, nàng lười biếng đến độ không buồn cởi. Buổi dạ vũ vừa qua, chợt nhiên khiến Đan có cảm giác như mình đã là người lớn. Nhất là khi Đan đã khiêu vũ. Đan cứ đứng trong vòng tay của người đàn ông. Nghĩ đến chuyện đó, đột nhiên Đan cảm thấy đỏ mặt. Nhưng mà kỳ thật. Bây giờ nghĩ lại Đan chợt có cảm giác như Ngụy Như Phong kia là hư ảo... là không có thật... Đan không nhớ rõ cái dáng dấp của anh ta thế nào, anh ta ăn mặc ra sao. Chỉ nhớ có đôi mắt. Cái đôi mắt có vẻ như chăm sóc, như lo lắng. Như Phong giống như một bức tranh trù trượng chứ không hiện thực

Và Đan ngồi như vậy không biết bao lâu, mãi đến lúc đèn bên phòng cha mẹ tắt ngấm, nàng mới ngồi thẳng lưng lại, lấy bút và nhật ký ra. Nhưng đối mặt với tờ giấy trắng. Đan lại không biết nên viết gì đây. Hôm nay quả là một hôm đầy bận rộn, lạ lùng. Tình cảm căng cứng đầy ắp. Thật lâu Đan mới viết được một câu:

“Tôi đã có được một buổi tối kỳ diệu, tôi đã gặp phải một anh con trai quá đỗi lạ lùng...”

Chợt nhiên Đan đỏ mặt, nàng bôi đi hai chữ “lạ lùng” và thay vào đấy là hai chữ “tình cờ” nhưng rồi không biết nghĩ sao, Đan lại xóa hẳn câu sau, rồi viết tiếp:

“Mong là tối nay tôi sẽ không nằm mơ, ngủ được một giấc đến sáng không mộng mị. Để sáng mai thức dậy, sách vở sẽ làm cho mọi chuyện đêm nay xóa nhoà”

Viết xong Đan thấy mình hôm nay làm sao vậy? Hành văn lủng củng không đầu không đuôi. Thế là Đan lại xóa sạch. Nàng không muốn viết gì nữa. Ném quyển nhật ký qua một bên, bắt đầu thay áo đi ngủ. Nhưng ngay lúc đó lại nghe bên phòng của Hiếu Bạch có tiếng động lạ. Đan vội mở hé cửa. Phòng của Bạch vẫn còn mở đèn. Bạch thì đang nằm sấp trên giường, tay chân quây cựa như bị mắc phong. Đan giật mình kêu lên, tiếng kêu của Đan làm Bạch giật mình ngồi nhồm giậy. Anh chàng đưa một ngón tay lên miệng ra dấu:

- Suyt!

- Mà làm gì thế?

Hiếu Đan hỏi, Bạch đáp khẽ:

- Em đang luyện công.

- Công gì?

- Cáp ma công.

Hiếu Đan không hiểu:

- Luyện để làm gì?

- Cáp ma công ư? Hiếu Bạch cười nói - Em cũng không biết, chỉ muốn luyện thứ võ công mà sách kiếm hiệp đề cập đến đấy mà...

- Cáp ma công? Luyện công kiểu ếch nhái? Hiếu Đan nghiêng nghiêng đầu

- Thế có môn võ công nào luyện theo kiểu lơnh lạch không?

- Chị này kỳ. Hiếu Bạch nói, nhưng đột nhiên nó nhớ ra tiếp - Kiểu lơnh lạch thì không có nhưng có kiểu thần lãn, chị biết món bích hồ công không?

- Nói như em chắc còn nhiều loại công khác như ốc bươu công...

Hiếu Đan vừa cười vừa lắc đầu nói, rồi lặng lẽ rút lui về phòng riêng. Tắt đèn, leo lên giường. Đan vẫn mở mắt nhìn về phía cửa sổ. Ở đấy chỉ có bóng tối. Một đêm tuyệt vời! Hình ảnh buổi dạ vũ ở nhà Nguyễn Đức Mỹ, gã thanh niên đã dạy Đan khiêu vũ. Đám khách khứa ồn ào. Tất cả quay cuồng... rồi đến món Cáp ma công của Hiếu Bạch. Hiếu Đan chợt thấy buồn cười và giấc ngủ đến với nàng lúc nào không hay.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 5

Chiếc xe từ từ chạy trên con đường hướng về Trung Sơn Bắc Lộ, đường về khuya vắng ngắt không một bóng người, những trụ đèn lưu thông lơ lửng giữa đêm như gục đầu gánh nổi hiu quạnh. Chiều dài hun hút mập mờ ánh điện tựa hồ lối mòn dẫn vào vực thăm cô đơn của lòng người. Sương Sương không muốn nhấn thêm ga vì không một chiếc xe nào tranh giành với nàng bây giờ. Gió đêm từ hai bên lùa vào xe làm bông bành mái tóc ngắn của nàng.

Một ngày chủ nhật trôi qua, bây giờ chỉ còn lại sự mệt mỏi nơi nàng. Sáng nay, lúc còn sớm, Sương Sương và ba anh em nhà họ Nguyễn đi picnic ở núi Dương Minh bằng xe của nàng. Ba gã con trai ấy vô duyên làm sao khiến nàng tức muốn chết được. Bọn chúng lúc nào cũng vây quanh nàng, hễ xoay qua là đụng tay người này, xoay lại không đụng mũi thì cũng đụng vai người kia. Nguyễn Đức Trung, con người có dáng dấp tựa gấu heo, mỗi khi nói chuyện, cái lưỡi cứ uốn mãi trong miệng cả tiếng đồng hồ mới thốt được: “Tôi... tôi... từ nhỏ đã rất có khiếu về âm nhạc, học vĩ cầm chỉ ba hôm là kéo được một bản nhạc hay tuyệt”. Nàng tưởng không nổi cái dáng dấp gấu heo ấy đang kéo vĩ cầm ra làm sao. Còn Nguyễn Đức Huệ, cả ngày đầu tóc chải láng lẩy, con ruồi đậu vào là phải trượt chân hộc cả máu mồm. Quần áo thì đổ cả lọ nước hoa vào khiến mùi thơm xông lên nồng nặc, mỗi khi gọi hẵn thì liền bô bô cái miệng: “Tôi à, tôi là Nguyễn Đức Huệ, cô thử đoán xem nghĩa là gì, là chăm sóc loài hoa quý của trời đó. Cô là hoa, ha ha!”. Tiếng ha ha của hẵn nghe phát ớn lạnh cả người. Nguyễn Đức Dân coi bộ sáng giá hơn cả. Hẵn ta có dáng một thư sinh, lại tròng thêm kiếng cận vào mắt nên tạm liệt vào loại bô trai. Nhưng, mỗi khi nói được một câu thì mặt mày đỏ bừng như bị sốt. Nhiều lúc hẵn nói một hơi thiệt dài mà chẳng nghe được tiếng nào. Kiếp trước chắc hẵn là một con muỗi.

Ba anh em nhà họ Nguyễn đã làm nàng mất vui trong cuộc picnic ấy nên

khi về đến Đài Bắc, nàng cho chúng về nhà luôn. Sau đó nàng đi tìm thẳng Triệu, Tên này không có gì đặc sắc, nhưng lại biết làm hề cho người khác cười. Nàng cùng Triệu đi ciné xuất sáu giờ. Ciné vãn, lại gặp bọn Lục nên liền kéo nhau đi nhảy. Mãi đến khi vũ trường đóng cửa, bọn chúng vác đầu đi ăn đêm, sau đó mình nàng lái xe về nhà.

Một ngày trôi qua chỉ có thế, chỉ có vui chơi trong thác loạn với điệu nhạc điên cuồng. Có hoa xuân nào lại không thơm, trăng thu nào không tỏ, có tuổi trẻ nào không thấy đời mình như hoa vừa nở, như mặt trời vừa lên, một sự hạnh phúc tràn đầy trong tất cả vô tự Nhưng, nàng có thật sự hạnh phúc trong cái vô tư ấy không? Nơi vũ trường, đèn màu mờ ảo, rượu rót đầy ly, tiếng nhạc vang rền. Cuộc chơi điên cuồng ấy đã làm con người quên đi nỗi ưu tư Nàng còn nhớ một đoạn của con bé ca sĩ đã hát:

“Những bước nhảy như chim sơn ca

Nhẹ nhàng như chim yến bay lượn

Mùa xuân và tuổi trẻ, bất tận và bất tận...”

Bất tận! Có đúng vậy không? nàng bỗng thẳng xe lại thật gấp. Mắt hoa lên. Chiếc xe như đụng vào một vật gì trước mặt. Nàng mở to mắt quan sát phía trước, nhấn còi inh ỏi nhưng không thấy gì. Nàng lắc đầu mấy cái rồi dụi mắt, toàn thân uể oải. Nàng nhắm mắt suy nghĩ giây lâu rồi cho xe tiếp tục chạy trên con đường vắng.

Chiếc xe đậu trước cửa nhà. Nàng bóp còi mấy tiếng mà không có ai mở cửa. Cơn mệt đã làm nàng phát cáu nên bóp còi liên tiếp. Cánh cửa vẫn bất động, chắc ông Lưu đã ngủ say như con lợn rồi. Nàng chẳng hiểu con người thô lỗ như ông mà cha và Như Phong lại quý mến cái nỗi gì.

Nàng úp mặt lên tay lái, ấn lên còi. Tiếng còi vang dậy xé cả màn đêm khiến mấy nhà bên cạnh đều thức giấc. Có người mở cửa, lộ đầu ra chửi thề.

Cánh cửa cổng mở ra, Sương Sương ngẩng đầu nhìn rồi mệt mỏi bước xuống xe, giọng ngái ngủ:

- Lái xe vào garage đi.

- Chơi đã rồi cũng về đấy chứ?

Sương Sương nhướn mắt nhìn, thì ra là Như Phong, nàng bèn nhún vai

nói:

- Anh đó à, chưa ngủ sao?

- Có ngủ cũng bị em đánh thức, thà rằng đừng ngủ còn hơn. Em học cách phá rối người khác bao giờ vậy?

Sương Sương vẫy tay, vừa đi vào vừa nói:

- Thôi, đừng có làm thầy đời anh ơi, hôm nay em đi chơi cả ngày mệt muốn chết, phiền anh lái xe vào garage.

Chàng nhíu mày nhìn theo Sương Sương đi vào nhà.

Vào đến phòng, nàng ngả mình lên giường nệm, úp mặt vào gối, mơ màng một lúc rồi đứng dậy lấy áo ngủ đi vào phòng tắm.

Lấy nước đầy bồn tắm, nàng ngâm mình vào đó. Làn da mơn mớn ấy như được căng phồng lên để nước lạnh len vào từng kẽ tế bào hầu biến đổi cái mệt mỏi thành khỏe hẳn lại. Tâm thần nàng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng vẫn có thói quen mỗi khi mệt hay buồn ngủ liền đi tắm thì tỉnh táo lại ngay.

Ngâm mình trong nước một lúc lâu, rồi mới bước ra khỏi bồn, lau mình thật khô xong, mặc chiếc áo ngủ màu vàng mà nàng thích nhất. Nàng đến trước gương chải tóc, quan sát mình trong gương. Nhìn thấy đôi mắt mơ màng, nàng liền chỉ tay lên mũi trong gương mà nói như một đứa trẻ:

- Đây là tôi à? Bộ tôi thật sao? Đúng rồi, tôi, mà sao lạc lõng thế?

Mắt nàng bỗng sáng lên như vừa khám phá điều gì. Lạc lõng, đúng rồi! Cái tiếng ấy mãi bây giờ mới tìm ra được, thế mà đã bao lần suy nghĩ chẳng ra. Cuộc sống này chỉ thấy toàn lạc lõng, bất cứ trường hợp nào. Đi picnic, khiêu vũ, ciné, ba anh em nhà họ Nguyễn, thằng Triệu, bọn Lục, tất cả đều đem lại lạc lõng cho nàng. Nàng nhíu mày nhìn mình trong gương, những ý tưởng ấy đã làm nàng cảm thấy xao xuyến trong lòng. Cuộc sống lẽ nào chỉ có thế? Nhưng, nàng muốn phải có cuộc sống thế nào bây giờ? Nàng rùng mình một cái rồi nói:

- Tôi chẳng còn hiểu tôi tí nào, dễ sợ quá!

Ra khỏi phòng tắm dọc theo hành lang trở về phòng. Khi đi qua phòng Như Phong, thấy đèn còn sáng, nàng do dự một lát rồi đẩy cửa bước vào.

Như Phong đang ngồi ngoài người, lưng tựa vào tường, xem quyển tiểu

thuyết bằng tiếng Anh. Nghe tiếng động, chàng ngẩng đầu nhìn lên. Sương Sương đóng nhẹ cánh cửa, đến ngồi cạnh chàng. Như Phong nói giọng thật nhỏ:

- Em biết mấy giờ rồi không?

Sương Sương mím môi, chớp chớp đôi mắt không nói, chàng tiếp:

- Em chơi vẫn chưa mệt à? Sao chưa đi ngủ?

- Khi này mệt lắm, bây giờ thì hết rồi.

Như Phong nhìn Sương Sương, trông nàng có vẻ khác hẳn ngày thường. Có gì đã làm cho con bé không biết suy tư ấy buồn? Phải chăng đã gặp phải tiếng sét ái tình nào đó? Chàng dịu dàng hỏi:

- Trông em có vẻ buồn, bộ giận ai rồi sao?

Sương Sương lặng thinh không đáp. Mái tóc rũ xuống che phân nửa khuôn mặt đăm chiêu. Nàng mím môi một lát rồi nói:

- Anh à, anh có vui không?

- Sao em lại hỏi kỳ cục vậy? Bộ em không vui hả?

- Cuộc vui trong giờ chơi chỉ trong giây lát nào đó, rồi tất cả cũng không còn. Anh biết không bây giờ em chẳng còn gì, rất... rất...

Nàng moi trí cố tìm ra một ngôn từ nào có thể diễn tả được tâm trạng mình.

Thấy nàng suy nghĩ Như Phong liền nói:

- Rất cô đơn?

Sương Sương mừng quýnh lên:

- Đúng rồi, “Cô Đơn”, thế mà em tìm mãi không ra nên đành dùng hai tiếng “Lạc lõng”.

Như Phong ngồi ngay người lại, nhìn Sương Sương mỉm cười. Nàng trợn mắt hỏi:

- Anh cười gì vậy? Em nói chuyện đứng đắn với anh, sao lại cười?

- Anh cười vì sự cô đơn của em. Cuộc sống quá sung sướng của em, suốt ngày chỉ biết ăn chơi, vui đùa, khi về nhà lại cảm thấy cô đơn thì không phải là chuyện khôi hài sao?

Nàng giận dỗi đáp:

- Em chẳng thấy khôi hài tí nào cả?

- Nhưng mà, nếu em đã nhận biết được sự cô đơn của mình là việc rất tốt.

- Anh muốn nói gì vậy?

- Điều ấy chứng tỏ là em đã lớn, đã biết nhận thức cuộc đời.

Sương Sương ngơ ngác nhìn Như Phong, chàng tiếp tục:

- Niềm vui duy nhất của em từ bấy lâu nay là gì, có phải suốt ngày cùng bạn trai lái xe rong chơi hết thành phố đến ngoại ô Thế cũng chưa đủ, em còn la cà từ quán cà phê này đến quán nước nọ, vũ trường này đến vũ trường kia. Em còn lấy chai xì dầu của người ta đổ vào hũ dấm mà lấy làm thích thú. Nhưng bây giờ, em lại cảm thấy cô đơn, có nghĩa là những trò chơi ấy không còn hứng thú đối với em, tức em đã lớn.

Chàng cười tỏ vẻ đắc chí rồi tiếp:

- Coi bộ chị hai tôi sắp cải tà quy chánh rồi.

Sương Sương đứng phắt dậy trợn mắt nói:

- Hứ, cái gì cải tà quy chánh? Ai tà, ai chánh đó thì biết. Bộ anh hay lắm tưởng em không biết...

Như Phong vội kéo nàng ngồi xuống mép giường và ngắt lời:

- Em biết, em biết cái gì chứ?

Rồi chàng lại nghiêm giọng:

- Thôi, hãy cho anh biết kỳ thi vừa rồi thế nào?

- Ai mà biết!

- Bộ em không muốn sang năm lấy bằng sao?

Sương Sương nũng nịu:

- Anh, em không thích những câu hỏi ấy đâu.

Chàng cười kháy:

- Hai mươi bảy tuổi đầu, bộ anh không đủ tư cách để hỏi em sao? Và, em không phải là em gái của anh à? Với tư cách một người anh, đủ có quyền hỏi em như vậy. Khi đến Đài Loan, em chỉ là con bé mới lên ba, mũi lòng thông, nói chưa rõ, suốt ngày bắt anh công đi mua kẹo. Hứ, Còn bây giờ, mới vừa lớn lên thì lại bắt anh phải lái xe vào garage.

Sương Sương la lên:

- Trời ơi, anh đừng nhắc chuyện ấy được không?

Chàng nghiêm nghị:

- Vậy thì hãy nghe đây. Em phải chấm dứt cuộc vui ấy, dù em không muốn

học, không muốn làm tên nô lệ cho bằng cấp đi nữa thì tối thiểu cũng phải nắm được mảnh bằng tú tài trong tay. Em hãy thử ở nhà, tập suy nghĩ, làm bạn cùng sách vở. Anh tin chắc em sẽ tìm được niềm vui mới. Bây giờ em như một con thỏ đang lạc giữa cảnh phồn hoa giả tạo, suốt ngày đi lung tung không biết đâu là đích thì làm sao có thể vui được.

Sương Sương đứng phắt dậy, giận dữ quay lưng đi ra, vừa đi vừa nói:

- Em không thèm nghe anh đâu. Bộ anh là giám thị nhà trường sao mà phải nghe, đi ngủ sướng hơn.

Ra đến cửa, nàng quay đầu lại nhìn Như Phong cười:

- Mai gặp, chúc anh ngủ ngon.

Cánh cửa đóng sập lại, Như Phong ngồi sững một lúc rồi lật quyển tiểu thuyết tìm chỗ đã xem. Tìm mãi không thấy, chàng bắt gặp tấm hình bán thân của một người đàn bà có lông mày thật đậm, mắt lớn, môi đầy đầy quyến rũ. Phía sau tấm hình có mấy hàng chữ:

“ Thân tặng Như Phong,

Tấm ảnh này để anh nhớ mãi những đêm đầy thơ mộng và hạnh phúc của chúng mình, cũng như những buổi sớm mai đã cùng đón nhận...

Đỗ Ni”

Như Phong nheo mắt nhìn hàng chữ. Tấm ảnh này Đỗ Ni đã tặng cho chàng cách đây hai tuần, hôm nay lại lọt vào đây. Ngẫm nghĩ một lúc, chàng tự thấy hổ thẹn trong lòng vì mới khi nãy nghiêm nghị bảo Sương Sương “Em nên chấm dứt cuộc vui ấy”. Còn mình? Tấm ảnh này đã tố cáo sự trụy lạc, hoang phí còn hơn Sương Sương, Như Phong để tấm hình vào quyển sách, xếp lại rồi vất lên đầu tủ. Chàng tắt đèn nằm lên giường, hai chân duỗi thẳng, hai tay gối đầu, mắt mở to nhìn bóng đèn nói một mình:

- Chính mình phải chấm dứt cuộc vui ấy.

Chàng hồi tưởng lại những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Sương Sương về đến nhà, chậm rãi nằm trên giường. Cây đèn để bàn màu xanh dương trên đầu tủ vẫn còn sáng. Bên cạnh là bức tượng bằng thạch cao do Như Phong tặng nhân ngày sinh nhật khi nàng tròn mười bảy tuổi. Nàng còn nhớ rõ câu nói của Như Phong hồi ấy:

- Bức tượng này nhìn nghiêng trông giống hệt em nên anh mua tặng em đó.

Thế là từ đó, ngày nào nàng cũng soi gương để tìm xem mặt mình có giống bức tượng không. Ngoài cái mũi hơi cao, nàng không tìm được điểm nào giống nhau nữa cả. Nhưng dù sao nàng cũng thích nó vì lúc nào cũng tìm thấy trên gương mặt ấy một nét trầm lặng mà nàng không tài nào bắt chước được. Mãi nhìn bức tượng, nàng không còn chớp mắt. Lời nói của Như Phong khi nãy vẫn còn văng vẳng bên tai:

- Em nên bỏ cuộc vui ấy... làm bạn cùng sách vở, anh hy vọng em sẽ tìm được niềm vui mới.

Nàng như vừa tỉnh cơn mê Những cuộc. vui ấy phải chấm dứt. Phải, vì ngày thi sắp đến rồi. Nhưng cái tà quy chánh đâu phải chuyện dễ, làm sao suốt ngày có thể giam mình trong bốn bức tường được. Các môn đại số, hình học, giải tích, lý hóa, con lắc, tần số, chu kỳ... cái gì lung tung khó ời là khó. Trót làm một người không có duyên nợ với sách vở thì làm sao nuốt hết chùng ấy món bây giờ.

Nàng nằm bất động nhìn bức tượng. Giây phút nặng nề trôi qua Sự mệt nhọc của một ngày qua đã bắt đầu trở lại với nàng. Nàng bèn đứng dậy tắt đèn, nằm xuống tự hứa:

- Ngày mai bắt đầu mọi việc đều mới.

Nàng úp mặt vào gối rồi thiếp ngủ.

Mộc Thiên điểm tâm xong, ngồi vào salon hút thuốc. Đồng hồ trên tường đã điểm bảy giờ ba mươi mà Sương Sương chưa dậy, như thế là hôm nay lại trễ học nữa. Mộc Thiên phà một ngụm khói thật lớn. Nhìn làn khói lan ra, ông ngẫm nghĩ phải chờ Sương Sương xuống để dạy, nếu cứ để nó ăn chơi hoài như vậy sẽ hư thân. Ông chỉ có mỗi một mình nàng, mặc dù cứng, nhưng không thể dung túng như vậy được. Ông cố làm ra vẻ nghiêm nghị và quyết phải mắng nàng một trận thật dữ mới được, mặc dù từ trước đến giờ chưa bao giờ ông nói nặng lời.

Sương Sương chậm rãi bước xuống lầu. áo sơ mi trắng, giupe đen, tóc chải ngay ngắn trông thật chỉnh tề. mặt nàng có vẻ đẹp sắc sảo và tươi như buổi sáng sớm, khác hẳn mọi ngày với bộ đồ thời trang lộ liễu.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 6

Nàng nhìn cha tươi cười nói:

- Thưa cha, con mới dậy.

Mộc Thiên nuốt nước bọt, cố làm ra vẻ giận dữ. Ông sửa lại thế ngồi, giọng thật nghiêm nghị, nghiêm đến nỗi chính ông cũng không hiểu nổi: - Tối qua, mấy giờ con mới về?

Nàng đứng sững nhìn chạ Hôm nay ông làm sao vậy? Coi bộ không êm rồi. Nàng tiếp đồ ăn do con Kim mang đến, từ từ trét bơ lên bánh mì, chậm rãi trả lời:

- Dạ, con không xem đồng hồ.

Giọng ông thật sắc:

- Con không xem, nhưng cha có xem. Đúng một giờ khuya.

Sương Sương cắn một miếng bánh mì, nhìn cha im lặng. Hôm nay ngày gì thật xui xẻo, mới mở mắt ra là đã bị hạch hỏi. Không bao giờ cha thèm để ý đến những hành động của nàng. tại sao hôm nay lại thế? ông tiếp:

- Con thật quá mà, lấy xe đi chơi cũng không nói để cha ở nhà khi cần chẳng biết đâu tìm. Suốt ngày đi chơi chưa đã, khuya về còn bóp còi inh ỏi phá giấc ngủ mọi người, có ai như vậy không? Bộ con muốn thành du đảng phải không?

Sương Sương không ăn nữa trợn mắt nhìn chạ Nàng không ngờ cha nàng hôm nay có thể dùng những lời nói ấy, nhất là sáng nay, nàng đã ăn mặc đứng đắn. Trước khi xuống lầu, nàng đã đứng trước gương tự hứa: “Từ nay phải đổi lối, sống cuộc đời mới”. Nàng cứ ngỡ xuống gặp cha, ông sẽ vui vẻ khen, nào ngờ lại bị hổ. Những lời trách móc và nét mặt lạnh như tiền ấy đã đem lại một bóng tối dày đặc bao trùm lấy nàng.

Mộc Thiên tiếp tục nói, ông nói một hơi như để trút đi gánh nặng vì sợ rằng lòng thương con sẽ làm ông mềm yếu không nói được:

- Con đi chơi, cha đồng ý. Nhưng, với chừng ấy tuổi đầu không nên đến vũ

trường. Con người ta mười tám mười chín tuổi đầu lo học hành thi cử. Còn con, vui chơi một cách buông trôi. Cha hỏi con, con có nghĩ gì về tương lai không? Con cứ tiếp tục cuộc sống ấy, không một đứa con trai nào dám lấy con làm vợ, những bạn trai của con toàn hạng gì đâu, du đãng, hippy, con cũng...

Nàng tiếp lời cha:

- Con cũng du đãng, hippy phải không?

Nói xong, nàng thả miếng bánh mì ăn dở lên bàn, đứng dậy. Lòng tự ái đã làm nàng giận đỏ cả mặt. Ngắc đầu lên nhìn thẳng vào mặt cha nàng nói lớn:

- Bạn con toàn là du đãng hippy, cha nói rất đúng. Nhưng cái du đãng hippy ấy nó lại tốt đối với con vì chúng là những kẻ chơi với con, biết săn sóc con, yêu thương con, quý mến con... Ngoài chúng ra, con còn những gì? Cái nhà này ư? Không, từ trên lầu xuống tới dưới đều trống rỗng chẳng thấy một bóng người. Cha thì say mê với tiền, anh Phong thì nay con Ni này mai con Ni nọ, bởi vậy, con cần phải có những người bạn ấy để có người hiểu con. Cha chỉ nuôi con mà không hiểu gì về con cả.

Mộc Thiên rầu rầu nhìn con, ông lấy điều thuốc khỏi miệng, vội vàng biện hộ lập trường mình:

- Con còn đòi gì nữa? Mọi việc cha đều lo cho con tất cả, cho con những gì con cần. Cha yêu con.

Sương Sương nói giọng run run như muốn khóc:

- Lo cho con tất cả! Cha đâu biết con cần những gì.

Nàng bắt đầu thút thít khóc, Mộc Thiên hoảng lên hỏi nhanh:

- Vậy, con cần gì cứ nói?

Nàng nhìn thẳng vào mặt cha:

- Mẹ con!

Mộc Thiên như bị mũi tên tẩm độc bắn vào tim, run lấy bầy, mặt trắng bệch không nói một lời. Nhìn gương mặt thay đổi của cha nàng hoảng kinh, chỉ còn biết cúi đầu hối hận.

Mẹ, mẹ Ở đâu, đó là câu hỏi của nàng khi còn tấm bé chưa được trả lời. Thời ấy nàng thường quanh quẩn bên cha hỏi:

- Cha ơi cha, mẹ con đâu?

Nghe con hỏi thế thì Mộc Thiên quay mặt nơi khác, đáp gọn hai tiếng:

- Chết rồi!

Tuy nhiên linh tính cho nàng biết rằng mẹ nàng còn sống. Mẹ, mẹ Ở đâu.

Nàng dùng ngón tay vẽ lên bàn chạm rãi nói:

- Con mong muốn có được một người mẹ kính yêu. Nếu thật sự mẹ con đã chết thì chỉ cần một tấm hình treo trên tường nhà cũng đủ lắm rồi. Con chỉ cần nhìn tấm hình ấy để nói những gì bí ẩn trong lòng con.

Giọng nàng buồn thảm. Sự đau khổ lâu ngày trong tiềm thức, bây giờ nàng đã tự mình khơi dậy. Nước mắt ràn rụa trên mi, nàng tiếp tục nói:

- Có nhiều việc mà người con gái chỉ nói được với mẹ không thể nói với cha Giá như có mẹ, chắc con sẽ ngoan nhiều. Con sẽ làm những gì mà mẹ con muốn.

Nước mắt nàng chảy dài xuống má. Không cầm lòng được, nàng khóc òa rồi quay mặt chạy ra ngoài.

Mộc Thiên vẫn ngồi bất động. Ông nghe tiếng chân chạy của Sương Sương, sau đó là tiếng nổ máy xe và tiếng départ. Lời nói của Sương Sương đưa ông trở về với dĩ vãng. Bao kỷ niệm của thời ấy bắt đầu sống lại như một dòng nước lũ đang dồn dập chảy trong lòng. Đầu óc choáng váng, mồ hôi toát ra ướt cả áo.

ông đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn để lên lầu bằng những bước chân nặng nề. Trong khi đó, Như Phong từ trên lầu chạy xuống, vừa trông thấy sắc mặt biến đổi của dượng liền hỏi:

- Thưa dượng sao vậy, bệnh phải không?

Mộc Thiên mệt mỏi đáp:

- Không sao đâu cháu, dượng chỉ hơi chóng mặt thôi. Cháu hãy gọi điện thoại đến ông giám đốc họ Nguyễn nói rằng hôm nay dượng không đến sở được.

- Dạ, nhưng... nhưng dượng có cần mời bác sĩ không ạ?

Mộc Thiên xua tay, đi thẳng lên lầu:

- Không cần, cháu nhớ dặn là không một ai được đến phá rối dượng nhé. Dượng cần yên tĩnh để nằm nghỉ một tí.

Dù không mấy hiểu ẩn tình ấy, chàng cũng đành vâng lệnh xuống lầu. Ngồi vào bàn ăn, chàng vừa cầm bánh bao ăn, vừa nghe con Kim nói nhỏ:

- Ông giận cô đó.

Con Kim khoảng mười bảy tuổi, nước da khá nõn nà, dễ thương, chỉ tiếc một điều là hai cái răng cửa bằng vàng mỗi lần cười tóe cả lửa. Như Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

- Ông la cô, cô khóc.

Chàng giật mình, Mộc Thiên mà la con, và Sương Sương khóc là một điều kỳ lạ, con Kim nói tiếp:

- Không biết tại sao, tôi chỉ nghe cô nói nhớ mẹ lắm.

- Cô đâu rồi có đi học không?

Con Kim lắc đầu:

- Cô lái xe đi rồi, không mang theo sách vở.

Như Phong nhíu mày suy nghĩ. Chàng cố tìm ra nguyên nhân xích mích của cha con nhà họ Hà, nhưng chỉ hoài công. Chàng ăn vội cho xong, lấy xe gắn máy đến sở. Thường ngày chàng đi làm cùng Mộc Thiên bằng xe hơi, mỗi khi đi một mình thì bằng gắn máy.

Chàng chạy xe về hướng con đường Hoàn Dương giữa lúc đông nghẹt cả học sinh và công chức. Xe cộ nối đuôi nhau tranh giành từng bước. Tiếng còi inh ỏi. Chàng băng qua con đường cạnh nhà ga rồi đến trạm xe buýt. Đám người chờ xe đứng dọc theo con đường thành một hàng dài. Bỗng dưng chàng có linh tính trong đám đông ấy có điều gì liền quay xe lại thì bắt gặp đôi mắt quen quen lén lút nhìn chàng. Như Phong sức nhớ đó là con bé đã gặp hôm sinh nhật nhà họ Nguyễn. Sự vui mừng khôn xiết bùng dậy trong lòng chàng, chẳng khác nào nhật được một hột xoàn đã bị đánh mất lâu ngày trong đồng rác. Cô ta đang đứng bên mấy người bạn học chờ xe. Dáng người tuy mảnh khảnh nhưng duyên dáng và dễ thương lạ, chỉ cần cái miệng nói tía lia của nàng cũng đủ làm nổi bật giữa đám đông rồi. Từ ngày gặp nhau đến nay thấm thoát một tháng trôi qua Sự quên lãng vì sao lạc ấy đã làm chàng hối tiếc, nên vội đến đậu xe bên Hiếu Đan vui vẻ chào:

- Chào cô Hiếu Đan.

Nàng hơi thẹn thùng, chớp mắt mấy cái rồi cười nói:

- Chào anh!

Nhìn thấy xe buýt gần đến chàng nói nhanh:

- Tôi định đi tìm cô, nhưng rất tiếc là không biết địa chỉ. Địa chỉ cô là...

Trong khi Hiếu Đan đang do dự, không biết nên cho biết địa chỉ mình hay không thì mấy người bạn bắt đầu lên xe buýt và nhìn nàng bằng ánh mắt trêu ghẹo khiến nàng bối rối vô cùng. Như Phong không chờ nàng trả lời liền hỏi:

- Thôi chiều nay vào giờ tan học, tôi đón cô tại cổng trường.

Nói xong, Như Phong đạp máy xe, vẫy tay chào Hiếu Đan và cười nói:

- Chiều gặp lại!

Chàng cho xe chạy, mặc kệ Hiếu Đan có đồng ý hay không. Chàng có linh cảm lời đề nghị ấy sẽ bị nàng từ chối tám mươi phần trăm. Nàng là con nhà đứng đắn, không bao giờ chấp nhận sự hẹn hò. Bởi vậy, chiều phải đến trước giờ tan học mới được.

Chiều nay, Như Phong về nhà sớm hơn mọi lần. Lòng chàng lúc nào cũng nao nao đến giờ hẹn ấy. Và, trí chàng còn vẽ ra một cuộc gặp gỡ tình tứ không thể tưởng.

Về đến nhà, bầu không khí im lặng khác thường. Con Kim cho chàng biết Mộc Thiên suốt ngày không ra khỏi phòng. Sương Sương cũng chưa về. Chàng lấy làm lo lắng vô cùng nên vội đến phòng dựng gõ cửa. Một lúc sau mới nghe tiếng ông đáp:

- Vào đi!

Chàng đẩy cửa bước vào. Màn cửa sổ buông xuống khiến căn phòng tối om. Mộc Thiên đang ngồi trước bàn giấy hút thuốc, khói tỏa mù mịt, trông ông có vẻ tiêu tụy hơn nhiều. Ông nhìn Như Phong hỏi:

- Sương Sương đâu cháu?

- Con Kim nói em chưa về.

ông lo ngại:

- Nó không đi học sao?

- Dạ, có lẽ không.

- Cháu đi gọi điện thoại hỏi Đức Mỹ xem sao?

Như Phong vừa định ra ngoài thì ông lại gọi:

- Như Phong!

ông trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Dượng có chút việc định nói với cháu.

Mộc Thiên chỉ ghé trước mặt ra hiệu cho Như Phong ngồi xuống. Chàng ngồi xuống ghế mà lòng nôn nao vì gần tới giờ đến đón Hiếu Đan. Mộc Thiên nhả khói thuốc, thở ra một cái thật mạnh, suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Suốt ngày nay dượng nghĩ nhiều về Sương Sương. Nó là đứa con gái mất tình thương của mẹ từ thuở bé. Dượng là người cha quên mất bốn phận mình, chỉ biết lo cho con về phương diện vật chất mà quên mất lãnh vực tinh thần. Bây giờ dượng mới nhận thức được điều ấy là quan trọng, quý hơn vàng bạc, hơn những bộ đồ diêm dúa mà dượng đã sắm cho nó từ mấy lâu nay. Dượng rất có lỗi đối với sự cô đơn trầm trọng ấy của con. Tuy nhiên, dượng không còn cách nào cứu vãn được! Như Phong, nói thật với cháu, dượng định...

Mộc Thiên vừa nói đến đó thì tiếng chuông điện thoại dưới nhà vang lên, cả hai đều lắng nghe, tiếng người nghe điện thoại rồi tiếng con Kim la hoảng lên:

- Thưa ông, cảnh sát cho hay cô bị tai nạn xe cộ.

Cả hai người đứng phắt dậy như ngồi phải lửa. Như Phong vọt chạy ra cửa, xuống lầu tiếp lấy ống nghe trên tay con Kim. Chàng hỏi rõ sự việc và do ty cảnh sát nào gọi đến. Nghe xong, chàng thở phào nhẹ nhõm rồi nói với Mộc Thiên mặt tái xanh đang bước xuống lầu:

- Không có gì đâu dượng. Em nó vượt đèn đỏ, không có bằng lái mà còn chạy hết tốc lực nên cảnh sát giữ lại đó thôi, đến nhận nó về là xong chuyện.

- Nó hiện ở đâu?

- Đang bị giữ ở ty cảnh sát quận X.

- Vậy cháu nhanh đến nhận em nó về.

- Dạ, cháu đi ngay.

Vừa nói xong, chợt sực nhớ đến Hiếu Đan, nhìn đồng hồ đã đúng bốn giờ. Có lẽ khoảng bốn giờ ba mươi là nàng tan học, chàng hy vọng đến nhận

Sương Sương về vẫn còn kịp thì giờ để đón. Bởi vậy, chàng đi nhanh ra ngoài, lấy xe gắn máy chạy như bay đến ty cảnh sát.

Đến nơi, chàng thấy xe hơi màu xám nhạt đang đậu ngoài cửa. Chàng liền đi vào phòng thì gặp Sương Sương đang ngồi trên chiếc ghế dài, đôi mắt bồn thần nhìn ra ngoài, đầu tóc bù xù. Cái vẻ khi mọi ngày đã biến mất, để lại sự bơ phờ trên nét mặt nàng.

Nhìn thấy Như Phong bước vào, Sương Sương mừng quýnh lên như một đứa trẻ lạc mẹ lâu ngày. Nàng đứng dậy thật nhanh, đôi môi mấp máy, mắt đỏ hoe và ràn rụa nước mắt.

Như Phong đến vỗ vai Sương Sương an ủi, rồi đến bàn nhân viên cảnh sát để làm giấy nhận lãnh, nào ngờ thủ tục quá ư phiền toái! Người nhân viên cảnh sát thì miệng bô bô nào là Sương Sương đã vượt qua ba đèn đỏ với tốc độ tối đa khiến nhân viên công lộ phải rượt theo lăm vất vả. Khi bắt được nàng còn cự tuyệt nhân viên công lực, không chịu cho biết tên cha mẹ... Cuối cùng ông còn xổ một hơi luân lý:

- Chúng tôi biết cô ta là con nhà giàu nên cứ tự do vi phạm luật lệ giao thông, chỉ cần cha mẹ mang tiền đến đóng phạt là được lãnh về, dễ ợt! Tuy nhiên, tôi thiết tưởng rằng con gái chừng ấy tuổi mà cứ vác xe đi rông ngoài đường e có ngày xảy ra án mạng xe cộ rồi vào khám ngồi thì quá uổng. Bây giờ, cái lứa choai choai này toàn là con nhà giàu, dư công, dư của, suốt ngày phá rối ngoài đường, phiền phức chúng tôi quá. Chúng tôi phải khó khăn lắm mới bắt chúng được thì cha mẹ chúng chỉ cần đến đóng tiền phạt là được nhận về ngay. Thế rồi, ngày mai, chúng tôi lại phải đi bắt nữa. Đời này hễ có tiền là được, là muốn làm gì thì làm. Tôi chẳng hiểu cha mẹ chúng sinh con ra sao không biết giáo dục? Nếu chúng là con tôi, tôi sẽ đánh cho một trận chí tử rồi nhờ chính quyền nhất đầu ba tháng xem chúng có còn như vậy không cho biết.

Như Phong nhận thấy lời lẽ của cảnh sát viên ấy chân thật nên chàng chỉ cười không nói gì. Sương Sương thì tức muốn điên lên.

Thủ tục xong, Như Phong và Sương Sương ra xe. Hai anh em hè nhau khiêng chiếc gắn máy bỏ sau xe, rồi Như Phong lái, Sương Sương ngồi bên cạnh.

Như Phong cho nổ máy xe, Sương Sương ngồi im lặng, nét mặt vẫn còn giận. Thường ngày, nếu ai mà nói động đến nàng thì nàng nổi trận lôi đình liền. Hôm nay, viên cảnh sát đã xoắn một hơi sáu câu thì làm sao nàng chịu nổi. Nhất là mới sáng đã bị cha nàng cho một trận. Thấu hiểu tâm trạng ấy, Như Phong bèn choàng tay phải qua vai nàng an ủi:

- Sương à, mọi việc qua rồi, thôi đừng buồn nữa nghe em.

Nào ngờ, Như Phong vừa nói dứt câu thì Sương Sương khóc òa lên rồi gục đầu lên vai chàng. Như Phong vỗ về nàng và lái xe thẳng về nhà.

Sương Sương vừa khóc vừa la:

- Em không về nhà! Em không về nhà!

Chàng liền ngừng xe lại, dùng tay nâng cằm nàng lên. Cái gương mặt ngây thơ ngày nào bây giờ đã đầy vết nước mắt trông thật thương hại, chàng lấy khăn lau những giọt nước mắt còn đọng trên mi cho nàng và an ủi:

- Sương à, cha em đang chờ ở nhà, hãy về kéo ông trông. Ông thương em lắm, nào ghét em mà phải giận lâu như vậy?

Nàng thút thít:

- Em nào giận cha nhưng vì em đã nhắc đến mẹ nên cha buồn. Em sợ...

- Dượng không trách em đâu. Anh bảo đảm, em cứ yên tâm về.

- Nhưng, em đã nói bậy với cha nhiều chuyện thì làm sao tha thứ?

- Không sao.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Như Phong hỏi:

- Anh có biết mẹ em không?

- Sao không

- Mẹ em đẹp không?

Chàng cười đáp:

- Đẹp lắm. Mẹ em nổi danh thời ấy. Em giống hệt mẹ em vậy đó. Thôi, đừng nghĩ gì nữa, em đã thấy khỏe hơn chưa? Chùi mũi và vui vẻ đi. Em mà cứ nước mắt chảy hoài như vậy thì anh nhìn hết ra.

Sương Sương hơi thẹn trước câu nói ấy. Nàng tiếp khăn tay của Như Phong rồi chùi mũi, nước mắt. Chàng thích thú nhìn nàng. Hai người nhìn nhau cười. Như Phong nhấn ga, xe vọt nhanh. Nàng vẫn chăm chú nhìn Như Phong đoạn kéo tay chàng nói:

- Em đói bụng quá, mình đi tìm gì ăn đi anh.

Trông gương mặt đáng thương hại của nàng, chàng không nỡ từ chối. Chàng lén nhìn đồng hồ thì đã năm giờ ba mươi, chắc Hiếu Đan về rồi, thế là đành mất đi cơ hội ngàn năm một thuở, xem bộ không duyên nợ với con bé này thì phải. Chàng thở ra một tiếng thật mạnh, cho xe chạy trên con đường Trung Huê, giả vờ vui vẻ nói:

- Thôi được anh chịu theo ý em. Tuy nhiên, anh phải gọi điện thoại về nhà cho dựng biết kéo trông.

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 7

Ánh nắng gay gắt của buổi chiều hè đốt cháy da người. Lớp học im phăng phắc. Im đến nỗi người ta có thể nghe rõ tiếng vo ve của một con muỗi. Một vài con ruồi không chịu nổi sự ngọt ngào của lớp học hơn năm mươi học sinh nên phải tìm đường thoát nơi các cửa sổ bằng kính đang khép kín. Lời giảng bài của giáo sư Vương trầm và đều như tiếng xình xình của đầu máy xe lửa, đang kéo những năm mươi toa đi trên con đường dốc giữa buổi chiều hè. Cái dáng người trung bình của ông được ngụy trang bằng cặp kính cận trông ra vẻ khá đạo mạo. Ông nói:

- Ta gọi gia tốc trung bình gamma “ m ” của động tử có độ tăng vận tốc delta “ v ” trong khoảng thời gian delta “ t ” là độ tăng trung bình của vận tốc trong đơn vị thời gian...

Hiếu Đan thay đổi cách ngồi rồi cầm cây bút chì vẽ những đường ngang, dọc, dài ngắn vô trật tự trên giấy. Nàng vẫn lắng tai nghe giảng bài, nhưng lời giảng ấy vào tai bên này thì đi qua tai bên kia rồi tan mất vào khoảng không! Những đường bút chì mỗi lúc một chằng chịt, đến nỗi đường này phải chồng lên đường kia. Nàng lại vứt cây bút chì xuống bàn, cầm bút đỏ lên tiếp tục vẽ. Khi đường đỏ đã che lấp hết đường đen thì nàng thay bút xanh, vẽ mãi như thế. Cuối cùng, những đường gạch đen, xanh, đỏ chằng chịt ấy lại hiện lên khuôn mặt của một thanh niên có vàng trán thật cao, đôi mắt tròn và sáng, mũi thẳng, cằm hơi nhọn. Đôi mắt sáng ấy như đang mở thật to nhìn nàng một cách soi mói. Lòng tự ái nàng bỗng nổi dậy nên liền lấy viết chì gạch mấy đường thật đậm, cố xóa bỏ hình bóng đang đối diện với mình. Ngay khi đó nàng như nghe một câu nói vọng lên: “Chiều nay khi tan học, tôi đến trường để đón cô”

Cuối cùng, không thấy bóng ma nào đến đón cả. Có lẽ đó là lời hứa quen thuộc nơi đầu môi chót lưỡi của bọn con trai bây giờ. Chàng có bao nhiêu bạn gái? Hứ, mặc kệ, nghĩ làm gì cho mệt xác. Hắn chỉ là người đã một lần

gặp trong đêm mở party, có thể thôi, cần gì phải nghĩ đến. Hơn nữa, hẳn ta là người khiêu vũ giỏi, tất nhiên là kẻ la cà nơi các vũ trường, trà đình tửu quán rồi. Nàng bỗng phát cáu, cầm bút chì gạch thật mạnh khiến tờ giấy rách và cây bút chì cũng bị gãy luôn. Ngay lúc đó, Đức Mỹ, người bạn ngồi cạnh lén đẩy qua nàng một miếng giấy nhỏ:

“Coi chừng, thầy để ý mầy rồi đó. Ông ta đang giảng đến gia tốc trang ba mươi lăm”.

Nàng giật mình vội ngồi ngay lại, lấy quyển sách đặt trước mặt. Vừa lật đến trang ba mươi lăm, đọc hết định nghĩa gia tốc thì giáo sư gọi:

- Hiếu Đan!

Nàng nhanh nhẹn đứng dậy, giáo sư tiếp:

- Gia tốc là gì?

Nhờ vừa đọc qua nên nàng định nghĩa trôi chảy. Giáo sư gật đầu, cho phép ngồi xuống. Nàng nhìn sang Đức Mỹ tỏ vẻ cảm ơn rồi bắt đầu lấy lại tinh thần nghe giảng bài.

Đến giờ ra chơi, Đức Mỹ lấy bút chì gõ lên tay nàng, cười hỏi:

- Ngồi trong lớp mà mầy cho hồn du lịch ở đâu vậy? May, chớ trả lời không được thì lãnh đủ rồi.

Nàng chỉ cười nhẹ không đáp. Tâm hồn nàng trở về trạng thái cũ. Ngụy Như Phong, cháu của ông Tổng Giám Đốc công ty dệt Thái An. Nhà Đức Mỹ và chàng là chỗ thân tình sao? Chàng là người thế nào ấy? Đôi mắt hao hao giống tài tử điện ảnh. Để nhớ xem sao, đúng rồi Tquitener. Đức Mỹ ngồi bên nàng vẫn nói chuyện huyền thuyên nhưng nàng chẳng nghe được gì. Cô ta bỗng kêu lên:

- ê, mầy làm cái gì vậy?

- Mầy nói gì?

- Tao hỏi mầy có nhận xét gì về ba ông anh của tao?

- Anh của mầy?

Anh của Đức Mỹ! Mấy gã thanh niên ấy nàng chưa nhìn rõ mặt thì làm sao có nhận xét được. Đức Mỹ xích gần Hiếu Đan nói:

- Mầy biết không, anh tao thật ngu hết chỗ nói, ba người mà lại đi theo một cô gái thì ăn cái giải gì. Hơn nữa, Sương Sương ngoài sắc đẹp ra hẳn chỉ là

một đứa con gái mất nết. Chính hôm ấy mẹ tao đã nói, Sương Sương chỉ xứng với anh hai hay anh ba, còn anh tư thì...

Nàng ngậm hơi làm phùng hai má, nhìn Hiếu Đan một lát rồi tiếp:

- Thì xứng với Hiếu Đan lắm.

Hiếu Đan đỏ mặt, trợn mắt nhìn Đức Mỹ:

- Hứ, khéo nói bậy.

Đức Mỹ ngây thơ:

- Thật đó, anh tư tao được mọi người khen là bô trai nhất nhà. Mà làm chị dâu tao thì suốt ngày tụi mình bên nhau còn gì nhất cho bằng.

- Nói vậy sao mà không ưng em trai tao để bọn mình gần nhau. Em tao còn đẹp trai hơn anh mày nữa kìa.

Đức Mỹ la to:

- Khi, nói kỳ cục không!

Hiếu Đan cười đắc ý rồi hỏi:

- Phải Sương Sương là con ông tổng giám đốc công ty dệt Thái An không?

- Đúng rồi, nó là con một của ông.

- Anh mà o được chưa?

Đức Mỹ nhún vai, trề môi đáp:

- Nếu tao đoán không lầm thì chẳng kết quả gì. Như Phong và Sương Sương sống chung nhau từ bé. Anh ta đã tốt nghiệp đại học. Còn anh tao thì vừa ngốc lại vừa khùng. Bởi vậy, tao tin chắc tám mươi phần trăm Sương Sương lấy Như Phong.

Hiếu Đan lo lắng:

- Ngụ Như Phong à?

- Mày nhớ khá đấy, người đã dạy mày nhảy điệu valse ở nhà tao tối sinh nhật. Anh chàng cao lớn bô trai ấy, Sương Sương đã gọi là Giohn Kaivern.

Giohn Kaivern? Tquitenrê Hiếu Đan buồn rầu nhìn quyển tập rồi lại tiếp tục gạch lên đó những đường ngang dọc vô lối mỗi lúc một nhiều, biến thành một đồng tơ vò không còn tìm ra mối. Thấy Hiếu Đan không trả lời, Đức Mỹ hỏi:

- ê, ê, hôm nay sao mà như kẻ mất hồn vậy? Có nghe tao nói gì không?

Hiếu Đan chỉ ừ một tiếng rồi xé toạt tờ giấy, vo tròn vút vào xọt rác như

đang xé sự gút mắc của lòng mình. Nhìn Đức Mỹ nàng hỏi:

- Chuông reo rồi, tới giờ địa lý phải không?

Tan học, Hiếu Đan chia tay Đức Mỹ rồi đến trạm xe buýt đứng chờ. Mỗi vòng đi, nàng phải hai lần đổi xe, từ trạm đến ga xe lửa rồi đổi xe về nhà.

Vừa đi được vài bước, nghe tiếng xe gấn máy sau lưng, rồi chiếc xe chạy vòng chận ngang trước mặt nàng. Nàng giật mình ngẩng đầu lên, Như Phong ngồi trên xe mỉm cười, cúi đầu chào:

- Chào cô Đan, xin lỗi cô hôm qua thất hẹn vì có chuyện bất trắc xảy ra.

Hiếu Đan hoàn hồn, nàng liếc Như Phong, đúng chàng thanh niên này, Giohh Kaivern, Tquitener, chồng tương lai của Sương Sương. Chàng đến đây làm gì? “Hôm qua đã thất hẹn, vì có việc bất trắc xảy ra”. Cái giọng gì vậy? Làm như ai bảo đến nên bây giờ phải thanh minh. Đến hay không có quan hệ gì tới nàng. Nói vậy chớ cặp mắt sáng trông hấp dẫn làm sao ấy. Cái môi hơi mỏng khiến nàng càng thích hơn. Đẹp hả! Chưa chắc đẹp, có nét dễ cảm chút thôi. Má nàng bỗng nóng ran, thế là đã nghĩ bậy rồi. Nàng như vừa tỉnh giấc mơ thì thấy Như Phong đang chăm chú nhìn mình. Mắt nàng chớp nhanh, trong lòng nôn nao khó tả. Như Phong không chờ nàng kịp nói gì, liền bảo:

- Mời Đan lên xe.

Lần này chàng không gọi nàng bằng cô như trước mà lại gọi tên.

Nàng do dự, thế nghĩa là sao, đi đâu bây giờ? Nàng nhìn quanh thấy mấy người bạn cùng lớp đang tò mò nhìn mình. Như Phong giả vờ đùa:

- Đừng sợ, tôi chở xe vững lắm không thấy Đan xuống đất đâu.

Nói xong, chàng liền đạp nổ máy kêu to khiến bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía hai người. Thấy vậy Hiếu Đan bối rối không cần suy tính ngồi nhanh lên xe với mục đích rời khỏi cổng trường càng nhanh càng tốt. Như Phong kéo tay nàng nói:

- Ôm chặt nhé.

Sau tiếng nói của Như Phong, chiếc xe vọt lên khiến nàng muốn rớt xuống đất. Vì chiếc xe chạy quá dẫn nên nàng phải ôm eo ếch thật chặt. Thế là nàng đã ngồi sát người vào lưng Như Phong. Kỳ cục quá, mẹ mà biết được thì tính làm sao bây giờ. Đứa con gái thùy mị, đứng đắn của mẹ bắt đầu cặp

tra đi ngoài đường. Quá dĩ nhiên, chẳng lẽ chàng là con gái sao. Nàng có cảm giác mình đang làm một việc tà trời trái với lương tâm. Nhất là nhà trường cấm tuyệt nữ sinh giao thiệp với bạn trai. Rất có thể khi này mới ngồi lên xe, có giáo sư đã trông thấy rồi. Nếu quả thật như vậy thì ngày mai thế nào cũng bị bà Tổng giám thị gọi xuống ca cho một bài dài nghe không hết. Thế cũng chưa hết, bạn bè còn nói nhức tai hơn. Hiếu Đan nữ sinh gương mẫu nhất, hiền nhất, nhút nhát nhất... nói chuyện với trai ở cổng trường, rồi lên xe, toàn là hư hỏng. càng nghĩ nàng càng hoảng lên.

Xe bỗng dừng lại, nàng giật mình, thì ra chiếc xe đang đứng trước quán cà phê gần ga xe lửa. Bên trong cửa kính có treo hai tấm màn bằng lụa trắng, trên kính có vẽ cây Linh Lan bên cạnh có ba chữ thật đẹp “Cà Phê Linh Lan”.

Trong khi nàng còn ngơ ngác, Như Phong nắm tay nàng bảo:

- Vào uống cà phê tí đã.

Nàng không còn tự chủ được nên theo chàng như một cái máy. Vào trong hơi lạnh làm nàng trở nên tỉnh táo. Tuy nhiên, mặc cảm tội lỗi luôn luôn đeo đuổi bên nàng. Đây là nơi gì? Cái quan niệm theo tinh thần nho học của nàng thì con gái nhà có giáo dục không bao giờ được phép đi với một người con trai vào nơi này. Hơn nữa với lớp áo học trò đang mặc, tay xách cặp, đi bên người thanh niên chưa mấy quen lại càng bậy hơn. Hơn nữa, cái khung cảnh kín đáo lạ lùng của quán cà phê đã đưa nàng về thực tại, quên mất sự lo âu. Vách tường có gắn nhiều kiểu đèn thật đẹp. Một hồ nước chiếm gần một phần ba căn phòng, có những cọng rong dài lơ lửng bên cạnh mấy con cá đỏ đang bơi trong nước.

Hai người ngồi vào bàn cạnh hồ nước, Hiếu Đan say mê xem cá và mấy bức tranh treo trên tường. Tiếng nhạc trầm và nhẹ tạo nên bầu không khí ấm cúng và thơ mộng lạ thường. Nhìn thấy vẻ vui tươi trên mặt Hiếu Đan, Như Phong mỉm cười hỏi:

- Quán này khá lắm Đan nhỉ. Theo tôi thì đây là nơi lý tưởng nhất Đài Bắc. Hiếu Đan cười tỏ vẻ đồng tình. Sự im lặng chung quanh và ánh mắt đầy thiện cảm của người thanh niên ngồi đối diện đã đem lại sự yên tâm cho nàng. Hiếu Đan suy nghĩ “Đây là nơi lý tưởng nhất Đài Bắc”. Như vậy có

nghĩa chàng đã đến cùng khắp các tiệm giải khát của Đài Bắc. Nàng liếc trộm Như Phong, con người này như có gì bí mật mà nàng không tài nào khám phá được. Chính vì lý do đó, chàng đã gây được nhiều thiện cảm nơi nàng.

Người bồi đã mang cà phê đến đặt lên bàn. Hai người lặng yên nhìn những giọt cà phê rơi trong ly. Như Phong bưng tách sữa tươi rót vào ly nàng và bỏ đường. Nét mặt Hiếu Đan trông vui tươi hẳn lên. Bây giờ, nàng có cảm giác Như Phong không còn xa lạ với mình mà ngược lại như đã quen thân tự thuở nào. Một lúc lâu, Như Phong mới lên tiếng:

- Xin lỗi, năm nay Đan bao nhiêu tuổi?

Nàng thành thật đáp:

- Dạ, em mười tám.

- Đan cùng tuổi với em gái tôi.

Em gái chàng? Sương Sương chớ còn ai khác. Trong trí nàng hiện lên hình bóng một cô gái mặc robe đỏ. Lời của Đức Mỹ ở trường vừa rồi cũng vang vang bên tai nàng. Như Phong đang “o” Sương Sương thật sao? Nghĩ đến đó, hai má nàng bỗng đỏ lên. Hai chữ “đang o” dường như một câu trả lời xác định nghe thật khủng khiếp. Thấy nét mặt nàng có sự thay đổi, Như Phong liền hỏi:

- Đan nghĩ gì vậy?

Vừa dứt lời thì tay chàng đặt lên tay Hiếu Đan. Nàng giật mình trước hành động đột ngột đó, rồi một giòng điện phát sinh chạy cùng khắp thân thể nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Như Phong bằng ánh mắt sợ sệt. Mới gặp nhau ba lần, sao chàng dám làm như vậy? Hiếu Đan muốn nói thật nhiều nhưng không thốt được lời nào. Như Phong từ từ rút tay về, thản nhiên cười:

- Đan sợ tôi lắm sao? Tôi hứa sẽ không làm gì trái ý muốn Đan đâu.

Nàng mỉm cười nhìn ly cà phê không đáp. Giọng nói dịu dàng ấy đã làm cho con tim thơ ngây của nàng mười tám năm trời ngủ yên bây giờ phải tỉnh giấc, bồi hồi. Nàng nói thật khẽ:

- Em hơi nhát.

- Chắc Đan được cha mẹ cưng lắm chớ gì?

Nàng cười thích thú:

- Dạ, nhất là mẹ em. Mẹ em lúc nào cũng lo lắng cho em, xem em như một cô gái còn bé bỏng. Mẹ muốn sắm cho em nhiều đồ, nhưng rất tiếc gia đình quá nghèo nên đành nghĩ ra cách biến đồ cũ thành đồ mới, như chiếc áo hôm đi dự tiệc sinh nhật Đức Mỹ.

Nàng bỗng im lặng và lấy làm hối tiếc vì những lời thổ lộ ngây thơ ấy.

Thấy vậy Như Phong hỏi:

- Sao không nói tiếp?

Nàng lắc đầu cười:

- Không có gì thích thú để anh nghe.

- Sao?

Nàng không đáp nhìn ra cửa sổ hỏi:

- Anh ở đâu?

Chàng móc túi áo lấy quyển sổ và cây iết vừa nói vừa ghi địa chỉ:

- Ở đường Trung Sơn Bắc Lộ, số 15.

Xé mảnh giấy đưa Hiếu Đan, Như Phong tiếp:

- Mời cô lúc rảnh đến nhà chơi hay gọi điện thoại cũng được, nếu cần việc gì.

Cần việc gì? Chẳng có việc gì cần cả. Nàng nhìn Như Phong tiếp lấy mảnh giấy rồi cất vào túi. Như Phong hỏi:

- Còn Đan ở đâu? Có thể cho tôi xin địa chỉ được không?

Nàng cười cho biết địa chỉ nhưng lại dặn:

- Tốt nhất là anh đừng đến tìm em.

- Sao? Bộ cha mẹ Đan nghiêm khắc, không cho giao thiệp với bạn trai à?

- Em không biết rõ, nhưng tốt nhất anh đừng lại, cha mẹ khó tánh lắm.

- Thế à! Vậy, tôi sẽ đến trường đón Đan vào giờ tan học.

- Ô, đâu được. Mấy đứa bạn thấy thì chúng chọc quê chết. Giáo sư mà thấy thì lại càng nguy hơn.

Như Phong bực mình hỏi:

- Vậy liên lạc với Đan bằng cách nào, viết thư được không?

Nàng lại từ chối:

- Cũng không được. Thôi, để em gọi điện thoại đến anh tốt hơn.

Như Phong uống một hợp cà phê ngắm nàng hỏi:

- Sợ Đan không gọi điện thoại đến tôi. Vả lại, suốt ngày ngồi chờ nghe điện thoại thì còn gì đau khổ cho bằng.

Câu nói ấy như giòng nước mát tắm vào lòng nàng, nàng mỉm cười sung sướng:

- Em hứa sẽ gọi điện thoại đến anh.

Chàng nhíu mày:

- Tôi vẫn sợ không chắc. Thôi thế này, chiều thứ bảy Đan tan học mấy giờ?

- Ba giờ.

- Ba giờ rưỡi tôi chờ Đan ở đây.

Nàng thở ra:

- Đâu được về trễ mẹ trông.

Chàng chế diễu:

- Bộ việc gì cũng nhờ mẹ sao? Mười tám tuổi đầu phải biết tạo cho mình một cuộc sống riêng tư chứ.

- Anh cứ khinh người ta hoài, bộ em không có sao? Nó ở đây và ở đây.

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ lên đầu và tim mình, và tiếp:

- Ngay cả mẹ cũng không biết nữa đó.

Chàng thích thú nhìn nàng.

- Ồ, trong đó có chứa gì vậy?

Nàng cười:

- Nhiều thứ kỳ lạ lắm, ai nói được. Nói ra sợ anh cười chết. Em rất thích mơ viễn vông. Nhiều lúc nằm trên giường, em tự vẽ ra trong trí hình bóng này của em thành một người khác. Rồi con người ấy gặp nhiều câu chuyện kỳ xảy ra. Đây là trò chơi mà em thích thú nhất. Người khác làm gì mà hiểu được tư tưởng em, dù tư tưởng em có bậy đi nữa. Vì lẽ đó mà lúc nào em cũng tưởng tượng mọi thứ trong đầu.

Chàng gật đầu:

- Nghe Đan kể hay lắm.

Đôi mắt đen lánh nhấp nháy dưới ánh đèn như hai hạt thủy tinh. Cái mũi cao và cái miệng nhỏ khiến chàng say mê nhìn không chán. Một người con gái thế nào nhỉ? Không phải con gái mà làm đóa hoa he hé nở. Mấy cánh

hoa chưa thấy mặt trời vì còn bao bọc bởi các đài hoa. Dù là hoa chưa khoe sắc, nhưng nhìn dáng hoa cũng đủ ngây ngất tâm hồn.

Như Phong đang say đắm nhìn nàng. Chàng hết sức ngạc nhiên trước sự xúc động đó. Bởi vì, đã bao nhiêu người con gái đi qua đời chàng, toàn là những bông hoa biết nói, đầy sắc và hương mà không đem lại cho chàng sự rung động nào. Còn bây giờ, trước một bông hoa còn khép kín lại thấy lòng xao xuyến làm sao ấy. Phải chăng đó không phải là hoa mà là vì sao khác biệt đang treo lơ lửng giữa vòm trời. Hiếu Đan đột ngột la lớn:

- Chết rồi!

Như Phong giật mình.

- Sao vậy?

Nàng xách nhanh chiếc cặp.

- Tối rồi, em phải về kéo mẹ trông chết.

Như Phong nhìn đồng hồ.

- Chờ tí, chưa đầy sáu giờ, ăn cơm rồi hãy về.

Hiếu Đan lắc đầu. Sự hoảng sợ hiện rõ trên đôi mắt ngây thơ ấy. Nhìn ra cửa kính, nàng nói nhanh:

- Không được, không được, sáu giờ rồi. Bậy quá, về kỳ này chắc không khỏi bị cha la.

Như Phong muốn kéo thời gian quay ngược lại, chẳng được nên đành nói:

- Thôi được, để tôi đưa Đan về.

Trả tiền xong, hai người rời khỏi quán Linh Lan. Bên ngoài, bóng tối phủ xuống vòm trời Đài Bắc. Phố xá đã lên đèn. Đường xá xe cộ nối đuôi nhau, chen lấn tạo thành một bản nhạc vô cùng hỗn loạn. Hiếu Đan ngồi lên xe, tay ôm lưng Phong thật chặt. Hành động bây giờ sao có vẻ quen thuộc. Vừa chỉ đường, nàng vừa giục Như Phong chạy cho nhanh. Ngược lại, chàng cứ cho xe chạy từ từ và muốn con đường dẫn về dài vô tận để được mãi cái vòng tay. Và nhất là hơi nóng của nàng thổi lên sau ót chàng. Rất tiếc, chỉ một lát sau đến nơi, Hiếu Đan xuống xe ở đầu hẻm, chỉ vào trong nói:

- Bên phải, từ cuối hẻm đếm ngược lại, căn thứ ba là nhà của em. Nhớ là anh không được đến tìm em đó nhé.

- Nhớ mà, nói mãi, còn thứ bảy thì sao?

- Không hứa chắc.

Như Phong dăm đuối nhìn nàng:

- Đến hay không là tùy Đan. Riêng tôi chiều thứ bảy nào cũng chờ Đan ở đó, bắt đầu từ ba giờ rưỡi.

Nàng lo ngại:

- Anh chờ đến mấy giờ?

- Đến khi nào quán Linh Lan đóng cửa.

Hiếu Đan căn môi suy nghĩ, lộ vẻ lo lắng:

- Thôi được, sẽ gặp anh.

Nói dứt lời, nàng chạy nhanh vào hẻm. Như Phong đứng đó nhìn thân hình mảnh khảnh ấy đến khi khuất vào nhà mới đi.

Vào đến nhà, trống ngực nàng đánh thành thịch. Nàng tin chắc thế nào cũng bị rầy nên chuẩn bị sẵn trong trí cách nói dối thế nào cho thật êm xuôi. Nào ngờ, căn nhà im phăng phắc, không thấy một ai. Nàng ngạc nhiên chạy vào phòng mẹ, thì thấy bà đang ngồi trước bàn phấn, nước mắt còn ràn rụa trên mí. Trong phòng, đồ đạc ngổn ngang. Nền nhà đầy những mảnh vụn của cái đĩa đựng màu và những bức tranh vẽ dở xé rách. Màu vẽ nhuộm cùng khắp, từ nền đến cửa sổ kính. Hiếu Đan hoảng sợ, cặp sách trên tay rơi tòm xuống đất. Nàng kêu to:

- Sao vậy mẹ?

Bà Phương Trúc như vừa tỉnh giấc, ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt thất sắc của con, liền lau nước mắt, giọng mệt mỏi:

- Sao con về trễ vậy?

Hiếu Đan quên mất cách nói dối đã chuẩn bị khi này nên đứng yên không đáp. Phương Trúc không chờ nàng trả lời mà tiếp:

- Cha con vẽ không được, nổi giận nên mới ra nông nỗi này. Giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa lại đi con.

Nàng lo dọn dẹp và lo lắng hỏi mẹ:

- Cha đâu mẹ?

- Ra ngoài rồi.

- Đi đâu?

Bà thở dài:

- Mẹ cũng không biết.

Bà quỳ xuống tấm tatami hốt lại những tảng màu còn có thể dùng được bỏ vào đĩa. Chính những màu này đã làm cho gia đình bà kiệt quệ, ăn chay cả tháng trời. Thấy vậy, Hiếu Đan hỏi:

- Thưa mẹ, màu dơ rồi đâu dùng được mà hốt lại làm gì?

Nghe con hỏi bà mới thấy việc làm của mình vô dụng, nên nhìn Hiếu Đan rồi hai tay ôm mặt khóc òa.

Nàng hoảng hốt chạy lại ôm mẹ, kêu lên:

- Mẹ, mẹ đừng buồn nữa nghe mẹ!

Phương Trúc đứng dậy đến nắm vật xuống giường tiếp tục khóc. Hiếu Đan đến quỳ bên giường, không ngớt lay mình mẹ và van nài:

- Mẹ, đừng khóc nữa mẹ.

Hiếu Đan không hiểu đã xảy ra chuyện gì giữa cha mẹ nàng. Tuy nhiên, có một điều nàng hiểu rõ nhất là từ khi cha nàng bắt đầu cầm cây cọ đến nay, ông trở nên cộc cằn, khác hẳn lúc trước. Nàng hiểu nỗi oan ức của mẹ nên cũng chảy nước mắt theo, buồn bã nói:

- Mẹ Oi, mẹ nín đi mẹ, đừng khóc nữa nghe mẹ.

Nàng úp mặt xuống cạnh mẹ khóc to lên. Phương Trúc nín khóc, thương nhìn con, đưa con gái bắt đầu lớn trong túi buồn. Bà buồn rầu nói:

- Một phút lầm lỗi thì suốt đời không thể cứu vãn được. Cũng như con bây giờ, nếu không khéo làm việc lỗi lầm thì cả cuộc đời ân hận và gánh nỗi khổ đau.

Hiếu Đan ngơ ngác hỏi:

- Thưa mẹ, mẹ đang nói gì vậy?

Bà sực tỉnh:

- Ồ, không có gì cả. Hiếu Đan mẹ mệt quá, để mẹ nằm nghỉ một lát nhé. Con hãy dọn dẹp nhà cửa rồi xuống bếp làm thức ăn, xong ăn cơm đi đừng đợi nghe con.

Hiếu Đan cúi đầu vâng lời mẹ, Phương Trúc nhắm mắt lại, khóe mắt còn đọng giọt nước mắt long lanh. Nàng nhìn mái tóc mai điểm trắng của mẹ mà lòng đau đớn vô cùng. Mái tóc ấy chứng tỏ sự đau khổ, dày vò nhiều

năm của bà vì cái tuổi ba mươi tám chưa đến nổi bạc.

QUYNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 8

Như Phong nằm ngửa, hai tay gối đầu, mắt nhìn trần nhà một cách sững sờ. Nàng chiều xuyên qua cửa sổ, thấp sáng các hạt bụi đang nhảy múa trong không gian, rồi chiếu thẳng vào một góc tường. Căn phòng im lặng như tờ, chỉ còn nghe rõ hơi thở đều đều của Như Phong như tiếng động cơ xình xịch. Bầu không khí nói lên sự cô đơn khó tả. Rồi mắt khỏi trần nhà, Như Phong nhìn ra cửa sổ, nhìn lâu đến nỗi mỏi cả mắt. Hai tay gối đầu cảm thấy đau. Chàng lại nghiêng mình với tay lấy quyển sách trên đầu tủ. Mở sách ra nhìn một lát, những hàng chữ trên trang sách bắt đầu nhảy múa biến dạng để trở thành đôi mắt đen và ướt, nụ cười duyên dáng ngây ngô trước mặt chàng. Như Phong vút đại sách xuống bàn, giọng bực bội:

- Nó là cái thứ gì mà ta phải suy nghĩ, chẳng qua chỉ là con bé khờ khạo.

Câu nói ấy không đem lại cho chàng sự vui tươi nào, ngược lại còn bực bội hơn. Chàng bèn ngồi dậy xem đồng hồ. Ba giờ rồi, đi hay không? Những mấy chiều thứ bảy đã trôi qua, mấy chiều đến đó như một thẳng khùng, ngồi mãi ở quán Linh Lan đến khi đóng cửa mới lủi thủi ra về. Chưa bao giờ chàng đi làm một tên điên như thế. Con bé ấy có gì đặc sắc? Về sắc đẹp, với thân hình chưa nảy nở ấy hãy còn kém xa các bạn gái của chàng. Bộ đồ nữ sinh ôm sát thân hình mảnh khảnh. Đôi mắt mơ màng. Tất cả đều nói lên sự ngây ngô Thế mà, chàng lại đeo đuổi, vì lý do gì?

Bao năm lặn lội trường đời, chàng chưa bao giờ bị quyến rũ bởi sắc đẹp. Nhưng hôm nay, trước một con bé khờ khạo, lòng chàng bỗng nhiên xao xuyến thì còn gì buồn cười hơn. Một sự buồn cười không còn cách cắt nghĩa. Chàng lại tự trách mình sao không quên hẳn đi, vì đó chỉ là cô nữ sinh trung học, gặp nhau chỉ được ba lần. Ngồi nơi thành giường, bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập trong trí chàng, sao nàng không đến Linh Lan theo lời hẹn? Phải chăng vì sợ hay đã khinh rẻ mình? Một con người như chàng thật không ngờ theo không nổi một con bé miệng còn hôi sữa ấy. Chàng mím

môi, nhảy phóc xuống giường và nhất quyết phải làm chủ động, không chờ nữa. Chàng bèn đi thay áo và lẩm bẩm:

- Cứ đến trường đón nàng, bằng không đến đại ở nhà ngồi chờ cũng được.

Vừa cởi xong nút áo, chàng lại thừ người ngồi xuống giường, nói một mình:

- Như Phong ơi, lớn đầu rồi, đâu còn mười tám mười chín tuổi như ngày nào. Đừng làm cái trò trẻ con ngu xuẩn ấy nữa.

Vừa nói đến đó thì có tiếng gọi lớn của con Kim từ nhà dưới vọng lên:

- Cậu ơi, có điện thoại.

Như Phong đứng phắt dậy, chàng có linh cảm là Hiếu Đan đã gọi điện thoại cho mình. Chàng chạy nhanh xuống phòng khách thì thấy Mộc Thiên đang ngồi đọc báo. Sự vội vã đã làm Mộc Thiên ngạc nhiên nhìn chàng. Thấy thế, Như Phong bèn đi chậm lại, cố che đậy sự bối rối của lòng mình. Tay chàng run run cầm ống nghe, hồi hộp hỏi:

- A lô, xin lỗi ai đầu dây?

Giọng làm điệu của người con gái:

- A lô, Như Phong đó hả? Anh biết ai không?

Lại Đỗ Ni! Bao nhiêu hy vọng khi này đã đem lại cho chàng sự đau đớn, nên bực tức nói:

- Giọng em ai không biết mà hỏi. Có việc gì không?

- Gớm, bộ không có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh không được sao?

Chàng càng bực hơn:

- Đạo này anh bận lắm, có việc gì cứ nói đại đi.

Nàng càng nũng nịu:

- Bạc với em chừng ấy chưa đủ sao? Một tháng trời chẳng thấy tăm hơi gì hết. Tối nay...

Như Phong ngắt lời:

- Anh đã nói anh không rảnh, bao giờ rảnh sẽ tính sau.

Không chờ bên kia đầu dây kịp nói, chàng gác vội ống nghe. Vừa quay đầu lại, liền bắt gặp đôi mắt tò mò của Mộc Thiên nhìn mình. Như Phong vừa ngượng, vừa thất vọng nên đi nhanh lên lầu về phòng riêng.

Khép xong cánh cửa, chàng đến nằm vật lên giường. Hôm nay nhất định

không đến Linh Lan. Cứ ngồi đó suốt buổi chiều người ta sẽ tưởng là mình điên. Con bé Hiếu Đan là cái thứ gì mà phải khổ như vậy, bộ trên đời này hết gái đẹp rồi sao? Chàng nhắm mắt suy nghĩ, mãi đến khi có tiếng cánh cửa mở rồi tiếng chân người đến gần giường. Như Phong mở mắt ra, Sương Sương đang mỉm cười nhìn chàng. Nàng cười thích chí:

- Ha ha! Chiều thứ bảy mà anh hai tôi ở nhà thật là một chuyện lạ!

Như Phong trả đũa:

- Anh cũng không ngờ chiều nay mà em không lả lướt.

Sương Sương trợn mắt:

- Thứ bảy nào anh cũng đi thì làm sao biết em có ở nhà hay không chứ? Cho anh biết lúc này em không như trước đâu nghen. Anh cứ hỏi cha xem em có đi chơi không thì biết.

Như Phong nhìn nàng:

- Thế à!

Nàng có thay đổi thật sự, bộ đồ mùa thu màu xanh lục, tóc được cột bởi một sợi chỉ lớn cùng màu và cái dáng điềm tĩnh ấy cũng đủ thấy phần nào sự thay đổi. Như Phong bèn khen:

- Khá lắm, tiến bộ nhiều.

- Hứ, ai cần anh khen, cứ làm ra vẻ ta là người lớn hoài.

Nàng cúi xuống quan sát Như Phong rồi hỏi:

- Bộ anh đau hả?

- Đau có.

- Trông anh lúc này như người mất hồn, sao vậy? Ngắm tướng anh em biết có điều gì bực bội, đúng không?

- Đau có.

- Có tâm sự gì buồn?

- Đau có.

Sương Sương lại chọc quê:

- Đau có! Đau có! Thế tại sao anh không vui. Cấm anh không được nói hai tiếng đau có nữa đó nghen. Em biết là anh đang buồn mà, phải công việc ở sở không anh? Hôm qua em nghe cha nói sẽ lên chức cho anh vì anh giỏi lắm.

- Tài giỏi cái nổi gì? Anh định đổi nghề đó.

- Đổi nghề? Tại sao vậy? Bộ Ở sở có người nào ganh ghét với anh hay sao?

Như Phong ngồi dậy chậm rãi đáp:

- Đừng nói bậy, anh định đổi nghề đi dạy học.

Dạy học? Tại sao chàng lại điên đến thế? Sương Sương đến bàn, thấy có một tấm giấy nhỏ, viết rất khó coi, nàng cầm lên đọc:

“Liều kia gục mặt âu sầu

Bên bờ nước chảy chiếc cầu quạnh hiu

Trăng đêm chênh chếch đỉnh lâu

Lòng như dao cắt, rượu sầu nào vơi

Sông còn nước mãi ra khơi

Ta ôm nỗi chết, rong chơi phố chiều”

Ngoài ra còn có hai câu khác thật lạ lùng:

“Màu hồng của buổi rạng đông

Một vì sao lạc điểm hồng lòng ta”

Sương Sương đưa cao tờ giấy vênh mào hỏi:

- Anh chơi cái trò gì vậy? Thế mà bảo là không buồn.

Như Phong tiến đến giật tờ giấy vo tròn vứt vào xọt rác và nghiêm giọng:

- Mặc kệ anh, đừng xía vô.

Sương Sương ngồi lên góc của chiếc bàn giấy, nhìn chàng ra vẻ chọc tức:

- Anh lại tương tư cô nào chớ gì. Hôm bữa cha định cưới vợ cho anh đó.

Nhưng, anh đã có cô nào chưa?

- Ồ, em định giới thiệu cho anh chứ gì?

- Để em xem thử, mà anh muốn “típ” người thế nào mới được chứ?

- Thôi, bạn của em thấy mà phát ớn, chẳng hấp dẫn tí nào.

- Thế nào mới hấp dẫn chứ?

Như Phong nâng cằm nàng, nói đùa:

- Như em mới là hấp dẫn.

Điện thoại bỗng reo lên, tiếng Mộc Thiên gọi chàng dưới lầu nên liền chạy nhanh ra ngoài để tránh ánh mắt tóe lửa của Sương Sương. Mộc Thiên đang nhíu mày đứng bên điện thoại ra vẻ bức tức, chắc ông đoán là Đỗ Ni, thấy vậy, chàng cầm ống nghe vội hét lớn:

- A lô, có việc gì không?

Bên kia đầu giây im khiến chàng phát cáu:

- A lô! A lô!

Giọng run run của người con gái tỏ vẻ sợ hãi:

- Có phải... Có phải Như Phong đó không?

Chàng ngạc nhiên:

- Vâng, Phong đây, cô là ai?

- Em chờ anh từ chiều đến giờ, thế mà hẹn em ba giờ rưỡi...

Tim chàng đập mạnh, ghì chặt ống nghe vào tai, hấp tấp hỏi:

- Cô là...

- Hiếu Đan đây.

- Đan ở đâu?

- Linh Lan

Chàng nín thở, tay cầm ống nghe run run như đang bị nhiễm lạnh. Sương Sương đã xuống khò lâu, đứng tựa lưng vào tường chăm chú nhìn chàng nghe điện thoại. Như Phong chưa kịp trả lời thì bên kia đầu giây nói tiếp:

- Mấy tuần nay em bận lo báo nhà trường, tiếp đó thi lục cá nguyệt nên đi không được.

Như Phong như vừa hoàn hồn, chàng nói lớn:

- Chờ anh nhé, đừng đi đâu anh đến ngay bây giờ.

Đặt ống nghe xuống, chàng không đi thay áo, lấy bóp ra xem thấy còn tiền nên liền chạy ra ngoài, quay đầu lại nói:

- Thưa dượng, cháu không về ăn cơm tối, dượng đừng chờ.

Sương Sương chạy theo níu chàng lại và hỏi:

- Chuyện gì đó anh, sao mà gấp quá vậy?

Như Phong hớn hử cười:

- Đâu có gì, anh đi chơi chút thôi

Nói xong chàng béo má nàng một cái thật mạnh, tươi cười tiếp:

- Em à, đừng lo cho anh nữa, bây giờ anh hết buồn rồi. Em muốn ăn gì, chocolat nhé? Thôi được, tối gặp lại sẽ tính sau.

Nói dứt lời, chàng vụt chạy xuống tam cấp, rồi tiếng xe gắn máy nổ to Sương Sương đứng giữa phòng khách, bàn tay xoa nhẹ lên cái má bị Như

Phong béo mạnh, ngơ ngác nhìn chàng đang phóng xe ngoài đường. Chẳng hiểu gì cả, hành động của Như Phong chẳng khác nào đem nàng bỏ vào một hang động mịt mù bóng tối. Chưa bao giờ nàng thấy Như Phong có sự thay đổi khác thường như vậy. Mới khi này buồn như rệp, bây giờ lại vui như người vừa được cứu, phải chăng chàng đã điên rồi? Một lúc sau, nàng như người vừa tỉnh giấc quay người lại thì bắt gặp Mộc Thiên đang chăm chú nhìn mình ra chiều suy nghĩ và lo lắng. Nàng nhìn cha nhún vai hỏi:

- Cha chẳng hiểu ảnh tí nào, chắc thần kinh bị mất rồi thì phải. Ngày thường, dù trời có sập ảnh cũng phớt tình cơ mà.

Mộc Thiên không đáp, im lặng nhìn con. Ông đang suy nghĩ, cái giọng nói non nớt của người con gái trong điện thoại khi này. Hẳn là một con bé còn nhỏ hơn Sương Sương nữa là khác, thế sao Như Phong mê chết đi như vậy, mê đến nỗi bỏ hết ba cô gái khác, chẳng hạn như Đỗ Nị Một việc không thể lường được, nhưng đã quá hiển nhiên. Kinh nghiệm trường đời cho ông biết đã có lắm thay đổi nơi con người của Như Phong, không thể lầm lẫn được.

- Thưa cha, cha đang nghĩ gì vậy?

Sương Sương cắt đứt giòng tư tưởng của Mộc Thiên. Ông nhìn nàng, đôi mày vòng nguyệt, cặp mắt lớn long lanh, chùng ấy không đủ đẹp, không đủ để một người con trai thương được sao? Việc đời thật éo le, lòng người đâu phải muốn là được! ông thở dài đáp:

- Cha đang nghĩ về Như Phong.

- Như Phong thế nào vậy hả Gân đây trông ảnh kỳ cục ghê vậy đó. Lúc thì thờ ra, lúc thì cười nức nở, lại làm những bài thơ lạ lùng...

Mộc Thiên lắc đầu:

- Lạ lùng! Chẳng có gì lạ lùng cả, đó là chứng bệnh thông thường của những kẻ biết yêu và bắt đầu yêu.

- Cha nói gì vậy?

- Cha nói Như Phong đang yêu.

Nàng trở mắt nhìn cha không tin:

- Đang yêu? Anh Phong mà đang yêu, ai vậy cha?

- Với cô gái vừa gọi điện thoại đến đó.

- Mà nàng là ai?

Mộc Thiên đốt một điếu thuốc, nhìn khói thuốc lơ lửng bay rồi tiếp:

- Cha đâu biết. Nhưng chỉ cần nghe giọng nói trong điện thoại cũng có thể đoán là cô ta hẳn còn khá nhỏ, mười bảy mười tám là cùng.

Sương Sương nhíu mày, sững sờ nhìn chạ Trong đầu nàng như đang chứa bông gòn, mỗi lúc một nở thêm ra. Như Phong đang yêu, yêu một cô gái nàng chưa hề biết tên. Nàng bực tức kéo chiếc ghế ngồi xuống, quyết phải nghĩ cho kỹ việc này mới được. Nhưng, nghĩ cái gì mới được chứ, trong khi chưa hề biết một tí nào về cuộc tình ấy. Nàng cứ lặp lại mãi trong đầu: Như Phong đang yêu, thật vậy sao? Không thể nào có được. Chàng đã chơi với bao nhiêu cô gái đẹp, chưa hề để ý một ai thì bây giờ không yếu tố nào có thể kết luận chàng đang rơi vào lưới tình. Chắc chắn thế, nàng nhất quyết không tin lời đoán mò của cha.

Một bàn tay đặt lên vai, nàng giật mình ngẩng đầu lên. Mộc Thiên đang đứng trước mặt âu yếm nhìn nàng. Ông biết con mình xao xuyến khi biết Như Phong đang yêu một người nên an ủi:

- Sương à, việc đã lỡ rồi, con nên xem như không có gì xảy ra. Con hãy quên đi và tự lo lấy việc của mình. Tình yêu và cuộc đời làm sao không gặp đắng cay.

Sương Sương phản đối:

- Bộ cha tưởng con yêu Như Phong sao mà nói vậy? Bạn trai con cả khối, chất đốt cũng không hết, ảnh là cái thứ gì phải yêu. Vả lại, con không tin là ảnh đang mê một người nào theo lời cha nói.

Mộc Thiên lắc đầu quả quyết:

- Cha nhất quyết là Như Phong đang yêu. Mấy ngày nay anh con như kẻ mất hồn, chừng ấy cha đã nghi rồi.

Sương Sương cắn môi, nàng nhớ lại tấm giấy của Như Phong trên bàn có câu:

“Trăng đêm chênh chếch đỉnh lâu

Lòng như dao cắt, rượu sầu nào vơi”

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 9

Thì ra, câu này đã tố cáo nỗi buồn của chàng. Nàng nhìn trừng trừng bức tranh trên tường. Bàn tay bỗng lạnh lên, quả tim như chìm xuống lòng đất. Sắc mặt tái nhợt của Sương Sương đã làm Mộc Thiên đau đớn vô cùng. Bao nhiêu hy vọng của ông lâu nay bây giờ chỉ nhận được con số không to tướng. Con gái ông không đủ yếu tố để buộc lấy quả tim nóng bỏng tình yêu của người con trai ấy hay sao? Nhìn thấy con mình đẹp không thua ai, Mộc Thiên càng tức muốn điên lên. Có lẽ Như Phong đã mù, nếu không thì cũng cận thị, loạn thị, không nữa thì có mắt mà không biết nhìn. Ông thở ra rồi khuyên:

- Đừng buồn nữa con. Như Phong chưa hẳn là người hoàn toàn nhất trên đời. Hơn nữa, còn cũng đừng nên tuyệt vọng sớm như vậy. Con...

Cách an ủi vụng về của Mộc Thiên đã làm nàng phát điên lên, hai tay nắm chặt, lắc đầu, dậm chân gào lớn:

- Sao cha cứ nói kỳ vậy? Con đã nói là không bao giờ yêu ảnh, không bao giờ kia mà. Ảnh yêu ai mặc kệ, có liên hệ gì tới con đâu mà phải buồn. Tại sao tuyệt vọng? Ảnh thích lấy ai cũng mặc, con không cần biết. Không cần biết. Không cần biết.

Mắt nàng đã hoen lệ, mặt từ trắng biến thành đỏ. Hơi thở gấp rút, mái tóc rũ xuống, cổ họng nàng cũng nghẹn không thốt thành tiếng. Nàng đá ngã chiếc ghế trước mặt, vụt chạy lên lầu, vào phòng riêng đóng sập cánh cửa rồi ngã mình lên giường sụt sùi khóc.

Mộc Thiên như một khúc gỗ được trồng giữa phòng khách. Ông đứng lại chiếc ghế, lắng nghe tiếng nước nở của con mình mỗi lúc một lớn trên lầu. Mỗi tiếng khóc như một nhát dao cắt từng đoạn ruột của Mộc Thiên. Ông không thể chịu đựng được nên lên lầu đến phòng Sương Sương mở cửa bước vào. Nàng như một kẻ đang lên cơn điên, miệng cắn gỏi xé toẹt từng mảnh và khóc, tay chân đập mền. Mộc Thiên tiến đến đặt tay lên vai nàng

thì nàng hất ra và khóc lớn:

- Con không cần đến chạ Con không cần!

Mộc Thiên đành đứng lặng nhìn con khóc rồi từ từ bước ra khỏi phòng. Về phòng riêng ngồi bóp trán suy nghĩ:

- Nếu nó có mẹ thì đâu có ra nông nỗi này.

Vừa nghĩ đến đó bao nhiêu chuyện quá khứ lại hiện lên trong trí ông. Ông đành nhắm mắt, mặc cho thời gian trôi đi, trôi đi vào tận cùng sự đau khổ của tiềm thức.

ông ngồi như thế được khá lâu, bỗng nghe tiếng chân của Sương Sương đi qua hành lang và xuống lầu. Ông sực tỉnh tiến đến cửa sổ nhìn xuống dưới lầu. Chỉ trong khoảng khắc, ông thấy chiếc xe hơi từ trong nhà vọt ra, lao vun vút trên đường nhựa. Ông thở ra ngồi trở lại vào ghế. Ông nghĩ sau đó sẽ có những gì xảy ra: chạy hết tốc độ, vượt đèn đỏ, không bằng lái... Thế là ông phải chuẩn bị tiền đến ty cảnh sát nhận về.

Mộc Thiên đốt một điếu thuốc, nhận chuông gọi con Kim đến dặn:

- Khi nào cậu Phong về, nhớ bảo cậu ấy đến phòng tôi có việc gấp.

Dù sao đi nữa, ông cũng phải giúp Sương Sương trong việc này, nếu cần, ông sẵn sàng dùng áp lực đối với Như Phong. Miễn thành công là được. Từ lâu, Như Phong rất mực kính nể ông, nghe lời ông mọi việc thì bây giờ đành dùng lợi khí ấy, miễn được, mang tội ích kỷ cũng đành chịu.

Như Phong về đến nhà không trễ lắm, mới chín giờ hơn. Chàng huýt sáo hớn hờ lên lầu. Con Kim cho chàng biết là Mộc Thiên đang chờ trong phòng. Như Phong vui vẻ đáp:

- Được rồi.

Chàng về phòng lấy áo ngủ rồi đến phòng tắm vừa tắm vừa huýt sáo. Con bé Hiếu Đan sao mà dễ thương đến thế! Đôi mắt long lanh, vẻ ngây thơ sợ hãi. Bàn tay thon mềm như chẳng có một đốt xương, mỗi khi đụng đến thì lại tíu tíu:

- Ô! sao anh cứ đụng em hoài, chúng ta mới gặp nhau lần thứ tư kia mà.

Chàng lại say sưa đáp:

- Lần thứ tư à! Anh cứ ngỡ rằng chúng mình đã quen nhau những bốn mươi năm rồi chứ.

Nàng lại cười:

- Chắc anh có nhiều bạn gái?

Chàng thú thật:

- Vâng, anh có nhiều lắm.

- Tại anh kén quá chứ gì?

- Đâu phải, tại các cô ấy chứ đâu phải anh.

- Kể cả Sương Sương?

Chàng tha thiết nhìn nàng:

- Sương Sương? Em đã nghe người ta nói gì về anh với Sương Sương?

Nàng lại cười, ánh mắt long lanh càng dễ thương hơn:

- Nói gì hả anh?

- Sương Sương là em gái anh.

Câu trả lời ấy là mãnh lực giữ tay nàng nằm im trong tay Như Phong, là vật vô hình lấp hết những khoảng cách giữa hai người. Bởi vậy khi Như Phong choàng tay qua ôm eo nàng, nàng lặng thinh không phản đối, chỉ đưa đôi mắt ướn nhìn một cách dịu dàng. ánh mắt ấy khiến con tim của Như Phong như run lên, muốn vồ lấy nàng hôn tới tấp để con tim không còn run cầm cập thế nữa. Nhưng Như Phong đành dằn lòng không dám hồ đồ thế. Đầu nàng tựa lên vai chàng, những sợi tóc con ve vuốt lên má chàng khiến chàng ngây ngất cả người. Nàng lại thỏ thẻ bên tai, như tiếng gió nhẹ lùa qua khóm dương, tử tê đầy mật ngọt:

- Em nói dối với mẹ là sang nhà Đức Mỹ làm bài. Mẹ tin lắm vì mẹ vẫn xem em là con bé chưa biết gì. Em chưa bao giờ nói dối nhưng hôm nay bỗng dưng lại nói dối, nói một cách tự nhiên như thật, em chẳng biết tại sao đi nữa. Điều ấy đã làm em ngờ vực chính em.

Nàng bỗng dừng lại, đặt tay lên vai chàng, ngược nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi:

- Anh có bao giờ ngờ vực với chính bản thân mình không? Anh có thấy sự mâu thuẫn giữa dòng tư tưởng tốt và xấu, yếu đuối và mạnh dạn nơi một con người không? Hay là, vì nó chỉ ở trên một cơ thể nên không còn phân tích được.

Chàng say sưa ngắm cặp mắt đen láy dưới hai hàng lông mi chớm chớp ấy:

- Bộ em thường phân tích em sao?

Nàng lại cười, hai bàn tay chéo ngón vào nhau, đặt sau đầu rồi ngã mình vào salon. Cái dáng điệu lười biếng ấy càng làm cho nàng đẹp hơn nhiều.

Nàng đáp:

- Nhiều lúc em thử phân tích lấy tâm trạng mình. Nhưng càng phân tích thì càng rối loạn hơn.

- Ai cũng thế đâu phải mình em. Chính mình đi phân tích mình, chẳng khác nào “tôi” đứng cửa sổ trông “tôi” ngoài đường.

Chàng ngấm nàng rồi tiếp:

- Theo anh thì, em cần gì phải phân tích mình cho mệt. Em chỉ cần nhớ rằng những gì đẹp đẽ, tinh hoa nhất trên đời này đều tập trung nơi em.

Nàng dăm đỗi nhìn chàng:

- Anh lại sai rồi, nói đến tinh hoa là phải nói đến tuyệt đối, trên đời này có gì tuyệt đối đâu anh.

Như Phong không đáp. Hai người yên lặng nhìn nhau. Thời gian như ngừng hẳn trên ánh mắt của họ, một lúc lâu, Như Phong nâng cằm nàng lên giọng mơ màng:

- Anh không ngờ với khối óc nhỏ bé của em lại chứa nhiều tư tưởng quá vậy. Thế mà, anh cứ ngỡ rằng tư tưởng đàn bà là những gì đơn thuần nhất, ngờ đâu là một kho tàng vô giá đến thế.

Nàng cười duyên:

- Anh muốn khám phá nó không?

- Muốn lắm chứ, nếu em cho phép.

- Người khám phá như một thợ đào mỏ, nếu anh đào một cách đứng đắn thì em...

- Anh lấy danh dự là một thợ đào đứng đắn nhưng em phải dành cho anh cơ hội và thời gian.

- Anh có dụng cụ không?

- Có chứ.

- Là cái gì nói em nghe?

Chàng cầm tay nàng đặt lên tim mình, chăm chú nhìn nàng hỏi:

- Đây nè, được không em?

Hai mắt tròn lớn của nàng đảo quanh mặt chàng một lượt rồi dừng lại, nhìn sững vào mắt chàng không chớp. Hơi thở ngắn và gấp rút thổi lên mặt chàng. Chàng từ từ cúi đầu xuống, nhưng không dám đụng vào môi nàng vì e nàng sợ, chàng liền cầm tay nàng áp lên má, lên trán mình rồi hôn đắm đuối trên bàn tay mềm ấy. Chàng không dám ngược lên nhìn vì sợ giây phút sung sướng tột cùng có thể làm chàng chảy nước mắt. Cho đến khi ngẩng đầu lên, chàng thấy gương mặt nàng trở nên tái nhợt và nghiêm trang lạ thường, có lẽ nàng cũng đang trải qua cái giây phút sung sướng tê tái ấy! Như Phong mãi nhớ đến chuyện gặp gỡ vừa rồi nên đã ngâm mình trong bồn tắm thật lâu mà không hề hay biết.

Ra khỏi phòng tắm, Như Phong đến thẳng phòng Mộc Thiên. Trong phòng khói thuốc mịt mù, dựngng chàng ngồi thu mình trên ghế. Cái dáng điệu ấy cho chàng biết ông ta đang gặp việc gì phiền muộn không ít. Mộc Thiên nhìn Như Phong thật kỹ rồi chỉ chiếc ghế trước mặt bảo:

- Ngồi xuống đi cháu.

Chàng ngồi xuống, mắt không rời Mộc Thiên. Ông ta đốt một điếu thuốc khác, rít một hơi dài, chậm rãi nói:

- Hôm qua trong công ty có cuộc hội nghị giữa các cổ động, kế hoạch gia tăng sản xuất của cháu đã được thông qua, có lẽ tháng giêng sang năm mới thi hành được. Còn vấn đề mở thêm đại diện thương mại ở Hong Kong thì mùa xuân năm sau sẽ tính lại. Ông giám đốc họ Hồ cho biết là mấy hôm nay ông chủ sự phòng thương mại làm việc tắc trách nên dựng nhờ cháu theo dõi hộ, nếu cần có thể đổi ông ấy qua ngành khác.

- Dạ, cháu cố gắng theo dõi hộ dựng.

Cuộc họp của công ty Thái An chỉ là một hình thức, thật ra, mọi quyết định đều do Mộc Thiên vì ông vốn chiếm những bảy mươi phần trăm công ty.

Mộc Thiên nhả một ngậm khói, trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười:

- Việc công đã nói xong, bây giờ chúng ta bàn đến việc riêng của gia đình.

Như Phong ngơ ngác nhìn:

- Việc riêng gì vậy dựng?

Mộc Thiên gục gặc đầu ôn tồn hỏi:

- Cháu có thích xuất ngoại không?

- Thừa dượng, bộ công ty mình định cho người đi ngoại quốc học sao? Cháu không thích hợp vì ngành học của cháu không phải ngành dệt hay thương mại.

- Dượng biết thế, chỉ hỏi xem cháu có dự tính gì về tương lai không. à mà năm nay cháu được hai mươi sáu hay hai mươi bảy tuổi vậy?

- Dạ thưa cháu hai mươi bảy.

- Lúc dượng vừa bằng tuổi cháu, đã có Sương Sương rồi.

- Chắc dượng định hỏi đến việc hôn nhân của cháu?

- Dượng nghe nói cháu có một người tình mà người ấy lại là gái làng chơi, có phải vậy không?

Như Phong cười, người con gái ấy với chàng chẳng có gì bí mật cả:

- Dượng muốn hỏi đến Đỗ Ni Cháu xin thú thật là cô ta thương cháu lắm, ngược lại, cháu chỉ xem nàng là một món đồ giải trí, không hơn không kém. Xin dượng hiểu cho rằng với hạng gái ấy, chúng con chỉ xem như một sự mua bán của xác thịt, không một chút tình cảm riêng tư nào. Và lại, cô ta lại tự động tìm đến nhà, thêm vào đó có chút nhan sắc thì tội gì lại không hưởng thụ.

Mộc Thiên đốt tiếp một điếu thuốc rồi nói:

- Dượng rất thích cái tính thẳng thắn của cháu. Tuy nhiên, có một độ dượng hơi ngạc nhiên là thời gian gần đây, hình như cháu ít giao du với chúng.

Như Phong giật mình, mặt đỏ bừng lên. Chàng không được an tâm nên hỏi:

- Dường như dượng đã rõ mọi việc của cháu?

Mộc Thiên mỉm cười kín đáo:

- Dĩ nhiên thế. Cháu cứ nghĩ xem, công ty vĩ đại ấy sẽ thuộc về cháu, do một tay cháu điều khiển thì làm sao mà dượng không quan tâm về đời tư của cháu mới được chứ?

Như Phong không mấy vui trước câu nói ấy:

- Dượng nói thế có nghĩa là cháu phải thay thế dượng để điều khiển Thái An?

- Cháu là người thân tín của dượng lại có tài kinh doanh. Công ty ấy nếu do cháu điều khiển, dượng tin chắc sẽ phát đạt hơn nhiều. Và lại, dượng cũng

đã già rồi, muốn giao trọng trách ấy lại cho cháu để dưỡng lo việc hưởng nhàn của tuổi xế bóng. Bởi vậy, nếu cháu không có ý định xuất ngoại, dưỡng mong cháu dành nhiều thì giờ để chú tâm vào công ty, thường xuyên thị sát xưởng dệt. Dưỡng hy vọng trong hai ba năm sau, cháu sẽ là người cột trụ của công ty.

Chàng nhíu mày nhìn Mộc Thiên:

- Thừa dưỡng xin phép dưỡng cho cháu được nói lên sự thật của lòng cháu, mong dưỡng đừng buồn.

- Cháu cứ nói.

- Cháu không bao giờ mơ ước được nhận cái trọng trách ấy. Nói đúng hơn là không thích.

- Tại sao?

- Cháu đã chán ngán cái cảnh tranh giành tiền bạc ở chốn thương trường lắm rồi. Hơn nữa, cháu đã theo học ngành văn chương, nên đối với việc thương mại, dệt vải chẳng đem lại chút hứng thú nào cho cháu. Mấy năm qua sở dĩ cháu làm việc ở công ty chỉ vì nhận thấy dưỡng cần đến cháu. Cháu cứ mơ ước một ngày nào đó, khi Sương Sương đã lấy chồng chừng ấy...

Mộc Thiên liền ngắt lời chàng:

- Cháu đừng vội, cháu không nghĩ gì về cái tài sản khổng lồ này của dưỡng sao?

Như Phong cười khẩy:

- Cháu nghĩ lắm chứ, vì nếu bảo không thì dưỡng sẽ cho rằng cháu là thằng nói khoác. Tuy nhiên, thừa thật với dưỡng là cháu không bao giờ nuôi cái tham vọng kế vị ấy, vì gia tài này thuộc về Sương Sương kia mà.

Mộc Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thuộc về Sương Sương và thuộc về cháu, không phải một thứ sao?

- Dưỡng nói gì, cháu không hiểu?

- Dưỡng muốn nói nếu cháu và Sương Sương trở thành vợ chồng.

Như Phong tròn xoe mắt nhìn Mộc Thiên. Ông vẫn ung dung nhả từng ngụm khói lớn. Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Dưỡng lại đùa với cháu?

- Dượng không đùa, chúng con là anh em bà con, sống chung nhau từ thuở bé, hiểu nhau và thương yêu nhau...
- Nhưng cháu và Sương Sương không hề yêu nhau bao giờ.
- Tình yêu có thể nảy nở và trưởng thành.
- Cháu cảm thấy lý luận của dượng có vẻ lý tưởng hóa, theo cháu thì không thể được.
- Tại sao thế?

Chàng hít mạnh một hơi như cố lấy sức:

- Vì từ lâu cháu vẫn xem Sương Sương như đứa em ruột. Và lại, bây giờ cháu đã có người yêu.

Mộc Thiên không cầm được xúc động, ông dập tắt điếu thuốc:

- Thế à, nàng là người thế nào? Có giống Đỗ Ni không? Cháu định yêu cô gái ấy bao lâu sẽ thôi?

Như Phong tái mặt, chàng không ngờ Mộc Thiên có thể nhục mạ người yêu của mình như thế. Cơn giận nổi lên như lửa đang thiêu đốt toàn thân thế chàng. Chàng ghì chặt thành ghế cố kiềm chế sự tức giận của mình. Mãi một lúc sau giọng nói lạnh như tiền mới thoát được dưới làn môi run run:

- Thưa dượng, bây giờ cháu mới hiểu được dụng ý của dượng là dùng cái gia tài khổng lồ ấy để mua chồng cho Sương Sương. Như thế là dượng đã chọn sai đối tượng. Với những bọn con trai ngoài đường, dượng chỉ cần đưa cái bã giàu sang ấy ra thì chúng giành nhau bu lại để tranh mồi, chừng ấy dượng sẽ tha hồ chọn chồng cho Sương Sương. Còn riêng cháu, cháu sẽ không bao giờ mơ đến những thứ ấy, dượng cứ chửi thẳng vào mặt cái thằng chúa ngu si này đi.

Như Phong vừa trút hết cả ngàn cân vô lễ lên đầu Mộc Thiên, rồi hối hả quay đi, Mộc Thiên đứng lặng người một lúc rồi hét to:

- Như Phong, đứng lại!

Chàng từ từ quay đầu lại. Nhìn thấy gương mặt đầy giận dữ và cương quyết của cháu, sự nóng giận của Mộc Thiên liền tan biến đi như bong bóng vừa xả hết hơi. Mặt ông trở nên buồn buồn và tuyệt vọng. Sương Sương con gái ông sao lại vô duyên với chàng đến thế. Ông thở dài rồi vẫy tay bảo:

- Thôi cháu đi đi!

Như Phong ngỡ ngác, vừa bước ra khỏi phòng thì liền bị gọi giật lại:

- Chờ một chút đã cháu.

Như Phong đứng lại, Mộc Thiên nhìn chàng hỏi:

- Dượng muốn biết người yêu của cháu tên gì?

- Dương Hiếu Đan.

- Chắc đẹp lắm hả cháu?

Cơn giận của Như Phong như đã được rửa sạch nên thành thật đáp:

- Thừa dượng, không đẹp lắm nhưng rất dễ thương. Nàng có một sắc đẹp tự nhiên, không bằng son phấn sơn phết bên ngoài. Đẹp từ tâm hồn đến thể xác.

Mộc Thiên cười đau khổ:

- Thôi cháu đi đi. Dượng hy vọng cháu sẽ đưa người yêu đến ra mắt dượng.

Như Phong sung sướng cười:

- Cháu sẽ mời nàng đến nhà chơi để gặp dượng.

Chàng vừa nói vừa nhìn Mộc Thiên. Hố buồn bã giữa hai người đã được lấp dần. Dưới lầu, tiếng còi xe bỗng kêu vang, phá tan cảnh tịch mịch của đêm tối.

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 10

Minh Viễn nhìn bức họa với tựa “Cô gái giặt lụa” mỗi lúc một bức mình thêm. Bức tranh đã vẽ đến lần thứ ba, thế mà cái mặt của người đàn bà đó cứ như quý sứ, chẳng ra hồn. Bức họa không một đường nét sống động, sắc sảo, ngược lại còn tố cáo sự vụng về và ấu trĩ của một kẻ bắt đầu tập vẽ.

ông nhú mày, việc cầm cây cọ lại thật là phí công, phí của mà chẳng làm nên sự việc gì. Minh Viễn bèn nổi trận lôi đình, giựt phắc bức họa, nhàu lại một cục, vứt vào góc tường. Chẳng may, cục rác to tướng ấy đụng phải bà Phương Trúc đang ngồi vá áo. Bà giật mình ngẩng lên chạm phải ánh mắt bốc lửa của chồng. Bà ôn tồn hỏi:

- Hư nữa hả anh? Anh cứ từ từ đừng vội, ít hôm sẽ quen đi, chùng ấy mới vẽ khéo được chứ. Anh cứ xem như bắt đầu học vẽ mới được.

Minh Viễn gầm lên:

- Biết gì mà xía vô, cũng tại lời Hiếu Thành hết đó. Nó cứ tưởng Minh Viễn hôm nay như xưa nên xúi bậy. Cái mộng làm nghệ thuật gia đời sau mới thực hiện được. Anh thề bắt đầu ngày mai, chấm dứt hẳn cái công việc sơn phết này. Màu cọ hãy đem vứt vào thùng rác.

Phương Trúc đứng dậy dọn dẹp đồ đạc mà chồng bà đã đập đổ. Bà nhỏ nhẹ khuyên chồng:

- Anh à, tối nay đừng vẽ nữa nhé. Em trông anh đã mệt lắm rồi. Ban ngày đi làm tối về hì hục vẽ thì còn gì hứng thú nữa mà sáng tác. à, lâu lắm chúng mình không đi dạo, hay là mình đi thăm bạn bè chút nghe anh.

Minh Viễn chua chát:

- Thăm bạn bè, lại bạn bè nữa. Hiếu Thành phải không? Đến để chứng kiến sự thành công rực rỡ của hẳn, xem hẳn có bao nhiêu đệ tử chứ gì? Một bức họa hẳn bán những hai, ba ngàn đồng, người ta lại còn đua nhau vác dầu đến nhờ vẽ...

Phương Trúc cắt ngang:

- Minh Viễn, sao anh có những ý nghĩ lạ lùng thế? Dù sao, Hiếu Thành cũng là bạn thân thiết của mình từ hồi nào, anh lại nói những lời ganh tị không đúng cách. Anh là người tốt...

Minh Viễn gào lên:

- Phải, nó tốt vì cứ hai, ba ngày là mang sữa hộp, vải, đồ hộp đến biếu. Nó đem cái giàu sang ấy lòe mắt em nên em phục chứ gì?

- Minh Viễn!

- Nó đã dùng cái lối tặng quà khéo ấy để khinh sự nghèo khó của mình. Phương Trúc, anh cấm em không được nhận quà của hắn, dù bất cứ vật gì.

- Sự cực chẳng đã em mới nhận đó thôi, sướng ích gì đâu. Hơn nữa, anh cũng biết mình ngại, tìm cách từ chối nên mỗi lần đến là rào trước đón sau rồi mới nói. Người ta thật lòng mà anh.

Giọng Minh Viễn càng cay đắng hơn:

- Thật lòng! Bộ anh cần cái “thật lòng” ấy của người khác để sống hay sao? Em là kẻ xấu số đã lấy nhầm một tên khố rách như anh thì đành chịu chứ biết làm sao bây giờ.

- Anh! anh đã đi quá xa đê. Em bao giờ có ý nghĩ là chê anh nghèo đâu? Nhận quà của Hiếu Thành là chuyện bất đắc dĩ và nể lòng tốt của bạn bè. Sao anh cứ biến lòng tốt của người khác thành ác ý? Người ta có ý tưởng nào khinh miệt anh đâu?

- Anh vẫn biết hắn không hề có một ác ý nào với anh. Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy xấu hổ như đã bị hắn hạ nhục. Em hiểu không? Hắn luôn luôn lấy sự thành công, giàu có hiện tại để hạ anh, hạ anh cho đến mười không. Lúc trước, đã một thời anh nổi danh, được nhiều giáo sư ca tụng. Thế bây giờ, hắn đã đạp lên đầu anh để nhặt lấy sự thành công to tát ấy. Hắn lại dùng quà, nhìn mình bằng cặp mắt thương xót thì làm sao anh còn chịu nổi, em hiểu không? Anh chỉ còn có một cách độn thổ khi hắn xem anh như một con bệnh hấp hối trên giường..

Phương Trúc cắt ngang:

- Nhưng, anh nên nhớ rằng sự thành công ấy của anh đâu phải là một lỗi lầm. Anh không nên vì lòng ghen ghét mà xóa bỏ tình bạn bè thân thiết bao nhiêu năm, như thế hóa ra mình ích kỷ lắm sao anh?

Minh Viễn bĩu môi:

- Tình bạn bè! Đáng giá được mấy xu?

Phương Trúc đau lòng nhìn chồng, một lúc lâu, bà mới buồn buồn nói:

- Anh, em không ngờ anh đã thay đổi nhiều đến thế.

Lời nói của Phương Trúc càng làm ông điên tiết hơn. Ông nhìn đăm đăm vào mặt bà:

- Thế à! Bây giờ em mới biết sao? Phải, anh đã thay đổi nhiều, không phải bây giờ mà đã từ lâu. Chắc em cũng biết rằng không bao giờ anh có thể chấp nhận cuộc sống hiện tại. Anh chán đến nỗi chỉ còn muốn chết đi để thoát khỏi cảnh này. Em biết không?

Phương Trúc hết chịu nổi nên gào lên:

- Em biết! Em biết! Em biết! Em biết tất cả! Cũng chính vì biết quá nhiều ấy nên đã làm một tên tù không nhà giam, để chịu sự sỉ nhục, hành hạ vô lý của anh. Anh còn muốn em phải làm gì hơn nữa bây giờ?

- Bây giờ em mới biết hối hận vì đã lấy anh sao?

Phương Trúc lớn tiếng hơn:

- Em không bao giờ hối hận. Anh lấy em làm vợ là một ân huệ lớn lao cho đời em rồi, thế lại còn bảo rằng hối hận là nghĩa lý gì? Mười mấy năm qua, không bao giờ em quên ân huệ ấy. Anh, anh là vị cứu tinh của đời em. Trong lúc em chán đời, thì anh...

Bỗng nhiên nàng nín thình, nhìn ra cửa. Hiếu Đan hoảng hồn đứng sững giữa nhà nhìn cha mẹ gầy lợt. Phương Trúc gắng kềm chế không cho nước mắt chảy, hai tay sờ lên gò má nóng bỏng. Bà nhỏ nhẹ nói:

- Xin lỗi anh! vì em quá xúc động.

Minh Viễn không đáp, trầm lặng một lúc rồi liếc sang Hiếu Đan, giọng lạnh lùng:

- Sao đến bây giờ con mới về?

Hiếu Đan rụt rè:

- Dạ con... con ở lại trường làm bài.

ông tiếp:

- Còn Hiếu Bạch đâu?

- Dạ, con không thấy.

Minh Viễn nhìn sang vợ:

- Hai đứa con mình đã bắt đầu không muốn về nhà. Tan học cũng không về, đến giờ cơm cũng không về.

Giọng nói ông như lỗi lầm của con đều do Phương Trúc gây nên. Bà muốn biện minh nhưng lại thôi. Tuổi thơ lúc nào cũng nhạy cảm. Bầu không khí gia đình có chút xáo trộn là chúng nhận biết ngay. Một con chim con cũng biết tổ mình đầm ấm hay không, nói chi đến mấy đứa con lớn đầu của bà. Bởi vậy, gần đây tính tình Minh Viễn trở nên cộc cằn, thô lỗ, hờ ra là chửi thì còn con nào dám về nhà, dám ngồi yên để học. Chúng không thể nào làm bài trong một căn nhà chứa nặc mùi thuốc súng thế được. Trong lúc Phương Trúc đang nghĩ băng quơ, Minh Viễn thay đồ đi ra ngoài. Bà liền hỏi:

- Anh đi đâu vậy?

ông ta thờ ơ đáp:

- Đi ciné.

Phương Trúc mấp má đôi môi, nhưng không nên lời. Khi cánh cửa đóng sập lại, bà thần thờ ngồi vào ghế đưa hai tay ôm đầu. Mệt mỏi, buồn rầu, tuyệt vọng! Bà như chiếc thuyền con, lênh đênh giữa dòng nước lũ. Nước cứ mãi đập vào mạng thuyền, trôi dạt và trôi dạt. Hiếu Đan sau một hồi đứng nhìn mẹ bất động, bây giờ nàng tiến đến, đặt tay lên vai bà sợ hãi gọi:

- Thưa mẹ!

Phương Trúc ngẩng nhìn lên, đôi mắt âu sầu. Hiếu Đan đang lo lắng nhìn bà. Bà không muốn con mình biết được nỗi thống khổ lòng mình nên liền đánh trống lảng:

- Con ăn cơm chưa?

- Thưa mẹ, con ăn rồi.

- Ăn ở đâu?

- Câu lạc bộ nhà trường.

Câu lạc bộ! Ba tiếng ấy vừa dứt thì má nàng bỗng nóng lên, lại một lần nữa nói dối với mẹ, những chỗ ăn ấy thật sang trọng, không tồi tàn như câu lạc bộ mà nàng vừa nói. Gần nửa tháng nay, Như Phong đưa nàng đi ăn cùng khắp thành phố Đài Bắc, mỗi ngày là một tiệm mới. Mỗi lần như thế, chàng

thường vui vẻ nói:

- Anh muốn em thưởng thức tất cả hương vị của Đài Bắc.

Nhiều lúc, Hiếu Đan với lớp áo học trò, lại xuất hiện ở một nhà hàng sang trọng, trông mười hai con giáp chẳng giống con giáp nào. Thế mà, chàng vẫn tự nhiên và tỏ vẻ kiêu hãnh bên nàng, làm như nàng là người có một không hai trên đời này. Điều ấy khiến nàng càng thêm khâm phục và mến yêu. Chàng thật là người biết sống, biết thích nghi hoàn cảnh cuộc đời và biết hưởng thụ.

Buổi cơm tối hôm nay tại một nhà hàng mà nàng không được biết tên, bên trong có hồ nước lớn, nuôi loại cá miền nhiệt đới. Chàng kể cho nàng nghe tên tất cả những loại cá ấy. Như Phong đắm đuối nhìn nàng:

- Em có biết vì sao người ta gọi là cá “Thần Tiên” không? Đó là một cặp tình nhân yêu nhau khăng khít, lúc nào cũng bơi bên nhau, không rời nhau. Anh mong muốn một ngày nào đó, chúng ta sẽ là loài cá ấy.

Phương Trúc bỗng cắt ngang dòng tư tưởng của nàng:

- Hiếu Đan, con đang nghĩ gì vậy?

Nàng giật mình hốt hải đáp:

- Dạ con đâu có nghĩ gì?

Bà thở ra:

- Đan con, bắt đầu từ mai, con hãy ở nhà làm bài, đừng đến nhà Đức Mỹ nữa. Và, con cũng đừng ăn cơm câu lạc bộ nhà trường làm gì. Dạo này cha con lắm buồn phiền, các con đừng làm cha con phải buồn hơn.

Hiếu Đan thở dài. Nàng cảm thấy như mình đã mất đi một cái gì thật vĩ đại trong lòng. Tan học phải về nhà, hai tiếng đồng hồ gặp gỡ thần tiên ấy làm sao tìm được. Hai tiếng đồng hồ ấy tuy chỉ một thoáng trôi qua nhưng chính là cái giây phút sống thực của đời nàng. Mỗi sáng thức dậy, nàng đón nhận ngày mới bằng tâm hồn rộn rã, yêu đời. Nhưng, nào phải một ngày mà chính là đón nhận hai tiếng đồng hồ sau giờ tan học. Ngồi trong lớp, lời giảng của giáo sư chỉ như tiếng gió thoảng bên tai, nàng không hề nghe được gì, chỉ mơ đến hai tiếng đồng hồ đó mà thôi. Ôi, nó tuyệt diệu làm sao ấy. Trước khi ra về, nàng còn phải quét lớp. Tay cầm chổi mà cứ mãi trông ra cột điện góc đường. Như Phong đã đứng đó chờ nàng cứ mỗi chiều như

thế. Ra khỏi lớp, nàng chào tạm biệt Đức Mỹ thật nhỏ và vội vàng, trong cái vội vàng chứa đầy sung sướng. Nàng bước nhanh, chân như dẫm lên mây và sương mờ, toàn thân nhẹ nhàng khó tả. Lòng tràn ngập mộng tình. Như Phong, tất cả đều quy tụ vào hai tiếng đó và chừng ấy sự việc, tiếp diễn rồi tiếp diễn. Bây giờ, đành mất hai tiếng đồng hồ này thì chẳng khác nào đã mất hẳn cuộc sống đầy hoa gấm và mộng寐 của nàng. Phương Trúc ngạc nhiên hỏi con:

- Hiếu Đan, con sao thế?

Nàng giật mình, lấy lại tinh thần ấp úng:

- Dạ, da... có sao đâu.

Phương Trúc nhìn con, trông nàng hôm nay có gì bí mật và mơ mộng thế? Sự thay đổi này đã bao lâu rồi, bà không tài nào tìm được lời giải đáp thỏa đáng. Tuy nhiên, có một điều bà nhận biết rõ ràng là con bà đã mang dấu hiệu của kẻ trưởng thành, không còn bé bỏng như ngày nào. Chẳng những chỉ một đêm thôi mà nàng đã thay đổi một cách mau chóng đến thế. Cái vẻ trưởng thành ấy càng làm nàng đẹp hơn, đẹp đến nỗi đem đến bà sự sung sướng và tự mãn tột cùng. Chính vì thế, bà lại càng lo lắng cho nàng hơn:

- Từ rày về sau, khi tan học, con phải về nhà ngay nhé. Con mà về trễ thì mẹ Ở nhà lo lắng. Thời đại này lắm bọn lưu manh, con về tối lỡ có chuyện không may xảy ra thì khổ cho mẹ.

- Mẹ lo xa thế chứ làm gì có chuyện đó.

- Lo xa là bổn phận của mẹ. Con gái lớn lên không bao giờ muốn nghe những lời này. Tuy nhiên, nếu con là mẹ thì con sẽ thấy điều ấy hữu lý và muốn nói, nói thật nhiều mà không chán. Bởi vì, nếu tất cả những người mẹ trên đời này đều biết tương lai con mình thì đâu cần dùng đến lời khuyên ấy làm gì, đã nhọc sức mà còn làm cho con mình bực mình thêm...

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 11

Bỗng có tiếng gõ cửa bên ngoài cắt đứt câu nói dở của Phương Trúc. Bà bảo Hiếu Đan:

- Con ra xem thử ai, chắc Hiếu Bạch đã đánh mất chìa khóa riêng của hẳn rồi chứ gì?

Hiếu Đan hớn hở chạy ra, kẻ gõ cửa đã giúp nàng rời khỏi mẹ để khỏi phải nghe những lời triết lý dông dài ấy. Người gõ cửa lại là Vương Hiếu Thành, Hiếu Đan chào:

- Thưa bác.

Rồi nàng quay vào trong gọi lớn:

- Mẹ Oi mẹ, bác Thành đến nè.

Hiếu Thành xách giỏ quà đi vào. Phương Trúc ra đón thấy đồ liền chau mày phàn nàn:

- Anh Thành, anh lại đem quà đến nữa làm gì? Sự giúp đỡ của anh làm tôi áy náy quá. Tôi đã nói...

Hiếu Thành cắt ngang:

- Thôi chứ Phương Trúc, chị có nhớ lúc còn ở Trùng Khánh không? Tôi đã từng ăn đêm nằm dề ở nhà anh chị, thế mà bây giờ đem chút quà đến cho các cháu thì chị lại nói này nói nọ khiến tôi chẳng vui chút nào. Thời gian sẽ làm cho tình bạn thăm thiết hơn, chẳng lẽ lại phai nhạt hơn sao? à, mà Minh Viễn đâu rồi?

- Dạ, anh mới đi đâu đó anh.

Vừa nói bà vừa tiếp lấy giỏ quà đem ra sau bảo Hiếu Đan:

- Đem dấu thật kỹ chỗ nào đi, đừng để cho cha con thấy nhé.

Rồi bà quay ra, Hiếu Thành đã ngồi xuống ghế chăm chú xem bức họa vẽ dở dang của Minh Viễn treo trên tường. Ông hoi? Phương Trúc:

- Mấy hôm nay tính tình Minh Viễn thế nào? Vẽ nhiều không?

Phương Trúc lắc đầu chán nản. Bà bưng ly trà đưa Hiếu Thành đáp:

- Chưa hoàn thành được bức nào, cứ vẽ lờ dờ lại xé.

- Có bớt gây gỗ không?

Bà lắc đầu, cười đau khổ. Hiếu Thành nhìn Phương Trúc định nói gì nhưng lại thôi. Ông đảo mắt quanh phòng, uống hai hớp trà rồi hỏi:

- Phương Trúc, chị không còn cách nào để cải thiện mức sống gia đình sao?

Phương Trúc ngẩng lên, giọng tuyệt vọng:

- Cải thiện? Cũng tại anh đề nghị vẽ lại để cải thiện mức sống gia đình, nào ngờ càng đem lại sự rối ren thêm. Tranh thì chẳng được bức nào mà chỉ thấy sự làm hùm làm hổ của anh một cách vô cớ. Ngay cả các cháu cũng không dám về nhà. Cải thiện đâu có dễ dàng? Tánh của anh...

Hiếu Thành vội chen vào:

- Theo tôi thấy thì chị nhịn Minh Viễn quá. Chính vì sự nhịn nhục thái quá ấy mà anh được nước chớ gì?

Bà lại thấp giọng:

- Lỗi ấy cũng do tôi mà ra. Tôi là nguyên nhân đưa đến sự dở dang sự nghiệp của anh. Thế nên, tôi đành gánh chịu chứ còn biết làm gì hơn.

- Chị nói thế sao được, chị thử nghĩ xem, lúc trước...

Phương Trúc đưa ngón tay lên miệng:

- Suyt, đừng nói nữa sợ Hiếu Đan nghe lén.

Hiếu Thành đành bỏ dở lời mình, im lặng nhìn Phương Trúc. Một lúc lâu bà nói thật khẽ:

- Lần đầu đến đây, anh bảo cũng có một người cùng ở Đài Loan, ai vậy anh?

Hiếu Thành chờ người ra, căn môi suy nghĩ. Ông nhìn Phương Trúc ngập ngừng:

- Không, có ai đâu. Tôi nghe nói thằng La hiện ở miền Nam, Bình Đông hay Gia Nghĩa gì đó, đang sống bằng nghề buôn bán.

Phương Trúc thở ra thật mạnh. Câu hỏi mà bà đã nuôi dưỡng tự bấy lâu trong lòng bây giờ đã được giải đáp xong khiến bà nhẹ nhõm cả người. Bà ngược lên cười:

- Thì ra anh La, anh vẫn khỏe chứ? Anh buôn gì vậy anh?

Hiếu Thành lo âu, không dám nhìn thẳng vào mặt Phương Trúc:

- Dường như buôn bán đồ sắt gì đó tôi cũng không rõ lắm. Có dịp nào tôi sẽ hỏi xem nó đang buôn cái trò trống gì.

- Ảnh cũng ở Đài Loan thì tốt biết mấy. Chúng ta phải có dịp nào để bạn bè gặp nhau một bữa cho vui. à, mà tại sao ảnh lại buôn cái thứ đồ sắt lấm cấm thế.

Hiếu Thành toát mồ hôi. Ông vội đứng dậy nhìn đồng hồ:

- Chết, suýt chút nữa tôi quên. Tám giờ có hẹn mà giờ này còn đứng đây, xin phép chị tôi về, hẹn bữa khác nhé.

Tuy hơi ngạc nhiên trước thái độ đó, nhưng bà vẫn không buồn mời Hiếu Thành ở lại, dù thêm một phút. Bà chống tay lên cằm, ngồi suy nghĩ, lại ngu đến thế, anh La mà cứ tưởng là ai nên lo lắng hoài. Tại cái đầu này nghĩ bậy nên tưởng tượng ra như vậy. Bà ngồi chết một chỗ thật lâu rồi bỗng giật mình đứng dậy. Tám giờ ba mươi, Hiếu Bạch vẫn chưa về? Bà liền đẩy cửa vào phòng Hiếu Đan. Nàng đang làm bài, nghe tiếng động giật mình ngẩng lên, kéo vội quyển sách che lên quyển bài tập. Bà không hề để ý hành động đó của con, chỉ hỏi:

- Hiếu Đan, con biết Hiếu Bạch làm cái trò gì ở đâu không? Giờ này nó vẫn chưa về đến nhà là sao?

Hiếu Đan vừa hoàn hồn:

- Dạ, con cũng không biết nữa mẹ, có lẽ nó dọt banh vì nghe như nó được tuyển vào đội banh nhà trường thì phải.

Bà bực mình:

- Hừ, tập dượt, lúc nào cũng chỉ biết bấy nhiêu. Bộ dượt banh thì được vào đại học khỏi cần thi chứ gì?

Nói dứt lời bà quày quả trở ra. Hiếu Đan liền lấy quyển sách ra, nhìn lên vở bài làm. Nàng đọc lại những giòng chữ viết gần được nửa trang giấy, không vừa lòng nên nàng xé toạt, cầm bút viết lại:

“Như Phong,

Em xin báo cho anh một tin buồn là từ nay chúng mình không còn được giờ phút hẹn hò ấy nữa, vì mẹ em buộc em phải về nhà sau giờ tan học, cấm lang thang ngoài đường.

Em... ”

Mới viết được chữ “em” thì nàng giật mình vì tiếng cánh cửa đóng quá mạnh, chắc là Hiếu Bạch. Nàng định tiếp tục viết lại thì có tiếng la hoảng hốt của Phương Trúc:

- Minh Viễn, anh sao thế? Anh ở đâu về mà lại uống rượu say như thế này? Nàng lấy quyển sách che lên quyển tập lần nữa rồi mở cửa chạy ra. Minh Viễn đang khập khệnh đi vào nhà. Nút cổ áo mở tung. Đầu tóc bù xù. Mặt đỏ như gấc, hơi rượu nồng nặc. Ông vừa ụ vừa vói tay vịn vào tường, chân lảo đảo bước. Minh Viễn vấp phải tấm tatami ở cửa chúi nhủi, Phương Trúc chạy đến đỡ và gọi giật ngược:

- Hiếu Đan mau đến phụ với mẹ đi con.

Hai mẹ con cùng dìu Minh Viễn vào nhà. Cặp mắt lơ lơ của ông liếc nhìn hai người rồi cười, giọng cười thật ma quái. Hiếu Đan càng hoảng lên vì chưa bao giờ thấy cha nàng uống rượu, thế sao hôm nay lại say quên cả đất trời. Phương Trúc lo lắng hỏi:

- Anh uống ở đâu vậy? Đã không biết uống mà còn uống làm gì cho say sưa thế này.

Minh Viễn trợn mắt nhìn vợ không ngớt cười khùng. Chờ cho vợ nói xong, ông lắc đầu, lấy tay nâng cằm bà lên, nhìn thẳng vào mặt cười hề hề:

- Đừng hỏi nhiều hỏi Tiểu Hồ Điệp. A ha ha! Tiểu Hồ Điệp! Một tên nghèo rớt mồng tơi như tôi mà cũng khá tốt phước là lấy được Tiểu Hồ Điệp danh tiếng thì còn gì sướng cho bằng, trời ơi là trời.

Phương Trúc chau mày:

- Sao anh lại say đến thế này?

Hai mẹ con khá vất vả mới đưa được Minh Viễn ngồi vào ghế. Ông ngả lưng vào ghế, đưa tay nắm chặt cánh tay Phương Trúc, giọng lè nhè:

- Đẹp quá, duyên dáng quá, còn hơn tiên trên trời. Con mẹ này đẹp ời là đẹp, có hơn một tá người theo mà sức mấy được, có mình tớ là được thôi. A ha, ngộ có cái số con rệp hay sao vậy, mà không, số đào hoa chứ. Người ta thường bảo với tớ, con mẹ này là yêu tinh, mà mà lấy nó sẽ xui xẻo suốt đời. Phải rồi, yêu tinh! Bây giờ nó là một yêu tinh già...

Mặt Phương Trúc lúc đỏ lúc xanh. Hiếu Đan sợ hãi nhìn mẹ rồi lại nhìn chạ Minh Viễn quay lại thấy Hiếu Đan liền vớ tay nàng kéo lại, mỗi tay nắm

một người. Ông trợn mắt nhìn hai mẹ con rồi gật gù:

- Tất cả bọn đàn bà đều là yêu tinh. Tinh mẹ và tinh con, tinh trẻ và tinh già.

ông lại cười sặc sụa:

- Mà, mà chính là tinh con. Một ngày nào đó, bọn đàn ông sẽ mê mệt mà, nhớ đó. Nếu vợ được một thằng trọc phú nào, hãy nắm thắt lưng giữ chặt đừng cho nó thoát, đừng lấy chồng nghèo mà khổ trầy cái đầu nghe mà.

Phương Trúc kêu lên:

- Minh Viễn, anh nói gì bậy bạ vậy? Tỉnh lại đi anh.

ông ta ọ ạt mấy cái:

- Tỉnh hả? Phải tỉnh chứ, lúc cần tỉnh không tỉnh, lúc cần ngủ không ngủ!.. Ọ ạt...

Phương Trúc định đi lấy khăn ướt lau cho ông nhưng bị giữ chặt. Bà tức tối hỏi:

- Tại sao anh phải uống rượu say như vậy?

- Say hả, làm rồi. Tôi đâu có say. Trên đời này không rượu nào có thể làm cho người ta say được trừ phi người ta muốn dùng đau khổ để làm say mình. Cũng như trên đời này, không có rượu nào giúp người ta hiểu rõ sự tình, chỉ sợ họ không muốn hiểu mà thôi. Kẻ nào không rõ sự tình thì chính kẻ ấy hiểu đời nhiều nhất. Chính tôi, không cần say cũng hiểu được mọi việc nên rốt cuộc chẳng còn hiểu được gì.

Phương Trúc ngấm chồn, bà ngờ vực về những câu nói ấy. Rất có thể ông giả vờ say để sỉ nhục mẹ con bà. Nhưng, vừa nói dứt lời thì ông ngã lăn xuống tấm tatami, nằm bất động rồi ngáy khò khò. Phương Trúc cúi xuống gọi và lắc ông mấy cái nhưng vô hiệu quả. Bà thở ra, đi lấy mền đến đắp cho chồng rồi bảo Hiếu Đan:

- Con hãy đi làm bài đi, cha không sao đâu, ông nằm chút sẽ tỉnh.

Hiếu Đan dạ rồi trở về phòng. Phương Trúc ngồi xuống bên chồng, hai tay ôm mặt lẩm bẩm:

- Ước gì mình có một ly rượu, uống vào cho say để không còn biết gì. Nhưng chẳng lẽ không có rượu nào có thể làm người ta say được sao?

Hiếu Đan về phòng, đầu óc lộn xộn nên không thể viết thư hay làm bài được nữa. Vẻ say rượu và lời nói của cha đã làm nàng hoảng hốt. “Tinh già và tinh con”, chẳng lẽ nàng là một con tinh sao? Trong lúc nàng đang mãi suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa thật nhẹ đằng sau và tiếng gọi khẽ:

- Chị hai, chị hai! Mở cửa dùm em.

Nàng xuống mở cửa, Hiếu Bạch bước nhanh vào. Dưới mắt trái của hắn bầm tím, quần áo nhớp nhúa, tay áo rách một đường dài. Hai cánh tay đầy những vết thương. Hiếu Đan định la lên thì Hiếu Bạch liền bùm miệng chị nói nhỏ:

- Đừng la, đừng cho cha mẹ biết nghe chị.

Nàng trợn mắt:

- Em làm gì vậy?

- Đánh lộn chứ làm gì.

- Tại sao?

- Nó ăn hiếp em út của bọn em.

Nàng chau mày:

- Em út! Em út gì vậy?

- Chúng em kết nghĩa huynh đệ, tất cả mười hai đứa. Em là thứ ba.

Mặt Hiếu Đan biến sắc:

- Trời ơi! Bộ em lập bọn du đảng hả?

- Đừng nói bậy, chúng em đứng đắn mà. Chúng em kết nghĩa với nhau để thanh toán bọn du đảng. Bọn chúng hống hách, phá rối, chúng em phải trị tội mới được.

Nàng biết việc làm của em là bậy, nhưng chẳng biết nói thế nào. Thôi mặc kệ, hãy lo việc bây giờ trước đã:

- Em có bị thương nặng không?

- Em bực thế này thì sức mấy mà bị thương. Thằng đó yếu ớt em mới đâm hai cái thì đo ván liền không góc đầu dậy được.

Hiếu Đan lo lắng hơn:

- Có xảy ra án mạng gì không?

- Dạ không, em chỉ cho nó bài học để nhớ thôi.

Nàng nhìn tay áo rách của em, căn môi suy nghĩ:

- áo của em làm sao bây giờ? Mẹ mà biết được thì thế nào cũng bị chửi, hay là bây giờ em cởi ra cho chị vá, xong giặt phơi liền, nếu mẹ có biết thì nói dợt banh bị té rách.

Hiếu Bạch cởi áo đưa chị, kề tai hỏi nhỏ:

- Chị hai, anh chàng chở chị là ai vậy?

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt em:

- Sao em biết?

- Em thấy chàng ta chở chị Ở Tây Môn Đình, khá bô trai đấy chứ. Kép chị phải không? Ảnh đẹp hơn mấy thằng anh của Đức Mỹ nhiều.

- Suyt, nói nhỏ nhỏ vậy chứ, em nhớ giữ bí mật nghe.

Hiếu Bạch cười thích chí:

- Biết rồi, chị khỏi lo.

Nói dứt lời Hiếu Bạch vội quay về phòng, Hiếu Đan nắm áo kéo lại dặn:

- Hôm nay cha bị say, nếu mẹ có hỏi em về bao giờ thì chị sẽ nói em về lúc cha say rượu, nhớ ngủ sớm kéo lộ bí mật thì khốn. Ngày mai nếu cha có hỏi thì cũng nói là dợt banh té, nhớ đó nhé.

Hiếu Bạch gật đầu lia lịa rồi hỏi:

- Sao cha lại say rượu?

Hiếu Đan lắc đầu:

- Chị không biết, chắc cũng tại bác Thành. Từ ngày bác bày cha về lại đến nay, không có ngày nào trong nhà yên ổn hết.

Hiếu Bạch rón rén về phòng. Hiếu Đan đóng cửa sau, tắt đèn nhà bếp rồi trở về phòng mình. Khi đi ngang qua phòng Hiếu Bạch, nàng nghĩ phải vào khuyen em vài điều nên liền mở cửa ló đầu vào:

- Hiếu Bạch, từ nay về sau không được đánh lộn nữa nhé, không nghe thì chị mách mẹ cho coi.

Hiếu Bạch nhướng mày nhìn chị đi ra rồi nhún vai nói một mình:

- Hứ, đồ con gái nhát như thỏ!

Nói xong, hần lấy tiểu thuyết kiếm hiệp nằm lên giường xem..

Hiếu Đan về phòng lo vá áo cho em. Ngồi xuống ghế, nàng lấy làm phân vân trong lòng. Sự đời quá ư phức tạp! Nào chuyện cha mẹ, của em, của

nàng!...

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 12

Hiếu Thành ra khỏi nhà Minh Viễn, gió mát đêm thu làm tâm hồn ông nhẹ hẫng đi. Mấy câu hỏi của Phương Trúc suýt nữa ông bị lật tẩy. Đời ông rất sợ nói dối. Mỗi lần nói dối là đỏ cả mặt, toát mồ hôi. Nhất là nói dối với Phương Trúc thì càng ớn lạnh hơn.

Phương Trúc, sao bà bất hạnh đến thế! Con người của hai mươi năm về trước bây giờ chỉ còn lại sự nghèo nàn, trầm lặng và chịu đựng. Cặp mắt lớn thơ ngây, suối tóc dài, bước đi nhẹ nhàng không còn nữa, chỉ tìm thấy nơi Hiếu Đan mà thôi. Hiếu Thành lắc đầu rồi lẩm bẫm một mình:

- Thật vậy, không thể nào như thế được. Bà lấy Minh Viễn là một điều lỗi lầm, nếu như lúc đó...

Nếu như lúc đó thì sao? ông dừng lại đầu hẻm nhìn xe cộ trên đường qua lại, nếu như lúc đó ông lấy Phương Trúc thì sẽ như thế nào? Rồi ông lại lắc đầu:

- Chỉ tổ nghĩ vậy!

Vậy làm sao ấy. Việc đã cũ rích mà còn nghĩ vậy làm gì. Nhưng, không nghĩ sao được trước những chuyện bất công đó. Tại sao chỉ có Phương Trúc gánh chịu khổ đau trong khi bà hoàn toàn vô tội. Còn người ấy chính là thủ phạm thì lại sống phây phây trên nhung lụa? Sự đời lăm chuyện éo le.

Một chiếc xe xích lô chạy ngang, ông vẫy tay kêu lại:

- Trung Sơn Bắc Lộ!

Mộc Thiên tựa lưng vào thành ghế hút thuốc nhìn Sương Sương từ từ xuống lầu. Nàng mặc chiếc áo sọc đỏ, đen và chiếc quần cao bồi. Nàng đi đến cạnh cha, lấy điếu thuốc trên môi ông rồi đứng hút tinh bột Nàng còn phà khói lên mặt Mộc Thiên khiến ông phải quay mặt tránh và hỏi:

- Cũng biết hút thuốc nữa, con học bao giờ vậy?

Sương Sương hứ một tiếng, thổi ra vòng khói trắng và cười:

- Chắc kẻ nào làm cha mẹ khi thấy con cái trưởng thành đều cho đó là điều lạ phải không cha?

- Bộ biết hút thuốc là trưởng thành sao?

Sương Sương thổi thêm một vòng khói trắng:

- Thôi đừng dạy đời cha ơi! Cha bảo hút thuốc không tốt thì sao cha cứ hút hoài vậy?

- Cha là đàn ông.

Sương Sương nguýt cha một cái rồi vẫy tay đi ra cửa:

- Con là đàn bà, vậy xin phép ra ngoài chơi.

Mộc Thiên gọi lại:

- Sương, con lại đi đâu nữa?

Nàng dừng lại quay đầu nói:

- Thì đi chơi chứ còn đi đâu. Ở nhà làm gì, bộ để bắt chước cha suốt ngày ngồi salon hút thuốc sao? Cha có nhiều chuyện để hồi tưởng thời quá khứ chớ con có cái khi khô gì phải giam mình trong nhà. Cha à, con còn trẻ nên phải chơi cho đã kéo già tiếc không kịp.

Mộc Thiên chờ người ra:

- “Chơi cho đã kéo già tiếc không kịp”, triết lý của con đó sao? Coi chừng con phải trả một giá rất đắt cho cái triết lý đó nhé.

Sương Sương gằn từng tiếng:

- Đừng dạy đời cha ơi!

Nàng đến vịn tay vào cánh cửa kính, rồi từ từ quay người lại nhìn chạ Mắt nàng bỗng trở nên mơ màng, đau khổ, hỏi Mộc Thiên giọng buồn buồn:

- Cha hãy cho con biết cách nào tìm được khoái lạc nhất?

Mộc Thiên chết điếng người nhìn con không nói một lời. Thật ra, nàng cũng không muốn câu trả lời ấy của chạ Nàng lững thững xuống tam cấp, một lúc sau, tiếng còi xe vang lên. Thế là nàng bắt đầu rong phố như mọi tối.

Mộc Thiên chống cằm suy nghĩ “Cách nào tìm được khoái lạc nhất”. Ai có thể trả lời câu hỏi ấy? ông đốt điếu thuốc, khoái lạc, điều ấy ông đã thừa hưởng, nhưng cũng đã mất đi lâu rồi.

Sau tiếng chuông reo, con Kim mời vào một người khách, thì ra Vương

Hiếu Thành. Mộc Thiên đứng dậy, ngạc nhiên pha lẫn vui mừng. Bạn cũ của ông ở Đài Bắc không có mấy, nhưng ông không muốn gặp vì sợ nhớ đến chuyện xưa. Tuy nhiên, ông lại thích Hiếu Thành, một nghệ thuật gia nhiệt tình và phóng khoáng, không tự kiêu tự đại, một con người văn minh, đầy mộng tưởng và tế nhị, Mộc Thiên rất thích những câu chuyện nghệ thuật của Hiếu Thành. Ông mời Hiếu Thành ngồi, mời thuốc và nói:

- Lâu quá không gặp anh.

Hiếu Thành vừa đốt thuốc vừa nói:

- Hơn ba tháng không đến thăm anh được vì bận quá.

ông ngồi ngắm Mộc Thiên qua khói thuốc. Cặp mắt sâu mơ màng, sắc mặt hơi xanh nhưng vẫn còn vẻ đẹp trai như năm xưa. Ngày đó, cái thời xuân sắc, ông ta rất mực hào hoa, thích uống rượu. Rượu vào đến bụng là ca hát, làm thơ Ông có tài xuất khẩu thành thơ nên bạn bè gán cho cái biệt hiệu là “Tiểu Lý Bạch”. Bây giờ cái bản tính ấy không còn nữa, chỉ còn sự trầm lặng và suy tư Hai mươi năm đã biến đổi con người ấy thành một thương gia. Đối diện với Mộc Thiên, Hiếu Thành lại liên tưởng đến Minh Viễn và Phương Trúc.

- Thời gian là một liều thuốc tạo nên sự sống và sự chết cho từng cá thể.

Mộc Thiên nhìn Hiếu Thành:

- Đạo này anh làm gì mà bận quá vậy? Định mở triển lãm nữa hả?

Hiếu Thành lắc đầu:

- Tôi không còn hứng thú gì về việc triển lãm nữa.

Mặt Hiếu Thành lộ vẻ suy tư Mộc Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay trông anh hơi lạ, có việc gì vậy?

- Cũng chẳng có gì. Tôi hơi xúc động một tí vì từ nhà người bạn cũ mới ra.

- Bạn cũ?

Hiếu Thành lại đăm đăm nhìn Mộc Thiên:

- Thế giới này thật nhỏ hẹp, nhỏ hẹp đến nỗi rốt cuộc bạn bè xưa đều gặp lại nhau.

Hiếu Thành ngừng một lát rồi tiếp:

- Ở đời không gì buồn bằng làm một nhà nghệ thuật không tên tuổi. Phàm kẻ nào dẫn thân vào đường nghệ thuật đều nuôi trong lòng một mộng ước

cao vời, nhưng mộng ước chẳng thành thì còn gì đau khổ hơn.

Mộc Thiên nhìn Hiếu Thành ra vẻ khó hiểu:

- Anh là nhà nghệ thuật lừng danh cơ mà.

- Tôi thì khác. Mộng ước tôi không phải nghệ thuật gia, cho nên nếu không thành công về phương diện này cũng chẳng sao. Đẳng này mơ ước như...

ông bỗng im bật, theo dõi nét mặt Mộc Thiên. Một lúc lâu, ông thở ra và nói:

- Càng nghĩ đến chuyện cũ, càng làm thêm cho người ta đau lòng.

Mộc Thiên ngạc nhiên hơn:

- Anh hả, anh mà có gì phải đau lòng?

Hiếu Thành buồn buồn:

- Tôi nhớ Trùng Khánh quá. Nơi yêu dấu ấy tuy ta sống nghèo khổ nhưng cuộc đời vô tư và đầy kỷ niệm. Tôi còn nhớ rõ hôm ấy ở quán Huỳnh Giác, anh uống rượu say, cầm đĩa gõ vào bình trà và đọc bài thơ của La Quán Trung:

“Núi xanh còn đó trơ tuế nguyệt
ánh hồng biến đổi bóng xiêu xiêu
Sự đời thành đúng, song sai bại
Ngoảnh mặt đi rồi biết bóng chiều...”

Mộc Thiên mơ màng, thật là:

“Núi xanh còn đó, trơ tuế nguyệt
ánh hồng biến đổi, bóng xiêu xiêu!”

Có trời chiều nào không xiên bóng, đời người sao không có sự đổi thay Mộc Thiên nhìn Hiếu Thành. Hai làn khói thuốc quyện nhau như nụ hôn dài thăm thiết, hắt vào mặt Mộc Thiên khiến ông phải nhắm mắt. Ông lại nhớ đến quán Huỳnh Giác, nào rượu, hạt dưa, đậu phộng, tiếng cười đùa của những người bạn đồng lứa. Và, và đôi mắt lớn long lanh đang nhìn ông chăm chú, mỗi khi chạm phải ánh mắt ông thì vội nhìn chỗ khác... Điều thuốc cháy đến tay làm ông sức tỉnh, vút đại vào chiếc gạt trên bàn, gượng cười:

- Những gì của dĩ vãng hãy để nó về với dĩ vãng, nhắc đến làm gì! Cái thời niên thiếu ấy bây giờ có muốn cũng không còn nữa.

- Vâng, bây giờ đâu còn cái giờ phút mơ mộng ấy, hãy dành lại cho Sương Sương và Như Phong.

Mộc Thiên mím môi đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Ông lại ngồi vào ghế, tiếp tục châm thuốc hút. Bỗng có tiếng chuông reo lên rồi tiếng xe gắn máy chạy vào sân. Hiếu Thành như sợ trễ một điều gì nên vội nói một cách ngập ngừng:

- Mộc Thiên, có một người... anh... anh còn nhớ không?

Mộc Thiên lơ đãng hỏi:

- Ai vậy?

- Dương...

Vừa nói được một tiếng thì Như Phong huýt sáo chạy vào nhà. Nhìn thấy hai người đang ngồi, chàng vui vẻ cười nói:

- Dạ thưa, chào bác Thành, lâu quá bác không đến nhà cháu trông bác như lên thêm mấy ký.

Hiếu Thành cười:

- Cháu lúc nào cũng nói những chuyện vớ vẩn. Bộ cháu đã cân bác rồi sao mà biết rành vậy?

Như Phong lại hình mũi cười:

- Đâu cần cân, cháu đoán là đúng ngay phóc liền. Bác và dưỡng cháu gặp nhau thì tiệm thuốc lá nào ở gần khoái không biết mấy. Bác không biết hôm nay báo đăng “Hút thuốc sẽ sinh bệnh ung thư” đó.

Mộc Thiên trách:

- Trời ơi, hể cháu về đến nhà là nỡ thiên hạ không. Cháu đã có cô đào nào chưa mà cứ nói bậy hoai vậy?

Như Phong cười ha hả chạy lên cầu thang. Chạy được ba bốn bậc, chàng quay đầu lại:

- Không phải dưỡng bảo cháu đưa Hiếu Đan đến sao còn hỏi. Cháu đã hẹn nàng chủ nhật sau đến đây đó.

Nói xong, chàng chạy nhanh lên lầu. Mộc Thiên phà khói thuốc, lắc đầu giọng buồn vui lẫn lộn:

- Nói thật với anh tôi thương nó lắm. Bao nhiêu năm trời tôi nuôi hy vọng là tác hợp nó với Sương Sương thành đôi vợ chồng, nhưng...

ông lại nhún vai, thở ra thất vọng:

- Việc yêu đương của con cái cha mẹ chẳng còn chút quyền hành.

Hiếu Thành ngạc nhiên hỏi lại:

- Như Phong vừa bảo chủ nhật tuần sau có ai đến?

- Dương Hiếu Đan, dào nó đấy.

Hiếu Thành nhảy lên như người phải lửa:

- Ai, anh nói ai?

Mộc Thiên không hiểu thái độ của Hiếu Thành:

- Yêu đương của tuổi trẻ là chuyện thường có gì lạ đâu? Nó đang mê mê một con bé nữ sinh lớp mười hai.

- Con bé là Dương..

- Vâng, Dương Hiếu Đan.

Hiếu Thành ngơ ngác nhìn Mộc Thiên một lúc lâu mới ngập ngừng:

- Hiếu Đan à?

- Anh quen con bé ấy sao?

Hiếu Thành đột nhiên đứng dậy, miệng lắp bắp:

- Có lẽ... có lẽ con gái của người bạn tôi. Thôi, xin phép anh tôi về, hẹn khi khác.

- Làm gì gấp vậy, ngồi chơi chút nữa đã.

- Xin phép anh, tôi còn nhiều việc bận lắm.

Nói xong, Hiếu Thành quay người hối hả đi ra. Mộc Thiên đưa Hiếu Thành ra sân rồi quay vào lẩm bẩm:

- Anh này làm cái gì lạ vậy?

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 13

Hiếu Đan tựa cửa sổ, hai tay chống cằm nhìn ra ngoài. ánh trăng lờ mờ ôm ngọn đèn xanh, lắc lư trong gió. Vầng trăng khuyết treo chênh chếch ngọn đồi như một dung nhan buồn tuyệt vọng. Tiếng gió xuyên qua cành phát ra lời nói thật khẽ như chỉ đủ cho một người, một người mình yêu nghe mà thôi. Lời ấy chính là của Như Phong:

- Hiếu Đan, em ở đâu?

- Bốn ngày rồi không gặp? Bốn ngày dài biết không em?

Vâng! Bốn ngày, bốn ngày như một đời người trôi qua, bây giờ chỉ còn trong cõi chết. Chỉ vì mẹ nàng khó khăn đành cắt đứt phút hẹn hò sau giờ tan học. Bây giờ đâu còn lần gặp gỡ ở Linh Lan.

Gió thu về khuya càng buốt. Khí lạnh đã ngấm vào lớp da mỏng mỏng của nàng. Cái lạnh ấy không bằng vực thăm băng giá của lòng nàng đang mò mẫm về tìm thức để tìm bóng dáng người yêu.

Nàng rời cửa sổ trở về ngồi vào bàn học, hai tay ôm đầu suy nghĩ. Một lát sau mới miễn cưỡng lấy quyển sách đại số, chậm rãi lật đến bài học mới giảng. Trên đầu trang sách có hai câu thơ nàng viết trong lúc giáo sư giảng bài:

“Đêm qua thao thức mơ màng

Thấy anh đứng đó bên đàng gọi em”

Bên cạnh hai câu thơ là chữ “who” của Đức Mỹ viết tự lúc nào. Nhìn chữ “who” nàng mỉm cười một mình. Đầu dây mối nhợ cuộc tình ấy là Đức Mỹ thế mà hăn chẳng biết ất giáp gì cả. Đã nhiều lần nàng định thổ lộ điều này cho Đức Mỹ nhưng vì quen cái tính nhút nhát nên lại thôi.

Bỗng có tiếng gõ cửa, rồi Phương Trúc bước vào, trên tay cầm một phong thơ Bà nói:

- Con có thơ, may chớ mẹ quên đưa.

Hiếu Đan nhìn thấy trên thơ có đề tên Như Phong thì tái xanh cả mặt. Hai

tay run run nhận lấy bức thư trên tay mẹ nhưng bà lại giữ chặt nhìn thẳng vào mặt nàng hỏi:

- Thư của ai gửi cho con?

- Dạ, con không biết.

Câu trả lời ngây ngô ấy khiến bà càng nghi hơn nên nói:

- Vậy, để mẹ mở xem coi ai viết.

Mặt nàng không còn cắt ra máu, tròn xoe mắt xem mẹ mở thợ Tim nàng đập nhanh, đầu óc choáng váng. Nàng thầm rửa Như Phong sao lại viết thư như vậy. Phương Trúc xé bao thư, thì lại có một bao thư khác bên trong. Bà nhìn Hiếu Đan nàng đứng chết lạng như người sắp ra pháp trường nên bà càng ngờ vực hơn. Bà xé đến bao thư thứ hai, thêm một bao thư nữa bên trong. Hiếu Đan vẫn trở mắt nhìn. Khi xé đến bao thư thứ tư, bà biết đó là trò chơi của bọn trẻ con, nhưng bà vẫn kiên nhẫn cho đến bao thư thứ bảy. Bao thư cuối cùng này chỉ nhỏ bằng con tem, thật đẹp, có hai hàng chữ thật nhỏ, Phương Trúc đưa sát vào đèn đọc:

“Cửa nào khóa nổi tương tư
này anh chấp cánh phiêu du đi tìm”

Phương Trúc nhìn đăm đăm Hiếu Đan, nàng thấy việc bất ổn nên cắn môi, cúi đầu không nói. Bà xé bao thư thứ bảy, rút ra mảnh giấy xếp thật nhỏ, lật ra chỉ thấy vồn vện mấy câu:

“Đan em,

Cổ nhân có câu: “Nhất nhật bất kiến như tam thu hề”. Chúng ta đã ba ngày không gặp, em tính hộ anh những mấy thu rồi?

Phong”

Phương Trúc sững đi một lúc lâu rồi đẩy một đồng bao thư đến trước mặt Hiếu Đan, sầm mặt hỏi:

- Phải nói cho mẹ rõ, sao có chuyện như vậy?

Hiếu Đan sợ sệt nhìn đồng giấy, nín thở, mím môi muốn khóc, không nói được lời nào. Phương Trúc tức tối quát to:

- Nói mau lên, cặp sách đến trường để học cái trò chơi này phải không? Ai đã viết thư này? Con không trả lời thì đêm nay đừng hòng đi ngủ được với mẹ.

Hiếu Đan như một phạm nhân được hỏi cung:

- Dạ, thưa mẹ! Dạ, thưa mẹ!

Sự sợ hãi và e thẹn đã làm mặt nàng trắng bệch. Nàng dụi mắt, nước mắt từ từ chảy xuống má, Phương Trúc lại giục:

- Nói mau lên, cấm khóc. Con có quen với người viết thư này không?

Nàng chỉ gục gặc đầu.

- Bạn trai con phải không?

Nàng lại gật đầu tiếp.

Bà trợn mắt nhìn nàng, rồi ngồi xuống mép giường. Đúng là bạn trai của nó. Mới năm nào nó chỉ là con bé tí, suốt ngày nhảy cò cò, nhảy dây với mấy đứa trẻ bên nhà, có chuyện gì là bô bô gọi mẹ méc. Thế mà bây giờ nó đã lớn, đã biết tương tư, lớn bao giờ nhỉ. Bà cứ hỏi mãi câu ấy trong lòng. Với bà, nàng chỉ là một con bé miệng còn hôi sữa, không biết yêu là gì. Bà không ngờ cái gương mặt ngây thơ ấy lại là lớp sơn ngụy trang cho một tâm hồn trưởng thành. Nét mặt suy tư và xúc động của bà khiến Hiếu Đan càng hoảng lên, nàng hét một tiếng thật to rồi úp mặt vào lòng mẹ thút thít:

- Thưa mẹ, con biết con có lỗi lớn, mẹ hãy mắng chửi con thật nhiều đi, đừng giận con nữa, đừng trăn trối nhìn con như vậy, mắng con, mắng con đi mẹ.

Phương Trúc thở phào một cái như vừa trút được gánh nặng, không phải gánh nặng mà là những ý tưởng hỗn loạn trong đầu bà. Bà định thần nhìn Hiếu Đan nhỏ nhẹ hỏi:

- Bạn con tên gì?

- Dạ, Như Phong.

- Chúng con quen nhau trong trường hợp nào?

- Thưa mẹ, tại nhà Đức Mỹ.

- Nó còn học không?

- Dạ, đã ra trường.

- Làm việc ở đâu?

- Dạ, công ty dệt Thái An.

- Tốt nghiệp trường nào?

- Dạ, Đại học Đà Bắc, ban sinh ngữ.

Phương Trúc cầm xấp bao thư trong tay trầm ngâm. Hai câu thơ và vài câu văn cũng khá tế nhị và hài hước. Bà bỗng vui hẳn lên khi nghĩ rằng con mình cần phải lớn. Một khi đã lớn, tất phải biết yêu, đó là luật tạo hóa cơ mà. Như thế là con mình đã tìm được đối tượng, điều đáng mừng cho nó. Hơn nữa, thằng ấy cũng khá đâu phải bỏ.

Bà lại tiếp tục hỏi:

- Gia đình nó cũng ở Đài Loan hả con?

- Thừa không. Ảnh theo dượng đến Đài loan, gia đình ở lại Hoa Lục.

Bà lấy làm hài lòng, như thế là con gái bà khỏi phải hầu hạ mẹ chồng. Bà gật đầu hỏi:

- Nếu mẹ đoán không lầm thì các con quen nhau khoảng hơn ba tháng. Mới chừng đó mà đã không gặp nhau ba ngày thành ba thu rồi sao?

Hiếu Đan then đỏ cả mặt. Nàng lặng lẽ cúi đầu, trong lòng nàng thầm mừng rỡ. Mẹ nàng tiếp:

- Những lần ở lại trường hay đến Đức Mỹ làm bài đều là làm bài với Như Phong chứ gì?

Nàng càng hổ thẹn:

- Mẹ!

Bà nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mặt nàng. Đôi mắt long lanh chứa đựng sự thẹn thùng càng làm cho bà thêm xúc động. Bà đưa tay sờ lên má con và hỏi:

- Đan, con yêu nó không?

Hiếu Đan chịu hết nổi nên van:

- Thừa mẹ, xin mẹ đừng hỏi con điều ấy.

Bà gục gặc đầu:

- Thôi được, con mời nó chủ nhật tuần sau đến nhà mình dùng cơm nhé.

Hiếu Đan sung sướng reo lên, bá vào cổ Phương Trúc, úp mặt vào ngực mẹ, dụi đầu qua lại như một đứa trẻ. Bà vỗ nhẹ lên lưng nàng, âu yếm hỏi:

- Thôi chớ, lớn rồi mà còn nhõng nhẽo với mẹ nữa sao?

Lòng bà cũng cảm thấy vui nhiều, mắt mờ lệ, bà thầm nói trong lòng:

- Mong con có một người chồng xứng đáng, đầy hạnh phúc.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 14

Sương Sương cho xe chạy từ từ, theo chiếc găng máy đằng trước. Trời tuy tối nhưng nàng vẫn thấy rõ Hiếu Đan tựa má vào lưng Như Phong, hai tay đặt lên vai chàng. Nàng mím môi thật chặt, mồ hôi tay toát ra. Trong đầu nàng thoáng một ý nghĩ độc ác, chỉ cần nhấn thêm ga thì chiếc xe găng máy kia sẽ như thế nào? Chắc chắn cặp tình nhân ấy sẽ nát bẹ, và tình buồn của nàng cũng nát luôn. Xe nàng mỗi lúc một gần xe Như Phong. Khi chỉ còn cách chừng một thước, nàng thẳng gấp lại rồi úp mặt lên tay lái, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cho đến lúc nàng ngẩng đầu lên, Như Phong đã bỏ xa nàng. Hiếu Đan vẫn vô tư áp má vào lưng Như Phong. Nàng có ngờ đâu trước đó vài phút, nàng có thể chết một cách thảm thương.

Sương Sương lau mồ hôi trán rồi tiếp tục cho xe chạy. Nàng cảm thấy tay chân rũ liệt, đầu óc bần thần. Chiếc xe giống chủ chậm rãi chạy về phía trước như một mối.

Như Phong bỗng dừng lại trước một con hẻm, Hiếu Đan bước xuống. Sương Sương bớt vận tốc, chăm chú theo dõi. Hiếu Đan nói gì với Như Phong rồi vẫy tay tạm biệt, Như Phong kéo tay nàng lại, hai người âu yếm nhìn nhau. Họ cứ dùng dằng nhìn nhau cười, và cứ thế chừng mấy phút. Mấy phút với Hiếu Đan và Như Phong chỉ bằng một giây, nhưng với Sương Sương thì mấy trăm thế kỷ.

Hiếu Đan vừa khuất vào hẻm, Sương Sương liền nhấn ga vọt nhanh đến đậu bên xe Như Phong. Chàng vẫn đứng đó nhìn vào con hẻm một cách si dại, Sương Sương ló đầu ra cửa xe cười mỉa, Như Phong giật mình quay lại, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của nàng. Nàng hỏi:

- Nè anh, người ta đã đi khuất rồi mà anh còn tiếc nỗi gì nữa?

Như Phong chau mày:

- Em đến đây làm gì?

Sương Sương hếch mũi:

- Ai có quyền cấm em đến đây?

Chàng nhún vai:

- Dĩ nhiên không ai có quyền cấm. Anh chỉ hơi ngạc nhiên là sao có sự trùng hợp vậy thôi.

Sương Sương cười ngạo nghễ:

- Ha ha, trùng hợp! Từ Linh Lan đến đây mà những hai mươi lăm phút, xe anh chạy hết nổi rồi sao?

- Em theo dõi anh hả?

- Hứ, theo anh làm gì. Em chỉ muốn biết đào anh là con nào, nào ngờ con nhỏ nhà quê chúa mà anh đã dạy nhảy ở nhà Đức Mỹ. Theo em thì Đỗ Ni đẹp và hấp dẫn hơn, sao anh lại bỏ, đi theo cái con quê mùa ấy?

- Em theo dõi tui anh mấy ngày rồi?

- Sơ sơ vài ba hôm.

- Thế sao em bảo không theo dõi anh?

- Em đã nói đi theo con bé nhà quê chứ ai thèm theo anh.

- Để làm gì?

Nàng vênh mặt:

- Để xem cái bản mặt hôi sữa của nó với bộ y phục nhà trường, cặp trai rông ngoài phố chứ làm gì. Em không ngờ một con cù lần lửa như nó lại dám làm mất danh giá nhà trường đến thế.

Như Phong đạp máy xe, bực tức nói:

- Nàng bằng tuổi em.

Sương Sương chặn lại:

- Khoan đã, hãy đưa em đi ăn cơm và khiêu vũ đi anh. Khiêng chiếc xe bỏ đằng sau xe hơi nè.

Chàng lạnh lùng lắc đầu:

- Rất tiếc anh không rảnh. Em hãy tìm ba anh em nhà họ Nguyễn mà đi.

Nàng nài nỉ:

- Em chỉ muốn đi với anh, không thích bọn chúng.

Chàng lớn tiếng:

- Đã nói anh bận.

Nói xong, chàng rồ ga cho xe chạy.

- Anh dám bỏ đi thật hả?

Nàng la to rồi định đuổi theo, nhưng lại thôi. Nàng tắt máy, úp mặt xuống tay lái. Tiếng xe của Như Phong mỗi lúc một xa dần. Nàng cảm thấy toàn thân rã rời. Nàng muốn khóc thật to, muốn bắt chàng lại để chửi, để đánh cho thỏa thích nhưng chẳng làm được, chỉ còn biết ôm đau khổ một mình, lắc đầu trên tay lái như con bệnh đang quằn quại trên giường.

- Xin lỗi, cô bị bệnh?

Tiếng hỏi thình lình, nàng vẫn bất động. Giọng của thằng con trai lại tiếp:

- Tôi có thể giúp cô không?

Nàng ngẩng lên, hăn là một gã thanh niên còn sữa. Vai rộng, tay chân dài lêu nghêu, áo trắng, quần kaki vàng, đang chăm chú nhìn nàng. Hăn phục sức không mấy sang trọng nhưng cũng khá bô trai. Dưới mái tóc đen mượt là khuôn mặt vuông, lông mày có dạng tướng quân. Hăn thọc hai tay vào túi, đứng dưới trời chiều giống con nai tơ đang ngơ ngác giữa rừng. Nàng ngồi ngay lại, lấy tay vệt mái tóc ra sau, thở ra thật dài.

Hăn ta cúi xuống hỏi:

- Cô bệnh hả?

Nàng nhún vai:

- Nếu bệnh thật thì sao?

- Cần tôi giúp không?

Nàng nheo mắt:

- Cậu biết lái xe không?

- Ồ, tôi không biết.

Nàng liếc hăn như con mèo đang trêu con chuột:

- Nếu vậy, cậu giúp tôi bằng cách nào?

Hăn rụt rè một lúc lâu mới ấp úng:

- Tôi... à, cô có thể dạy tôi lái.

Nàng cười, mở cửa xe:

- Vào đi.

Hăn lên xe, ngồi cạnh Sương Sương. Nàng cầm tay lái hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Hăn trở mắt:

- Cô không bệnh sao?

Nàng nổ máy, cho xe chạy, quay sang:

- Bây giờ thì hết bệnh rồi. Tôi chưa ăn cơm, đi ăn cơm với tôi nhé.

Hắn giật mình, hai tay sờ túi quần rồi ngáp ngừng:

- Tôi không có tiền!

Nàng cười thích chí:

- Tôi mời.

Chiếc xe lao nhanh về đường Hoàng Dương. Nàng xoay qua nhìn hắn. Một cảm giác vui sướng dâng ngập lòng nàng. Nỗi vui sướng chẳng khác nào con mèo khi bắt được con chuột. Hắn là thằng con trai mới ra lò, cảm không có một cọng râu. Nàng thích chí hỏi:

- Cậu tên gì?

- Dương Hiếu Bạch

Xe bỗng chậm lại, nàng hỏi:

- Cái gì, cậu nói lại xem.

- Dương Hiếu Bạch.

Nàng híp mắt lại, nhấn thêm ga, vượt đèn đỏ một cách an toàn. Nàng hỏi:

- Cậu có chị em gì không?

- Có một người chị.

Nàng cười mỉa:

- Màu hồng buổi rạng đông?

Hắn không hiểu:

- Cái gì?

- Tôi đang nói tên chị của cậu.

- Dương Hiếu Đan.

Nàng gục gặc đầu. Xe đã chạy trên đường Hoàng Dương náo nhiệt và chen lấn dưới ánh điện néon. Nàng rẽ sang đường Trung Huệ, môi mím chặt, mắt rục lửa phục thù. Xe đậu trước rạp hát Tân Sinh, nàng xoay qua nhìn Hiếu Bạch hỏi:

- Cơm xong, chúng ta đi khiêu vũ nhé?

Hắn hơi bàng hoàng:

- Khiêu vũ, tôi không...

Nàng cười thích chí:

- Không biết chứ gì. Ước gì có thư phòng, chúng ta sẽ đóng cửa lại mà tập nhảy điệu valse.

Hắn không hiểu gì lời nói ấy nên cứ ngỡ Sương Sương bị bệnh thần kinh. Tuy nhiên, hai hàng lông mày đen và cái nét mặt đầy tính khi của nàng đã làm tim hắn rung động. Con gái gì mà bạo quá vậy? Hắn ngỡ ngác như đang lạc vào thế giới đàn bà xa lạ khác.

Sương Sương lái xe về nhà trời đã quá khuya. Nàng say ngà ngà. Chiếc xe chạy loạn xạ trên con đường Trung Sơn Bắc Lộ nhiều lúc muốn đâm vào lề. Nhưng, chẳng hiểu vì sao xe vẫn chạy an toàn về nhà.

Vào nhà, nàng nện gót giầy cồm cộp lên nền, miệng hát huyền thuyên không thành một bài hát nào.

Một đêm vui chơi trong điên cuồng. Nàng hồi tưởng đến sự chịu đựng ngây ngô của Hiếu Bạch rồi bật cười. Những bước nhảy cứng đờ, gương mặt đỏ như gấc vì rượu của hắn trông thật quái gở. Vừa bước vào phòng khách, nàng vừa nói thầm trong bụng:

- Chị mày giựt người yêu tao thì tao phải tìm mày để báo thù cho hả giận.

Nàng cười ha hả, lững thững bước đi. Bỗng có người chặn lại, nàng dụi mắt nhìn, thì ra Mộc Thiên. Ông quát:

- Đứng lại, Sương Sương

Nàng đặt tay lên vai cha gật gù nói:

- Cha à, cha mãi giam mình trong căn nhà quạnh hiu này làm gì? Khó giết thì giờ lắm. Tội gì cha phải ngồi chờ từng giờ phút trôi qua, tiếp theo rồi tiếp theo, chờ mái tóc đen trở thành bạc màu. Cha hãy đi mua vui bằng tiền. Có tiền là được. Là được tất cả, kể cả ái tình. Cha hãy dùng khối tiền khổng lồ ấy đi mua một con đàn bà. Và con, con cũng đi mua một thằng đàn ông... Mộc Thiên đau đớn lắc đầu:

- Sương con! Con cứ kéo dài mãi tình trạng này thì hỏng cả cuộc đời. Con hãy ngồi xuống đi, cha muốn nói với con một điều.

Nàng chặn ngang:

- Không, đừng nói với con điều gì cả. Cha con mình nhảy đi, con nghe người ta nói lúc con trẻ cha hào hoa, bay bướm lắm, sao bây giờ lại cù lần

quá vậy?

Nói dứt lời, nàng liền ôm lấy cha quay vòng. Mộc Thiên gắng thoát khỏi tay nàng, đẩy nàng ngồi xuống ghế nhưng không được. Nàng một mình quay vòng và oang oang hát:

“Mùi rượu champagne xông lên nồng nặc,
Họ nhảy bên nhau đăm đuổi tình...”

Mộc Thiên nhú mày trách:

- Sương Sương, con không được sống buông trôi như thế nữa. Dù sao, con cũng phải học hết tú tài.

Nàng lững thững bước lên cầu thang:

- Thôi mà, cha cứ làm thầy đời hoài. Cha lại giống đàn bà về già, ưa nhiều chuyện. Cha có khác gì con đâu. Cha là người buồn già, con là người buồn trẻ, chúng ta hãy cùng tìm vui như nhân vật cha con trong truyện “Sầu Ban Mai” thì có hay hơn không?

Nàng tựa lưng vào cầu thang, nói xong quay lưng đi lên, tiếp tục hát:

“... ”

Choàng vai, ôm eo ếch,

Tiến tiến, lùi lùi

Anh say đăm nhìn em,

Làm em đêm nay thao thức...”

Như Phong bỗng xuất hiện cắt đứt tiếng hát của nàng. Chàng nhìn Sương Sương bằng cặp mắt ngái ngủ:

- Nửa đêm rồi mà em còn la óm tôi, không cho ai ngủ hết.

Sương Sương thấy Như Phong như người được của, nàng nhìn chăm chăm vào chàng, miệng há hốc. Nàng nhìn sững như thế chừng một phút rồi ngược đầu lên, tựa con hổ cái xông đến vớ áo chàng. Như Phong còn ngơ ngác chưa hiểu trời trăng gì thì nàng tát liền hai cái, rồi siết chặt cổ chàng nói lớn:

- Chà, anh đến rồi hả? Anh là tình nhân của tất cả đàn bà. Những con mẹ xấu số trước kia đã bị anh cho de rồi, bây giờ đến lượt một vì sao lạc, một màu hồng đến với anh. Sướng quá nhỉ! Như Phong, anh là một tên sở khanh, là thằng điếm. Từ chị em ta cho đến một con bé nữ sinh hiền lành,

anh đều không tha...

Chàng quát lên:

- Sương Sương!

Như Phong gỡ tay nàng ra nhưng lại càng bị siết chặt hơn. Chàng không còn vùng vẫy nữa, chỉ dụ giọng hỏi:

- Em uống chi mà say quá vậy?

Nàng cười lớn:

- Em say à? Có lẽ! Em đã uống hết một chai rượu. Cái thằng khờ ấy trợn mắt khiếp đảm nhìn em. Hửn chỉ uống bia để tiếp em. Ha ha, uống bia anh nghe chưa. Màu hồng kia có sợ như vậy không? Được lắm, công bằng lắm. Đời này có vay thì phải có trả. Màu hồng tiếp anh thì có màu trắng tiếp em...

Chàng đẩy nàng ra chau mày hỏi:

- Em nói cái gì kỳ vậy?

Nàng càng nép sát vào người Như Phong:

- Anh còn dám đẩy em ra nữa hả? Ăn hiếp người ta vừa vừa vậy chứ. Em lôi đầu anh xuống lầu bây giờ.

- Anh ăn hiếp em bao giờ đâu?

Nàng dậm chân quát:

- Anh ăn hiếp em, ăn hiếp em từ hồi nào đến bây giờ. Em giận anh, tức anh, chưa bao giờ giận anh như hôm nay. Em cấm anh không được ăn hiếp em nữa.

Nước mắt nàng trào ra, bỗng nàng gục đầu xuống, cắn chặt cánh tay chàng. Như Phong đau đớn nhưng không dám gỡ. Từ này giờ, Mộc Thiên đứng dưới lầu trông lên, thấy vậy, ông vội chạy lên, ấn tay lên vai nàng la to:

- Con điên rồi hả? Sương, mau buông ra.

Như Phong nhìn Mộc Thiên lắc đầu rồi quay sang ngăm mái tóc huyền của nàng mà nhỏ nhẹ hỏi:

- Đủ chưa em?

Sương Sương không cắn nữa nhưng vẫn găm đầu xuống đất, nhìn vết cắn trên tay Như Phong. Vết cắn tím bầm và rướm máu. Nàng từ từ ngẩng lên, nhìn thẳng vào mặt chàng, đôi mắt nhòa lệ, nàng bỗng ôm choàng lấy

chàng, úp mặt vào ngực chàng nức nở khóc:

- Anh ơi! Anh ơi!

Như Phong vỗ về lên lưng nàng. Chàng xót thương hỏi:

- Khỏe chưa em? Thôi đi rửa mặt nhé.

Nàng gật đầu không đáp. Chàng dắt nàng vào phòng tắm, mở vòi nước lấy khăn thấm nước đắp lên đầu nàng và dịu giọng hỏi:

- Tỉnh chưa em?

Sương Sương nhìn chàng gật đầu:

- Để anh đi kêu con Kim lên lo cho em tắm khỏe nhé.

Chàng đến mở nước vào bồn tắm rồi xuống lầu đánh thức con Kim. Chàng đến nói với Mộc Thiên:

- Thừa dựng, con định dọn nhà ở nơi khác.

Mộc Thiên chậm rãi đốt thuốc, nhìn Như Phong dò xét hỏi:

- Như Phong, thật sự Sương Sương không sánh kịp Hiếu Đan sao?

- Thừa dựng, cháu không thể có một kết luận nào về sự so sánh giữa hai người vì mỗi người đều có một cá tính và đặc điểm khác nhau. Về sắc đẹp, con xin thú thật Sương Sương đẹp hơn Hiếu Đan nhiều. Nhưng, về phương diện khác thì...

Mộc Thiên thở dài:

- Dựng hiếu, phải chăng chỉ vì duyên nợ!

- Thừa dựng, con định dời nhà và xin thôi việc ở Thái An.

Mộc Thiên lấy điều thuốc khỏi miệng:

- Tại sao?

- Cháu không còn thích làm nghề thương mại nữa. Vả lại, hoàn cảnh gần đây cháu thấy hơi bất tiện, cháu cứ nghĩ là đã lớn mà còn ăn bám dựng hoài đâu được. Bởi vậy, cháu định đi dạy học hay viết báo để kiếm ăn qua ngày.

Mộc Thiên ấn mạnh tay lên vai Như Phong:

- Cháu nghĩ thế chỉ vì dựng đã nói với cháu những lời hôm trước chứ gì? Thôi, hãy quên đi, đừng nhắc nữa. Công ty hiện đang cần những người tài ba như cháu. Ngoài cháu ra, không còn ai có thể đủ sức để điều khiển, phát triển công ty được. Dựng không bao giờ bằng lòng việc cháu dọn nhà đi ở

nơi khác. Chắc cháu còn nhớ ngày mà dượng đưa cháu đến Đài Loan, cháu mới lên mười. Dượng đã thương yêu cháu như con ruột của mình. Thì bây giờ, nếu không được cái điểm phúc để có một con rể như cháu thì dượng vẫn xem cháu là con dượng kia mà. Như vậy, nếu cháu lấy vợ, dượng sẵn sàng cho cháu một căn nhà để làm lễ vật. Dượng không muốn nghe những lời nói dọ nhà của cháu nữa. Còn việc xin nghỉ ở Thái An, dượng nghĩ rằng đó là lời nói đùa của cháu lúc buồn đấy thôi.

Nói dứt lời, ông quay người lên lầu. Đi được mấy bước, quay đầu lại chỉ vào cánh tay Như Phong bảo:

- Cháu đi thoa thuốc vào chỗ cắn đó đi. Dượng hy vọng Sương Sương đã trút hết sự giận hờn và yêu thương cháu vào đó.

Trước khi lên khỏi cầu thang, ông còn quay đầu nói thêm:

- Dượng rất mong gặp người yêu của cháu.

- Dạ, chúa nhật này cháu sẽ đưa nàng đến đây để ra mắt dượng.

Rồi chàng cười sung sướng:

- Cháu cũng phải đến thăm gia đình nàng nữa.

- Sao?

- Gia đình nàng muốn gặp cháu.

- Hồi hộp không?

- Dạ hồi hộp lắm dượng.

- Cha nàng làm nghề gì?

- Dạ, làm công chức.

Mộc Thiên gục gặc đầu. Ông vừa đến phòng tắm thì gặp Sương Sương bước ra. Tóc nàng đẫm nước, đôi mắt mơ màng. Bộ đồ ngủ màu dương nhạt trông nàng càng buồn bã hơn. Ông dừng lại cột dây cổ áo cho nàng và bảo:

- Con à, đi ngủ sớm cho khỏe. Cha hy vọng ngày mai con sẽ quên hết chuyện buồn.

Giọng nàng càng xa vắng hơn:

- Thưa cha, ngày mai còn ngày mai nữa. Bao giờ chấm dứt được ngày mai thì con mới chấm dứt được nỗi buồn. Mỗi cái ngày mai là một việc riêng tư, tỉnh lại trong bần thần rồi lại bần thần năm ngủ. Cha ơi, không bao giờ

con vui được.

Nói xong, nàng lắc đầu thật mạnh. Nước tung khắp mình Mộc Thiên. Nàng đi vào phòng riêng đóng sập cửa lại. Mộc Thiên đứng chết lặng trông vào phòng con. Ông nhìn tứ phía như đang tìm kiếm một vật để đỡ lấy thân ông cho khỏi ngã xuống đất. Cuối cùng, đành buông tiếng thở dài rồi lẩm bẩm:

- Giá nó có mẹ thì còn gì tốt bằng.

ông nhắm mắt lại, lắc đầu rồi lững thững bước về phòng.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 15

Theo sự dự tính của Như Phong và Hiếu Đan thì chủ nhật tuần này là ngày tuyệt đẹp với một chương trình thật chu đáo.

Chín giờ sáng Hiếu Đan đến nhà Như Phong để gặp Mộc Thiên, ăn trưa ở đó để làm quen với Sương Sương. Sau đó, hai người đi ciné, rồi bát phở. Cuối cùng, họ về nhà Hiếu Đan và ăn cơm tối tại nhà nàng.

Với nàng, ngày chủ nhật này vĩ đại nhất trong đời. Khi vừa thức giấc, ánh mặt trời le lói rọi vào phòng, nàng cho đó là điềm tốt trong ngày. Bước xuống giường, nàng phân vân không biết nên bận bộ đồ nào. Y phục nhà trường thì kỳ quá, nếu không thì chỉ còn mỗi một bộ đồ trắng hôm đi sinh nhật nhà Đức Mỹ. Thôi đành mặc bộ ấy đi cho rồi. Nàng mặc xong, đến trước gương ngắm nghía, nào kém ai đâu, thật xứng với danh mà Như Phong thường gọi “mọt vì sao lạc”.

Bữa ăn sáng thật vội dưới cặp mắt ngắm nghía của mẹ, nụ cười chế diễu của Hiếu Bạch và cái nhìn thờ ơ của Minh Viễn. Ăn xong, nàng hối hả ra đầu hẻm, thở ra một cái thật mạnh rồi lấy mảnh giấy họa đồ do Như Phong vẽ chỉ đường ra xem. Nàng gọi xích lô, trực chỉ Trung Sơn Bắc Lộ.

Xe ngừng trước nhà họ Hà. Nàng xuống xe nhìn biệt thự đồ sộ, cánh cửa sắt to tướng, nàng thấy mình bé nhỏ và quá ư hèn mọn. Đứng một lát, nàng định bấm chuông thì cánh cửa sắt bỗng mở tung, một chiếc xe hơi vọt chạy ra, suýt nữa đụng nàng. Nàng vội né qua một bên. Người lái xe là một cô gái mặc chiếc áo đỏ diêm dúa, ló đầu ra nhìn nàng cười ngạo nghễ. Nàng đứng ngơ ngác chờ đến khi chiếc xe khuất dạng mới quay đầu lại. Cánh cửa còn mở toang, một người đàn ông to lớn đang đứng tựa cửa nhìn nàng. Trong khi nàng còn rụt rè thì ông ấy đã lên tiếng:

- Tôi là Lưu, cậu Phong cho tôi ra đón cô, chắc cô là Đan?

Nàng tươi cười, gật đầu chào đáp lễ. Ông Lưu gọi con Kim ra đưa nàng vào trong.

Xuyên qua vườn hoa và hồ phun nước, Hiếu Đan vào phòng khách. Nàng hết sức ngỡ ngàng khi đứng giữa phòng khách quá ư sang trọng và còn rộng hơn cả căn nhà của nàng. Salon màu bordeaux cùng màu với tấm màn chắn cửa sổ. Trên bàn là một bình hoa hồng màu trắng, mùi hương thơm ngát. Nàng còn mãi mê quan sát cảnh phòng khách thì bỗng có tiếng giày nện mạnh trên cầu thang. Nàng ngẩng lên, thì ra Như Phong đang hớn hờ chạy xuống. Chàng reo to:

- A ha, em của anh đến đúng giờ quá.

- Em đến hơi sớm không anh?

Chàng đặt tay lên hai cánh tay nàng, âu yếm nói:

- Sớm à, anh đã chờ em mười hai tiếng đồng hồ rồi mà còn sớm sao?

Nàng nhỏng nhẻo:

- Anh khéo nói thêm không, gì mà mười hai tiếng?

- Thì em cứ tính sẽ biết. Anh bắt đầu chờ em từ chín giờ tối qua đến nay.

Vừa nói chàng cúi xuống định hôn thì Hiếu Đan vội né tránh và trách:

- Anh làm kỳ quá, người ta thấy thì chết.

Chàng nhún vai:

- Không sao đâu, trong nhà chẳng còn ai hết. Dượng anh dậy trễ hơn mọi ngày vì hôm qua có khách đến nói chuyện tới khuya. à, em đã nghe tên họa sĩ Mặc Phi lần nào chưa?

Nàng ngạc nhiên:

- Mặc Phi, có phải Vương Hiếu Thành không anh?

- Vâng, em cũng biết ông ta nữa sao. Em xem, những bức tranh trên tường đều là của ông ta cả. Ông là bạn thân của dượng anh, tối qua không hiểu chuyện gì mà hai người nói mãi đến hai giờ khuya ông mới về. Nếu không, dượng anh đâu có ngủ muộn như vậy. Em đừng tưởng là nhà anh ai cũng thèm ngủ đâu nghe.

Nàng cười:

- Em nào có nói gì mà anh phải thanh minh.

Chàng nâng cằm nàng lên, dán mắt vào sát mắt nàng nói thật khế:

- Anh muốn rằng em có một ấn tượng tốt về gia đình anh.

Nói dứt lời chàng buông vội nàng ra:

- à mà quên, em uống gì? Trời nóng quá, thôi để anh làm cho em một ly cam tươi nhé. Anh làm thì tuyệt, em uống khỏi chê Con Kim làm hay bỏ đường nhiều uống mau ớn lăm. Em chờ anh tí nhé.

Như Phong quay người đi vào phòng ăn.

Trời nóng thật! Thời tiết ở Đài Loan thay đổi bất thường. Mùa đông mà sức nóng như mùa hạ, Hiếu Đan đứng dậy xem mấy bức tranh trên tường. Tranh thật đẹp và sắc sảo làm sao ấy. Đang mãi mê ngắm tranh thì có tiếng chân người bước lại gần, nàng cứ ngỡ là Như Phong nên không xoay người lại mà nói:

- Hiếu Thành cũng là bạn thân của cha em. Chính vì ông ta bày cha em vẽ lại mà gia đình em trở nên xáo trộn, không còn yên vui như ngày nào. à, em đã quên nói với anh một chuyện, cha em trước kia là sinh viên trường Cao Đẳng Mỹ Thuật, chuyên vẽ portrait. Cha em trước kia đã nổi danh từ thời còn cắp sách nhưng vì bỏ lâu nên vẽ lại không được. Mỗi lần vẽ hư, cha nổi trận lôi đình với mẹ, mẹ chỉ biết nhịn rồi khóc mà thôi.

Nói một hơi dài mà không có tiếng trả lời nào đằng sau, nàng vội quay lại thì hoảng lên vì người sau lưng nàng không phải Như Phong mà là một người đứng tuổi. Ông ta có nước da trắng, mắt đen trông có vẻ hiền hòa lẫn nghiêm nghị, phảng phất chút u sầu. Từ lúc đối diện với nàng mắt ông bỗng sáng lên, mặt mày tái nhợt. Nàng rụt rè ấp úng:

- Cháu, cháu cứ tưởng là Như Phong, ông là..?

Mộc Thiên giọng run run:

- Tôi là dưỡng của Như Phong. Còn cháu, cháu là... Dương... Dương Hiếu Đan?

Nàng cúi đầu cung kính đáp:

- Dạ, thưa cháu là Hiếu Đan.

Nàng nở nụ cười dịu dàng nhìn ông. Nụ cười ấy khiến Mộc Thiên nhìn không chớp. Ông cảm thấy nàng như một người đã từng quen, với gương mặt và nụ cười ấy, ông càng nhớ... Thân hình nhỏ bọc trong lớp áo trắng thật dịu và trong sạch. Ông nhìn tà áo nàng như đang tìm kiếm một cái gì nơi đó, nhìn mãi đến nỗi ông cảm thấy choáng váng mặt mày. Ông chậm rãi tìm salon ngồi bệch xuống. Hiếu Đan hoảng hốt chạy đến cạnh ông lo lắng

hỏi:

- Thưa bác, bác cảm thấy khó chịu trong người không?

Mộc Thiên chậm rãi chỉ chiếc ghế trước mặt bảo nàng:

- Bác không sao đâu, cháu hãy ngồi xuống đi.

Nàng vâng lời ngồi xuống nhưng vẫn còn ngờ ngác nhìn ông. Mộc Thiên nhắm mắt, tay run run đốt thuốc. Hiếu Đan, người yêu của Như Phong lại là con của Minh Viễn và Phương Trúc, thật ông không ngờ. Đêm qua, Hiếu Thành đã cho ông biết rõ mọi việc. Thành còn trách ông rằng:

- Anh thật là kẻ thờ ơ và vô trách nhiệm. Ngày trước anh không biết lý do nào mà Phương Trúc đi tìm anh sao?

Vâng, ông không biết thật sự, nếu ông biết, không bao giờ ông chấp nhận để Minh Viễn sống chung cùng Phương Trúc được. Tuổi trẻ lúc nào cũng nông cạn và có những quyết định sai lầm. Sự sai lầm ấy đã đưa đến hậu quả là Phương Trúc làm vợ Minh Viễn, để giờ này Hiếu Đan, người con gái trước mặt lại là con Minh Viễn, không phải con ông. Quả đất này đã tròn lại còn bé để gặp mãi những người bạn xưa. Và Như Phong, bao nhiêu con gái Đài Bắc sao không yêu, không yêu Sương Sương mà lại yêu Hiếu Đan. Việc đời thật phức tạp và không bao giờ lường được!

- Hiếu Đan là đứa con gái nết na, giống hệt mẹ nó, chỉ khác là hơi trầm lặng hơn mà thôi.

Đó là lời nói của Hiếu Thành tối qua với Mộc Thiên. Lời nói ấy bây giờ đã thành sự thật. Với ông, Hiếu Đan không thể gọi là giống Phương Trúc mà phải nói là Phương Trúc thứ hai. Với cặp mắt mơ màng ấy của nàng, ông đã tìm thấy bao nhiêu mộng tưởng và tình yêu nồng nhiệt thời quá khứ khiến lòng ông xao xuyến lạ thường.

Như Phong hớn hờ bưng hai ly nước cam tươi ra, thấy Mộc Thiên và Hiếu Đan ngồi lặng thinh khiến chàng lo lắng. Nhưng rồi, chàng bỗng vui vẻ nói:

- Thưa dượng, để con giới thiệu..

Mộc Thiên vẫn đăm đăm nhìn Hiếu Đan, vẫy tay Như Phong:

- Khỏi cháu, dượng đã biết rồi.

Chàng đặt hai ly nước cam xuống trước mặt hai người hớn hờ hỏi:

- Như vậy, dượng và Hiếu Đan đã nói chuyện rồi sao?

Hiếu Đan ngẩng lên ngơ ngác nhìn chàng. Nàng không hiểu tại sao dượng chàng lại nhìn mình như một quái vật từ lòng đất mới xuất hiện. Ông nhìn như để nghiên cứu mọi chi tiết trên người nàng. Như Phong ngồi xuống cạnh Hiếu Đan. Chàng cũng lấy làm phân vân trước thái độ của dượng. Chàng liền hỏi:

- Thưa dượng, Hiếu Đan đã làm dượng ngạc nhiên lắm sao?

Mộc Thiên đã hồi tỉnh sau câu hỏi của cháu. Ông hít một hơi thuốc, cho khói ra lỗ mũi rồi cười mơ màng:

- Phải, dượng đang ngạc nhiên vì giống một vì sao lạc.

Như Phong tươi hân lên:

- Ha, dượng sao có nhận xét giống cháu quá vậy? Cháu đã gọi nàng là vì sao lạc, sáng nhất giữa vòm trời mông lung.

Hiếu Đan thẹn đỏ mặt. Sự thẹn thùng đã làm nàng thêm đẹp và dễ yêu hơn.

Mộc Thiên vẫn không rời mắt khỏi mặt nàng:

- Cháu còn đang theo học?

- Thưa bác, cháu đang học lớp mười hai.

- Như thế, sang năm thi tú tài hai?

Nàng gật đầu.

- Gia đình cháu có bao nhiêu người?

- Dạ, cha mẹ, cháu và một người em trai

- Cha cháu thương cháu không?

Nàng mỉm cười:

- Cha cháu nghiêm khắc lắm. Mẹ cháu lúc nào cũng hiền hòa, nhịn nhục, còn cha cháu thì nóng nảy cộc cằn. Tuy nhiên, cha cháu cũng không la rầy cháu mấy vì ông cho rằng con gái không cần quan tâm. Ông nể Hiếu Bạch nhiều hơn. Hiếu Bạch là em của cháu.

Mộc Thiên chú ý nghe và xúc động.

- Mẹ cháu... mẹ cháu... à, mà bác muốn biết gia đình cháu sống như thế nào, có vui vẻ và đầy đủ không?

Nàng thành thật:

- Thưa bác, gia đình cháu khổ lắm, mẹ cháu phải cần kiệm và lo lắng đủ điều. Nhiều đêm, cả nhà ngủ hết, mẹ cháu phải thức để tính toán việc chi

phí trong gia đình kéo thiếu hụt. Tiền lương của cha cháu thì không có mấy, thế mà phải chi tiêu đủ điều, học phí cho em. Tuy thiếu hụt, mẹ cháu không bao giờ chịu đi vay mượn người khác. Nhất là thời gian gần đây, cha cháu định mở phòng triển lãm, mặc dù đã mười mấy năm không cầm đến cây cọ, bởi vậy, cuộc sống gia đình cháu trở nên bi đát hơn. Tất cả cũng tại bác Thành. Vương Hiếu Thành đó, bác biết không?

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 16

Nàng dừng lại, nhìn Mộc Thiên, ông gật đầu, nàng nói tiếp:

- Bác Thành đề nghị cha cháu mở phòng tranh. Ông làm theo nên đã tốn nhiều tiền về việc đóng giá vẽ, mua giấy, vải lụa, màu, co... khiến gia đình càng kiệt quệ hơn nên ngày nào bọn cháu cũng phải ăn chay. Bần không khí lại càng khó thở...

Nàng nhú mày khẽ tiếp:

- Cha vẽ hoài mà không được, lại xé bỏ. Cứ mỗi lần như thế thì lời mẹ cháu ra chửi mắng làm như mẹ cháu đã gây nên sự thất bại ấy vậy. Mẹ cháu căn dặn chịu đựng, không bao giờ dám nói lại một lời. Những lúc một mình mẹ âm thầm khóc.

Nàng bỗng im bật vì sự nhớ người đàn ông ngồi trước mặt mình mới gặp lần đầu, chưa hề quen biết sao lại đem sự việc gia đình mình khai hết như vậy. Mặt nàng đỏ bừng lên, e dè nói:

- Thưa bác, cháu... cháu... nói nhiều quá phải không bác?

Mộc Thiên đang khao khát được nghe, thấy nàng muốn chấm dứt câu chuyện nên ông liền chồm lên, lo lắng giục:

- Nói tiếp đi cháu.

Giọng ông như một mệnh lệnh làm Như Phong càng ngạc nhiên hơn. Hôm nay trông ông có vẻ khác biệt, nhưng xem chừng đã thích Hiếu Đan lắm thì phải. Dĩ nhiên, duyên dáng như nàng mà ai không thích. Điều ấy chàng đã đoán trước kia mà. Hai người chuyện trò có vẻ tâm đầu ý hợp, chàng sung sướng vô cùng.

Hiếu Đan mỉm cười hỏi:

- Nói những gì, thưa bác?

ông nhanh miệng:

- Mẹ và cha cháu.

Nàng tiếp tục:

- Cha cháu là sinh viên Cao Đẳng Mỹ Thuật, kết hôn cùng mẹ cháu lúc còn đang học, chẳng bao lâu sinh ra cháu. Năm sau thì Hiếu Bạch ra đời. Sau khi thắng Nhật, gia đình cháu dọn đến Hàng Châu. Tiếp đó, cộng sản thôn tính Hoa Lục, gia đình cháu chạy giặc hết sức truân chuyên, cuối cùng mới đến được Đài Bắc. Lúc đó, cháu mới lên ba, bốn tuổi gì đó. Gia đình nghèo, cha đi làm công chức tạm sống qua ngày, thậm chí thoát mười mấy năm trôi qua Cha thường bất mãn với công việc làm này vì ông cho rằng không hợp với sở thích và đã chôn vùi hẳn khả năng nghệ thuật của mình. Mẹ cháu buồn lắm, bà thường nói với cháu rằng “nếu cha con không lấy mẹ thì đã trở thành một họa sĩ danh tiếng rồi, tất cả cũng chỉ tại mẹ”. Bởi vậy, mấy hôm nay mẹ cháu thường hay khuyến khích cha cố gắng vẽ nhưng ông nạt nộ bảo rằng cây cọ đã bị cùn hết rồi. Cha cháu chuyên vẽ chân dung, nhất là mỹ nhân nhưng ông cũng thường rửa mặt cho mỹ nhân lắm.

Nàng ngắm Mộc Thiên cười, ông thúc nàng:

- Nói tiếp đi cháu.

- Rửa mặt cho mỹ nhân là câu chế nhạo của Hiếu Bạch. Hẳn thường đặt nhiều câu kỳ lạ lắm. Lý do chỉ vì cha cháu thường vẽ mặt mỹ nhân, vẽ nửa chừng không vừa ý thì rửa đi, vẽ lại. Cứ như thế, mặt mỹ nhân rửa ba, bốn lần. Mặt trắng biến thành đen rồi bức tranh ấy bị vứt vào sọt rác. Thế là, Hiếu Bạch cầm quyền kiếm hiệp chạy nhanh ra ngoài, cháu lẫn vào trong phòng, chỉ còn mẹ không lối thoát chỉ còn chờ sự nhục mạ của cha Cho nên, gia đình cháu lúc nào mỹ nhân vào sọt rác thì lúc ấy như có đám tang trong nhà.

Mộc Thiên nhìn Hiếu Đan, bao lời thuật của nàng như cả một hoạt cảnh gia đình Phương Trúc đang diễn ra trước mặt, khiến ông cảm thấy đau lòng vô cùng. Sự đau đớn và hối hận đang dâng lên cuồn cuộn trong lòng ông nên mồ hôi trán toát ra, tay chân lạnh ngắt. Điều thuốc lá run run giữa hai ngón tay Ông hút liên tiếp mấy hơi thuốc mới ổn định được tư tưởng:

- Vậy thì, cha cháu năm quyền vui buồn trong gia đình sao?

Nàng gật đầu:

- Có thể nói như vậy. Cha vui thì cả nhà vui, cha nhú mày thì cả nhà gặp tai nạn lớn. Mẹ cháu sợ cha lắm, lúc nào bị Oan ức lắm mới dám cãi lại vài

câu mà thôi.

Mộc Thiên không hỏi nữa, tựa lưng vào ghế hút thuốc liên tiếp. Đôi mày ông chau lại, mặt tái xanh, khói thuốc vương vẩn chung quanh. Hiếu Đan sợ hãi khi thấy mặt Mộc Thiên biến sắc. Đưa mắt thăm hỏi Như Phong, chàng cũng tịt mù, bầu không khí bỗng im lặng ngột ngạt. Như Phong nói lên:

- Chắc dưỡng không được khỏe?

Mộc Thiên như đang ở giữa lừng mây:

- Không!

Con Kim từ ngoài vào cung kính thưa:

- Thưa ông, cơm sáng của ông nguội hết rồi.

- Dọn xuống đi, tôi không ăn.

Con Kim đi ra, Như Phong càng đặt nhiều nghi vấn trước biến đổi lớn lao của dưỡng. Phải chăng vì Hiếu Đan? Chàng quay nhìn nàng. Nàng vẫn hoàn toàn vô tư, hay là vì nhìn thấy Hiếu Đan ông bỗng nhớ đến Sương Sương, đứa con hư hỏng mà ông trở nên buồn? Chắc chắn là thế. Câu giải đáp đã tìm được, chàng không muốn Hiếu Đan phải đối diện với sự suy tư và buồn phiền của Mộc Thiên nên liền nói:

- Hiếu Đan, hãy đến thăm phòng anh.

Nàng gật đầu:

- Đi anh.

Nàng chậm rãi đứng dậy, lo lắng nhìn Mộc Thiên.

Mộc Thiên như người vừa thức giấc, đập tắt thật vội điếu thuốc thân mật bảo:

- Hiếu Đan lại đây bác xem chút đã.

Nàng ngạc nhiên đến gần Mộc Thiên, Như Phong chau mày khó hiểu. Ông trân trối nhìn nàng, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ. Bàn tay mềm như không có một đốt xương càng làm ông xúc động. Ông cứ nhìn nàng cho đến lúc mắt mờ lệ, cổ họng nghẹn đi. Ông như thiếp ngủ trong sự sung sướng một lúc lâu mới lên tiếng được:

- Như Phong, cháu gắng giữ lấy những gì mà cháu đã được.

- Dạ, dưỡng cứ yên tâm.

Chàng cũng không hiểu mấy với câu trả lời của mình, có lẽ chỉ vì sự đau khổ pha lẫn sung sướng của Mộc Thiên đang phơi bày trước mặt chàng.

Mộc Thiên nói giọng mệt mỏi:

- Các cháu đi đi, Như Phong cháu hãy đưa Hiếu Đan đi thăm phòng và đi chơi đi nhé. Dượng cần nghỉ một tí.

Như Phong gật đầu, dắt Hiếu Đan lên lầu. Đi gần hết cầu thang thì Mộc Thiên gọi giật ngược lại:

- Như Phong, xuống dượng bảo.

Chàng chạy nhanh xuống lầu, Mộc Thiên hỏi:

- Có phải chiều nay cháu đến nhà Hiếu Đan?

- Dạ.

ông ngập ngừng:

- Đến đó, tốt nhất là... là... là cháu đừng nhắc đến tên dượng.

- Tại sao vậy dượng?

- Chẳng tại sao hết. Cháu chỉ cần nhớ đừng nhắc đến tên dượng là được.

Chàng ngơ ngác lắc đầu, nhớ đến Hiếu Đan đang đứng chờ trên lầu, chàng cảm đầu chạy không cần hỏi thêm câu nào.

Mộc Thiên thần thờ về phòng. Nằm lên giường, ông bóp trán thì thầm:

- Ta phải nghĩ lại, nghĩ thật kỹ mới được.

ông đang suy nghĩ, chẳng những bây giờ mà đã bắt đầu từ tối hôm qua. Càng nghĩ, tâm thần ông càng rối loạn không chút tươi sáng nào. Đến trưa con Kim lên mời ăn cơm, ông nằm luôn. Mãi đến chiều, trong phòng trở nên tối om, ông cũng chẳng muốn bật đèn. Ông như con bệnh nằm trên giường lẩm bẫm:

- Trời ơi, tôi phải làm sao bây giờ? Tôi phải làm sao bây giờ?

Tiếng còi xe bỗng vang lên làm ông giật mình ngồi dậy. Chắc Sương Sương đã về, sáng giờ ông đã quên hẳn nàng. Ông lững thững bước ra khỏi phòng, tiến đến cầu thang thì bắt gặp Sương Sương đang gật gật cái đầu lên lầu. Vừa thấy ông, nàng liền reo to:

- A ha! Một tên đàn ông ở nhà, còn tên kia đâu rồi?

Mộc Thiên đau lòng hỏi:

- Sương con, con uống rượu say nữa rồi.

Nàng chệnh choạng bước đến đặt hai tay lên vai Mộc Thiên, ánh mắt lơ lơ nhìn ông:

- Cha không thích con uống rượu? Cha không nhận thấy là lúc con say, con dễ thương hơn lúc tỉnh sao chạ Con chưa say nhiều đâu cha lo.

Nàng chỉ tay lên đầu:

- Đây nè, trong này còn có nhiều phần tỉnh táo lắm cha ơi.

Mộc Thiên thở ra, hất tay nàng xuống định trở về phòng nhưng nàng đã cản lại:

- Cha đừng đi.

ông đứng lại, Sương Sương cười nói:

- Con có món quà muốn biếu cha.

Nàng mở sắc tay tìm. Khăn tay, đồ dũa móng tay... rớt xuống đất. Tìm một lúc, nàng lấy ra bao thơ đưa Mộc Thiên:

- Sáng nay con nhận được một bức thơ, hay lắm cha ơi. Mời cha hãy bình tình xem, không được phê bình và có ý kiến gì hết.

Mộc Thiên mở thơ xem, thì ra là thơ của nhà trường gửi đến. Ông đọc:

“Kính gửi phụ huynh học sinh Hà Sương Sương,

Con ông đã trốn học quá nhiều, lại là một đứa học sinh vô kỷ luật, rượu chè say sưa, gây sự ngoài đường phố làm tổn hại danh dự nhà trường. Vậy, nhà trường chúng tôi xin thông báo cho ông rõ là kể từ nay, con ông đã bị xóa tên trong danh sách học sinh nhà trường. Mong ông hãy để tâm nghiêm trị đứa con vô giáo dục ấy.

Nay kính,

Tổng Giám Thị”

Mộc Thiên ngẩng lên nhìn Sương Sương. Nàng lấy tay che miệng cha:

- Con nói rồi, cha không được phê bình hay có ý kiến gì hết. Nếu cha nói thêm một câu, con khóc lớn lên cho xem. Con nói là làm, cha không tin thì cứ nói đi.

Hiển nhiên nàng nói là làm. Khóc có khó gì đâu mà không thực hiện được. Mắt nàng bây giờ đã hoen lệ, đôi môi run run muốn khóc. Mộc Thiên cắn răng, thở ra quay đầu trở về phòng. Nằm lên giường ông ôm đầu than:

- Trời ơi! Làm sao đây? Tôi phải làm sao bây giờ?

Tiếng hát của Sương Sương lại vang lên, vọng vào phòng ông:

“Mùi rượu champagne xông lên nồng nặc,

Họ nhảy bên nhau đắm đuối tình...”

Tiếng hát run run, lan dần trong bóng tối.

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 17

Hiếu Đan vừa ra khỏi nhà thì Phương Trúc bù đầu dọn dẹp. Bà lau chùi bàn ghế, cửa sổ và các tấm tatami. Bà muốn tạo nên một phòng khách đẹp, nhưng bằng cách nào, trong khi cây gỗ bị một đục và tatami thủng nhiều lỗ. Phương pháp duy nhất là gỡ cánh cửa ngăn đôi phòng bà và Hiếu Đan cho phòng khách được rộng thêm ra mà thôi. Những đồ đạc không cần thiết đem chôn vào phòng Hiếu Bạch.

Trang hoàng nhà cửa xong, bà xách giỏ ra chợ, nhìn thực phẩm bày la liệt bà muốn mua thật nhiều nhưng vì số tiền dự tính quá ít nên đành đứng ngó. Đắn đo một lúc bà đành nhắm mắt mua đại một con gà, một con cá lớn và ít cải bẹ, cải trắng. Chỉ bấy nhiêu số tiền ấy đã gấp đôi số tiền dự tính của bà. Về đến nhà, bà cắm đầu vào bếp. Suốt một ngày bận rộn muốn đứt hơi chỉ vì một thằng con trai sắp gọi bà là mẹ vợ - Như Phong, hẳn ra sao nhỉ? Bà chưa hề biết mặt mũi của hắn. Tuy nhiên, qua lời kể của Hiếu Đan, bà cảm thấy thương mến lạ thường.

Minh Viễn thấy vợ dọn dẹp nhà cửa thì chuồn đi từ sớm. Hiếu Bạch cũng đi luôn. Chiều lại, ông về thật sớm. Bước vào nhà, ông ngơ ngác nhìn căn phòng mới lạ, mùi thịt từ nhà dưới xông lên hắt vào mũi khiến ông thêm lạ và thèm. Lâu lắm ông chưa được ngửi cái hương vị ấy.

Phương Trúc từ bếp đi ra, mặt đỏ bừng vì lửa. Cặp mắt sáng và vẻ mặt hơn hớn, trông bà trẻ hơn ngày thường những mười tuổi. Minh Viễn thấy ghét vợ hơn về vẻ vui tươi ấy. Đãi bạn trai của con thế mà làm như đang chuẩn bị cho người yêu của bà không bằng. Vừa thấy Minh Viễn, Phương Trúc liền cười huề, nụ cười như bà đã làm một điều gì nên tội đang cần được sự tha thứ của chồng. Bà vừa chùi tay bằng khăn lau bếp vừa nói:

- Máy giờ rồi anh?

- Mới bốn giờ.

- Năm giờ Hiếu Đan đưa Như Phong đến. Anh vào thay áo đi. Em đã ủi

xong, để trên giường Hiếu Bạch.

Minh Viễn chau mày, ừ một tiếng, bà tiếp:

- Quần em cũng ủi rồi đó anh.

ông bắt mẫn:

- Phương Trúc, Như Phong là bạn của con gái em chứ đâu phải của em.

Bà phân trần:

- Sao anh nói vậy? mình phải lo kéo mất mặt con mình chứ. Nghe nói Như Phong là cháu ông Tổng giám đốc công ty dệt. Thân thế hãnh như vậy mình làm lòi thối sợ họ khinh chớ anh.

Minh Viễn trề môi:

- Khinh à? nghèo thì chịu chớ sao lại sợ khinh? Nghèo đâu phải là có tội mà em phải sợ, nếu nó thật tình thương con Đan thì chuyện nghèo giàu đâu thành vấn đề. Tình yêu đâu phải vì tiền mà yêu, bằng ngược lại, nó không thật tình thương thì càng không cần sự khen chê của nó.

Lời chồng nói rất có lý. Nhưng, với Phương Trúc, tình thương của một người mẹ không cho phép bà làm ngơ trước sự việc của con. Đã một thời làm con gái, một thời yêu đương. Tâm trạng của người con gái biết yêu, đang yêu và được yêu thật lạ lùng, ưa thể diện và khoe khoang. Thế nhưng, Minh Viễn không vui trước việc sửa chữa ấy, bà cũng thấy buồn nhưng biết làm sao hơn. Bà lại quay vào bếp, đối diện với dao, thớt và lửa. Lòng bà trở nên nặng trĩu. Bà biết lý do nào khiến Minh Viễn không vui. Nếu như... bà lắc đầu thật mạnh, cố xua đuổi bao ý nghĩ không đẹp đang hình thành trong ý tưởng.

Hiếu Bạch đã trở về, hãnh chui đầu vào bếp hít hít mấy cái, híp mắt khen:

- Thơm quá!

Nó đưa cánh tay dẫu sau lưng ra khoe:

- Mẹ coi.

Phương Trúc ngẩng lên, tay nó cầm một bó hoa, nào hồng, bách hiệp, kiếm lan và đại lý cúc, toàn là hoa quý, bà ngạc nhiên hỏi:

- Đâu con có vậy?

Hãnh nhe răng cười thích chí:

- Thì con mua chớ đâu. Con cũng tham gia vào việc tiếp đón ông anh rể

tương lai chứ bộ.

- Tiền đâu con mua?

- Bọn bạn con cho, con nói với chúng là cần một số tiền nhỏ, chúng liền góp mỗi đứa một ít.

Bà không hiểu hỏi:

- Sao chúng lại góp tiền cho con?

- Chúng con là bạn sống chết với nhau, được cùng hưởng, gặp nạn cùng gánh chịu thì mấy đồng bạc sá gì mà tiếc.

Bà nghe con nói có phần hữu lý, nhưng không muốn cái lối kết bạn đó của con. Tuy nhiên lúc này đâu có thì giờ để hỏi. Nước sôi làm bung nắp nồi, bà vội vặn nhỏ ngọn lửa và nói với Hiếu Bạch:

- Con đi tìm bình cắm hộ cho mẹ.

Hiếu Bạch đi lấy bình hoa, chạy xuống bếp lấy nước. Đứng bên vòi nước, hãnh khoe với mẹ:

- Anh Phong đẹp trai lắm mẹ Ơi, giống hệt Alain Delon vậy đó.

Bà ngừng cắt cải nhìn con hỏi:

- Sao con biết?

- Con gặp.

- Gặp bao giờ?

- Mấy lần rồi. Anh có chiếc xe gắn máy đẹp ghê Sau này mà con có tiền con sẽ mua một chiếc y hệt như vậy để chở đào lả lướt cho đã.

- Con còn biết gì nữa không?

Hãnh làm thạo:

- Còn chớ.

- Còn gì?

- Chị Đan yêu anh Phong. Yêu “thắm” lắm.

- “Yêu thắm” lắm? Con cũng biết nữa?

Bà lắc đầu. Con nít bây giờ sáng chế nhiều danh từ tình yêu thật lạ lùng. Đã yêu mà còn “yêu thắm”.

- Biết chớ. Chị Đan nói đó. Chị nói rằng từ khi biết anh Phong đến nay, thế giới này mọi vật đều đẹp, đều đáng yêu

Câu nói của Hiếu Bạch làm bà xúc động. Như thế Hiếu Đan đã thật sự đắm

chìm và bể khổ yêu đương. Mắt bà mơ màng nhìn năm cái cắt dở trước mặt. Hình ảnh của năm nào đang sống lại trong lòng bà. Đạo ấy bà chừng lớn hơn Hiếu Đan bây giờ một tuổi, cũng cuộc tình mộng mị như con bà hôm nay. Bà cùng người thanh niên với chiếc áo màu lam, đẹp trai, phóng khoáng... từng ngồi bên giòng sông Gia Linh, Sa Đình Bá, nơi quán cà phê Huỳnh Giác, hồ nước nóng Nam Bắc...

Tiếng hỏi của Hiếu Bạch đem bà trở về với thực tại:

- Thừa mẹ, nếu sau này mà con có bạn gái thì mẹ có tiếp đãi giống như thế này không?

Bà tiếp tục cắt cải trả lời con:

- Dĩ nhiên, con có rồi hay sao mà hỏi vậy?

Câu hỏi của bà với dụng ý cho qua chuyện, không ngờ Hiếu Bạch đỏ mặt cầm bình hoa chạy ra ngoài nói vọng lại:

- Chỉ còn chờ coi ngày nào tốt.

Bà mỉm cười trong ngạc nhiên. Miệng còn tanh mùi sữa mà nghe nói đến gái thì lại thẹn đỏ mặt, Thời đại nguyên tử mở mắt ra là biết yêu rồi.

Hiếu Bạch chạy lên nhà trên cắm hoa vào bình. Hấn cắm quá vụng khiến Minh Viễn phải lắc đầu bảo:

- Dù ông lớn đến cũng không bận rộn như vậy.

Tuy nói thế, ông cũng đến giúp con cắm hoa vào bình.

Xem ciné xong đã bốn giờ ba mươi, Như Phong và Hiếu Đan đi lấy xe ở chỗ gửi. Chàng dắt xe ra, khẽ ho một tiếng, sờ lên mái tóc đã chải thật ngay, sửa cà vạt, kéo lại áo hỏi Hiếu Đan:

- Em coi anh ra phết chưa?

Nàng đưa tay che miệng cười:

- Sao không. Trông anh thật đẹp trai và giống như đang chuẩn bị đi châu nhà vua vậy.

Chàng nhú mày, giọng trầm trầm:

- Nói thật với em tinh thần anh căng thẳng còn hơn đi châu nhà vua nữa.

Nàng ngồi lên yên xe, ôm bụng chàng giục:

- Mau đi anh.

Chiếc xe vừa chạy ra lộ, Như Phong hỏi người yêu:

- Cha em nghiêm lắm sao?

- Sơ sơ thôi.

- Là mức nào? Anh sợ quá!

Nàng phì cười:

- Cha em sẽ hỏi tổ tông tám đời của anh. Sẽ hỏi đời tư của anh. Nếu anh từng la cà nơi vũ trường, tửu quán, cha em sẽ liệt anh vào loại bất hảo, ông còn biết xem tướng nữa, xem mắt ti hí hay mắt lương, một mí hay hai mí, lông mày thế nào, ăn nói lễ độ hay mất nết... Ông hỏi kỹ lắm, anh mà nói láo thì ông biết liền.

- Hiểu Đan, Em cũng biết hù anh nữa sao?

Xe qua cua, Như Phong hít mạnh một hơi rồi tiếp:

- Nói thật với em, đời anh chưa biết sợ ai hết. Lúc còn đi học, anh ở trong ban đại diện sinh viên, thường hay diễn thuyết, khi ra đời, làm việc trong công ty, việc gì, đi đâu cũng là anh. Thế mà hôm nay không biết tại sao anh sợ ghê vậy đó. Anh có linh tính...

Chàng nói chưa dứt câu thì chiếc xe suýt nữa húc vào chiếc xích lô Chàng thẳng gấp xe lại. Ông xích lô chửi thề ôm tôi rồi đạp xe đi. Hiểu Đan giật mình vỗ vai chàng dặn:

- Anh đừng lo nói chuyện, đừng nhắm xe hơi thì nguy đó. Linh tính của em mọi việc đều tốt đẹp, anh cứ yên tâm. Em không tin linh tính của anh đâu. Em tin chắc cha mẹ em sẽ thích anh lắm.

- Vậy anh cảm ơn linh tính của em vô cùng.

Chiếc xe vừa đậu trước nhà, Như Phong chưa kịp tắt máy thì Hiểu Bạch đã mở cửa đứng trong cười ra:

- Em nghe tiếng xe là biết anh chị về liền.

Bước vào cửa, Minh Viễn đã đứng sẵn để đón họ với bộ đồ chỉnh tề nhưng không mấy tự nhiên. Hiểu Đan mặt đỏ bừng, rụt rè không biết làm sao để giới thiệu Như Phong thì Hiểu Bạch lên tiếng:

- Thưa cha, đây là anh Như Phong.

Chàng cúi đầu chào:

- Dạ thưa bác.

Minh Viễn gật đầu. Ông nhìn Như Phong một cách dò xét. Ông cứ ngỡ kếp

của Hiếu Đan chỉ là cậu bé miệng còn hôi sữa, nào ngờ hẳn đứng đắn và hào hoa ra phết. Ông không ngờ đứa con gái yếu đuối của mình lại có một người bạn trai khá đến thế. Ông nói:

- Mời cậu vào trong.

Hai người đi vào trong. Mắt Hiếu Đan hoa lên sung sướng vì thấy căn phòng mới. Phòng khách tuy không sang trọng bằng của nhà họ Hà nhưng cũng khá trang nhã. Hiếu Bạch kéo tay chị nói nhỏ:

- Bình hoa em mua đó. Đẹp không?

Nàng cười tươi:

- Cảm ơn em.

- Đừng cảm ơn, em mưu lợi đó.

- Cái gì?

- Sau này em sẽ bảo anh rể trả nợ.

- Thôi đừng nói nhảm.

Phương Trúc trong bếp đi ra trong chiếc áo Trung Hoa màu nhạt, tóc búi cao trông có vẻ lớn tuổi và thanh nhã, cao quý. Như Phong đứng dậy, Hiếu Đan khẽ giới thiệu:

- Thưa mẹ, anh Phong và đây là mẹ em.

- Dạ thưa bác.

Bà ngắm nghía Như Phong. Cái dáng dong dỏng cao, đôi mày đậm, mắt sáng và sâu sắc, mũi lớn miệng hơi rộng trông thật khá. Mới gặp mặt, bà mẩn ngay cái thằng nghĩa tế tương lai ấy. Ngồi xuống ghế, bà mỉm cười hỏi:

- Quê cậu ở đâu?

- Dạ, thưa Vân Nam.

- Vân Nam ở miền nào?

- Dạ, Côn Minh.

Bà hơi xúc động:

- Cậu ở đó được bao lâu?

- Thưa bác, khi lên mười, cháu rời Côn Minh đến Thượng Hải, rồi theo đường đến Đài Loan.

Minh Viễn xen vào:

- Vậy, cậu đã từng sống nhiều nơi rồi?

- Dạ, trước khi thắng Nhật, cháu ở Côn Minh. Đến khi Nhật bại trận, dưỡng cháu vì kế sinh nhai nên đến Thượng Hải, cháu cũng theo đến từ đó. Tuy dưỡng cháu làm nghề thương mại nhưng tính tình rất phóng khoáng, ông thường dắt cháu đi chơi Hồ Tây ở Hàng Châu.

Bà hỏi:

- Cậu còn nhớ gì về Hàng Châu không? Chúng tôi cũng đã sống ở đó một thời gian.

- Dạ, cháu còn nhớ rõ những con đường quanh co của Tam Đàm ánh Nguyệt. Những bờ đê với rặng liễu xanh xanh ở Tô Đệ Tiếng chuông sáng, trống chiều ngân vang ở chùa Linh Ẩn. Những chiếc thuyền nhỏ nhấp nhô, san sát mặt hồ. Cháu còn nhớ hồi ấy hàng đêm cháu thường ra xem ánh điện mập mờ của các dãy nhà xây trên lưng chừng đồi. Và nhất là tiếng chuông chùa ngân vang cùng tiếng tụng kinh đều đều đã làm cho tâm hồn cháu lắng dịu như được ru ngủ.

- Lúc đó mà cậu đã hiểu nhiều như thế sao?

- Thưa bác, cháu là đứa trẻ hiểu đời thật sớm.

Câu chuyện bắt đầu đã tạo được bầu không khí tốt, chỉ quanh Tây Hồ đã lắm chuyện nói không hết rồi. Hiểu Đan và Hiểu Bạch sinh trưởng ở Đài Loan nên không biết gì để nói. Khoảng sáu giờ Hiểu Đan giúp mẹ dọn bàn ăn.

Bữa ăn không có rượu vì Phương Trúc quan niệm đãi tiệc bọn trẻ không nên có rượu. Bầu không khí quanh bàn ăn vui vẻ một cách khác thường. Càng nhìn Như Phong, Phương Trúc càng thương chàng nhiều hơn. Sự thương mến ấy đã lấp tất cả những lỗi lầm nhỏ nhặt của chàng. Hiểu Đan thấy mọi người đều vui, lòng nàng như mở hội. Hiểu Bạch thì cứ nháy mắt chọc chị khiến nàng phải nén cười và nhìn nơi khác. Cơm xong, Hiểu Đan cùng mẹ dọn chén xuống bếp, Phương Trúc nở nụ cười cởi mở với nàng. Nàng định hỏi mẹ điều gì nhưng thấy mẹ đang vui nên không hỏi. Bà kéo con đến cạnh cười nói:

- Sao con không cho mẹ biết sớm? Con tưởng mẹ lạc hậu không muốn cho con mình có người yêu sao? Chồng tương lai của con khá lắm, thật ngoài

sức tưởng tượng của mẹ, con cố gắng xây dựng hạnh phúc tương lai của mình. Nói thật, mẹ thích nó lắm.

Nàng sung sướng đỏ mặt, trở ra phòng khách. Phương Trúc ở lại trong bếp rửa chén, cười thỏa mãn. Bà cảm thấy mình hơi nông cạn vì không biết con mình đang yêu hay bị sa vào cạm bẫy tình yêu. Tuy nhiên, nhìn nét mặt vui tươi đầy vẻ chân thật của chàng thanh niên ấy bà cảm thấy yên tâm phần nào.

Rửa xong chén, bà trở ra phòng khách, thấy Như Phong và Minh Viễn đang bàn chuyện văn chương. Bà lấy làm ngạc nhiên vì chồng bà rất kém ăn nói, nhưng hôm nay lại nói chuyện hoạt bát như thế. Họ so sánh văn chương cổ điển Trung Hoa và văn chương hiện đại Tây phương. Minh Viễn đề cao văn chương cổ điển, ngược lại Như Phong cho rằng văn chương hiện đại Tây phương có cái hay mà văn chương Trung Hoa không thể nào sánh được. Sau một hồi bàn cãi, cả hai đều đồng ý mỗi nền văn chương nào cũng có cái hay riêng biệt của nó. Chờ đến khi hai người chấm dứt việc tranh luận, Phương Trúc cười hỏi Như Phong:

- Cậu học văn chương sao lại đi hoạt động thương mại?

- Thưa bác, thật ra cháu không muốn nghề này nhưng chỉ vì dưỡng cháu mà thôi, hầu hết cổ phần trong công ty đều là của dưỡng cháu. Ông lại không muốn đứng ra coi sóc công việc nên nhờ cháu giúp sức sau khi tốt nghiệp đại học. Lúc đầu cháu cứ tưởng chỉ giúp dưỡng trong thời gian ngắn sẽ thôi, nào ngờ dẫn thân vào thì không ra được nữa. Bây giờ dưỡng cháu nhất quyết không cho cháu nghỉ việc, tuy nhiên cháu vẫn nuôi hy vọng một ngày nào đó nếu có dịp, cháu sẽ làm nghề dạy học hay viết báo.

- Cậu ở chung với dưỡng?

- Dạ.

- Dì cậu cũng ở chung một nhà?

- Dạ không. Dì dưỡng cháu xa nhau lâu rồi

Phương Trúc hơi ngạc nhiên:

- Thế sau cậu còn đi theo dưỡng?

- Thưa bác, việc này phức tạp lắm. Dưỡng cháu là họ Hà, con nhà quý tộc ở Côn Minh. Mẹ cháu họ Vương, cũng con dòng cháu dõi. Cha và dưỡng

cháu lại là đôi bạn thân nhau. Theo sự hiểu biết của cháu thì trước kia, dưỡng cháu có theo học tại một đại học ở Trùng Khánh. Cuộc hôn nhân giữa dì và dưỡng cháu là sự miễn cưỡng. Thế rồi, dưỡng cháu đi yêu một người con gái khác, dì cháu buồn bỏ nhà ra đi, việc này không ảnh hưởng gì đến tình thân giữa cha và dưỡng cháu nên khi cháu định đi Thượng Hải để học thì cha mẹ cháu vẫn yên tâm gửi cho dưỡng. Cháu xa gia đình kể từ đó.

Phương Trúc nhìn Như Phong:

- Cậu có biết trường đại học nào ở Trùng Khánh mà dưỡng cậu đã học không?

- Dạ thưa bác, đại học Trung Ương, phân khoa văn học

- Phân khoa văn học?

- Dạ.

Mặt bà bỗng biến sắc:

- Dưỡng cậu là họ Hà?

- Dạ.

- Hà gì nhỉ?

Như Phong định trả lời thì Phương Trúc lại đứng dậy:

- Ồ, nói chuyện con cà con kê không! Nước của cậu nguội rồi, để tôi đi thay ly khác cho nhé.

Bà đến trước mặt Như Phong lấy tách trà mà tay run run, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hiếu Đan giật mình đứng dậy hỏi:

- Mẹ có mệt lắm không?

- Không, mẹ không sao cả.

Bà bưng ly trà vừa quay lại thì bắt gặp ngay cái nhìn hằn học của chồng khiến bà nổi da gà. Minh Viễn lại lên tiếng, tiếng nói đầy giá buốt như thoát thai từ miền băng cực:

- Như Phong, cậu chưa nói tên dưỡng cậu là gì cơ mà?

Lời cảnh cáo của Minh Viễn khiến chàng quên mất sự dạn dò của dưỡng nên đáp mau:

- Dạ, Hà Mộc Thiên.

Phương Trúc lão đảo không còn đứng vững, như đã bị một cái tát trời giáng

nào đó. Nước trà trong ly đổ ra, mọi vật chung quanh quay cuồng. Vẫn giọng lạnh lùng của Minh Viễn:

- Không thấy mẹ con bị mệt sao Đan? Con hãy đưa mẹ con vào phòng cho bà nghỉ đi

Phương Trúc để mặc cho con đi vào căn phòng nhỏ đầy ắp đồ đạc, ngồi xuống mép giường, đầu bà nóng như lửa đốt, muốn vỡ tung thành muôn mảnh, Hiếu Đan lo lắng hỏi mẹ:

- Mẹ có sao không? Chắc mẹ bị ngộp vì suốt ngày nay đứng bên lò lửa.

Bà gắng gượng đáp:

- Có lẽ vậy. Con hãy để mẹ nằm nghỉ một lát, ra tiễn Như Phong về đi.

Nàng hoảng hốt lẫn sợ hãi:

- Dạ.

Nàng bước ra ngoài, Như Phong đang đứng ngơ ngác giữa phòng. Trước sự việc đột biến ấy, lời dặn dò của Mộc Thiên như một con trốt đang xoáy lên trong đầu chàng. Như thế, chắc chắn có điều gì bí mật mà người trong cuộc phải là dượng. Hiếu Đan sợ sệt nói với chàng:

- Mẹ em đang mệt, thôi về đi nha anh, đừng trách em nghe.

Như Phong gật đầu. Chàng định tìm Minh Viễn để chào nhưng ông đã bỏ đi tự bao giờ, chỉ còn lại Hiếu Bạch ngồi trợn mắt nhìn chàng. Chàng bước xuống khỏi thềm, vừa mang giày vừa hỏi Hiếu Đan:

- Sao vậy em? Anh đã nói gì nên lỗi?

Nàng buồn rầu lắc đầu:

- Em cũng chẳng hiểu gì hết.

- Em cố gắng tìm hiểu lý do, tối nay gọi điện thoại cho anh biết nhé.

- Em...

Mới vừa nói em thì đã bị tiếng gọi giật ngược của Minh Viễn từ nhà trong:

- Hiếu Đan vào đây!

Nàng hoảng hốt nhìn Như Phong rồi vội quay vào trong, chàng đưa tay kéo lại dặn thêm:

- Em nhớ tìm cho được lý do, theo anh chuyện này không phải đơn giản đâu.

Minh Viễn phẫn nộ quát:

- Hiếu Đan, con có nghe không?

Nàng gạt tay Như Phong vọt chạy vào trong, bỏ chàng một mình đứng sững trước cửa. Một lúc lâu, chàng mới ý thức lại mọi việc liền lấy xe vọt nhanh về nhà. Việc đầu tiên của chàng là phải tìm cho kỳ được Mộc Thiên để hỏi nguyên nhân.

Phương Trúc nghe Như Phong đã về, bà úp mặt vào lòng bàn tay tức tưởi:

- Sao lại có chuyện lạ như vậy? Trời bày chi cảnh này.

Nghe tiếng chân người bước vào, bà lấy tay che mặt, thấy đôi dép Minh Viễn nên bà ngẩng mặt lên thì bắt gặp ánh mắt giận dữ của chồng, bà khẽ gọi:

- Anh!

Bà gục mặt vào lòng bàn tay nức nở khóc:

- Anh tha thứ cho em. Em không biết như vậy và cũng không hề mong muốn như vậy.

Hiếu Đan chạy vào quỳ trước mặt mẹ, sợ hãi hỏi dồn:

- Mẹ, sao vậy mẹ? Mẹ! Mẹ!

Phương Trúc nắm tay Hiếu Đan, nhìn thẳng vào mặt nàng, nước mắt ràn rụa, nói nhanh:

- Đan con! Nếu con thật thương mẹ thì từ giờ phút này con phải đoạn giao với Như Phong, nghe con, hãy thề với mẹ đi con.

Nàng như bị tạt một thau nước lạnh vào mặt nên toàn thân run rẩy:

- Tại sao vậy mẹ? Tại sao?

Bà nắm tay nàng chặt hơn và lớn tiếng:

- Con thề đi, con thề với mẹ ngay bây giờ.

Mặt nàng cắt không còn tí máu. ánh mắt đầy kinh hãi và van lơn:

- Thế sao mẹ khen anh ấy và thích anh ấy cơ mà?

Bà lay mạnh nàng:

- Con thề đi! Mẹ cấm con gặp nó.

Nàng khóc òa lên:

- Nhưng, con không biết tại sao? Tại sao vậy mẹ?

Tại sao? Tại sao? Tại sao? Và tại sao? Biết bao chữ tại sao như nước lũ, như sóng lớn đang đập vào tâm trí bà. Bà nhắm mắt lại, nhưng không tài

nào xưa đuổi được hàng vạn âm thanh tại sao vang vọng trong lòng.

QUỲNH ĐÀO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 18

Không gian: Trùng Khánh

Thời gian: Năm Dân Quốc thứ 32 (1943)

Liều kia gục mặt âu sầu

Lục bình hoa nọ rầu rầu trôi sông

Cơn gió thoảng, cuốn mây hồng

Hợp rồi tan ấy, còn không mấy ngờ!

Bóng tối len lỏi vào căn phòng lặng lẽ.

Minh Viễn ngồi trên giường tựa lưng vào cửa sổ, chăm chú khâu chiếc vớ bị thủng nhiều lỗ. Vương Hiếu Thành cặm cụi sửa cái harmonica cũ rích của chàng. Đồ đạc bày ngổn ngang trên bàn. Ráp mãi mà không được Hiếu Thành lăm bắm chửi thề.

Chiều càng đi bóng tối càng ngập cả căn phòng. Một tiếng bộp vang lên rồi tiếng chửi thề của Hiếu Thành:

- Quỷ sứ này!

Minh Viễn giật mình, kim chích vào đầu ngón tay, chàng ngẩng lên bất mãn hỏi:

- Mà làm gì vậy?

Hiếu Thành vẫn gặm đầu:

- Đánh muỗi chứ làm gì.

Một tiếng bộp khác tiếp theo, rồi tiếng thề thốt của Hiếu Thành:

- Một ngày nào đó, tao sẽ giết sạch mấy con muỗi này, nếu không, không thèm mang cái họ Vương này nữa.

Minh Viễn thắt lại mỗi chỉ rồi cắt. Chàng đưa chiếc vớ lên trước cửa sổ ngắm nghía rồi nói:

- Vậy, mày nên đổi họ ngay bây giờ là vừa.

Chàng lột chiếc vớ vừa vá xong ra, lấy chiếc khác xỏ tay vào rồi đếm:

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám. Tám cái lỗ, tao đoán chắc mấy con

chuột đã làm tổ trong tú tao.

Hiếu Thành gọi:

- Viễn, thắp đèn lên coi mây.

- Đâu còn dầu mà thắp.

Minh Viễn bắt đầu xỏ kim. Xỏ qua, xỏ lại, không được, chàng ngồi thẳng dậy ưỡn ngực nói:

- Vẽ mười bức tranh cũng không khổ bằng vá một chiếc vớ.

- Cái đó mà cũng gọi là vớ nữa. Lưới cá thì có chứ vớ gì. Mây chớ tao không thèm ngồi vá cho đui mắt như vậy.

Minh Viễn nhún vai:

- Mây có tiếp tế, tao có gì đâu.

Bỗng có tiếng hỏi ở cửa:

- Tiếp tế của ai vậy?

Rồi một bóng người bước vào, dáng thấp nhỏ con, mắt lớn, mặt có vẻ liếng thoảng, hần nói:

- Thành, mà có tiếp tế hả, sướng quá vậy.

- Sướng cái gì, chủ nhật rồi mà còn bị giam đầu trong ký túc xá?

Anh chàng mới bước vào lên tiếng tiếp:

- Còn mấy người kia đâu?

Minh Viễn đáp:

- Chúng đi bách phố và vào quán hết rồi.

Cuối cùng Minh Viễn xỏ chỉ được vào kim. Chàng thở ra thật dài:

- A Di Đà Phật!

Tiếng đà phật vừa dứt thì chàng nhỏ con khi nãy đến giựt phắt chiếc vớ và kim chỉ, một mặt la to:

- Vá làm cái gì đó mà, đi coi kịch đi.

Xỏ được sợi chỉ suýt phải mang kính cận, thế mà cái thẳng ấy lại phá hỏng nên chàng tức tối quát:

- Cái thẳng La này, tao đập cho mà biết tay. Tao đi lấy vớ mà mang cho mà coi.

Thằng La cười ha hả:

- Vớ tao vớt hết rồi. Mày thấy bắt đầu tuần trước tao đâu có mang vớ?

Hiếu Thành hỏi:

- Kịch gì?

- Vở Khuê Oán do Giang Thôn và Thư Tú Văn đóng, thế mới đáng coi chứ.

Hiếu Thành chán nản:

- Đáng cái gì? Không có một xu dính túi mà đáng?

Thằng La làm ra vẻ:

- Tụi mày coi, tao hóa phép.

Nói xong hăn thọc tay vào túi áo, mò mẫm một lúc, rút ra hai cái vé.

- Cái gì đây tụi bây?

Hiếu Thành chau mày:

- Mày kiếm đâu ra vậy?

Mộc Thiên cầm vé lên xem, đoạn đặt lên bàn thất vọng:

- Tao biết mà, mày chỉ đóng kịch thôi. Thành, mày xem đây, vé tuần trước mà nó đem như bọn mình đó. Mau trả vợ tao mày, tao chỉ còn mỗi một đôi đó nhé.

La cầm vé lên, giọng lạc quan:

- Tụi mày ngu xuẩn quá. Người ta vào, mình cũng chen vào. Tháng soát vé rạp Quốc Thái tao quen lắm, không sợ bị bại lộ đâu. Người ta nói tuồng Khuê Oán hay lắm, không đũa nào đi thì tao đi một mình.

Nói dứt lời, La bỏ đi ngay. Hiếu Thành gọi lại:

- Khoan, chờ tao tí.

Thành quay sang Minh Viễn:

- Còn mày sao? Đi không?

- Hai vé làm sao đi ba được?

La giục:

- Thì cứ đi rồi biết, không sao đâu.

Viễn hoài nghi:

- Có tiền đi xe không?

La cười:

- Mình là đàn ông, trời sinh ra cặp giò làm gì?

Mộc Thiên tiếp:

- Từ đây đến Quốc Thái đi bộ mất ít nhất hai giờ, nếu vào không được mà

trở về thì thật là phí công.

La vớt chiếc vớ của Viễn lên giường:

- Một việc nhỏ mà cũng tính đi suy lại như mây thì thà rằng chết đi còn hơn. Tụi mây có muốn đi hay không nói mau lên?

Hiếu Thành đáp:

- Đi chớ. Ở hoài trong ký túc xá chán. Nếu không xem được, bọn mình xem như là đi một vòng dạo phố, có gì đâu, đi mây Viễn.

Minh Viễn nhìn hai người. Chàng nghĩ rằng nếu có ở nhà cũng chỉ làm mồi cho muỗi, chi bằng thiếu số phục tùng đa số. Viễn liền đi thay đồ. Ba người đi ra bằng ngõ sau của trường Cao Đẳng Mỹ Thuật. Từ trường đến Trùng Khánh có hai lối, một đến Bàn Khê, cầu Hóa Long sẽ đến Trùng Khánh. Đường khác đi đến chùa Tướng Quốc, qua đò trên sông Ngư Giác, rồi vượt khỏi chùa Thượng Thạch, cửa Lương Lộ, ải Quan âm, đường Dân Sinh là đến thành phố. Nếu đi theo lộ trình một thì hơi xa nên đa số sinh viên nghèo đi theo lộ trình hai.

Ba người bắt đầu lên đường. La trông tươi hẳn lên vì nó là thằng thích xem kịch nhất. Bao nhiêu vở kịch trình diễn tại Trùng Khánh nó không bỏ qua một vở nào. Mười lần La vô xem là chín lần vô lậu. Bàn về nghệ sĩ nó thuộc lầu lầu. Người nào đẹp, người nào giỏi, người nào hát hay, nó nói huyền thuyên không hết. Trong số ba người, Minh Viễn là người trầm lặng ít nói nhất, Hiếu Thành cũng không mấy hoạt bát nên dọc đường chỉ có La oang oang cái miệng.

Đi đến đường Dân Sinh, rẽ sang Phu Tử Miếu để đến rạp Quốc Thái. Trong khi đang đi La bỗng thúc cùi chỏ vào hông Hiếu Thành nói:

- Mây có thấy con bé tóc thắt bím đi đằng trước kia không?

Thành nhìn trước hỏi:

- Ai vậy?

- Hoa khôi Sa Bình Bá đó mây. Cha nàng là một nhà thơ nổi tiếng nhưng đã chết cách đây mấy năm rồi.

Hiếu Thành hỏi:

- Mây rành quá nhỉ Nhà nàng bây giờ làm nghề gì?

- Chẳng làm khi gì cả. Gia tài có mấy mẫu ruộng sống qua ngày thôi. Năm

này nàng ta thi tú tài, nghe nói sinh viên đại học Trung Ương theo nàng như đĩa đỏi. Nàng cũng khá dễ dãi, thường giao thiệp với sinh viên. Tao đã gặp nàng hai lần rồi, nếu tụi mày muốn tao giới thiệu cho.

Minh Viễn cảm:

- Thôi quen biết làm gì?

La nhìn Minh Viễn gắt:

- Mày là thằng sợ gái. Mày không muốn thì tao giới thiệu cho Hiếu Thành chứ có gì đâu?

Nói dứt lời La kéo Thành đi nhanh về phía trước và gọi:

- Phương Trúc, đi đâu vậy?

Người con gái dừng lại cười tự nhiên:

- Định đi xem kịch ở Quốc Thái, đi trễ thế này có lẽ hết vé rồi.

Thằng La ba hoa:

- Chúng tôi cũng đi xem kịch đây. Mời Trúc tháp tùng với chúng tôi cho vui, chúng tôi có mua dư một tấm vé.

- Phiền các anh lắm.

Miệng cô ta nói phiền, thật ra trong lòng lại muốn đi chung, chỉ nhìn cái nụ cười thản nhiên đượm vẻ sung sướng cũng đủ hiểu. Nàng nói thêm:

- Lý ra tôi cùng đi với mẹ nhưng vì bà bận không đi được. Mọi người đều khen hay nên tôi phải đi một mình.

- Hiếu Thành và Minh Viễn, hai sinh viên xuất sắc nhất của trường Cao Đẳng Mỹ Thuật.

Hắn nhe răng cười thích chí rồi thêm:

- Chúng siêng học lắm, không lười như tôi đâu.

Phương Trúc cười duyên với hai người. ánh mắt mơ màng mang đầy sắc thái đa tình. Minh Viễn ít khi tiếp xúc với con gái, nên khi gặp thì mặt đỏ bừng lên. Bởi vậy, đối diện với người con gái đẹp này, chàng ta càng luống cuống hơn, không nói được lời nào. Hiếu Thành lên tiếng:

- Thôi chúng ta đi.

Bốn người đi thành hàng ngang. La bắt đầu tán tỉnh về vở Khuê Oán. Hắn chưa xem bao giờ nhưng nói thao thao bất tuyệt như đã xem đâu hàng chục lần không bằng. Nào đào chánh hay làm sao, kếp chánh điêu luyện thế nào,

hắn còn diễn tả ngay phản ứng của khán giả:

- Vỡ kịch đang đến hồi gay cấn, dưới sân khấu im như tờ, mọi người đều ứa nước mắt. Thật cảnh và người xem ăn khớp làm sao...

Phương Trúc nghe kể hay quá nhin không được hỏi:

- Anh đã xem mấy lần rồi?

Hắn giật mình:

- Chưa xem lần nào.

Nàng ngạc nhiên:

- Vậy sao anh biết rõ thế?

Hắn đáp gọn:

- Quảng cáo trên báo thiếu gì.

Phương Trúc cười, Minh Viễn và Hiếu Thành cũng cười theo. Minh Viễn lén kéo tay Hiếu Thành nói nhỏ:

- Bọn mình chưa chắc đã vào được, thế mà hắn còn kéo thêm cô gái này nữa thì tính làm sao đây?

Hiếu Thành đáp:

- Tao làm sao biết.

Đến rạp Quốc Thái người xem chật ních, chen chúc nhau, đa số là sinh viên và học sinh. Vào cửa La để Phương Trúc đi trước nhất, tiếp đó là Minh Viễn và Hiếu Thành, hắn đi sau cùng. Phương Trúc và Minh Viễn đi vào tự nhiên, đến lượt Thành và La thì hắn liền nhét vội hai vé giả vào tay người soát vé rồi đẩy Thành để thừa cơ hội chui vào được. Nào ngờ Thành chậm chân, người soát vé thấy họ lại liền kêu lên:

- Bốn người này đều không có vé.

Phương Trúc nhìn Minh Viễn rồi nhìn La, hắn đứng ngượng người. Bọn họ đứng chần lối, những người sau vào không được nên la ó ồm tỏi. Phương Trúc đã hiểu việc xảy ra. Nàng mở ví định lấy tiền trả thì bỗng một bàn tay chen vào chìa trước mặt người soát vé bốn tấm vé đặc biệt và lên tiếng, tiếng nói của người thanh niên trầm trầm.

- Vé của bốn người này sao lại không?

Người soát vé ngơ ngác, xé xong vé, ông phàn nàn:

- Có vé lại không chịu đưa đũa vừa thôi chứ.

Bốn người đi vào, quay lại nhìn người đã giúp. Đó là gã thanh niên cao hơi gầy, mặc bộ đồ xám. Cặp mắt sâu và đen nổi bật dưới lớp da trắng trông có vẻ một nhà hiền triết. Hắn ta nhìn bốn người mỉm cười một cách thành thật. Phía sau chàng ta là một bọn trai gái đồng lứa, không biết họ là sinh viên trường nào. Bọn La lấy của họ bốn cái vé vô cơ nên đang áy náy nhìn họ, liền khi đó, trong đám người của chàng trai mạnh thường quân ấy có một anh mập, tay cầm quạt, mồ hôi nhễ nhại bước ra, nắm tay La cười nói:

- Cũng là mây, lại tái diễn cái trò cũ, còn dám dẫn gái đi nữa chứ.

Nói dứt lời hắn quay sang Phương Trúc:

- Cô còn nhớ tôi không?

Nàng gật đầu mỉm cười:

- Dạ, xin lỗi anh là Ngô?

La gặp được tên mập, hắn vội vã hơn:

- Gì mà gọi “Anh Ngô” hãy gọi nói là Ngô mập. Nếu không, cô có gọi nó, nó cũng chẳng biết là gọi ai nữa.

Ngô mập hớn hử cười, một mặt kéo anh chàng gầy khi này đến trước mặt mọi người giới thiệu:

- Nãy giờ, toàn là người quen hết cả. Đây là Hà Mộc Thiên, người mời xem kịch hôm nay, cũng là người sang nhất của phân khoa chúng tôi. Hôm nay nhà ảnh mới gởi tiền cho nên bọn tôi hè nhau bắt dẫn đi xem kịch. May là có mấy đứa vắng mặt kéo không bọn này chỉ còn cách đứng ngoài xem hình quảng cáo mà thôi.

Mộc Thiên vẫn mỉm cười nhìn bọn Minh Viễn. Ngô mập lại kéo thêm ba người đến giới thiệu tiếp.

- Đây là “tam bảo” của phân khoa chúng tôi. Quý vị khỏi cần gọi tên gì, cứ gọi Nhất Bảo, Nhị Bảo, Tam Bảo thì được rồi. à, còn Đặc Bảo đâu, Đặc Bảo ơi, Đặc Bảo.

Một trong tam bảo đánh Ngô mập một cái thật mạnh:

- Nơi đám đông mà mày cứ oang oang cái miệng như thế?

Ngô mập nhìn quanh quất không tìm ra Đặc Bảo. Hắn liền kéo hai cô đứng cạnh Mộc Thiên đến giới thiệu với bọn La, một cô thì ồm như lòng tong, da ngăm đen, ngực lép xẹp, mặc bộ đồ không mấy đặc giá. Ngô mập cho biết

nàng là Hứa Hạc Linh. Cô còn lại có thân hình tròn trịa, nẩy nở. Mặt tròn nhỏ, cặp mắt lớn thau láu. Hai đồng tiền khi ẩn khi hiện trên nước da mịn màng trông thật dễ yêu. Ngô mập nhe răng cười:

- Đây là Tiểu Yến, hoa khôi của ban viết văn, chúng tôi thường gọi cô là Tiểu Phi Yến. Gọi thế nhưng rất sợ, vì sợ Yến sẽ chộp cánh bay mất.

Mọi người đều bật cười, Tiểu Phi Yến cũng cười theo. Nàng trợn mắt nói:

- Anh mà không giữ lấy đức, coi chừng miệng anh sẽ mọc mụn có ngày.

Ngô mập không đáp lời nàng lại kêu La:

- La, bây giờ tới phiên mày giới thiệu đi chớ.

La giới thiệu bạn mình cho bên Ngô mập biết, xong họ đi vào rạp tìm chỗ ngồi. Mộc Thiên sang thật mua toàn ghế thượng hạng. Ngồi xong Minh Viễn kéo tay áo Hiếu Thành nói nhỏ:

- Kỳ quá để bọn trung ương mời mình.

Hiếu Thành thản nhiên:

- Thì lần sau mình mời lại bọn chúng có gì đâu.

Bên trái Phương Trúc là thằng La, bên phải là Mộc Thiên. Nàng lặng thinh không nói. Nàng biết rõ sự hiềm khích giữa sinh viên đại học Trung Ương và sinh viên Cao Đẳng Mỹ Thuật. Bọn Trung ương cho rằng mình là sinh viên chính thức nên khinh rẻ bọn Mỹ Thuật. Bọn Mỹ Thuật vừa nghèo lại vừa ngông. Thế mà hôm nay, hai bọn chơi thân nhau thật là chuyện không thể lường được. Như thế, sự hòa hợp này đều do Mộc Thiên mà ra. Nghĩ đến đây, nàng liền quay sang Mộc Thiên. Bóng chàng nhìn ngang, cái mũi cao, cặp mắt thâm sâu, môi mỏng nhưng trông có vẻ cương nghị, Ngô mập lại ồn ào trong đám đông, rồi một bao hạt dưa từ góc bên kia chuyền lại. Mộc Thiên hốt một nắm rồi đưa Phương Trúc, nàng hốt xong đưa qua thằng La, La thả lại cho Minh Viễn nói lớn:

- Con gái mới ăn hạt dưa. Ai có “Ngũ hương đậu hũ can” cho tôi xin một tí. Cả bọn sinh viên Trung ương cười rồ lên. Thì ra, Hứa Hạc Linh nước da đen lại thêm cái ngực bằng phẳng nên bọn con trai đã gán cho nàng cái tên đau khổ “Ngũ hương đậu hũ can”. Thằng La chẳng hiểu trời trăng gì, thấy mọi người cười cứ ngỡ là chúng chế hấn không có tiền mua đậu hũ can nên ngượng cổ cãi:

- Có gì đâu phải cười? Bọn sinh viên Mỹ Thuật chúng tôi, nam thì nghèo, nữ lại xấu, việc này quá hiển nhiên ai không biết mà phải cười. Mà nghèo cũng chẳng có tội tình gì cơ mà. Tôi mà có tiền, ngũ hương đậu hũ can có mấy lăm xu đâu, sẽ mua đủ cho mọi người.

Cả bọn đã hết cười, nghe La nói thế lại ôm bụng cười hơn. Hạc Linh tức xanh mặt nhưng không dám nói gì chỉ biết lấy mắt kính xuống lau rồi đeo lên, rồi lại lấy xuống lau, rồi đeo lên, cứ thế. Tiểu Yến tức dùm cho bọn nên hứ một tiếng rồi nói lớn:

- Trò chơi gì vậy? Hôm nay đi gặp ngày không tốt.

Thằng La tưởng Tiểu Yến mắng nó nên ngưỡn cổ:

- Tôi đâu phải nói cô.

ý của La là muốn nói đến những sinh viên Mỹ thuật xấu, thế thì Tiểu Yến đâu phải xấu mà lại lên tiếng. Nào ngờ, hắn vừa dứt lời thì bọn sinh viên Trung Ương cười ngặt nghẽo, có đứa cười đến nỗi chảy nước mắt, Tiểu Yến đỏ mặt:

- Đúng là ngày xấu nên mới gặp người không biết phép lịch sự tí nào.

La chau mày, ngơ ngác quay sang Minh Viễn hỏi:

- Sao lạ vậy? Ai là người không biết phép lịch sự hở mày?

Mọi người càng cười hăng thêm. Minh Viễn chẳng hiểu tích sự gì nhưng đoán là La đã chạm tự ái kẻ khác nên nói:

- Thì mày chứ còn ai nữa.

Thằng La đưa tay sờ đầu, quay lại thấy Mộc Thiên đang nhìn nó mỉm cười có vẻ thích thú. Nó gục gặc đầu lẩm bẫm:

- Bị chửi cũng chẳng sao, đừng để người ta mời mà không trả nợ thì được.

Mọi người lại cười lên. Ngay lúc đó, tiếng chuông reo, tấm màn đỏ từ từ kéo lên. Mọi người trở nên im bật nhìn bối cảnh trên sân khấu. Phương Trúc cắn hạt dưa, Nàng cảm thấy có ai không nhìn lên sân khấu mà lại nhìn mình. Nàng liền quay đầu lại thì bắt gặp đôi mắt suy tư mơ màng của Mộc Thiên. Tim nàng đập nhanh, mặt tự nhiên phát nóng. Nàng nhìn trở lại lên sân khấu.

Buổi trình diễn mãn, mọi người đổ xô tranh nhau ra về. Cốt truyện vẫn còn vương vấn trong lòng mọi người chưa dứt. Mộc Thiên mời bọn thằng La

cùng đáp xe về Sa Bình Bá nhưng nó từ chối vì lý do:

- Trăng thanh gió mát, cảnh nên thơ đường ấy phải đi bộ để thưởng thức mới được.

Do đó họ chia tay rẽ về hai lối, La vỗ vai Mộc Thiên:

- Hôm nay nhận tình anh, hôm nào có tiền tôi phải mời lại anh mới được. Còn Phương Trúc nhờ anh đưa nàng về hộ.

Mộc Thiên tiễn bọn thằng La đi được một quãng xa mới quay lại nhìn Phương Trúc. Nàng cũng đang nhìn chàng. Mộc Thiên vừa bắt gặp ánh mắt mơ mơ như trăng mờ đêm thu thì nàng đã vội vàng khép kín dưới làn mi. Chàng ngây ngất tựa hồ đang bị một hiện tượng siêu hình nào làm mê hoặc, tiếng Ngô mập lại vang lên:

- Còn không đi đón xe, đứng đây làm gì?

Chàng như người vừa tỉnh giấc. Cả bọn đến trạm xe.

Bọn thằng La thả bộ tha hồ hứng gió mát chân dẫm lên trăng vàng. Chúng đi về hướng ải Quan âm và cửa Lương Lộ, La nhún vai nói:

- Tao thích thằng Mộc Thiên lắm, nó biết chơi tốt với anh em.

Minh Viễn cãi:

- Tốt cái gì? Tao ghét cay đi. Nó là thằng công tử bột không hơn không kém. Người ta mua vé vào xem kịch, ngược lại nó vào để nhìn Phương Trúc.

Thằng La hỏi:

- Sao mày biết? Chắc nãy giờ mày nhìn hai đứa nó chứ đâu có xem kịch.

Minh Viễn hứ một tiếng:

- Đừng nói bậy, tao không ưa cặp mắt lại cái của nó.

La bênh vực:

- Có cặp mắt đẹp đâu phải là chuyện bậy? Tao thì thích cái con mắt vừa đen vừa sâu ấy. Nó cho người ta cảm giác...

Nó nghĩ một lát rồi nhảy cồm lên sung sướng:

- Phải rồi! Một cảm giác mơ mộng.

Minh Viễn chau mày:

- Thơ mộng, mày cái gì cũng thơ mộng. Phải dùng chữ cho đúng chứ.

Hiếu Thành chen vào:

- Thôi đừng cãi nữa. Tao ở cửa giữa thấy Phương Trúc đẹp như con đào chánh hôm nay.

Thằng La gục gặc đầu:

- Thư Tú Văn phải không? Tao cũng thấy giống ghê.

Minh Viễn không nói, trong đầu chàng hiện lên hai đôi mắt: của Phương Trúc đầy mơ và dịu còn của Mộc Thiên thì thâm sâu. Hai cặp mắt cứ tiến lại gần nhau...

Chàng lắc đầu thật mạnh, cố xua đuổi cái ý tưởng kỳ lạ ấy rồi đi thật nhanh dường như có ai thúc giục bên chàng.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 19

Xe dừng lại ở Sa Bình Bá. Phương Trúc bước xuống xe, đứng nhìn đám sinh viên học sinh cười đùa. Trời về khuya, sương đêm giăng mờ trên cánh đồng cỏ xa xạ Mùi cỏ dại đưa lại làm lòng người nhẹ nhõm. Vầng trăng lưỡi liềm treo chênh chếch nơi vòm trời hạ thấp tạo nên một nét buồn xa vắng. Phương Trúc hít một hơi dài rồi cúi đầu chào mọi người:

- Tôi xin phép về trước, thành thật cảm ơn các anh chị.

Đúng ra nàng chỉ cảm ơn mỗi một mình Mộc Thiên mà thôi. Tất cả đều trở về đại học Trung ương, chỉ mình nàng về xóm. Nàng vừa bước đi thì Mộc Thiên đến cạnh nói:

- Tôi đưa cô về?

Họ chia tay nhau, Mộc Thiên chậm rãi đi bên Phương Trúc. Con đường mập mờ ánh trăng. Tiếng ếch kêu vang từ các thửa ruộng gần đó. Gió đêm lành lạnh làm lòng nàng nhuốm lên nỗi lạnh xa vắng như cỏi mông lung của vòm trời trước mặt.

Phương Trúc cúi đầu im lặng bước. Đi được một lúc lâu Mộc Thiên vẫn âm thầm như chiếc bóng theo bên nàng, không nói lời nào. Nàng tò mò ngẩng lên nhìn. Mộc Thiên đang suy tư như tìm cách giải đáp một câu hỏi khó khăn nào, không để ý đến mọi việc chung quanh. Thấy thế, nàng cũng chẳng biết gì để nói nên tiếp tục lầm lũi bước. Họ cứ đi như thế một lúc lâu, Phương Trúc dừng lại, ngược mặt nhìn Mộc Thiên nói:

- Đến rồi!

Mộc Thiên ngơ ngác nhìn nàng:

- Đến rồi sao?

- Anh đã đưa tôi đến nhà, xin cảm ơn anh nhiều lắm.

Mộc Thiên vẫn dăm dăm nhìn nàng, đôi môi mấp máy như muốn nói gì. Nàng vẫn đứng chờ đợi nghe một điều bí mật nhất trong cuộc đời chưa từng nghe bao giờ. Chàng vẫn đứng, vẫn đứng bất động với đôi mắt sâu

đen như hai ngọn nến mờ lung linh trong đêm tối. Bỗng nhiên chàng lắc đầu thật nhẹ, hành động của sự từ chối điều gì không muốn nói hay thậm ược một việc xa xôi nào đó.

- Mong gặp lại cô.

Lòng nàng còn đang hoang mang thì Mộc Thiên đã quay đầu trở về con đường cũ. Gió đêm phất phơ vạt áo chàng với bóng ngả dài trên đường vắng trông thật cô đơn như bóng dáng của một người phiêu bạt. Nàng tựa cửa nhìn theo, nhìn một cách say mê đến nỗi quên gõ cửa. Mãi đến khi cánh cửa mở, nàng ngơ ngác nhìn bà lão búi tóc trước mặt, lơ đễnh hỏi:

- Vú đó hả, sao chưa ngủ.

Bà lão mắng yêu:

- Ngủ gì được! Cô của vú còn đi chơi với bạn trai khuya khoắc thế này mà vú ngủ thì ai ra mở cửa.

Phương Trúc chau mày trách:

- Vú, vú càng già càng nói bậy không. Vú định nói gì vậy?

- Cô tưởng là vú không thấy gì sao? Từ nãy giờ vú đứng bên trong thấy rất rõ có cậu bên ngoài. Mắt vú tuy già nhưng nhìn rõ lắm. Vú khuyên cô nên giữ gìn...

Nàng dậm chân:

- Sao vú cứ nói mãi chuyện đó?

Bà vú vừa đi vào trong vừa nói lại:

- Nếu cô không bú sữa của vú, vú đâu cần nói làm gì. Con gái đi chơi đến nửa đêm mới về, lại còn thêm một cậu con trai đưa đến tận nhà...

Phương Trúc kêu lên:

- Vú!

- Không nói thì thôi. Sau này nhà họ Cao...

- Vú!

- Từ rày về sau vú hứa sẽ không nói gì, về cô nữa.

Vú già lững thững bước vào nhà trong bà còn quay đầu lại dặn:

- Mẹ cô bảo bao giờ về, đến phòng bà. Bà muốn khuyên cô điều gì đó.

Bà không chờ Phương Trúc trả lời nói tiếp:

- Vú đã luộc cho cô hai quả trứng gà. Cô phải ăn rồi mới đi nghỉ đó nghe.

Con gái không thích mập nhưng, cũng không nên để quá ốm.

Phương Trúc nhìn theo bóng vú già khuất trong nhà mà thở ra. Chẳng lẽ đàn bà tuổi cao thì lại nói huyền thuyên vậy sao? Nàng về phòng, vút sắc tay lên giường, tìm hộp quẹt thắp đèn. Ngồi trên ghế nhìn ngọn đèn dầu leo lét, lòng nàng thấy băng khuâng.

Phương Trúc quê ở Tứ Xuyên vì cha mẹ nàng đều là người Tứ Xuyên. Tuy nhiên quê nội thuộc xứ Hà Nam, rồi từ phương bắc di cư đến. Lúc đầu gia đình nàng ở lại thành phố Trùng Khánh. Cha nàng là một nho sinh, không biết làm nghề gì ngoài việc suốt ngày ngồi ngâm thơ, ngắm hoa và nuôi chim. Quanh năm chỉ nhờ mấy mẫu ruộng của ông nội để lại.

Cái cảnh ăn không ngồi rồi dù có núi tiền cũng hết. Thế nên, nhân dịp chiến tranh bộc phát, Trùng Khánh biến thành nơi tạm cư của dân tị nạn nên nhà cửa lên giá, cha nàng đem bán nhà đi để mua một căn nhà nhỏ ở Sa Bình Bá.

Việc làm này lúc đầu người ta gọi là kẻ thất nghiệp không có tiền ăn phải bán nhà. Tuy nhiên, khi Trùng Khánh trở thành bãi oanh tạc của phi cơ mà Sa Bình Bá lại không thì việc làm của cha nàng là kẻ thức thời.

Cha nàng qua đời cách đây ba năm, trong nhà chỉ còn mẹ con nàng và vú già. Họ sống qua ngày đoạn tháng, không mấy dư dả.

Tựa lưng vào ghế, nàng say sưa nhìn ngọn đèn mà trong lòng rối loạn. Câu nói của vú già “sau này nhà họ Cao...” khiến nàng buồn hơn. Nhà họ Cao, nàng chẳng hề quan tâm đến mà còn ghét nữa. Cắn chặt môi, nàng như đang nhìn thấy đôi mắt sâu của Mộc Thiên. Thôi, nghĩ làm gì, người con trai mới gặp một lần ấy.

Vú già đẩy cửa bước vào, đặt hai trứng gà luộc trước mặt nàng. Bà cho rằng mỗi đêm phải ăn hai trứng gà luộc chưa chín mới đủ chất bổ. Bà cứ nghĩ như thế mà không biết cắt nghĩa được lý do tại sao. Riêng Phương Trúc, nàng đã sợ ăn trứng như sợ cọp. Bởi vậy, vừa thấy trứng, thì nàng nhú mày. Vú già vẫn đứng cạnh quan sát nàng nói:

- Đừng nhú mày. Ăn mau đi rồi đến gặp mẹ cô kéo bà đang chờ.

Nàng chán nản nhìn hai quả trứng:

- Để mắng tôi hay làm gì?

Vú già ngáp ngừng:

- Ô! Hôm nay... thôi ăn mau đi!

- Hôm nay làm sao?

Vú lột trứng đưa cho nàng:

- Không làm sao hết. Ăn mau đi, đâu còn nhỏ nữa mà vú phải hầu mãi.

- Hôm nay thế nào cũng có chuyện gì. Vú mà không nói, tôi nhất định không ăn.

- Cô ăn đi, tôi sẽ nói cho nghe.

Nàng nhìn vú già. Bà cầm hột gà trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị không chịu chuộng nàng như mọi lần. Cuối cùng, nàng đành cầm quả trứng và hỏi:

- Bây giờ vú có thể nói chưa? Hôm nay tôi có việc gì?

- Có việc gì đâu, chỉ có nhà họ Cao qua đây thôi

Vú già vừa nói dứt thì cổ nàng nghẹn lại. Nàng vứt quả trứng xuống bàn, ngã lưng vào ghế nhắm mắt nói:

- Không thèm ăn nữa.

Bà vú vừa dẹp vỏ trứng trên bàn, vừa nói:

- Cô thử nghĩ coi, có việc gì đâu mà phải lọ Con gái lớn rồi, đâu có thể sống mãi với mẹ được.

Nàng càng tức hơn:

- Vú đừng nói con gái lớn lên là phải lấy chồng. Bộ làm con gái chỉ bấy nhiêu đó sao, là phải nhận cái chuyện không may đó sao?

- Trời ơi, như vậy mà gọi là không may. Nếu nói vậy, có người con gái nào có thể tránh khỏi cái không may ấy đâu? Người ta họ Cao...

Nàng lắc đầu thật mạnh:

- Vú đừng nói nữa.

Vú già thở ra nhả nạt nói:

- Ồ, thôi không nói mà bà đang chờ cô đó mau lên.

- Không đi, vú đến nói tôi đã ngủ rồi

- Đâu được, mau đi đi, lớn rồi. Bà cũng không nói gì nhiều đâu, có vú đây.

Nàng chu miệng, lườm vú già và không muốn đi. Vú già nuôi Phương Trúc từ khi mới chào đời được ba ngày. Đứa con gái của bà phải nhờ người khác nuôi giúp. Bà thương Phương Trúc còn hơn con mình nên khi nàng hết bú,

bà vẫn không thể xa nàng được. Thế nên khi chồng bà đã qua đời đứa con trai tự lập, con gái có chồng, bà ở lại giúp việc trong gia đình nàng và xem nhà nàng như nhà bà. Mặc dù bà xem nàng như con nhưng đó là con chủ. Vì thế bà cũng phải kính nể. Tuy nhiên, với chùng ấy tuổi già với bao năm bế bồng nàng và cho nàng bú mớm, bà cảm thấy mình cũng có chút quyền hành nào nên nhiều lúc bà không làm theo ý muốn nàng được. Vú già đẩy vai nàng bảo:

- Thôi đi mau đi.

Phương Trúc đứng dậy dậm chân:

- Đi thì đi, bị chửi là cùng.

Nàng trẻ môi rồi đến phòng mẹ, mẹ nàng khá đẹp của thời con gái. Bà thuộc con nhà dòng dõi làm cao nên đã ở không cho đến hai mươi tám tuổi đầu mới lấy cha nàng. Tổ tiên nàng giàu, nhưng đến đời ngoại thì gia đình sa sút. Từ lúc bé Phương Trúc đã sợ mẹ hơn cha. Cha nàng nhỏ hơn những ba tuổi, nên đã chịu sự cầm cương của bà. Mẹ nàng có vẻ mặt sắc sảo và nghiêm nghị trông dễ sợ. Mỗi lời nói bà như đinh đóng cột. Tuy nàng là con một nhưng bà ít chịu chuộng lắm.

Phương Trúc bước vào phòng. Mẹ nàng đang ngồi trên giường, lưng tựa vào thành, xem tiểu thuyết với cặp kính tuổi. Trên bàn đầu giường là ngọn đèn dầu khêu lớn ngọn. Nghe tiếng chân đi vào, bà ngẩng lên, chậm rãi lấy cặp mắt kính xuống, nghiêm nghị bảo:

- Lại đây Trúc.

Nàng hơi sợ, nhưng hai hàng lông mày vẫn nhú lại, chậm rãi đến bên mẹ, bà chỉ mép giường ra lệnh:

- Ngước đầu lên nhìn mẹ.

Nàng làm theo như một cái máy. Đôi mắt bà thật sắc như con dao mới mài. Bà chăm chú nhìn nàng.

- Đêm giờ con đi đâu?

Phương Trúc sợ tái mặt không còn nói được. Bà tiếp:

- Con phải nói thật! Nói mau lên!

Nàng cúi gằm mặt xuống đáp thật nhỏ:

- Dạ, con đi coi kịch.

- Mẹ bảo con đến nhà họ Cao, sao con lại dám đi coi kịch
- Dạ mọi người đều đồn vở kịch hay, con tiếc quá. Hơn nữa, trên đường đi tình cờ gặp mấy người bạn sinh viên Mỹ Thuật, họ mời nên con tháp tùng theo họ.

- Ai đưa con về?

Nàng cúi đầu im lặng. Bà lão quát:

- Nói đi.

- Anh sinh viên trường Trung Ương.

- Con gái mà lảm bảm như vậy. Nào là sinh viên Cao Đẳng, sinh viên Trung Ương. Hứ, con nhà nề nếp mà lại lẳng lơ như thế đấy. Cha con chắc không nằm yên được dưới đất.

- Con... con... con có làm gì đâu?

Giọng bà trầm xuống:

- Không làm gì? Con còn dám nói là không làm gì. Con cứ tưởng mẹ ngồi nhà suốt ngày là không biết việc của con hay sao, không biết cái tên “hoa khôi Sa Bình Bá”? Cái tên nghe đẹp quá. Danh giá gia đình này con đã đem bán rẻ hết rồi. Con phải trả lời cho mẹ biết là con đã quen chúng trong trường hợp nào?

- Hôm đi du ngoạn ở suối nước nóng, tình cờ con gặp một bạn sinh viên Trung Ương. Chúng đến nhập bọn với chúng con. Sau này, con thường gặp chúng ngoài phố, đôi lúc chúng mời vào quán uống nước, nói chuyện. Bạn Trung Ương thích đặt hoa khôi này hoa khôi nọ lắm. Trong trường của chúng mỗi phân khoa mỗi lớp đều có hoa khôi.. Họ đặt như vậy chứ không có dụng ý gì khác đâu mẹ.

- Con có lý lắm phải không? Không có lý sao được khi con gái mà đi vào quán, coi kịch với con trai, nửa đêm mới về? con tưởng cái tên “hoa khôi” ấy hay lắm sao? Suốt ngày đi chơi với bạn con trai thì mẹ còn biết làm sao để ăn nói với nhà họ Cao được nữa.

Nàng ngẩng đầu lên:

- Nhà họ Cao nói xấu con chứ gì? Họ không bằng lòng thì thôi đừng nói gì hết.

Mẹ nàng càng tức hơn:

- Con nói chuyện dễ quá. Mẹ nói cho con biết dù con bằng lòng hay không cũng mặc. Mẹ đã nói gả là gả, không được cãi. Chúng ta là gia đình danh giá, không thể để mất thể diện được.

Mặt nàng tái hẳn đi, nàng mím môi nói:

- Nhà chúng ta cái gì cũng không còn, chỉ còn có một cái “thể diện”.

Mẹ nàng càng tức hơn:

- Con khinh nhà họ Lý phải không? Khinh hay không cũng mặc, một lần đã là con nhà họ Lý rồi thì phải tuân theo nề nếp của ông cha để lại, không được cãi. Từ rày về sau, nếu con còn đi chơi với bọn sinh viên ấy, mẹ sẽ gả sớm cho nhà họ Cao để khỏi phải bận tâm. Mẹ nói được là làm được. Con không cần thể diện như mẹ cần.

Phương Trúc nhìn mẹ, nàng thừa hiểu tính của mẹ, nói là làm chứ không bao giờ biết đe dọa. Cao Đệ, cái thằng con trai khờ đặc, mỗi lần gặp ai chỉ biết nhe răng cười ngây ngô, điên điên khùng khùng. Nói thì lí nhí trong miệng. Lấy một thằng chồng như vậy chẳng khác nào hy sinh cả cuộc đời mình. Nàng bắt đầu ứa nước mắt, rồi chảy dài xuống má, nhỏ xuống áo. Thấy con không muốn khóc mà nước mắt lại chảy, bà cũng động lòng nên thở ra và dịu giọng:

- Trúc con! Mẹ biết con gái mẹ lúc nào cũng ngoan nên mới nói như vậy.

Nàng làm thinh lắc đầu, nước mắt mỗi lúc chảy một nhiều. Nàng nghẹn ngào nói:

- Không, nếu mẹ biết con ngoan thì không bao giờ ép con phải lấy Cao Đệ, con không ưa hẳn thì không làm sao sống chung với hẳn được.

- Nhưng, tại vì trước kia con thích.

- Lúc đó, con mới mười lăm tuổi. Cha mẹ ép con phải nghe theo chứ đã biết gì đâu.

- Dù sao, việc đã rồi, con không còn cách nào để từ chối được nữa. Thằng Đệ, nó thật lòng thương con. Nó là thằng con trai hiền lành không biết rượu chè hút sách, trai gái thì sao con không bằng lòng? Thôi con đi ngủ đi, mẹ nói cũng đã nhiều rồi. Tóm lại, mẹ mong con phải giữ gìn danh giá cho dòng họ và cũng phải giữ lấy thân. Con gái chỉ cần một bước lầm lẫn thì hư cả cuộc đời. Con ngủ đi, có gì mà phải khóc lóc như vậy.

Nàng uể oải đứng dậy, quay mặt ra cửa, lấy khăn lau nước mắt, nói lại với mẹ:

- Sống để làm gì, để làm một tên tội phạm giam mình trong nhà sao? Ngay cả việc giao thiệp với bạn bè cũng bị cấm. Mẹ có thể thở được dùm con thì thở đi, tốt hơn là con phải thở.

Mẹ nàng nhú mày:

- Phương Trúc, con nói cái gì vậy?

Nàng quay đầu lại lí nhí trong miệng:

- Mẹ là mẹ của con nhưng mẹ nào hiểu được con. Trong lòng con nhiều mộng tưởng, Cao Đệ có hiểu được không? Mẹ có biết nơi bọn sinh viên kia có gì? Chúng có nhiều lắm, có nhựa sống, có tình yêu, có lý tưởng, có niềm vui, có có nhiều lắm, có những gì mà gia đình mình không có. Và, mẹ có biết con cần gì không? Con không cần những lời lẽ cũ kỹ trong các sách nho mà hằng ngày mẹ đem ra nói mãi, không phải là thể diện mà là sung sướng trong sự vui đùa. Và, và một thứ nữa là... là tình yêu. Con đang đợi nó đến. Con còn trẻ, cần phải được hưởng thụ những gì của tuổi trẻ. Mẹ không thể giết con và mẹ cũng không muốn giết con.

Bà giận đỏ mặt:

- Phương Trúc, con nói cái gì vậy?

Nàng mỉm cười:

- Con à, con đang tụng kinh.

Bà trợn mắt:

- Tụng kinh! Tụng kinh gì?

Nàng quay mặt đi ra cửa, buông thõng một câu:

- Kinh “chà dà”!

Bà lão tức xanh mặt, vút quyển sách lên giường, nhìn theo nàng lẩm bẩm:

- Con gái càng lớn càng hư thân, phải gả nó sớm kéo xảy ra chuyện gì thì mệt.

Nói được một hơi, Phương Trúc cảm thấy nhẹ hẫng trong người. Về đến phòng, nàng vặn ngọn đèn thật to, ngồi vào bàn hai tay chống cằm suy nghĩ. Sự sống này thuộc về ai? Chẳng lẽ cứ nhắm mắt chấp nhận theo mọi sự sắp đặt của người khác? Sự sống của mình hay của họ?

Vú già bỗng đẩy cửa chậm rãi bước vào:

- Này cô, còn một quả trứng ăn xong rồi ngủ.

Nàng quay mặt lại, liếc trộm vú già một cái. Bà đưa quả trứng đến trước mặt nàng. Nàng nhìn nó vài giây, rồi ngược mặt lên bình thản nói:

- Ném nó đi!

- Cô nói sao khó nghe quá.

Nàng cương quyết:

- Tôi đã nói ném nó đi, không ăn là không ăn. Từ nay vú đừng luộc trứng cho tôi nữa, tôi không ăn đâu.

- Không ăn, đói bụng ngủ sao được.

Nàng đứng dậy đẩy vú già ra cửa:

- Sống chết gì mặc tôi

Vú già bị đẩy ra khỏi cửa, đứng sững nhìn quả trứng trên tay rồi nhìn cánh cửa đã khép. Bà lắc đầu thắc mắc:

- Tại sao vậy? Quả trứng và sống chết có dính líu gì nhau đâu?

Bà thở dài nảo ruột rồi lững thững đi ra phía sau nhà.

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 20

Thằng La nằm trên giường, chần gác tréo lên thành, mắt trôn trôn nhìn trần nhà. Hiếu Thành ôm cái harmonica cũ sai điệu phình cổ thổi. Mỗi lần thổi không kêu, hấn gõ mạnh mấy cái xuống ghế rồi lại thổi. Tiếng nhạc đứt quãng vang lên trong phòng.

Buổi trưa nóng như đốt, sinh viên trong ký túc xá biến mất, chỉ còn năm ba đứa nằm ngủ trong phòng.

Hiếu Thành lại thổi không được, gõ mạnh xuống ghế, chửi thề ầm lên.

Thằng La đưa mắt nhìn Thành:

- Thôi đi, mầy thổi cái gì toàn là nhạc chiêu hồn không.

Hiếu Thành đưa tay áo quẹt quẹt mồ hôi trán mấy cái, rồi chửi:

- Chiêu hồn mầy chớ ai.

Chửi với thằng La như ăn cơm bữa nên nó không thềm đáp. Nhìn sang chiếc giường trống của Minh Viễn, hấn hỏi:

- Viễn đi đâu rồi?

- Ma mới biết.

- Sao vậy mầy? Ai chọc mầy đâu?

Hiếu Thành thả harmonica lên giường, thở dài:

- Nếu ở nhà không gởi tiền lên thì chỉ còn cách phải đi cầm cái mền này mới có tiền tiêu.

Thằng La cười ha hả:

- Mầy còn có mền để cầm thì còn buồn gì nữa? Tao chẳng còn gì nên khỏi rầu rĩ gì hết. ê, cho tao điếu thuốc coi.

- Thuốc đâu mà cho.

Thằng La thở dài, Hiếu Thành hỏi:

- Thở gì vậy? Mầy đã không lo, không rầu sao lại thở.

Thằng La buồn rầu:

- Biết rằng chẳng còn gì để lo, để rầu, nhưng chẳng lẽ cái bụng đói cào lên

thì có thể chịu được sao?

Hiếu Thành làm ra vẻ quan trọng, nói nhỏ:

- Tao cho mày biết, hôm qua tao thấy thằng “đại kiết” cất một bao đồ vào tủ, chắc là đồ ăn. Mày đi xem thử coi.

Thằng La ngồi phắc dậy, mắt sáng rực nhìn quanh phòng. Thấy thằng “Đại kiết” vắng mặt, hăn hỏi nhanh:

- Thật hả mày? Tao tịch thu của nó ăn trước rồi mới tính sau.

Nói xong nó đứng dậy, đến cái tủ của thằng đại kiết. Vài thằng bạn nghe nói đưa mắt nhìn theo. Thằng La vừa mở tủ vừa kêu lên:

- Thằng nào muốn ăn thì chuẩn bị.

Nó thọc tay vào tủ bỗng la hoảng lên:

- Chết tao rồi!

Mọi người trở mắt nhìn nó. Họ chỉ thấy tay nó rút ra, một bao ngũ hương đậu hũ can rơi xuống đất. Một con chuột thật lớn đang vùng vẫy trong tay nó. Mọi người phá lên cười. Thằng La dơ cao con chuột tức tối nói:

- Bớ cái thằng kẹo kéo, không đem mời bạn bè ăn để cất vào tủ nuôi chuột.

Một thằng bạn cười lớn:

- ê, La! Nếu mày ăn chưa no, đem con chuột này xuống bếp nấu chuột tiềm ăn chơi.

Một thằng khác thêm vào:

- Vẫn chưa no nữa thì trong phòng mình còn món đặc biệt là con bọ xít. Như thế, thêm một món xào bọ xít.

Đứa khác:

- Món bọ chét lăn bột.

Đứa lại cãi:

- Món này nhiều dầu quá, thôi ruồi chiên bơ đi. Nhiều quá như vậy đủ lắm rồi.

Thằng La nói giọng của mấy thằng bồi:

- Món xào bọ xít, món bọ chét lăn bột, món chuột tiềm, ruồi chiên bơ, nhớ cho thêm ớt.

Cả phòng cười vang lên hòa lẫn tiếng kêu của con chuột. Trong khi mọi người đang cười thì Minh Viễn ướm đấm mồ hôi hào hển chạy vào reo to:

- Nhà trường phát tiền học bổng rồi, mau đi lãnh đi.

Câu nói của Minh Viễn như gáo nước mát đổ lên thân hình đang bốc lửa của chúng. Chúng hớn hờ lấy áo mặc vội vàng rồi chạy ra khỏi phòng.

Minh Viễn thả hai bao thơ lên bàn nói:

- Tiền của thằng La và thằng Thành tao đã lãnh giùm rồi đấy.

Minh Viễn nhìn La “í” một tiếng:

- Mày cầm cái gì vậy?

Hắn không đáp chạy nhanh đến vồ lấy bao thơ trên bàn:

- Tao phải đi mua thuốc hút trước đã rồi sẽ tính sau.

Hiếu Thành trợn mắt.

- La, bộ mày tiếc con chuột lắm sao, hay muốn ăn chuột tiem.

Minh Viễn lấy trong túi áo ra một phong thư màu xanh lợt:

- La, thư mày nè.

Viễn lại đưa phong thư lên mũi, hứ một tiếng:

- Thơm quá vậy?

Nói xong, hắn đọc từng chữ một trên bì thư.

- Kính gửi ông La Văn, năm thứ nhất ngành sơn dầu, trường Cao Đẳng Mỹ Thuật. Người gửi họ Thư thành phố Trùng Khánh. Sao cái họ này lạ quá vậy?

- Thành mày có nghe họ này bao giờ chưa?

Hiếu Thành chớp chớp mắt, đóng kịch thật ăn khớp với Minh Viễn:

- Hình như không có ai mang họ này, trừ phi... à đúng rồi, đào chính của kịch Khuê Oán, Thư Tú Văn.

Thằng La mừng rú lên. Nó cứ tưởng là thư của Thư Tú Văn hồi âm sao lại lọt vào tay của Minh Viễn, vì nó mới viết thư cho nàng nó tán hươu tán nai, nói chuyện yêu đương cà kê gì đó. Bởi vậy, nó liền vứt con chuột, chạy đến giật lá thư trong tay Minh Viễn. Vừa lúc đó, có một thằng khác vào đến cạnh nó, thấy vật đen đen bay đến cứ tưởng thằng La đã vứt cho mình vật gì quý nên đưa tay hứng lấy. Nào ngờ, vật quý ấy lại mềm mềm, có lông và kêu chít chít. Hắn ta cúi đầu nhìn, thì ra con chuột nên buông tay. Miệng la ôm tòi. Con chuột rơi xuống đất, chui tọt xuống gầm giường. Hiếu Thành dậm chân luyến tiếc:

- Mất một con mồi rồi

Thằng bạn học mới đi vào có biệt danh là “Bí Đao”. Người hẳn lúc nào cũng bày rõ cái ngây ngô cho thiên hạ thấy. Hẳn đứng sững như trời trồng, ngơ ngác hỏi:

- Tụi bây mới bày thêm trò chơi mới gì đó?

Thằng La giật được lá thư, thì ra không phải của Thư Tú Văn mà là của Ngô mập. Hẳn trợn mắt nhìn Minh Viễn và Hiếu Thành rồi gầm lên như hổ dữ. Viễn và Thành lại nhìn nhau cười thích chí. Thằng La lấy thư ra xem, xem đến đâu cười đến đó, mỗi lúc cười một tọ Thấy thế Hiếu Thành hỏi:

- Bộ mầy điên rồi sao La?

Thằng La đưa lá thư cho Minh Viễn và Hiếu Thành:

- Ngũ hương đậu hũ can!

Viễn và Thành cầm thư chăm chú đọc:

“ê La,

Mầy có biết rằng mầy đã phạm một tội lớn không? Hôm đó, bọn mầy đi xem kịch “cọp” mà còn dắt theo gái tợ Bọn tao thương tình giúp đỡ kéo không bại lộ thì mầy chỉ còn cách cắt mặt ném xuống sông.

Giúp mầy mà bọn tao mang họa. Đầu đuôi cũng bởi thằng Mộc Thiên tốt bụng để phải gặp thằng sao chổi như mầy. Nói thế, chắc mầy chưa hiểu gì. Sự việc thế này: Hôm ấy bọn tao có con nhỏ tên Hứa Lạc Linh, biệt danh “ngũ hương đậu hũ can”. Cái biệt danh dài thòng này ở Trung Ương ai mà không biết, chỉ trừ cái mặt lạ hoặc như mầy thôi. Thế mà, mầy đòi ăn ngũ hương đậu hũ can hoài. Chưa đủ, mầy còn bảo: “Ngũ hương đậu hũ can có mấy lăm xu đâu? Tôi mà có tiền sẽ mua đủ cho mỗi người”. Còn nữa, khi Tiểu Phi Yến lên tiếng thì mầy lại bảo “tôi đâu phải nói cô “. Mầy có thể tưởng tượng được hai cô tức đến mức nào không? Hôm đó bọn tao cũng có lỗi lớn là cười vang lên. Bởi vậy, bây giờ các cô không thèm nhìn mặt bọn tao nữa. Khổ chưa đấy mầy? Ngũ hương đậu hũ can có giận cũng được, chẳng cần. Tiểu Phi Yến mới là quan trọng, là chính linh hồn bọn tao. La ơi là La, mầy nghĩ xem bọn tao làm sao sống mà không có linh hồn được mầy. Những ngày gần đây, cả ký túc xá của bọn tao sống trong tình trạng không có linh hồn. Cuối cùng bọn tao bàn định chỉ còn cách duy nhất cứu vãn nổi

là mây phải xin lỗi hai cô nàng ấy. Bữa xin lỗi tổ chức tại quán Bàn Khê, lúc ba giờ chiều thứ bảy, tức là lúc mà bọn mây đã lãnh tiền học bổng rồi. Mây hãy mời bọn tao, cả mấy đứa con gái nữa. Bọn mình chỉ ăn đậu phụng hạt dưa, uống rượu, nước trà.

Hôm qua, tình cờ tao đã gặp Phương Trúc ngoài phố, tao mời rồi. Nhận được thư này, tao hy vọng mây không trốn, trốn kỳ lắm nghe mây, tao chúc bọn mày vui vẻ.

Ngô mập”

Minh Viễn và Hiếu Thành xem xong thư nhìn nhau mỉm cười rồi vỗ vai thằng La:

- ê La, bây giờ mây tính sao đây?

Thằng La vênh mày, vỗ tay vào bao thư đựng tiền học bổng nói lớn:

- Làm sao hả, quá dễ, mời thì mời chứ. Thằng Ngô mập viết dài dòng văn tự như vậy thật chẳng có gì hết cả, tóm tắt là nó muốn làm tiền tao mà thôi. Bọn chúng biết tính tao hay đái bạn bè, hôm nay là ngày lãnh tiền học bổng nên bèn kiểm chuyện thế.

Minh Viễn hỏi:

- Mời thì mời! Mây nói nghe sao hay quá vậy, đã biết bao nhiêu người chưa? Tao đoán sơ sơ ít nhất cũng mười lăm người, nếu thêm uống rượu thì học bổng của mây tháng này không còn lấy một xu.

Hắn vẩy vẩy tay rất vui vẻ:

- Hết thì thôi, tiền học bổng một tháng, đổi lấy một lần đãi khách thì thú vị lắm.

Hiếu Thành cười chen vào:

- Thú vị lắm. Hết tiền thì cầm quần chứ có sao đâu.

Thằng La ngẩng đầu lên cười, bỏ bao thư đựng tiền vào túi áo rồi đi ra cửa, một mặt đắc ý ngâm thơ:

“Làm người nhân thế phải biết tiêu

Keo kiệt làm chi khổ đủ điều

Hôm nay tiêu hết mai lại có

Có mãi có hoài, mãi mãi tiêu”

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 21

Chiều thứ bảy hôm ấy, tại quán Bàn Khê, một bọn sinh viên mười lăm mười sáu đứa tụ họp phá phách trời đất phải sợ, chúng đồn bàn lại ngồi thành một vòng tròn, ăn hạt dưa, kẻ uống trà, người uống rượu. Thăng La đứng giữa đám đông, không ngớt ngoắc tay ông chủ quán đem thêm rượu, hạt dưa. Hắn vỗ ngực đắc ý làm như ta là tỷ phú không bằng:

- Cứ đem đến đây, có tôi mà!

Buổi họp mặt hôm nay có sự hiện diện của Phương Trúc. Nàng vẫn thắt bím không đánh phấn, thoa son, nhưng má và môi vẫn đỏ hồng. Nàng ngồi cạnh Hiếu Thành và Minh Viễn, im lặng nhìn bọn sinh viên cười đùa. Thăng La thì chạy tới chạy lui mời khách:

- Các bạn cứ tự nhiên, ăn thật nhiều đừng ngại, đãi thế này, tôi thừa sức chịu đựng mà. Anh bồi cho thêm một mâm ngũ hương đậu hũ can.

Hiếu Thành nhìn Minh Viễn nói nhỏ:

- Hắn lại phạm tội nữa rồi. Đãi xong thế nào cũng bị chửi, mầy cứ coi đi.

Phương Trúc cũng đã hiểu Ngũ hương đậu hũ can là gì nên mỉm cười.

Minh Viễn ghé đầu gần Phương Trúc mỉm cười:

- Cô xem hắn sang lắm nhỉ. Sang đến nỗi giường không có nệm, ngủ trên một tấm ván. Giường không, tủ áo không, ví không, cả cái đầu bõm xõm ấy cũng không có óc nữa.

Phương Trúc bật cười, ngẩng đầu lên thì bắt gặp cặp mắt của người đối diện đang chăm chú nhìn nàng. Hai mắt chạm nhau, chỉ một thoáng, tim nàng đã thay đổi nhịp đập. Tuy nhiên, chàng trai ấy không một lời chào hỏi, làm như chưa một lần gặp mặt. Chàng cúi xuống uống rượu, nàng trộm nhìn. Mặt chàng hơi xanh, có lẽ vì rượu, ánh mắt buồn xa vắng đã nói lên cái tính lãng mạng vô bờ. Chàng cứ mãi cúi đầu uống rượu, dường như đến đây chỉ có mục đích đó là duy nhất.

Thăng La mới được mấy ly thì đã múa chân, múa tay thuật lại việc ở ký túc

xá:

- Uống! Một bao “ngũ hương đậu hũ can” thật ngon mà không mời tui tao ăn, lại mời chuột, tui bây nghĩ xem có tức không?

Tiểu Yến ngồi bên thảng La thờ ra:

- Trời ơi, sao anh cứ nói những điều người ta không thích nghe vậy?

Nói xong, nàng kéo vạt áo của hần:

- Anh ngồi xuống đây, im lặng uống hai ly nữa.

Hần cúi xuống:

- Đừng kéo tôi, cái áo này sắp rách rồi. Tôi chỉ còn mỗi có nó, nếu rách thì chẳng có gì mặc bây giờ.

Nàng lắc đầu.

- Trời đất ơi!

Góc bàn bên kia có chừng năm, sáu sinh viên bắt đầu bàn chuyện thời cuộc. Hứa Lạc Linh cũng bắt đầu nói chuyện hăng say với họ, cuộc thảo luận đã khơi động lòng yêu nước của nhiều người, khiến có đứa đứng lên múa tay, múa chân mắng chửi bọn Nhật. Một sinh viên bắt đầu hát với giọng say ngà ngà:

“Nhà tôi bên giòng sông Tùng Hoa miền đông bắc

Nói có núi rừng trùng điệp lẫn mỏ than

Nơi cánh đồng phì nhiêu bát ngát... ”

Tiếng hát không mấy hay nhưng đã đánh thức được giấc ngủ ly hương của những tâm hồn trẻ. Hầu hết trong bọn họ đều là những kẻ xa quê vì giặc - Ngôi nhà ấy với núi đồi, với con sông yêu dấu và cánh đồng ngát màu xanh. Họ nhớ lắm! Nhớ lại kỷ niệm êm đềm của thời thơ ấu. Nhớ những chiều có nắng vàng rơi trước ngõ mà họ ngâm thơ trong tiếng gọi cha về. Bây giờ còn đâu nữa chỉ vì gót giày xâm lược Nhật. Bởi vậy một số người đã đồng loạt hát lên. Bầu không khí từ vui biến sang buồn bã. Chàng sinh viên đeo mắt kính có biệt hiệu Đặc Bảo, tay cầm ly rượu đầu lắc lư đọc:

“Trắc trắc, bằng bằng bằng, trắc trắc

Bằng bằng, trắc trắc trắc bằng bằng”

Rồi hần ngâm tiếp hai câu thơ:

“Khói lửa giang sơn ngùn ngụt bốc

Còn đâu cúc nở ngập muôn đường!”

Ngâm xong, hần trợn mắt rồi đọc trắc trắc bằng bằng trở lại. Thì ra, hần đang làm thơ, hần cứ đọc mãi trắc bằng mà không thêm được câu thơ nào mới nên đẩy Mộc Thiên, người ngồi bên cạnh nói lớn:

- ê! Sao tao làm mới được hai câu, còn hai câu nữa ở đâu mà đào chẳng ra?

Mộc Thiên vẫn gằm đầu uống rượu, bực bội đáp:

- Tao không biết.

Một thằng lùn lên tiếng:

- Tao biết.

- Ở đâu?

- Bị con chuột ăn vụng rồi.

Cả bọn cười ồ lên. Trận cười này đã làm giảm đi sự buồn te?

Hiếu Thành và thằng La lại tranh luận về vở kịch Bạch Dương và Thư Tú Văn, đa số bắt đầu góp ý kiến nên không khí bàn ăn trở lại vui nhộn. Kẻ cắn hạt dưa, ăn đậu phụng, đưa lại uống rượu nói toàn chuyện thiên nam địa bắc. Bồng Ngô mập đứng lên đề nghị:

- Chúng ta nên tổ chức một hội Nam Bắc đi.

Thằng La hỏi:

- Hội Nam Bắc gì?

- Là hội Thiên Nam Địa Bắc. Hội này có mục đích là tạo nên những cuộc gặp gỡ định kỳ tại quán nước để chúng ta gặp nhau, nói chuyện cho vui. Bọn mình sẽ thay phiên nhau làm chủ, có thú vị hơn không?

Thằng La vỗ bàn reo lên:

- Đúng! Đúng! Như vậy, thứ bầy nào cũng được ăn sướng quá! Tuy nhiên, mình đừng gọi là hội Nam Bắc mà gọi hội Long Môn đi.

Bên ngoài bầu trời đầy mây đen. Gió từ sông Gia Linh đưa lại mang theo nhiều hơi nước. Những tiếng sấm sét vang rền từ các thung lũng xa xa nghe mỗi lúc một nhiều. Tiết trời mùa hạ Ở đây mưa nắng thường thay đổi bất chợt như thế. Mộc Thiên ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài nói:

- Trời sắp mưa rồi.

Lời nói đầu tiên của con người trầm lặng ấy đã trở thành sự thật. Sau một loạt sấm sét và một tiếng ầm long trời thì mưa bắt đầu trút nước. Những

giọt mưa lớn dồn dập trên mái nhà hòa lẫn tiếng gió rít tạo thành một âm thanh khủng khiếp. Trận mưa lớn đem lại bầu không khí mát mẻ khiến mọi người trở nên tỉnh táo. Thăng La vui mừng hình mặt lên nói:

- Đã quá! Đã quá!

Ngô mập thêm vào:

- Trời mưa sao đúng lúc quá vậy.

Phương Trúc nhìn ra cửa sổ kính. Nước mưa tạo thành những đường dài rồi lan dần, lan dần. Dãy núi đằng xa đã bị nước mưa xóa đi màu xanh chỉ còn bóng dáng mập mờ như làn mây mỏng. Đám cỏ ngoài đồng ngả nghiêng, gục đầu chịu mưa gió trông thật thảm thương. Những chiếc lá lìa cành bay bay trong gió. Hai mươi phút trôi qua, cơn mưa lại tạnh. Mặt trời nở lại nụ cười ở dãy núi phía tây. Chim chóc bắt đầu líu lo như đang kể nhau nghe cơn sóng gió hãi hùng. Mộc Thiên nhấp một hớp rượu nhìn ra ngoài nói:

- Vũ trụ này đẹp quá. Đẹp của một cảnh sắc thiên nhiên mà chúng ta được nhìn tận mắt. Máy ai có thể nhìn màu xanh của cây cỏ, vài con bướm lượn, những con chuồn bay mà liên tưởng đến cảnh tang thương có đầu rơi máu đổ ngoài chiến trường?

Quay mặt lại chàng thoáng nhìn Phương Trúc nửa như cố ý, nửa như vô tình. Phương Trúc liền cúi xuống nhìn đĩa hạt dưa trên bàn. Đặc Bảo hỏi Mộc Thiên:

- Mày đang định làm thơ à?

- Hôm nay chỉ có rượu không có thơ.

Ngô mập ngẩng đầu lên chỉ Phương Trúc.

- Ở đây có một nữ thi sĩ, tụi mày đừng bỏ qua. Cha nàng là nhà thơ có tên tuổi. Nàng là một nữ sinh nổi tiếng của trường trung học X.

Đặc Bảo ngậy ngô nghiêng đầu nhìn nàng như để xem lời nói của Ngô mập có đúng sự thật không. Ngô mập tiếp:

- Phương Trúc, hãy làm một bài thơ đi.

Nàng từ chối:

- Ai nói tôi biết làm thơ. Tôi nghe nói trong số các anh có một Tiểu Lý Bạch cơ mà.

Đặc Bảo đẩy vai Mộc Thiên:

- Chính nó.

Đặc Bảo đẩy mạnh đã làm ly rượu trên tay Mộc Thiên đổ lên áo. Chàng chậm rãi lấy khăn tay ra lau. Đặc Bảo tiếp tục giục:

- Tiểu Lý Bạch, hãy làm thơ cô Trúc nghe đi.

Chàng vẫn hờ hững đáp:

- Tôi không có thơ chỉ có rượu.

Chàng tiếp tục lau vết rượu trên áo, nhưng rồi lại ngẩng đầu lên đọc:

“Rượu trên áo như thơ đã đang dột
từng lời thơ là từng bể tương tư!”

Đọc xong, chàng nhìn thẳng vào Phương Trúc. Đôi mắt chớp nhanh như muôn ngàn ngôn ngữ đang nói và cả một vũ trụ tương tự Sự ngạc nhiên pha lẫn xúc động đã làm tim nàng đập nhanh. Một niềm vui nhuốm lên trong lòng. Nàng không còn chạy trốn ánh mắt ấy nên đã nhìn thẳng vào mặt Mộc Thiên và nói:

- Anh đã bảo vũ trụ này đẹp thì ngâm làm chi những lời thơ buồn ấy?

Nói xong, nàng chỉ tay ra cửa sổ. Bên ngoài những giọt nước mưa còn trĩu nặng trên đám cỏ xanh. Một đôi bướm đùa nhau giữa nắng chiều. Nàng nhìn một cách say mê rồi ngẩng đầu lên, giọng thanh tao đọc:

“Giọt nước mát làm tươi thêm ngọn cỏ?

Gió đã ngừng hoa nọ vẫn bay hương

Đôi bướm lượn, khoe từng đôi cánh sắc

Tường không cao, sao vượt khúc yêu đương”

Đọc xong, nàng tươi cười nhìn Mộc Thiên:

- Tôi làm thơ dở, đừng cười nhé

Đặc Bảo lấy mắt kiếng xuống, nhìn Phương Trúc một lúc lâu rồi đeo lên. Hắn ngẫm nghĩ lúc lâu rồi đập tay lên bàn nói lớn:

- Nè Mộc Thiên, mang danh phân khoa Văn học như bọn mình thật xấu hổ quá.

Mộc Thiên không đáp, chỉ nhìn Phương Trúc. Một lúc lâu, chàng nhìn xuống ly rượu, sắc mặt bây giờ đã tái hẳn đi. Cặp mắt phảng phất một nỗi buồn sâu thẳm. Chàng cứ ngồi im như thế cho đến khi cuộc vui chấm dứt.

Vàng trăng đã xuất hiện trên vòm trời đêm. Thăng La đi tính tiền. Số tiền

học bổng của hắn còn nằm nguyên trong bao thơ, chưa đựng đến nhưng, vẫn không đủ để trả cho chủ quán. Hắn bèn bảo:

- Ông ghi số đi, tôi sẽ trả sau.

Thấy vậy, Hiếu Thành đến trả giúp mấy đồng còn thiếu.

Ra khỏi quán, bọn chúng bắt đầu chia tay nhau, tiếng cười đùa vẫn còn vang dậy. Bọn Trung Ương phải qua đò để về trường. Phương Trúc về Sa Bình Bá nên phải tháp tùng cùng toán sinh viên Trung Ương. Thăng La vừa định đi thì Mộc Thiên kêu lại:

- La, mày có thư.

Mộc Thiên trao thư cho La rồi trở về đò với người bạn đang chờ. Phương Trúc đứng cạnh mạn thuyền. Ngọn gió đêm làm bay bay tóc trán nàng trông đẹp làm sao. Nàng nhìn mặt nước lay động dưới ánh trăng rồi nhìn lên Mộc Thiên. Chàng đang đứng ở mũi thuyền, ngược mặt nhìn trời với vẻ thật buồn và mơ mộng. Nàng tự nhiên cũng ngược nhìn trời. Vòm trời không có gì khác ngoài vầng trăng và mấy vì sao lác. Ngô mập đang vui vẻ hát. Đặc Bảo cứ mãi bằng bằng trắc trắc để hoàn tất bài thơ dở dang. Tiểu Yến thì hát bài “Yến Song Phi”.

Đò cập bến, mọi người bước xuống. Ngô mập lên tiếng mời:

- Phương Trúc, đi dạo với chúng tôi nhé.

- Không được, tôi xin phép về vì tối lắm rồi.

Vừa nói, nàng vừa liếc nhìn Mộc Thiên. Chàng vẫn lơ đãng nhìn giòng sông Gia Linh như không hề nghe câu nói của nàng.

Ngô mập tiếp:

- Hay là tôi đưa cô về.

- Cám ơn anh. Tôi về một mình không sao vì đường trong làng dễ đi.

Nàng lại liếc sang Mộc Thiên. Chàng vẫn chăm chú nhìn đám cỏ trên bờ, với những đom đóm lập lòe bay.

Ngô mập lại nói:

- Chúng ta tạm biệt, mong tuần sau gặp lại.

Nàng vẫy tay. Bước chân cô đơn trên con đường đất thật chậm và nặng nề. Đom đóm cứ mãi vây quanh nàng - Chúng đẹp lắm sao!.. Nàng cắn môi, trong lòng trở nên trống trải lạ thường. Nàng lầm lũi đi như đang mang một

thất vọng nặng nề trở về ngôi nhà quạnh hiu của mình.

Về đến ký túc xá thằng La lên giường nằm mở thư của Mộc Thiên đưa cho hẳn. Một tấm giấy bạc lớn rơi xuống đất. Thì ra, đó là số tiền mà hẳn trả cho ông chủ quán. Hẳn nhảy lên tức tối nói:

- Nó khinh tao, tưởng tao đái không nổi sao?

Nhưng rồi, thêm một mảnh giấy khác rơi xuống đất, hẳn nhặt lên đọc:

“Anh La,

Chắc anh cùng quan điểm với tôi là không bao giờ làm nô lệ cho đồng tiền.

Ngược lại, xem nó là một phương tiện tạo lên niềm vui cho con người.

Tuy nhiên, tôi và anh sẽ có hai cái nhìn khác nhau về tiền bạc. Nói cách khác là anh có lắm lúc kẹt tiền hơn tôi nhiều. Tôi ít khi có cái giờ phút ấy nhưng tôi rất hiểu nỗi thống khổ của nó, chỉ cần một điều thuốc cũng mua không nổi. Bởi vậy, nếu chúng ta đều xem nhau là trọng thì hãy cho phép tôi thanh toán số tiền phí tổn của cuộc vui hôm nay. Nói khác đi, tôi gởi tiền này cho anh tức tôi xem anh là bạn tri kỷ. Tôi mong rằng anh hiểu lòng thành thật của tôi, đừng cho tôi khinh anh.

Chào thông cảm

Mộc Thiên”

Thằng La đưa thư cho Hiếu Thành và Minh Viễn xem, rồi nằm ngửa, hai tay gối đầu, mắt nhìn trần nhà suy nghĩ. Xem xong thư, Hiếu Thành nói:

- Nó là một thằng bạn thành thật, tao thích cái tính ấy lắm.

Minh Viễn hứ một tiếng, đi đến cửa sổ:

- Cái lối chơi sang của thằng công tử bột. Nó có tiền thì việc gì chơi không tốt.

Hiếu Thành phản đối:

- Mày lúc nào cũng thành kiến với hẳn. Mày chỉ những chỗ xấu của hẳn cho tao coi.

- Đâu phải thế, chỉ hơi kỳ tí thôi.

Thằng La đứng dậy bước ra cửa:

- Phải công nhận là thằng Mộc Thiên tốt với bạn bè. Tao thích nó lắm.

Hiếu Thành hỏi:

- Mày đi đâu đó?

Hắn đưa tờ giấy bạc ra trước mặt nói lớn:

- Đi mua thuốc. Tối nay tao đãi tụi mày ăn mì.

Hiếu Thành nhìn bóng nó ngoài sân:

- Trời đất ơi! Nó chẳng biết nghĩ gì đến ngày mai hết!

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 22

Mộc Thiên vào quán nước ở Sa Bình Bá, chọn chiếc bàn góc tường cạnh cửa sổ ngồi xuống. Người bồi quen thuộc mang đến cho chàng một bình rượu, một đĩa cải mặn và một đĩa đậu phụng. Nhìn xuyên qua cửa sổ, con đường đá sỏi với hai bên bờ cỏ xanh non dẫn đến bờ sông Gia Linh. Men theo bờ sông, thưa thớt những cây bạch dương, dương liễu. Cành liễu nhẹ đưa trước gió như một vũ khúc buồn.

Từng lớp mây hồng che rợp vòm trời. Mặt trời sắp lặn tròn và lớn như một hòn than hồng khổng lồ đang rơi xuống lòng đất. Mộc Thiên tay chống cằm say sưa nhìn cảnh vật bên ngoài, nhìn áng mây từ hồng sang tím. Chàng cứ nhìn mãi như thế cho đến khi mờ dần. Chàng rót tiếp ly rượu khác, nhắm một hớp rồi chán nản nhìn đồng hồ đeo tay - Sáu giờ kém một phút! Chàng lại ngẩng lên, ngả vào thành ghế bực bội lắm bầm:

- Sao hôm nay nàng đến trễ, hay không đi dạo mát như mọi lần?

Rồi lại nhìn ra bên ngoài, con đường vắng ngắt chìm trong bóng tối mập mờ.

Chàng thở dài, tiếp tục uống rượu, ly này đến ly khác. Sự chờ đợi quá lâu đã làm cho chàng nóng lòng không sao ngồi yên được. Chàng lại nhíu mày tự hỏi:

- Tôi đang làm sao thế?

Chàng nốc cạn ly rượu, đưa mắt nhìn ra ngoài, nét mặt bỗng tươi hẳn lên. Thì ra Phương Trúc đang một mình dọc theo con đường đá sỏi. Nàng mặc bộ đồ trắng, chiếc nón lá trên đầu. Khi còn cách quán không xa, nàng dừng lại, lấy nón cầm tay. Hai cái bánh được cột bởi vải đỏ buông thõng trước ngực. Những bước chân nhẹ nhàng, yếu điệu ấy thật xứng với dáng “Tiểu Hồ Điệp” mà người ta đã gán cho nàng.

Ly rượu bỗng dừng lại trên môi Mộc Thiên. Chàng theo dõi Phương Trúc từ cử chỉ một. Cái giupe lay động. Chiếc nón lá lúc để phía trước, lúc phía

sau. Cái bình đưa qua đưa lại, bước đi uyển chuyển. Tất cả những cái ấy đã làm lên cảnh vật của chiều nay. Mộc Thiên say sưa thưởng thức một bức tranh tuyệt tác chưa từng thấy trên đời.

Đến bờ sông Gia Linh, nàng tựa lưng vào một gốc dương, ngẩng nhìn áng mây đang biến sắc từ tím sang đỏ đậm rồi đen. Nàng vói nắm một cành liễu, đảo mắt chung quanh để thu góp cái đẹp của chiều đêm vào lòng, hầu nhất kín làm thành vũ trụ riêng mình. Hất cái bình ra sau, nàng không buồn ngó vào quán, quay mặt ra phía giòng sông. Mặt nước về chiều ắt hẳn đẹp và thơ mộng nên đã thu hút được nàng. Đứng một lát, nàng bắt đầu tiến về phía trước. Trước mặt nàng là những bậc tam cấp dẫn xuống sông. Thường ngày đàn bà con gái tụ họp đến đây để giặt đồ. Tiếng nói cười vang vọng khiến ở xa người ta cũng có thể nghe được. Nhưng bây giờ, bờ sông vắng bóng, có mỗi một mình nàng lững thững bước xuống như một lữ hành cô độc. Mãi đến lúc nàng khuất bóng dưới bờ sông thì chàng sức tỉnh, mới biết ly rượu đã dán chặt trên môi tự lúc nào. Chàng nhấp một hớp rồi ngẩng lên nhìn. Bây giờ, mái tóc đen của nàng đã bắt đầu ló dạng. Nàng từ từ bước lên với đóa hoa màu xanh trên tay. Nàng đến tựa vào gốc dương rồi đưa hoa lên ngửi. Nàng lại xoay người cái giupe phồng lên, tiếp tục đi trên con đường sỏi đá.

Nàng đi thật xa, Mộc Thiên chỉ còn thấy lờ mờ bóng dáng. Thế rồi, nàng bỗng quay đầu lại, một bà lão hối hả đuổi theo. Đến bên nàng, không biết hai người đã nói gì với nhau, Phương Trúc dậm chân rồi lại tiếp tục đi, bà lão nắm tay nàng kéo lại. Hai người dùng dằng. Rồi nàng dậm chân, đi theo bà lão. Khi hai người đi ngang qua cửa quán. Mộc Thiên nghe được vài lời đối thoại của họ:

- Sao vú không nói tôi vắng nhà?
- Cô ơi, vú sợ cái tính của mẹ cô lắm, chắc cô cũng biết. Bà bảo vú phải tìm cô về cho được vì người nhà họ Cao đến đợi..
- Sao vú không nói tìm tôi không ra.
- Tôi đã nói chịu không nổi cái tính của mẹ cô.

Mộc Thiên nhìn hai người cho đến khi khuất dạng. Chàng ngã lưng vào ghế thờ dài rồi lại ngồi dậy bưng ly rượu tu một hơi cho đến cạn, chàng móm

tiền để dưới bình rượu rồi đứng dậy, lững thững đi ra.

Chàng men theo con đường đá, trực chỉ cây dương mà Phương Trúc đã đứng tựa khi nãy. Đi được vài bước, chàng nhặt được đóa hoa của Phương Trúc. Hoa xanh, nhụy vàng. Mấy cánh nhỏ cong và xòe ra run rẩy trước gió trông thật yếu đuối. Chàng tựa vào gốc dương, đưa hoa lên ngửi, giống hệt như Phương Trúc khi nãy.

Trời đã tối Mộc Thiên trở về ký túc xá. Chàng mở tủ, lấy cái hộp gỗ trên có khắc hình một thiên thần, mở ra, cẩn thận để đóa hoa vào. Trong hộp toàn là những đồ chàng đã nhặt được của Phương Trúc: một thắt lưng bằng vải, một đóa cúc héo, một cành dương liễu, một khăn tay trắng và một mảnh giấy nhỏ mà Phương Trúc đã làm nên những câu thơ vào lúc tựa gốc dương hôm nọ:

“Bay bay gió thổi làn mây bạc
Xuân đã hồng phai một sắc trời
Nắng vàng không ấm trong tim vỡ
Chàng đi đi mãi sương rơi
Xuân này tàn tạ hơn đông bão
Ong bướm xa rồi kiếp hương phai
Lục bình hoa ít trên sông vắng
Nắng tắt, buồn đêm phủ lâu đài”

Chàng không hiểu lý do nào khi làm xong bài thơ này nàng lại vứt đi. Chàng khóa hộp lại, nằm xuống giường, thấy trên gối có một lá thư từ Côn Minh gửi đến. Chàng vẫn thờ ơ nhìn nó vì không còn tâm trí nào để đọc. Nhắm mắt lại trong đầu chàng lại hiện lên hình ảnh của Phương Trúc. Chàng tự hỏi:

- Tôi chẳng còn hiểu tôi tí nào, chẳng lẽ điên rồi sao?

Chàng vẫn nằm bất động, nhìn chiếc đèn dầu trên bàn. Một lúc sau mới ngồi dậy, gắng gượng xé phong thư ra xem. Thư thật đơn giản:

“Mộc Thiên,

Hè đã hết, anh trở lại trường những ba tháng nay, thế mà chỉ gửi cho em vồn vẹn một lá thư. Em đã đọc lại thơ anh nhiều lần và đếm thật kỹ, kể cả dấu chấm, thấy đúng hai mươi bảy chữ không dư không thiếu. Anh đang

bạn làm thơ chứ gì?

Em biết ngôi nhà này bây giờ đối với anh chỉ là vô nghĩa, vô nghĩa cả em và đứa bé vô tội tương lai của chúng mình. Anh không muốn nhớ nhà nhưng vẫn gắng nhớ vì đó là nguồn cung cấp tài chánh cho anh cơ mà.

Em không muốn nói nhiều, chỉ nhắc anh một điều là dù có yêu hay không yêu em đi nữa thì em vẫn là người vợ chánh thức của anh. Em mong rằng anh nên nghĩ đến bốn phận mình. Bốn phận của một người chồng, người cha trong tương lai. Anh đừng tưởng những gì mà anh đã làm ở Trùng Khánh là em không biết đâu nhé.

Tạm biệt anh, em có gởi kèm theo số tiền anh cần trong tháng này.

Uẩn Văn”

Cũng những lời lẽ quen thuộc ấy đã làm cho chàng thêm bức tức và chán nản. Gương mặt của Uẩn Văn bắt đầu hiện ra trước mặt chàng với đôi mày vênh lên và cặp mắt to thao láo:

- Em muốn như vậy là phải như vậy.

Chàng xé bức thư vứt vào giỏ rác:

- Không thể nào có chuyện ấy.

Uẩn Văn, cái thời nàng chưa làm vợ Mộc Thiên, mang nặng cái tính cố chấp và ngang như ghe nhưng lại rất đẹp. Cặp mắt lớn dưới đôi lông mày chạy ngược lên trông có vẻ một nữ tướng. Thiên hạ đều đồn nàng đẹp. Cái đẹp kỳ lạ đã làm lắm cậu râu mày mê đến điên đảo. Thế nhưng riêng chàng, không một chút yêu thương, chẳng hiểu tại sao nữa. Khi hai bên bắt đầu bàn chuyện hôn nhân giữa chàng và nàng, chàng còn nhớ rõ hôm ấy nơi phòng khách, nàng đã bạo dạn nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi:

- Anh yêu hay không yêu em? Nói đi, nói ngay đi.

Chàng chậm rãi đáp:

- Không biết.

- Tại sao không biết.

- Không biết là không biết, còn hỏi tại sao. Tại sao là tại sao.

Nàng trợn mắt giận dữ nhìn chàng. Hai hàng lông mi cong vòng và đen vênh lên như hai cái quạt lớn. Tuy trông nàng có vẻ hung dữ nhưng đẹp lắm, cái đẹp không còn tả nổi được bằng lời. Nàng tựa người vào Mộc

Thiên, dán mặt sát vào mặt chàng. Mùi son phấn tỏa ra khiến chàng phải choáng váng mặt mày. Nàng vẫn tiếp tục hỏi:

- Anh nói không biết hay không muốn biết.

- Không biết.

Lòng chàng bây giờ bắt đầu xao xuyến bởi sắc đẹp và cái thân hình nẩy nở của nàng. Nàng vẫn ngắm chàng một lát rồi hiếp mắt gật đầu:

- Được rồi, em sẽ có cách làm cho anh biết.

Nàng sẽ làm cho chàng biết? Chẳng có cách nào cả vì sự hiểu biết ấy không phải lý trí mà chính ở con tim.

Thế rồi, suốt một thời gian dài, nàng cứ mãi quấn quít bên chàng, không cho chàng một mình tạo lấy hơi thở và có đủ thời giờ nghĩ chuyện vu vơ nào khác. Ngày lẫn đêm, chàng phải đối diện với cái dung nhan ấy, với những bộ đồ sặc sỡ, với mùi nước hoa ngào ngạt và giọng nói oang oang lúc nào cũng như một mệnh lệnh. Cứ thế và cứ thế. Hình bóng và âm thanh ấy hàng hàng lớp lớp bao quanh chàng, vây chặt chàng mãi đến nỗi không còn một lối thoát. Gia đình nàng và chàng đều giàu có thật tương xứng với nhau. Anh rể nàng lại là bạn thân của chàng.

Hoàn cảnh và điều kiện đều thuận lợi. thế nên, họ đã lấy nhau ở Côn Minh, lúc ấy là mùa xuân năm Dân Quốc thứ 31 tức 1942. Chàng còn nhớ mãi ánh mắt đầy thẳng lợi và những lời đối đáp trong đêm tân hôn ấy:

- Bây giờ anh đã biết chưa?

Chàng giả vờ:

- Biết cái gì?

- Anh yêu hay không yêu em?

- Em thật ngớ ngẩn, không yêu tại sao lại lấy em?

- Nếu vậy, anh phải nói “yêu em, yêu em” thật nhiều. Trên đời này, yêu duy nhất mình em, chung thủy cùng em, không hề theo đuổi hay yêu một người con gái nào khác.

- Cần gì nói. Anh đã lấy em, dĩ nhiên là yêu em nhất trên đời.

- Không được, anh phải nói. Em muốn nghe những lời nói của anh.

- Đâu cần vậy. Lời nói có thể là ngụy biện khi lòng anh không chân thật.

Nàng tròn xoe mắt nhìn chàng:

- Dù thật lòng hay giả tạo, em vẫn muốn nghe anh nói cơ mà. Em chỉ muốn nghe lời nói ấy của anh, chính anh.

Chàng nhíu mày:

- Vô lý thật.

Nàng đưa mặt sát vào mặt chàng. Mắt đăm đăm không chớp:

- Vô lý hả? Anh không chịu nói phải không? Không thật tình yêu em phải không?

Chàng phải đầu hàng vô điều kiện:

- Sao không yêu?

- Suốt đời anh yêu duy nhất mình em?

- Dĩ nhiên rồi, em khỏi nói.

- Không hề theo đuổi hay yêu một người con gái nào khác.

- Đúng vậy.

- Anh sẽ làm tất cả mọi việc cho em?

- Tất cả à?

- Dạ, tất cả.

Chàng bế nàng thả lên giường:

- Thôi mà.

Nàng không chịu thua:

- Không, anh phải nói.

- Nói cái gì?

- Anh sẽ làm cho em tất cả mọi việc?

Chàng nhìn nàng, trong cái dáng điệu làm nũng chứa đựng cả sự hung hăng nhưng trông càng đẹp hơn nhiều. Thân hình nẩy nở ấy như ngọn lửa bốc cao. ánh mắt sáng rực cũng là lửa, tất cả đều lửa. Ngọn lửa khủng khiếp có thể đốt cháy tất cả những ý tưởng nào muốn chống đối nàng, không yêu nàng, không tha thiết với nàng. Nó còn có tác dụng lôi cuốn mãnh liệt, khiến người khác phải nhào vô lửa để tự thiêu đốt lấy mình. Mộc Thiên trong trường hợp này cũng thế. Chàng đành bất lực gật đầu đáp:

- Anh sẽ làm cho em tất cả.

Nàng vội ôm chàng lấy chàng, đặt môi lên môi chàng. Thân hình nóng bỏng dán sát vào người chàng. ánh mắt của nàng không chứa đựng sự dục

dàng của phái yếu mà ngược lại, chứa đựng nhiều yếu tố nam tính và ngạo nghễ của kẻ đắc thắng.

Vợ của chàng là một người đàn bà chinh phục. Trước mặt nàng, chàng không còn thấy mình là một người chồng mà là một kẻ dưới sự ra lệnh của nàng, chỉ biết chấp nhận mà không có ý kiến.

Hôm nọ, nàng ngồi chải đầu trước bàn phấn, cố tình đánh rơi cái lược. Nàng nhìn chàng trong gương rồi vẫn cái giọng mệnh lệnh quen thuộc ấy.

- Mợc Thiên, nhặt hộ chiếc lược cho em.

Chàng vốn dĩ không ưa cái nét mặt kiêu ngạo ấy nên lắc đầu:

- Em cúi xuống nhặt lên đi.
- Không, em muốn anh làm hộ em.
- Tại sao vậy?
- Anh đã hứa là sẽ làm cho em tất cả.
- Như vậy vô lý quá. Anh là chồng chứ đâu phải người giúp việc của em?
- Nếu anh yêu em thì cứ giúp giùm em đi.

Chàng nhìn vẻ mặt giận dữ của nàng trong gương rồi thản nhiên nói:

- Anh không nhặt. Điều này không liên quan gì đến tình cảm mà chỉ gây chạm tự ái cá nhân thôi. Tại sao em muốn chồng em không có được bản lĩnh của kẻ làm chồng?

Nàng hỏi ngược:

- Cái gì mà gọi không có bản lĩnh? Một người chồng yêu vợ thì phải làm tất cả mọi việc cho vợ chứ?
- Anh thiết tưởng việc này không cần đến anh. Em chỉ cần đưa tay ra là nhặt được rồi.
- Em đã nói không muốn, muốn anh nhặt dùm.
- Anh không làm. Không lý do nào bắt anh phải phục vụ em như một tên nô lệ.

Nàng la to:

- Nếu anh yêu em thì hãy bỏ cái lòng tự ái đó đi.

Chàng cũng lớn tiếng:

- Anh không thể bỏ được một cách vô duyên cố như vậy.

Họ nhìn nhau trừng trừng trong gương. Lòng màỵ nàng dựng ngược lên

như một con thú dữ đang bị chọc tức. Nàng gào to:

- Nếu vậy, anh đã xí gạt em, không thật tình yêu em.
- Việc này không liên quan gì đến chuyện yêu đương cả.
- Có liên quan.

Chàng lớn tiếng:

- Em nói gì cũng mặc, đừng hòng anh làm mọi cho.

Nàng cắn môi, trợn mắt nhìn chàng. Hai người cứ trừng trừng lẫn nhau. Mãi một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu lên, híp mắt lại, buông thõng một câu:

- Anh có nhạt không?
- Không!
- Nhạt không!
- Không!

Nàng bỗng cười lên, hai tay bá lấy cổ chàng. Bây giờ, ánh mắt và nụ cười trở nên dịu hiền. Nàng thở ra và khẽ nói:

- Sao anh cố chấp với em? Anh có biết rằng em yêu anh đến mức nào không? Yêu cái tính này của anh, cái bản lãnh nam nhi của anh.

Nàng hôn chàng với đôi môi ướt và mềm nên đã tạo thành cảm giác đê mê cho hai người. Nàng đắm đuối:

- Em yêu anh, Mộc Thiên! Em khao khát được tình anh đáp lại, được anh yêu em thật nhiều.

Những lời nói và sắc đẹp khiêu gợi ấy đã làm chàng ngây ngất. Chàng cũng hôn vội vàng lấy nàng và lẩm bẫm:

- Anh yêu em. Anh tha thiết yêu em.

Môi chàng di động thật nhẹ trên má nàng rồi đến tai nàng thì nàng lại hỏi:

- Thế thì tại sao anh không nhạt dùm chiếc lược cho em? Một động tác nhỏ ấy cũng đủ thể hiện tình anh đối với em. Chỉ một cái cúi lưng thật dễ, thế mà anh vẫn tiếc để em phải buồn.

Chàng cúi xuống nhặt chiếc lược lên:

- Nếu em bảo rằng hành động này là tình yêu không ngôn ngữ thì anh tiếc gì không sẵn sàng thực hiện theo ý muốn của em.

Chàng đưa lược cho nàng:

- Đây này em đã bằng lòng chưa?

Nàng đưa tay nhận lấy chiếc lược. Chỉ một thoáng cái vẻ tự đắc của kẻ thắng cuộc đã hiện rõ trên gương mặt nàng. Nụ cười mĩa mai bắt đầu nở trên môi:

- Sao, rốt cuộc anh cũng phải làm.

Chàng có cảm giác như một kẻ vừa bị lừa gạt và nhục mạ, cơn giận bắt đầu nổi lên, tứ chi lạnh buốt, tế bào như chết cứng tự bao giờ. Chàng giật chiếc lược, vứt ra cửa sổ, đẩy nàng ra khỏi vòng tay rồi đi nhanh đến quán ăn bên cạnh uống cho đến say gà gật.

Mầm mống của sự xáo trộn trong gia đình kể từ đây. Chỉ trong một ngày bao nhiêu chuyện khác tiếp tục xảy ra. Nàng đã nói:

- Em muốn như vậy là phải như vậy.

Lời nói ấy bây giờ được lặp lại trong trí chàng lần nữa. Chàng đưa tay vuốt mặt. Ngọn lửa của cây bạch lập lung linh. Vài thằng bạn trong ký túc xá đang nói chuyện nhưng chàng chẳng hề nghe được gì. Trong trí chàng đang vang lên câu “Em mong rằng anh nên nghĩ đến bốn phận mình”. Giọng gì chán quá. Nhận được thư gia đình chỉ có thể hay sao? Thế mà, Đạc Bảo suốt ngày đọc:

“Bao lửa trận quê ta ngàn ngụt bốc
Ba tháng rồi tàn khốc lẫn thê lương
Thư nhà đến, này kho tàng vô giá
Vàng, kim cương hay ngọc quý đâu lường!”

Bỗng có người gọi:

- ê! Mộc Thiên.

Chàng vẫn miên man trong dĩ vãng mãi đến khi có bàn tay đặt lên vai thì mới sực tỉnh. Thì ra, Ngô mập đang đứng sau lưng nhe răng cười.

- ê, sao vậy này? Bộ đang ngồi “thiền” hả?

Chàng chưa hoàn hồn hẳn:

- Làm gì vậy?

Ngô mập chìa tay ra trước mặt chàng:

- Quyên tiền. Ngày mai là ngày tụ họp của hội Nam Bắc, đến phiên tao đi. Bọn thằng La chọn địa điểm ở quán Huỳnh Giác, gần trường của chúng.

Thế nào, có tiền không?

Chàng móc hết tiền trong túi ra đưa cho Ngô mập:

- Lấy hết đi. Nhà tao vừa gọi tiền lên nữa đó.

- Cảm ơn nhiều. à, mà tao đã thiếu mấy bao nhiêu rồi nhỉ? bao giờ có tiền thì tao sẽ trả cả vốn lẫn lời.

Mộc Thiên nhìn Ngô mập cười không đáp. Ngô mập mượn được tiền hơn hở đi ra cửa. Đi được một đoạn thì hẩn quay mặt lại nói lớn:

- ê, nghe nói Tiểu Hồ điệp đã dính hôn với một thằng con nhà có tiền mà không biết hẩn họ gì. Mấy coi, thằng Đặc Bảo đã phí công theo o bế. Ngu quá! Người ta là Hồ Điệp sẽ bay mất chứ đâu đứng một chỗ cho nó vồ. Mấy thấy tao khôn không nhào vô Tiểu Phi Yến là chắc ăn.

Nói xong hẩn vẫy tay đi ra. Hẩn đâu nghĩ rằng cánh chim én con lớn hơn cánh bướm kia mà.

Nghe những lời của Ngô mập nói, Mộc Thiên càng buồn hơn. Chàng nhìn ngọn đèn suy nghĩ:

- Tiểu Hồ Điệp đã dính hôn. Cặp mắt ấy, nụ cười ấy. Hai cái bím, nón lá, đóa hoa xanh...

Chàng cắn chặt môi. Hàm răng lún xuống làm đau đớn khiến chàng quay lại với thực tại. Chàng liền lắc đầu thật mạnh rồi tự hỏi:

- Ta đang như thế nào ấy?

Rồi chàng cười buồn, hai tay gối đầu, nhắm mắt lẩm bẫm:

- Thế là hết. Anh có nàng của anh, em có chàng của em.

Chàng trở người úp mặt vào gối, cắn răng đọc trong lòng:

“Trời buồn tình làm hơn nguyệt lạnh

Đã là người sao chẳng tương tư”.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 23

Huỳnh Giác là một trong ba quán giải khát ở gần trường Cao Đẳng Mỹ Thuật. Bọn sinh viên thường hay lui tới các nơi ấy tấp nập. Họ tự đặt tên cho các quán ấy. Nào là quán “Trước- cửa- trường” vì nó nằm ngay trước cổng trường. Một quán khác nằm cạnh ký túc xá về hướng Nam gọi Khử-Râu. Nghe gọi tên, người ta cứ ngỡ chủ quán có râu ria bồm xồm. Thật ra không phải thế, mà cũng chẳng ai hiểu được lý do! Lại thêm một quán nằm bên cây Huỳnh Giác nên được mệnh danh quán Huỳnh Giác.

Thời ấy, vào quán giải khát được xem là cách ăn chơi hợp thời trang nhất. Bởi vậy, bọn sinh viên, học sinh tan học bất cứ sáng, trưa, chiều, tối gì cũng vào quán la cà, ăn đậu phụng, ngồi đấu láo. Gọi là quán giải khát cho có vẻ sang một chút, thật ra bán toàn nước trà, rượu và một ít đồ nhậu. Thế nên, chỉ cần có ít tiền là có thể vào quán ngồi lai rai từ sáng đến chiều. Các chủ quán cũng khá thông cảm cho bọn sinh viên nghèo mạt rệp nên cho ăn chịu thả cửa. Bởi vậy, chủ quán và sinh viên tuy hai nhưng một.

Hội Nam Bắc ra đời thấm thoát được ba tháng tròn. Tuần lễ nào bọn họ cũng tụ họp ở Sa Bình Bá nên quá quen thuộc với các quán. Mỗi lần thấy cả bọn vào như thế thì chủ quán mừng quýnh lên. Vì lẽ, thứ nhất chúng bao hết chỗ ngồi, thứ hai trả tiền mặt sòng phẳng, thứ ba tạo nên bầu không khí vui vẻ trong quán làm cho người khác chú ý.

Hôm nay quán Huỳnh Giác là nơi tụ họp của hội Nam Bắc. Nhất Bảo ra biểu diễn một màn xiếc bằng chiếc đĩa con dựng đứng lên mũi. Đầu trên chiếc đĩa lại gát thêm nắp bình trà. Hắn đi chung quanh phòng. Mọi người xem chúng biểu diễn phải toát mồ hôi hột vì sợ rớt bể nắp bình không có tiền đền. Nhất Bảo thấy tên bồi đang đứng há hốc cái mồm nhìn hắn. Hắn liền đứng lại.

- ê, đừng có lo, nếu bể tôi thường cái khác có gì đâu.

Nói vừa dứt lời thì chiếc đĩa mất thăng bằng. Nắp bình trà rơi ngay trên

mặt Đặc Bảo vì tên này hình mặt lên nhìn. Đặc Bảo la hoảng lên, đưa tay chụp nhưng đã hụt. Một tiếng “choảng” vang lên. Tên bồi đưa tay ra nói:

- Thôi rồi! Đèn đi có hay ho gì đâu?

Đặc Bảo cầm nắp bình trà đưa lên, giọng bất mãn:

- Nắp bình trà không bể mà lại bể mắt kiếng của tôi.

Cả bọn bật cười. Đặc Bảo nhặt mắt kiếng lên thấy chỉ bể một miếng nhỏ nên đeo lại. Nhất Bảo định tiếp tục biểu diễn nữa thì Đặc Bảo cản:

- Thôi, xin can, chừa cho tôi một mặt kính để còn thấy đường chứ.

Mọi người cười rộ, Mộc Thiên vẫn im tiếng. Uống gần hết rượu, chàng mới liếc sang Phương Trúc. Nàng đang mỉm cười, có vẻ suy tư, nửa như quan tâm đến việc vui đùa của các bạn nửa như thờ ơ lãnh đạm. Thăng La và Minh Viễn ngồi moi tạt xấu của người Trung Hoa ra khen chê Thăng La bô bô cái miệng:

-... Người Trung Hoa có thói quen mời khách nhiều hơn số dự định. Chẳng hạn mời mười người thì lại gọi thiệp đến hai mươi người. Và, buổi tiệc bắt đầu tám giờ lại ghi trong giấy sáu giờ. Như thế, phải chờ những hai tiếng đồng hồ mới đủ khách.

Hứa Lạc Linh nâng cặp kiếng cận lên:

- Nếu buổi tiệc đó mới sáu giờ mà khách đã đủ hai mươi người thì làm sao bây giờ?

- Thế thì đành chịu nhục chứ làm sao nữa.

Mộc Thiên đã ngà ngà say, nghe bạn bè tranh luận sôi nổi nên cũng hứng lây, cầm chiếc đĩa gỗ vào bình rượu nói lớn:

- Đọc thơ cho các bạn nghe nhé?

Không chờ mọi người trả lời, chàng gõ tiếp chiếc đĩa lên bình, chậm rãi đọc:

*“Tiệc rượu bày lên vừa xong cỡ
nào ngờ khách đến thật đông ghê*

Cả bọn cười rồ lên, Thiên tiếp tục:

*“Trên đầu ẩm thực chén rơi xuống
Uống mãi, uống hoài, sướng sướng ghê!”*

Một cảnh chạt chội và vui vẻ vừa được diễn tả khiến mọi người thích chí

càng cười thêm. Mộc Thiên vẫn nét mặt nghiêm nghị, đưa mắt nhìn quanh rồi cầm đĩa chỉ Ngô mập và Ma Lùn, Ma Lùn là biệt hiệu của một thằng lùn. Chàng đọc:

*“Thằng Lùn đĩa ngón làm sao gấp
Tên mập ôi thôi chiếm nửa bàn!”*

Cả bọn ôm bụng cười nức nở. Nhất Bảo vỗ lưng Ma Lùn vừa cười vừa nói:

- Tiếc quá! Phải chi sắm riêng cho mày một đôi đĩa thật dài để dùng vào những buổi tiệc đông người thế này mới khỏi bị thiệt

Thằng La đẩy Ngô mập một cái thật mạnh, vừa thở vừa nói:

- Sau này tao đãi khách sẽ không dám mới mày vì sợ mày ngồi hết nửa cái bàn.

Ngô mập đang bưng ly trà trên tay nửa khóc nửa cười. Tiểu Yến cười đến nổi bị sặc nên ôm bụng ho khan. Mộc Thiên chờ trận cười vừa dứt thì lên tiếng tiếp:

“Thêm người khách dừng xe trước cửa..

Tiểu Yến vừa cười, vừa lấy khăn lau nước mắt:

- Trời ơi!

Mộc Thiên vẫn phớt tỉnh:

“Chủ ngồi nửa bữa đứng lên nhường”

Lời thơ ấy đã nhắc lại tật xấu “mời khách thiếu chỗ ngồi” của người Trung Hoa mà Minh Viễn và thằng La vừa nêu nên mọi người thấy thấm, nhìn nhau cười khúc khích.

Mộc Thiên uống một hớp rượu, ngẩng đầu lên thì bắt gặp một cặp mắt đang nhìn mình. Chàng nhìn lại thì cặp mắt ấy vội quay đi nơi khác nên chỉ còn thấy gò má đỏ hồng và cái mũi hơi cong lên mà thôi. Lòng chàng bỗng nhiên có một cảm giác kỳ lạ, chàng bèn nâng ly, uống một hơi cho đến cạn. Ngay khi đó, Tiểu Yến đề nghị:

- Bây giờ, chúng ta hãy thực hiện trò chơi vẽ tim đi.

- Vẽ cái gì?

- Vẽ tim. Mỗi người phát một miếng giấy rồi vẽ lên đó hình trái tim. Trong lòng mình đang nghĩ gì, mơ ước gì thì viết lên đó. Nếu ai không phản ảnh trung thực con tim mình hay giải thích hình vẽ không rõ ràng bị phạt bằng

cách hát một bài.

Thằng La reo to:

- Được rồi, tôi rất tán thành trò chơi ấy.

Vẽ tim, đây là trò chơi thông dụng nhất. Ta chỉ cần vẽ hình trái tim lên giấy trắng, rồi bên trong có thể chia làm nhiều ô lớn nhỏ, hình dạng tùy ý để viết vào đó những gì mình đang nghĩ. Ô lớn để chỉ những vấn đề quan trọng mà mình muốn nhấn mình.

Đề nghị được đưa ra là mọi người đồng loạt tán thành. Do đó, mỗi người một miếng giấy bắt đầu vẽ. Một lát sau, Tiểu Yến thu hết lại, lần lượt mở ra từng tấm để nghiên cứu con tim của mỗi người. Con tim đầu tiên được khai ra là của thằng Lạ Cả bọn chụm đầu lại xem:

Trái tim của thằng La được chia làm 5 phần, bốn phần chung quanh đề chữ “nàng” còn phần giữa đề chữ “tôi”.

Tiểu Yến hỏi:

- Ai hiểu được?

Thằng La lên tiếng:

- Tôi. Tôi đã co ro trong cái khung nhỏ ấy để ngược mắt nhìn nàng. Nàng là tất cả, tất cả trong tim tôi.

Cả bọn la lớn:

- Nàng là ai? Là ai mới được?

Hắn chậm rãi đáp:

- Nàng há? Nàng đang ở trong bọn mình nhưng không biết ai!

Ai nấy đều nhìn nhau. Bọn con trai nhìn chăm chăm lên mặt con gái để dò xét. Các nàng then mặt đỏ bừng. Tiểu Yến trợn thằng La:

- Anh lý luận bậy, không thể thông quạ Khi quá, phải phạt mới được.

Hiếu Thành thêm vào:

- Đúng rồi, đáng phạt lắm

Cả bọn đồng biểu quyết:

- Đúng, đáng phạt.

Thằng La bị đẩy ra khỏi bàn. Hắn gãi đầu lia lịa. Đảo mắt quanh bàn ăn, không thấy ai đồng minh với mình nên cứ mãi gãi đầu, gãi đến nổi tóc rối bù lên như một đống rơm thánng bạ Hắn vừa gãi vừa lắp bắp:

- Tôi hát một bài.. hát một bài... hát một bài...

Tiểu Yến tức tối:

- Trời ơi! hát bài gì thì cứ hát đại đi.

Thằng La trợn mắt, rồi vỗ tay nhảy cồm lên:

- Đúng rồi, hát một bài mà không biết nó là Hà nam hay Hà Đông, Hà Tây hay Hà Bắc gì đó.

Ngô mập càng tức hơn:

- Thì cứ hát đi, không cần giải thích.

Thằng La vừa hát vừa múa:

Phi ngựa thẳng đến Đồng Quan,

Nhưng, tôi chẳng biết tiền đồn tên chi

Vội vàng xuống ngựa một khi

Rành rành hai chữ trên ghi

A ha ha! Khó gì đâu có, đó là Đồng Quan”

Hắn vừa dứt lời thì mọi người cười vang lên. Họ cười không phải vì cái điệu bộ hề của hắn. Khi hắn hát đến “A ha ha” thì hai hàng lông mày nhướn lên, mắt trợn tròn, tay chân múa may Tiểu Yến cười đến khom lưng, thở không ra hơi, la không thành tiếng:

- Chết tôi rồi!

Phải kèm chế lăm mọi người mới chấm dứt được trận cười. Họ tiếp tục xem, bên dưới là quả tim của Ngô mập:

“Trong trái tim này đầy đặc những chữ.

Yến, yến, Yến, Yến”

Tiểu Yến mặt đỏ lên, miệng chu lại:

- Thế nghĩa là gì?

Cả bọn cười vang lên. Ngô mập thanh minh:

- Không phải bắt buộc phải viết lên sự thật sao? Con tim tôi chỉ có cái này.

Thằng La vỗ vai Ngô mập khen:

- Mập, mày khá lắm! Khá lắm! Mày có gan hơn tao nhiều

Tiểu Yến giận dữ nhìn thằng La, mặt đỏ như cắc kè.

Bây giờ, đến lượt quả tim của Đặc Bảo, trái tim này được chia ra làm ba phần và ghi chữ sau:

“Nợ nước, Mộng Hồ Điệp, Thù nhà”

Tiểu Yến thắc mắc:

- Mộng Hồ Điệp nghĩa là gì?

Mộc Thiên liếc Phương Trúc rồi mỉm cười:

- Mộng Hồ Điệp là Mộng Hồ Điệp, tôi đề nghị thông qua

Cả bọn hiểu ý nhìn Phương Trúc cười. Nàng không nói, mắt nhìn xuống đất. Mặt đỏ lên.

Tiếp theo là trái tim của Minh Viễn, trái tim của Minh Viễn toàn là dấu hỏi.

Coi rồi thằng La vỡ bàn:

- Giải thích. Thật còn rắc rối hơn tôi nhiều. Tôi mà bị phạt thì Minh Viễn phải gấp đôi, không được thông qua đó nghe.

Mộc Thiên cũng hỏi:

- Rắc rối thật, thế có nghĩa là gì?

Minh Viễn đáp:

- Vấn đề, toàn là vấn đề, vấn đề lớn, vấn đề nhỏ, vấn đề phức tạp... không thể nào viết hết và cũng không thể nào diễn tả được nên chỉ còn có cách viết dấu hỏi mà thôi.

Tiểu yến phản đối:

- Không được, không thể thông qua được. Trời mới biết được những dấu hỏi của anh chứ ai mà biết! Phải phạt!

Cả bọn a dua:

- Đúng rồi, phạt! Phạt phạt!

Minh Viễn chưa chịu đầu hàng:

- Lòng tôi thế nào thì tôi vẽ thế ấy chứ. Lòng tôi chỉ có dấu hỏi mà bắt phải vẽ dấu gì bây giờ?

Ngô mập hàm hồ:

- Không được, phải phạt.

Hiếu Thành mỉm cười:

- Thôi thì chịu phạt đi cho rồi chứ có gì đâu mà sợ.

Minh Viễn bất đắc dĩ đứng lên:

- Thôi cũng được, phạt cho rồi. Nhưng làm gì bây giờ?

- Ca tân nhạc.

- Vọng cổ.
- Nhảy đầm.

Mọi người thi nhau đề nghị, cuối cùng Minh Viễn hát:

“*Gió lạnh thu sâu mây trắng bay
Cây lay lay lá, nhận buồn xuôi nam...*”

Hôm nay cũng là mùa thu, hoàng hôn gió càng lạnh. Tiếng hát buồn buồn của Minh Viễn vang lên đã làm náo lòng người.

Bọn họ lại tiếp tục, quả tim bên dưới là của Phương Trúc. Họ xúm xít lại xem, trái tim của Phương Trúc được vẽ thành nhiều lớp và ghi chữ sau: “*Việc, việc, việc - Có ai biết - Việc, việc, việc*”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn nhau, thằng La ngờ ngác hỏi:

- Thật là “có ai biết”. Tôi chẳng hiểu ất giáp gì hết.

Ngô mập lên tiếng:

- Tôi cũng thế.

Tiểu Yến:

- Một mình mình vẽ một mình mình hay!

Phương Trúc mỉm cười. Cặp mắt từ từ đảo quanh, dừng lại trên mặt Mộc Thiên giây lát rồi tiếp tục di chuyển nơi khác. Mộc Thiên đắm đuối nhìn lại nàng. Cái nhìn ra vẻ ngẫm hiểu và có pha chút nghi vấn. Thằng La kêu lên:

- Phải phạt! Tim cô còn rắc rối hơn tim tôi nhiều. Ai hiểu được nào?

Phương Trúc bịt miệng cười rồi chậm rãi hỏi:

- Thật sự không ai hiểu sao?

Thằng La:

- Chứ sao! Có ai hiểu được thì sẵn sàng tha cho cô đó. Cô cứ hỏi thử đi, xem có ai hiểu được tim cô không?

Phương Trúc:

- Chỉ cần một người hiểu thì tôi cũng đủ khỏi phạt?

Ngô mập:

- Được rồi, tôi tin chắc không ai hiểu nổi. Đã “việc, việc” phức tạp như vậy, lại thêm tầng tầng lớp lớp con tim. Người ta chỉ có một quả tim, còn cô sao lại lắm tim thế?

Phương Trúc lại nhìn chung quanh lần nữa như để tìm xem ai đã hiểu được

lòng mình. Nhưng rồi, chẳng có ai nhận là mình đã hiểu nên nàng đành ôm thất vọng. Thăng La, Ngô mập, Tiểu Yến kêu réo đòi phạt. Bởi vậy, nàng uể oải đứng dậy định bước ra thì ngay lúc ấy Mộc Thiên tăng hắng một tiếng, đăm đăm nhìn nàng. Nàng cũng nhìn lại bằng ánh mắt như tha thiết hỏi:

- Không biết sao anh? Không hiểu sao anh?

Mộc Thiên mỉm cười nhìn sang nơi khác rồi cầm viết lên vừa viết vừa nói:

- Quả tim ấy có ý nghĩa thế này!

Mọi người nhìn lên thấy mấy chữ:

“Tâm sự này trùng trùng điệp điệp có ai biết?”

Phương Trúc tươi cười, ngồi lại ghế đồng thời nhìn Mộc Thiên thầm trách. Mọi người luyến tiếc nhìn nàng vì không còn lý do nào để buộc nàng phải phạt. Tuy nhiên, Tiểu Yến vẫn chưa chịu thua:

- Như vậy hãy còn mơ hồ lắm. Tâm sự Phương Trúc vẫn chưa ai rõ.

Hiếu Thành nhìn Phương Trúc:

- Đã giao trước có một ai hiểu được tâm sự ấy thì khỏi phạt, bây giờ có người hiểu rồi kia mà.

Thăng La phụ họa:

- Tôi cũng chưa rõ nhưng thôi tha đi, xem tiếp người khác, nếu không hóa ra bọn mình thất hứa sao.

Bây giờ đến lượt tim của Hiếu Thành, trong trái tim này Hiếu Thành ghi mấy câu thơ:

*“Xanh xanh vòm trời
Sương mù trắng trắng
Tiếng nàng bên sông
Ngược dòng thì xa
Nàng như giữa dòng”*

Thăng La hỏi trước:

- Như thế nghĩa là gì? Câu đố hả, giải thích cho rõ kẻo không phải phạt gấp đôi.

Hiếu Thành đưa mắt nhìn quanh phòng:

- Không phải tôi đã viết rõ lắm rồi sao. “Một cô gái nhỏ bên sông, không

gần mà cũng không xa, thuận dòng chẳng gặp, nàng như giữa dòng”.

Thằng La vỗ bàn:

- Phải nói cô gái này là ai mới được.

Hiếu Thành nâng ly uống cạn, bắt chước giọng thằng La:

- Nàng hả, Nàng đang ở trong bọn mình nhưng không biết ai.

Tiểu Yến:

- Rồi, thêm một người nói bậy nữa. Phải phạt mới được.

Thằng La phụ họa:

- Đúng rồi, phạt đi.

Hiếu Thành cười:

- Tại sao “cái” của Phương Trúc thông qua mà “cái” của tôi lại phạt?

- Không được, nhất định phải phạt.

- Vậy thì, tôi bắt chước con chuột kêu.

Nói xong, Hiếu Thành chu miệng kêu “chít chít”..

Tiểu Yến hỏi:

- Tại sao con chuột này nổi kêu lên lạ vậy?

Hiếu Thành đáp:

- Vì nó ăn vụng “ngũ hương đậu hũ can” bị thằng La nắm được cái đuôi.

Mọi người cười vang lên.

Quả tim tiếp theo là của Tiểu Yến, hình trái tim nàng Yến cũng chia làm bốn phần. Mỗi phần ghi một câu sau:

1) Mong mãi tuổi xuân

2) Mong được vui cười hồn nhiên mãi

3) Mong quê hương sớm được giải phóng

4) Mong mãi được tụ họp bên nhau như hôm nay

Mỗi người xem xong đều cảm thấy buồn buồn. Mãi tuổi xuân và vui cười hồn nhiên mãi, điều ấy dường như quá mơ hồ! Bởi vì, thực tế lúc nào cũng đi ngược với những gì mà con người ước muốn. Thời gian sẽ cày lên khuôn mặt thơ ngây những vết nhăn sâu. Để rồi, nụ cười chưa nở trọn trên môi đã vội tắt. Tiếng cười thay bằng tiếng khóc. Phút họp mặt không còn, chỉ còn những chia ly. Cũng như hôm nay, bom đạn đã xua đuổi những con người trẻ này từ bốn phương tụ tập về bên giòng sông Gia Linh. Nhưng rồi, họ sẽ

ở đây được bao lâu? Đó là câu hỏi đặt ra mà không lời giải đáp. Bọn họ như cánh bèo trên sông, như cành liễu trước gió, bèo hợp để rồi tan. Cành liễu chụm đầu vào nhau bởi gió rồi lại xa nhau mấy ai ngờ.

Quả tim của Tiểu Yến là quả tim của mọi người, là khát vọng của mọi tuổi trẻ. Có tuổi trẻ nào không muốn nhìn thấy mùa xuân cuộc đời, không muốn tạo nên những nụ cười hồn nhiên bất diệt. Và có mái đầu xanh nào không muốn sống bên vòng tay mẹ, không muốn nhìn cánh đồng, núi đồi hay dãy tre làng quanh co, uốn khúc. Những ước muốn ấy bây giờ chỉ còn mộng tưởng vì quê hương đã tràn ngập khói lửa, gót dầy xâm lăng dẫm nát ruộng vườn.

Quả tim của Tiểu Yến cũng là có mặt hôm nay và cũng là quả tim loang máu của những người dân vô tội. Mọi người đang nghĩ đến thân phận mình, bạn bè, quê hương nên buồn nhiều. Thấy vậy, Tiểu Yến liền vò tròn miếng giấy nói:

- Viết bậy đó thôi, hãy xem của người khác đi

Miếng giấy dưới nhất là của Mộc Thiên. Mọi người vây quanh để xem. Thật không ai ngờ, không có hình có tim trên giấy mà chỉ có mấy hàng chữ:

“Tim tôi rụng bay về muôn hướng đó
Chiều càng lên, gió mãi buốt buồng gan
Bạn lòng ơi, ai nhặt được tim vàng
Xin giữ kẻo lòng tôi sẽ vỡ!”

Thằng La gã đầu:

- Ha còn quái gỡ hơn nữa. Quả tim cũng chả có.

Tiểu Yến quyết định:

- Không cần nói nhiều, phạt

Mộc Thiên nhắm rượu rồi hỏi:

- Phạt tôi à? Quả tim tôi đã mất rồi thì làm sao phạt tôi được.

- Anh đùa nhất mà cũng khi nhất. Phương Trúc theo chị có nên phạt không? Phương Trúc đang mơ màng nhìn mấy câu thơ, nghe Tiểu Yến hỏi, giật mình đáp:

- Đáng phạt!

- Đáng phạt?

Mộc Thiên cảm thấy bàng hoàng trong lòng. Phương Trúc rời mắt khỏi miếng giấy nhìn lên mặt chàng. Cặp mắt dò xét ấy phảng phất nét buồn. Nàng như đang tìm cái gì nơi Mộc Thiên. Mặt nàng hơi đỏ vì rượu. Tim chàng bỗng nhiên se thắt. Chàng cầm đũa gõ vào bình rượu: - Đáng phạt thì tôi đọc thơ nhé?

Chàng lại nhìn sang Phương Trúc. Giọng thấp, chậm và buồn như muốn lôi cuốn người nghe:

“Cuộc nhân thế như bóng câu qua cửa

Yêu thật nhiều để hồn mãi đi hoang

ôm vào tim bằng vạn mảnh trăng tan

Mặc ai trách ta vẫn hoài người ấy

Lúc vắng lặng với buồn bằng khúc hát

Tiếng vừa lên thì sống lại cơn sầu

Tiếng lòng đâu dung nhan ấy về đâu?

Tình lặng mất tình hồn ta cũng chết

Thôi từ ấy để mặc tình trôi dạt

Thuyền không neo mong chi nữa bến bờ

Mộng ôm hoài còn đây mỗi vầng thơ

Thơ và rượu làm bạn đường phiêu bạt”

Đọc xong bài thơ, Mộc Thiên nốc cạn ly rượu. Vài giọt rượu đổ lên áo. Chàng đứng dậy khập khểnh bước đến cửa sổ. Rượu trong người như đang đốt cháy thiêu đốt cả hoài vọng và ý thức. Chàng hai tay ôm đầu, nhìn ra bóng đen bên ngoài.

Mọi người vẫn tiếp tục cuộc vui. Kẻ say vì men rượu, người say vì men tình. Tiếng cười la muồn vỡ cả quán. Đặc Bảo lại hát bài “Mãn Giang Hồng” một số người hát theo.

Mộc Thiên quay đầu lại, bắt gặp cặp mắt lơ đãng như say rượu vừa mơ màng, vừa si si, vừa oán trách, vừa như đăm đõi yêu nhìn chàng. Chàng quay đầu trở ra, đôi mắt ấy như đang treo trên vòm trời đêm nhìn xuống chàng. Chàng úp mặt vào bàn tay:

- Trời bày chi cảnh này! Đã là hữu duyên sao gặp nhau muộn đến thế? Và,

nếu vô duyên thì còn gặp gỡ làm chi!

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 24

Mây chiều rợp vòm trời. Gió cũng lạnh theo chiều hướng đang đi của nắng vàng trải rộng. Những chiếc lá thu từng hồi rơi lả tả trên mặt nước phẳng lặng của sông Gia Linh rồi cuốn theo dòng.

Phương Trúc khoác chiếc áo len men theo bờ sông. Nàng thấy Mộc Thiên đang ngồi uống rượu ở quán trong làng. Khi đến cây dương, nàng quay mặt nhìn ra dòng nước và tựa lưng vào thân cây. Đó là một cây dương trụ lá, trơ cành khẳng khiu trước gió. Nàng với bẻ một nhánh rồi sờ lên cái lớp vỏ sần sùi mất lá bằng tất cả thương tiếc.

Dãy núi phương xa cũng nhạt màu chỉ còn mơ hồ như làn mây mỏng. Bóng tối bắt đầu rủ xuống dòng sông. Mặt nước mờ mờ, lung linh trước gió.

Phương Trúc ngả đầu vào thân cây, mơ màng nhìn vòm trời trước mặt. ánh trăng lưỡi liềm xuyên qua lớp mây mờ trong như nét buồn tuyệt vọng của một giai nhân. Bóng tối bủa quanh nàng. Gió lạnh đổ lên chiếc vai gầy được bao bọc bởi một lớp len mỏng. Nàng cứ lặng đứng như thể tựa một kẻ đã bị gió thu cuốn mất linh hồn. Tiếng côn trùng đang khóc thu dài, gọi xuân sang. Éch con nháy xuống nước gây nên tiếng khua động giữa chiều vắng. Cơn gió thổi qua làm giọt sương trên cành liễu rơi xuống cổ nàng, lan ra khiến giá buốt vào tận xương sống.

Có tiếng chân khua động trên bờ, nàng lắng tai nghe. Tiếng chân mỗi lúc một gần. Nàng như người mắc gió chết cứng nơi gốc liễu không thể di động. Tiếng chân dừng lại sau lưng, nàng nín thở chờ đợi. Thời gian nặng nề trôi qua, tất cả vẫn im lặng không nghe gì khác. Sự im lặng ấy đã làm tim nàng muốn ngừng đập. Nàng đứng ngay người, định quay lại thì bỗng có chiếc áo choàng lên vai nàng. Nàng quay đầu thì bắt gặp đôi mắt thâm sâu như hai vì sao lạc.

Toàn thân nàng run rẩy. Máu dồn lên đầu. Tai ù lên. Nàng xiết chặt cành liễu như để bám víu vào đó trước phút bối rối. Mắt hoa lên không còn nhìn

rõ người trước mặt.

Đối diện với nàng không ai khác hơn là Mộc Thiên. Chàng đứng đó như một cột trụ, ánh trăng mờ mờ in bóng cành liễu lên mặt chàng và gió thổi làm phất phơ vạt áo. Chàng dán mắt lên mặt nàng, ánh mắt như ngọn đuốc kỳ dị cháy một cách mãnh liệt. Cổ nàng khô quánh. Tâm thần càng rối loạn hơn.

Hai người nhìn nhau mà không nói. Từng giọt sương khuya rơi và rơi mãi lên mình họ, xa xa lại vang vọng tiếng ếch lè đôi nghe thật não lòng. Đêm dần trôi theo dòng nước của sông Gia Linh. Vầng trăng khuyết lúc ẩn lúc hiện trong lớp mây bạc. Cây cỏ vì thế lúc rõ ràng lúc mờ nhạt mông lung.

Không một lời nói nào cho nhau. Không một nụ cười mở lời. Sự im lặng ấy là bài thơ bất hủ để lột tả hết lòng mình đem hòa cùng cảnh đẹp thiên nhiên, để tình yêu thầm lặng làm thành mây ngàn, thành sương đêm phủ lên vạn vật, thành nước sông Gia Linh chảy mãi hòa cùng biển cả. Biển cả là mông lung và không bao giờ cạn.

Bỗng có tiếng một con ếch nhảy xuống sông làm họ giật mình. Mộc Thiên khẽ ho một tiếng đưa tay áo lên lau những giọt sương đọng trên mày và nói thật nhỏ:

- Khuya lắm rồi!

Nàng đáp lại chỉ vừa đủ cho chàng nghe:

- Vâng.

Chàng nhìn lên vòm trời:

- Hình như sắp đổi gió

- Lạnh không?

- Không.

Bốn mắt lại giao nhau như không lời nào để nói. Sự im lặng tiếp tục kéo dài, mãi một lúc lâu, Mộc Thiên mới lên tiếng bằng giọng buồn buồn:

- Buổi đi dạo hôm nay sao lâu đến thế, khuya rồi mà chưa về?

Nàng hình như không nghe rõ:

- Anh nói gì?

- Không phải thường ngày khi trời vừa nhá nhem tối là cô về rồi sao?

- Vâng.

Giọng chàng thấp hơn đến nỗi không còn nghe rõ:

- Hôm nay, chờ ai vậy?

Nàng đáp thật khẽ:

- Chờ anh!

- Thật sao?

- Anh không tin lời ấy là sự thật?

Hai người lại im lặng. Chàng nhìn nàng như muốn nuốt cả dung nhan vào lòng qua khung mắt. Chàng từ từ nắm bàn tay cầm cành liễu của nàng kéo thấp xuống rồi áp hai tay mình lên. Chàng âu yếm nói:

- Tay em lạnh lắm.

- Thế à!

- Lạnh nhưng mát, mềm mại dễ thương

Tay nàng lại run lên trong tay chàng. Chàng khẽ hỏi:

- Sao run như thế, bộ em sợ gì sao?

- Có thể vì lạnh.

- Thế thì xích lại gần anh đi em.

Chàng kéo nhẹ, nàng bước tới hai bước. Chàng sửa lại chiếc áo cho nàng rồi choàng tay qua ôm nàng vào lòng. Mặt nàng hơi ngước lên để đón nhận cái nhìn âu yếm của chàng. Chàng hỏi nhỏ:

- Thế đã đủ ấm chưa em?

Nàng chỉ hứ một tiếng. Lớp tóc đen mịn của nàng mơn man trên tay chàng. Chàng không rời khỏi mắt nàng và hỏi:

- Em bắt đầu đi dạo mát vào những buổi hoàng hôn thế này tự bao giờ?

Nàng chỉ hỏi lại:

- Anh bắt đầu ngồi uống rượu vào những buổi hoàng hôn thế này tự bao giờ?

- Có lẽ em bắt đầu làm những chiều lang thang ấy thì anh mới vào quán uống rượu.

- Không, em thấy anh ngồi quán uống rượu nên mới đi dạo cơ mà.

- Thế sao?

- Chắc chắn là vậy?

Chàng từ từ nâng mặt nàng lên, nhìn đắm đuối như để tìm trong ánh mắt

nàng có gì bí mật. Chàng cúi xuống hôn lên môi nàng thật nhẹ, nụ hôn tưởng chừng của một người cha người anh thương tặng cho đứa con hay em gái mình vậy. Chàng ngẩng lên và trong tích tắc bờ đê bị vỡ, nước cuồn yêu tràn ngập lòng chàng. Chàng siết nàng vào lồng ngực và dán chặt môi mình lên môi nàng một cách khao khát và cuồng nhiệt. Khao khát như người đi trên sa mạc vừa gặp nước. Nàng ngậy ngất trong cơn mơ Hai mắt nhắm nghiền. Miệng thì thầm:

- Anh, Anh có biết là em đã chờ anh lâu lắm rồi không? Anh có biết...

Chàng cắt ngang câu nói nàng bằng nụ hôn và nói:

- Anh chỉ sợ...

- Anh sợ? Tại sao thế?

- Anh cũng chẳng biết tại sao, mong em đừng hỏi điều ấy chỉ biết anh yêu em là được..

Chàng dán môi lên môi nàng. Nụ hôn mới tiếp tục và kéo dài như không muốn dứt. Tình yêu dấu kín trong tim hai người bây giờ mới có cơ hội bộc phát mãnh liệt không còn tả nổi. Môi chàng bắt đầu di động lên má, đến tai nàng rồi thì thầm:

- Đây là thật hay mộng? Anh có thể...

Nàng ngắt lời:

- Anh có thể có những gì một khi anh muốn.

Nàng vừa nói dứt thì hình ảnh Cao Đệ hiện lên trong trí. Nàng nhắm mắt lại và cố xua đuổi: “nghĩ đến nó làm gì, một thằng con trai khờ khạo ta không một chút yêu. Hãy tận hưởng cái đẹp vô biên của hiện tại. Bây giờ đây, tiếng gió rít trên cành liễu như tiếng tí tê mật ngọt. Trăng từ từ đi, nước reo nhẹ nhe... Đẹp làm sao cái vũ trụ kỳ bí này. Lòng mình hãy mở ra thật rộng đón nhận bao sắc màu và âm thanh ấy để hòa cùng con tim mà trôi nhạc, mà tạo nên hơi ấm giữa sương đêm. Đẹp quá! Tuyệt diệu quá! Bây giờ gió thoảng, ánh trăng khuya và tiếng reo dòng suối!”

Giọng chàng xa vắng như tiếng gió đêm rừng vọng lại:

- Anh muốn? Em, anh muốn thật nhiều.

- Anh! Anh!

Hai tay nàng ôm chặt cổ chàng. Cánh tay đã ướt đẫm sương đêm đặt lên má

chàng nghe chừng mát lạnh. Nàng thỏ thẻ:

- Mộc Thiên, anh!

Tiếng chàng như mơ:

- Em có nghe thấy gì không? Đây là tiếng gió, nó hiểu lòng anh. Kia là dòng nước, nó cũng hiểu lòng anh. Anh xin thề trước gió và nước là yêu em với tất cả lòng thành, không hề giả tạo nơi đâu môi chót lưỡi.

- Anh không cần thề em vẫn hiểu tình yêu ấy.

Nàng đẩy chàng ra xa một tí rồi nhìn thẳng vào chàng, cái nhìn như tất cả đáy lòng đều dồn lên ánh mắt. ánh trăng mờ mờ dội lên gương mặt xanh của nàng trông càng đẹp. Môi nàng nở nụ cười mãn nguyện. Chàng ôm đầu nàng vào ngực giọng khẩn thiết:

- Anh mong có một vị thần linh nào đó làm chứng cho lòng anh. Anh không muốn hại đời em.

Nàng đáp khẽ:

- Không ai hại em cả.

Hình ảnh Cao Đệ lại hiện ra, nàng lắc đầu cố xua đuổi, nàng ngẩng đầu lên:

- Anh nói bậy rồi! Anh mà hại em sao? Và chẳng có ai hại em được vì đời em đã có anh cơ mà.

Mộc Thiên nhắm mắt lại, xây xẩm mặt mày. Chàng ôm nàng chặt hơn và hôn đắm đuối. Nàng mê mê không muốn rời khỏi vòng tay chàng. Nhưng rồi, nàng lại lên tiếng:

- Hình như có người đến chỗ chúng mình, em nghe thấy tiếng chân.

Chàng tiếp tục hôn nàng:

- Mặc kệ.

- Họ đến gần rồi anh.

- Cũng mặc.

Nàng đẩy chàng ra. Một bà lão tóc bạc run run đứng dưới ánh trăng nét mặt nghiêm nghị nhìn hai người. Bà gọi:

- Phương Trúc.

- Vú đó hả?

Nàng hoàn hồn như vừa thoát khỏi cơn nguy hiểm. Không phải mẹ thì nàng có sợ gì. Nàng nắm tay Mộc Thiên đặt lên tay vú già:

- Vú, đây là Mộc Thiên.

Nàng quay sang Mộc Thiên:

- Đây là vú em. Bà hồ đồ thường hay đóng vai mẹ em. Và em cũng vậy nhiều lúc cứ ngỡ vú là mẹ.

Chàng hơi cúi người:

- Thưa vú vẫn khỏe ạ.

Vú già nhìn chàng. Tất cả diện mạo cho đến lời nói đều có vẻ một nho sinh cốt cách. Bà dụi mũi rụt rè đáp:

- Vâng, tôi vẫn khỏe?

- Tôi đang cùng Phương Trúc xem trăng. Trăng thật đẹp phải không vú?

- Ừ, ừ, đẹp thật.

Vú già đáp thế, nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Đẹp thật! Đẹp mà đâu phải tụi mày xem trăng? Trời mới biết tụi mày xem trăng cách nào. Tuy nhiên lời ngọt dịu ấy của hãnh thì làm sao còn nở cái được.

Phương Trúc hỏi:

- Vú đi tìm tôi sao? Tôi đâu còn đứa trẻ lên ba mà hở một chút là vú đi tìm?

Phương Trúc đã kéo bà trở về với thực tại:

- Ô, cô nói nghe hay quá, ăn cơm xong là mất dạng đến bây giờ mà gọi là một chút được sao? áo mặc ít như vậy mà chạy ra đây hứng gió...

Mộc Thiên xen vào:

- Vú à, Phương Trúc không cảm đâu.

Không cảm đâu, dĩ nhiên rồi! Vú già tròn xoe mắt nhìn gã thanh niên đẹp trai, khỏe mạnh. Cảm sao được khi áo mầy phủ cho nó, cánh tay mầy ôm choàng lấy nó. Nhưng còn mầy, mầy có cảm không khi đứng giữa đêm khuya nhiều sương và gió mà mặc ít áo thế này? Tóc của hai đứa đã ướt. Bà co chân lên để tránh luồng gió lạnh thổi qua và kiên nhẫn hỏi:

- Thôi, bây giờ cô chịu về chưa? Bà bảo tôi tìm cô về. Đứng đây mãi lát nữa về bị chửi thì đừng giận lấy đó nghe.

Phương Trúc nhìn Mộc Thiên mỉm cười. Chàng vịn vào cây liễu lặng lẽ nhìn nàng. Một lúc sau, nàng mới từ từ cởi chiếc áo trả lại cho Mộc Thiên. Chàng tiếp nhận chiếc áo một cách máy móc và cặp mắt không rời khỏi

nàng. Vú già nhẫn nại chờ hai người nhìn nhau mà không tiếng giã từ. Phương Trúc sau khi trả áo cho Mộc Thiên thì bắt đầu thối lạnh. Mũi đỏ lên, Nếu không giục, ắt hẳn hai người đứng nhìn nhau như thế cho đến sáng, nên bà lên tiếng:

- Thôi đi.

Phương Trúc theo vú già như một cái máy, một mặt quay đầu lại nhìn Mộc Thiên. Chàng vẫn đứng chết lặng nơi gốc cây nhìn theo bóng nàng. Vú già kéo Phương Trúc:

- Thôi đi mà.

Lòng bà giận vô cùng, như thế là hư thân lắm rồi. Con gái mà nửa đêm ra hẹn trai bên bờ sông rồi chẳng muốn về. Hơn nữa, nàng đã có hôn phu thì còn làm cái trò ấy đâu được. Bà kéo Phương Trúc đi nhanh và nói lớn:

- Thôi mà, nhìn cái gì hoài vậy? Cô mà không về thì mẹ cô sẽ xé xác cô ra. Cô làm như thế chẳng giống cái trò trống gì hết. Nhà họ Cao mà biết được thì cô còn mặt mũi nào để sống?

- Vú!

Nàng bất thần giựt tay ra, chạy nhanh về phía cây liễu Mộc Thiên vẫn đứng nơi đó nhìn nàng như một thân cây chết. Nàng đến trước mặt chàng, ngược mặt lên, nói vài lời gì đó rồi quay lại nói với vú già:

- Thôi đi về vú.

- Cô chạy lại nói cái gì vậy?

- Vú khỏi lo, đừng hỏi.

Vú già nghiến răng:

- Ủ, khỏi lo! Cô đi nhanh về nhà để tôi đem chuyện này nói cho mẹ cô biết để bà còn phân xử. Tôi lo cho cô đâu có được!

Nàng chu miệng mắt nhìn xuống đất:

- Bộ vú định méc mẹ tôi thật hả?

- Thật chớ sao không. Con gái mà đêm hôm ra bờ sông ôm con trai hôn hít như vậy mà bảo tôi không méc sao được. Cô tưởng tôi không thấy à? Xem trăng gì? Trăng mọc đến đâu rồi? Còn làm bộ mắc cỡ nữa...

- Vú! Vú nói đàng hoàng chút coi.

- Trời đất ơi! Cô lại trách tôi không đàng hoàng hả? Sao cô không trách cô

đã làm coi không được?

Phương Trúc dậm chân tức tối:

- Vú đâu có biết chuyện yêu đương.

- á cha! tôi mà không biết? Tôi già thế này mà không biết chuyện ấy hả? Người đàn ông có bao nhiêu khúc ruột tôi biết hết không còn một tí huống chi cái thằng Đại Thanh Thiên, Lý Hận Thiên đó của cô.

Nàng hét lên:

- Hà Mộc Thiên!

- Rồi, rồi, Hà Mộc Thiên thì Hà Mộc Thiên chứ có gì đâu mà cãi. Cái thằng Hà Mộc Thiên này cũng như trăm thằng Hà Mộc Thiên khác, cũng như vạn thằng con trai khác, cũng máu đỏ cũng trong ruột bản như mọi người có gì khác đâu? Cô đừng tưởng bên ngoài trắng trẻo đẹp trai như vậy thì bên trong cũng tốt theo. Cô lầm rồi! Hơn nữa cô là gái sắp lấy chồng kia mà...

Nàng càng tức hơn:

- Vú im đi, bà càng già càng hồ đồ.

Vú già nhìn đăm đăm Phương Trúc:

- Tôi mà hồ đồ à? Cô mới thật là người hồ đồ.

- Tôi làm sao mà hồ đồ mới được? Vú chẳng biết gì hết. Tôi đang đi tìm một tình yêu thơ mộng và tuyệt đẹp như trăng và sao...

Nói chưa hết lời thì nàng bỗng ách xì liên tiếp hai tiếng khiến thơ mộng biến mất. Nàng đứng lại dụi dụi mũi rồi ách xì thêm một tiếng nữa. Bà vú hứ:

- Tôi nói có sai đâu, cảm rồi đó. Cô đi nhanh lên. Trăng và sao không cảm được cảm.

oOo

Vào nhà, Phương Trúc thấy mẹ đang ngồi trước bàn thờ. Trên bàn, một ngọn đèn dầu đang cháy. Quanh năm mãi ở trong nhà nên dưới ánh đèn dầu mặt bà trông trắng nhợt. Lông mày sậm đè lên cặp mắt sắc sảo càng tăng thêm vẻ nghiêm nghị, bà tựa lưng vào ghế lạnh lùng nhìn đứa con gái từ ngoài đi vào nhà. Bà nghiêm nghị ra lệnh:

- Lại đây con!

Phương Trúc sợ sệt chậm rãi bước đến bên mẹ. Bà hỏi:

- Con đi đâu mà giờ này mới về? Nói mau cho mẹ biết!

Nàng cúi đầu đáp thật khẽ:

- Con... đi dạo mát.

- Đi dạo mát! Con muốn gạt cả mẹ nữa à? Dạo mát gì mà từ lúc ăn cơm tối xong cho đến giờ?

- Da...

- Con đã đi đâu, nói mau lên.

- Con có đi đâu, chỉ đi dạo mát thôi mà mẹ.

Vẫn cái nhìn sắc bén ấy, bà đảo sang vú già:

- Vú tìm gặp Phương Trúc ở đâu?

Vú già liếc nhanh Phương Trúc một thoáng rồi quay sang nhìn mẹ nàng.

Vốn sợ mẹ nàng từ lâu nên vú già do dự giây lát rồi rụt rè đáp:

- Bên bờ sông.

Nét mặt mẹ Phương Trúc càng nghiêm khắc hơn, bà hỏi:

- Bên bờ sông! Tối như thế mà nó còn đứng bên bờ sông làm gì?

Vú già nuốt nước bọt:

- Cô đang... đang... cô đang...

- Vú! Vú không nên giúp nó nói dối

- Cô đang xem trăng.

Mẹ nàng nhú mày:

- Xem trăng! Một mình nó à?

Câu hỏi vắn ấy khiến vú già không mấy yên tâm:

- Cộ. cộ...

Bỗng Phương Trúc ách xì một cái. Vú già quay nhìn nàng, nhân cơ hội ấy bà đánh trống lảng:

- Coi, cảm rồi đó. Ai bảo ra bờ sông hóng gió làm gì, thôi mau đi nằm nghỉ đi.

Mẹ nàng không buông tha:

- Vú, tôi đã hỏi nó đứng xem trăng với ai ngoài bờ sông?

Phương Trúc ách xì, vú già ngẩng đầu lên, dường như có một quả trứng lớn đang chặn giữa cổ bà nên khó khăn lắm mới thối được mấy tiếng:

- Cô xem trăng một mình.

Mẹ nàng vẫn không tin:

- Một mình nó! Chỉ một mình nó sao?

Vú già đã lờ nói dối thì đành lờ luôn:

- Dạ, chỉ có một mình.

Bao nhiêu năm sống bên nhau, bà biết tính thật thà của vú. Nhưng bây giờ, bà phải gạn cho đến phút cuối mới thôi:

- Vú nói thật đấy chứ? Vú không giúp nó nói láo với tôi thật không? Vú nên nhớ rằng ở dương thế mà nói láo thì chết xuống âm phủ bị cắt lưỡi đó nghe.

Vú già nổi da gà, mẹ Phương Trúc nói tiếp:

- Có thật một mình không? Vú đã xem rõ chứ?

Phương Trúc dụi dụi lỗ mũi mấy cái, chớp chớp mắt rồi ách xì liên tiếp.

Nàng đưa mắt nhìn vú già như van lơn. Vú cắn răng đáp:

- Dạ, tôi thấy rõ lắm, chỉ một mình cô ấy thôi.

Mẹ nàng bây giờ đã tin nên gật đầu, nhưng giọng vẫn lạnh lùng:

- Phương Trúc, con nên giữ gìn đó nhé. Từ rày về sau, con phải giới hạn việc đi dạo bên ngoài. Trông cặp mắt con đủ biết không đành hoàng, con đừng làm mất thể diện gia đình đó nhé. Con gái mười tám, mười chín tuổi đầu mà nửa đêm còn lang thang ngoài bờ sông thì quá lắm rồi.

- Dạ, con đang tìm thi hứng để làm thơ.

- Làm thơ! Con làm được bài thơ nào rồi đọc cho mẹ nghe coi?

Trước lúc nguy kịch ấy, nàng chẳng biết cách nào hơn là đọc lại bài thơ của Mộc Thiên:

“Cuộc nhân thế như bóng câu qua cửa

Yêu thật nhiều để hồn mãi đi hoang

ôm vào tim bằng vụn mảnh trăng tan

Mặc ai trách ta vẫn hoài người ấy”

Bà ngắt lời nàng:

- Thôi đủ rồi! Con chỉ biết làm loại thơ nhảm nhí lãng mạn này. Đầu óc con lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện bậy. Danh giá gia đình mẹ sợ không khỏi hỏng vì con đó nhé. Thôi đi đi, mặc đồ ít như vậy chỉ đi tìm bệnh chớ tìm thi hứng cái nổi gì.

Nàng trở về phòng thở dài nhẹ nhõm. Ngồi xuống mép giường, nàng nhìn ngọn đèn dầu không chớp mắt:

“Cuộc nhân thế như bóng câu qua cửa.

Yêu thật nhiều để hồn mãi đi hoang!”

Cuộc đời và tình yêu chỉ có thể sao! Nàng nhắm mắt lại. Hình bóng Mộc Thiên lại hiện ra trước mặt. Nàng gắng gọi nhưng không nên lời:

- Hà Mộc Thiên! Hà Mộc Thiên!

Vú già đẩy cửa bước vào, trên tay bưng cái mâm. Nàng hỏi:

- Làm gì đấy vú?

- Ăn trứng đi cô

Nàng nhìn vú già, bà cũng nhìn lại, nàng mỉm cười, dĩ nhiên là phải ăn hết hai quả trứng để đền ơn vú đã giúp khi nãy. Nàng cố gắng lắm mới nuốt xong hai quả trứng. Vú già lại đưa thêm cho nàng một cái chén. Nàng tròn xoe mắt:

- Cái gì nữa đây?

- Nước gừng có hòa đường để chống thương hàn, mau uống đi.

- Tôi đâu có cảm?

- Còn nói không cảm nữa. Không cảm sao khi nãy ách xì?

- Tôi làm bô...

Nàng lại ách xì thêm hai tiếng khi nói chưa dứt lời. Vú già gật đầu đắc thắng:

- Bây giờ cũng làm bô nữa đó hả?

Nàng hết cách từ chối nên đã bưng chén nước uống một cách ngon lành. Vú già dọn dẹp sửa giường ngủ và lấy áo ngủ để lên gối cho nàng. Xong công việc, quan sát nàng một lúc rồi bưng mâm đi ra. Vừa đi được mấy bước bà dừng lại lải nhải:

- Tôi chết xuống âm phủ có bị cắt lưỡi cũng không sao. Tuy nhiên, cô nên biết cái tính của mẹ cô mà lo liệu việc mình. Cô mà thật tình thương cái thằng gì Thiên đó thì biết tính làm sao đây? Lớn rồi, cô phải biết suy nghĩ kỹ trước một việc sắp làm.

Nói xong bà bưng mâm đi ra, không chờ lời đáp của nàng. Nàng hai tay chống cằm, nhìn ngọn đèn suy nghĩ. Ngọn lửa biến dạng lúc lớn, lúc nhỏ,

lúc tỏ, lúc mờ như con đường tương lai hun hút không tài nào lường trước được!

QUYỀN DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 25

Từ Sa Bình Bá đi ra, Minh Viễn và Hiếu Thành thả bộ dọc theo bờ sông Gia Linh. Họ bàn luận về hai ông giáo sư Mỹ thuật của mình. Đó là Đặng Bạch và Ngô Phát Chí. Minh Viễn là đứa học trò được giáo sư Bạch cưng nhất. Hiếu Thành không ưa phái hiện thực nên nhún vai nói với Minh Viễn: - Vẽ một con khỉ có ba mươi sáu ngàn sợi lông cũng phải vẽ đủ. Một con khỉ như thế phải mất mấy tiếng đồng hồ. Nếu vẽ cả trăm con khỉ trong một bức tranh thì có mức đến bạc đầu cũng không được một nửa.

Hiếu Thành thì học về phái biểu tượng, chuyên vẽ phong cảnh nên Minh Viễn móc lại:

- Hễ mày cầm đến cây cọ chấm quẹt đại thì xong một bức tranh. Cảnh cây mọc ở đâu cũng chẳng ai biết.

Bởi vậy mỗi khi cầm đến cây cọ là hai người nói đĩa nhau. Hiếu Thành chọc:

- Mày đã thêu trên áo người đẹp được mấy hoa rồi?

Minh Viễn không chịu thua:

- Đã đồ được mấy chấm đen rồi?

Câu hỏi ấy nhằm để chọc bức tranh của Hiếu Thành mang tựa đề “Mặc Hà”. Chàng đã dùng cọ lớn, chấm phết sơ sài để tạo nên vài lá sen và một đóa hoa. Minh Viễn cho đó là việc quá đơn giản chẳng khác nào “đồ mấy chấm đen” đã xong bức họa. Mỗi lần nói đến chuyện vẽ vờ là thế nào cũng xảy ra việc tranh luận. Minh Viễn thích Đặng Bạch còn Hiếu Thành lại ưa Ngô Phát Chí. Hai người vừa đi vừa cãi, vừa múa tay trông khá buồn cười.

Hôm nay là cuối thu nên mới về chiều mặt trời đi ngủ sớm và khí hậu khá lạnh. Cành liễu trơ lá, run rẩy trước gió, Hiếu Thành chỉ cây liễu nói:

“Mùa thu lá đổ trơ cành liễu

Trên bến còn đâu một sắc màu”

Minh Viễn mỉm cười nói tiếp:

“Xuân trước qua rồi như giấc mộng
Còn đây là chết lẫn tang đau!”

Hiếu Thành chau mày:

- Tao không thích mùa thu tí nào. Nó tiêu điều làm sao ấy khiến người ta dễ nhớ đến quê nhà.

Minh Viễn thêm:

- Nhất là trời sắp sang đông mà áo ấm còn nằm ngủ yên trong tiệm cầm đồ.
- Bắt chước thằng La cái gì cũng không còn thì hết lo, hết rầu.
- Mùa đông sắp đến rồi mà nó không còn được cái gì thì làm sao bây giờ?
- Mày đừng có lo dùm nó mà phát ốm bây giờ. Tàu đã đến đầu cầu thì đương nhiên chạy thẳng chớ có gì mà phải sợ. Tao biết năm nay nó không sao đâu vì đã có người lo rồi.

Minh Viễn ngạc nhiên:

- Có người lo rồi? Ai vậy?

Hiếu Thành đưa tay chỉ lên trời. Minh Viễn nhìn theo thì thấy một đàn chim yến đang bay về hướng nam nên hỏi:

- Chim yến?

- Chứ còn gì nữa mà không phải chim yến. Tiểu Phi Yến đó.

- Sao mày biết?

- Ai cũng có thể biết điều đó. Mày tưởng thằng La ngu lắm sao? Suốt ngày nó cứ nhe răng cười như vậy chứ tính kỹ lắm đó. Mày cứ nhìn xem cách của Tiểu Phi Yến của nó thì biết. Thằng Ngô mập theo con Yến như đĩa muối mà chẳng được. Đàng này, thằng La chẳng hề nhọc tí nào mà con nhỏ ấy ngã lòng mới ngộ, theo tao, chinh phục con gái là cả một nghệ thuật tinh vi cần phải học. Cái lối của mày và tao chẳng được trò trống gì.

- Nhưng, tui mình có đi chinh phục con gái bao giờ đâu?

- Hành động bên ngoài thì chưa chứ bên trong thì yêu đã muốn chết rồi. Mày dám thề với tao là trong bọn mình chẳng hề yêu người nào không? Nói vậy chứ tao, cái thằng Vương Hiếu Thành này chưa bao giờ lấy vợ, mày biết không, hễ có người yêu là phải tính đến việc hôn nhân. Mà hôn nhân là điều tầm thường như sáng và chiều mặt trời mọc rồi lặn. Nó còn lại cái khóa, khóa cổ con người. Tao muốn tự do bay nhảy cho sướng cái đã.

Vả lại, nếu tao gặp được người con gái nào mà tao yêu thật sự thì mới tính cái chuyện đó, bằng không thì thôi.

Minh Viễn không hiểu:

- Thôi cách nào vậy? Chẳng lẽ mày không tìm người lý tưởng thì ở giá vậy sao? Mà, ở đời đạt đến lý tưởng là chuyện không thể có được.

- Tao tìm không được người lý tưởng thì tất cả mọi con gái đều như nhau. Con gái đều là con gái. Nếu như thế thì tao phải lấy hết tất cả con gái đẹp trên đời này.

- Nói như thế nghĩa là gì? Tức là mày có đối tượng mà không thể tiến tới được?

- Rất có thể. Tao đã đến chậm một bước.

- Tiểu Yến hả?

- Đừng nói bậy.

Hiếu Thành ngược nhìn bầu trời rợp mây đen. Một cơn gió thổi qua mang nhiều hơi lạnh, chàng nói:

- Mùa đông sắp đến rồi mày. áo lạnh vẫn chưa có mà cứ đứng đây nói xàm mãi.

Một cơn gió khác kéo đến. Minh Viễn dùng tay áo hứng gió mỉm cười:

- Đựng đầy gió trong một cánh tay áo còn đỡ hơn là không có gì. Thôi về đi.

Hiếu Thành nhìn về phía trước:

- Có người lại không sợ cái lạnh và buồn của mùa thu mà còn vui nữa chứ.

- Ai vậy?

Hiếu Thành vẫn nhìn đằng trước. Minh Viễn nhìn theo, thì ra nơi tam cấp của bờ sông Gia Linh, Mộc Thiên đang ngồi câu cá mà cần câu được đề dưới một hòn đá lớn, chàng không cầm. Mắt Mộc Thiên không theo dõi cái phao mà lại đăm đăm nhìn Phương Trúc ngồi tảng đá bên cạnh. Nàng mặc áo choàng trắng, hai cái bính thả thòng ra ngoài. Tà áo phất phơ trước gió như hai cánh bướm nhịp nhàng. Trên đầu gối nàng có một quyển sách nhưng không xem, chỉ ngồi chống cằm nhìn Mộc Thiên. Hiếu Thành cười:

- Mày coi, đây là giờ phút thần tiên nhất của đời người. Trời đất chỉ còn nằm trong ánh mắt họ.

Minh Viễn nhìn Hiếu Thành:

- Mày coi bộ sành tâm lý lắm.

Hiếu Thành càng phô trương cái sành tâm lý của mình:

- A ha! Thôi mình đi, đừng phá họ, họ không muốn người thứ ba hiện diện trong thế giới riêng tư ấy.

Minh Viễn vẫn say sưa nhìn hai người như thèm thuồng. Một lúc sau, trong người thấy lạnh nên mới nhún vai:

- Thôi về mau kẻo trời sắp mưa rồi đó.

Hai người trở về trường. Trời về chiều, gió thu càng lạnh. Họ lặng lẽ đi bên nhau. Một lúc lâu Minh Viễn mới lên tiếng:

- Lạ thật! Tại sao nàng lại yêu Mộc Thiên. Tao thấy nó có nhiều bí ẩn. Bởi vì nhà ở Côn Minh sao không học ở Đại học Tây Nam? Tây Nam cũng là một đại học nổi tiếng cơ mà. Mọi người đều đồn là gia đình nó giàu có nhưng thật sự thì chẳng ai hiểu rõ lắm. Mày có thấy lạ không?

- Lạ! Mày muốn chỉ về phương diện nào?

- Lý do chính tri...

- Tao dám cá không phải rồi vì nó là một thi sĩ, ngoài thơ ra chẳng còn biết gì. Mày lúc nào cũng có thành kiến với nó, ngay cả lúc đầu nên cứ nghĩ bậy như vậy.

- Không phải thành kiến, nhưng thật sự tao thấy nó có điều gì hơi bí ẩn.

- Hay là vì...

Hiếu Thành bỏ dở câu nói, Minh Viễn hỏi:

- Vì cái gì?

- Không có gì. Đò đến rồi kìa, đi nhanh lên.

Sau khi qua đó, hai người lặng lẽ đi bên nhau tiến về trường. Mãi đến khi vách tường đen của ngôi trường hiện ra, Hiếu Thành mới thở ra:

- Hừ!

Minh Viễn cũng thở ra:

- Hừ!

Hiếu Thành hỏi:

- Mày sao vậy?

- Tao hả, đâu có gì.

Hai người nhìn nhau, Hiếu Thành lại kéo tay áo Minh Viễn:

- Đi mây, đi uống cái đã. Tao rượu, mây trà.

- Mây có tiền hả?

Hiếu Thành giữ giữ tay áo:

- Thì uống chịu rồi trả sau.

Hai người vào quán. Mưa lất phất bắt đầu giăng kín bầu trời.

oOo

- Chà! Sướng đấy chứ.

Phương Trúc đưa tay lên miệng:

- Suyt! Đừng có la.

- Trời đang mưa mà cô lại đi sao? Ngày nào cũng chờ mẹ cô ngủ trưa là đi, bả dậy tìm không thấy cô thì quát tháo với tôi

- Vú giúp tôi đi mà. Tôi xin hứa là chỉ hai tiếng và về đây trước khi mẹ tôi thức dậy. Tôi không làm phiền vú nữa đâu.

- Hai tiếng! Lần nào cô cũng nói hai tiếng mà kéo thành ba, bốn bắt tôi phải nói láo mãi. Sau này xuống âm phủ tôi có bị cắt lưỡi thì tôi sẽ kéo cô xuống đó.

- Thôi vú ơi đừng lọ Tôi hứa đi với vú liền, chịu chưa?

Phương Trúc nói xong bước nhanh ra cửa. Vú già chạy theo kéo tay nàng lại:

- ê, trời mưa mà cô không đem ô sao?

Nàng giựt tay ra:

- Mưa nhỏ không sao đâu.

- Thăng Ly Hận Thiên lại chờ cô nữa phải k hông?

- Vu, tôi đã nói hoài với vú là Hà Mộc Thiên chứ không phải Ly hận Thiên.

- Thì Hà Mộc Thiên và Ly Hận Thiên có khác nhau mấy?

Vú vừa nói, vừa ngược đầu lên thì nàng đã ra khỏi cửa. Bà bước nhanh ra ngoài dặn thêm:

- Hai tiếng là phải nhớ về đó nghe.

- Biết rồi.

Nàng hối hả đi, được một khoảng mới dừng lại, lắc đầu nói thầm:

- Đàn bà lớn tuổi lúc nào cũng lẩm cẩm và già mồm.

Cây dù bỗng dưng ra trên đầu nàng. Nàng giật mình ngẩng lên thì bắt gặp cặp mắt âu yếm thâm trầm của Mộc Thiên. Chàng lúc nào cũng vui tươi và cởi mở. Nàng cười, sự vui mừng đã làm tâm hồn nàng tràn đầy hạnh phúc. Hạnh phúc đang nở và lớn lên như đóa sen chớm nở giữa buổi bình minh, sẵn sàng tiếp nhận thế giới rực rỡ bên ngoài. Nàng nũng nịu:

- Làm em giật mình, bắt đền cho coi.

Chàng nhìn khuôn mặt tươi vui của người yêu dưới bóng tối cây dù:

- Đền hả, anh chưa đền em đó, bắt anh chờ muốn chết ở quán nước, sốt ruột quá nên mới đi tìm em.

- Tại mẹ đi ngủ muộn chớ bô.

Nàng vừa nói, vừa sánh vai cùng Mộc Thiên. Những giọt mưa nhỏ rơi đều lên chiếc dù như từng tiếng gõ nhịp. Chiếc quần Mộc Thiên đầy những vết đen vì nước và bùn. Nàng bỗng nhiên thở ra.

- Sao vậy em?

- Vĩnh viễn chúng mình lén lút, như những tội phạm, trong khi đó mình đường đường chính chính yêu nhau!

Chàng rùng mình. Lời nói ấy như nhắc nhở chàng phải ý thức mình là một tội phạm. Chàng lén nhìn Phương Trúc, cái khuôn mặt chân thật đầy tin tưởng, thêm cái miệng đầy vẻ ngây thơ Nàng hoàn toàn vô tội trong tình yêu. Lòng chàng rộn lên nên gương mặt nổi buồn.

- Sao vậy anh?

- Có gì đâu.

Chàng cố dấu nổi buồn bằng cách ôm choàng eo nàng. Mắt nàng sáng lên như chứa chan hạnh phúc. Vai kề vai dưới một bóng dù, hai người đi trên con đường đá. Đi được một đoạn, Phương Trúc mới thấy mình đang đi vào trong làng trong, khi thường ngày thì đi ra nên hỏi:

- Anh đưa em đi đâu vậy?

- Về nhà trọ của anh.

- Nhà trọ của anh à?

- Vâng, anh thuê một căn phòng trong làng và dọn về hôm đó để tránh sự ồn ào của ký túc xá. Và, cũng để chúng mình không còn những ngày hứng gió, dầm mưa hay ngồi lâu trong quán nước cho thiên hạ dòm ngó nữa.

- Căn phòng có khá không anh?

- Cũng được. Đó là cái nhà, người ta ngăn riêng cho anh một phòng, khá yên tĩnh và có cửa riêng. Em thường đến viếng anh nhé.

Căn phòng mà Mộc Thiên thuê ở trong một cái hẻm có sân lớn. Trong sân, có trồng hoa, cỏ và một hòn non bộ, chung quanh sân cỏ một vài bụi cúc tro hoa. Từ ngoài đi vào, một ngôi nhà cổ có hành lang dài, bốn phía có vài căn nhà biệt lập. Một trong những căn nhà đó là của Mộc Thiên đang thuê. Trên mái nhà, treo vài chiếc lồng không có chim.

Ngôi nhà này là của một gia đình khá giả ở trong làng này đã sa cơ nên đành ngăn phòng cho sinh viên thuê để kiếm tiền sống qua ngày.

Mộc Thiên mở cửa, Phương Trúc bước vào giữa một căn phòng rộng. Dụng cụ bên trong dĩ nhiên là của chủ, gồm cái bàn học và vài chiếc ghế. Một chiếc giường hơi thô kệch. Một cái tủ cao được chạm trổ tinh vi nên dù bị tróc hết verni, người ta cũng nhận biết đó là đồ quý từ xưa để lại. Phương Trúc cười, nhìn chung quanh rồi chỉ vào cái tủ:

- Cái này giấu được nhiều người lắm, giấu em vào chịu hông? Anh nè, khi anh ra ngoài đó, em núp vào trong, người ta đâu tìm ra em. Anh về, vỗ tay gọi “Tiểu Hồ Điệp” thì em bay ra tức khắc.

- Em nói nghe hay lắm.

Nàng cười, đi đến bàn nhìn vào chồng sách, lấy một cuốn mở ra thì bắt gặp tấm hình người đàn bà với hai hàng lông mày chạy ngược lên, mắt lớn. Cái mũi dọc dừa và đôi môi đầy. Mái tóc nhiều và đen xõa ngang vai, nụ cười đầy vẻ tự cao và bướng bỉnh... Nàng ngược nhìn Mộc Thiên rồi bịt miệng cười. Chàng không hiểu:

- Em đang xem cái gì mà ra vẻ bí mật thế?

Nàng vẫn cười và đưa quyển sách trước mặt Mộc Thiên:

- Thư trung tự hữu nhan như ngọc! Ai vậy? Chị, em hay người yêu anh mà đẹp quá vậy?

Quả tim Mộc Thiên muốn vọt khỏi lồng ngực. Mặt tái hẳn đi. Chàng cầm tay Phương Trúc định tìm lời thanh minh thì nàng ngược lên với ánh mắt đầy tin tưởng không chút ngờ vực. Mặc dù nàng không chút phiến trách, nhưng chàng vẫn thấy lương tâm cắn rứt, mồ hôi toát ra ướt đẫm cả áo.

Phương Trúc hết cười nhìn chàng ngạc nhiên:

- Anh sao thế? Bị bệnh hả anh?

Chàng không đáp, ôm đầu nàng sát vào ngực, đặt hàm dưới lên tóc nàng và run run gọi:

- Em! Em! Anh yêu em vô cùng. Em có biết anh yêu em đến mức nào không? Anh không còn ngôn từ nào để diễn tả hết tình yêu ấy nên chỉ biết gọi yêu em! yêu em! yêu em! trong từng phút, từng giây, từng nhịp thở.

Phương Trúc ngẩng lên nhìn. ánh mắt tràn ngập yêu đương. Má nàng hồng lên trông càng đẹp hơn:

- Em biết. Em biết tình yêu ấy của anh.

- Anh không tài nào quên em được vì bờ đê trong lòng anh đã vỡ. Máu yêu đương tràn ngập cả người. Anh bất lực! Anh không còn cách nào ngăn cản nổi giòng máu ấy.

Chàng ngấm nàng một lát rồi tiếp:

- Trúc em! Nếu bảo rằng cố quên em đi thì đó là nói dối lòng mình, vì lần đầu tiên gặp em, anh đã yêu rồi. Hôm ấy, nụ cười của Thư Tú Văn, cách diễn xuất của Giang Thôn không đem lại cho anh chút hứng thú nào bằng được ngòi bên em. Gương mặt em tỏa ra toàn ánh sáng. Cặp mắt em đầy mộng mị và anh thấy dường như có hai giọt nước mắt long lanh hiện ra. Anh muốn hôn làm sao ấy. Kịch tan, anh đưa em về, em lặng lẽ đi bên anh như đứa trẻ sợ phiền người lớn, không nói một lời nào. Khi về đến nhà, em tựa cửa nhìn anh quay về bằng cái nhìn dịu mát như hai giọt sương đêm. Anh phải kiềm chế lòng mình để tránh sự xúc động, để một mình lăm lũi về trường mang nặng hình bóng em. Và lúc ấy, tìm anh thì thầm “đây là người con gái duy nhất mà mình hằng mơ ước. Người con gái mộng tưởng ấy chính là Lý Phương Trúc”.

Nàng ràn rụa nước mắt. Ngẩng đầu lên, nàng nhìn thẳng vào mặt Mộc Thiên thì thầm:

- Anh! Anh!

Mộc Thiên vẫn say mê trong quá khứ:

- Thế rồi hôm ấy, anh lại được dịp gặp em ở quán Bắc Khê Em đã nổi bật giữa đám đông người. Em nhìn chung quanh bằng cặp mắt hiếu kỳ và lãnh

hội, em chỉ cười mà không nói. Em đâu biết rằng sự im lặng và nụ cười duyên ấy đã làm thành ngọn lửa tình yêu bốc cháy trong tim anh. Bởi vậy anh cố uống nhiều rượu để dập tắt ngọn lửa. Than ôi! Lửa không tắt, rượu không làm anh say mà chính em làm anh say đến nỗi ngây ngất. Có lẽ hai câu thơ đượm vẻ buồn của anh đã khơi động hồn thơ em nên em đã làm đáp lại. Điều đó càng làm anh phục em hơn. Anh đã thấy thích em quá, thích đến nỗi phải đau lòng mỗi khi nhìn thấy em. Thích đến nỗi tim anh không thể trốn em, trốn cặp mắt em. Bởi vậy anh phải uống rượu thật nhiều, cố quên đi cái ý nghĩ sau buổi tiệc lại đưa em về, lại một mình lầm lũi bước trên con đường...

Nước mắt chàng bây giờ đã chảy dài trên má. Nàng mỉm cười, lặng lẽ lắc đầu. Chàng tiếp tục thao thao bất tuyệt:

-... Hội Nam Bắc thành lập, mỗi tuần gặp nhau một lần là điều kiện thuận lợi nhất để anh gặp em, để thấy em, để được nghe tiếng em nói. Một lần lại một lần, gặp em để rồi em ra về. Anh chỉ biết đứng trông theo mà lòng như dao cắt. Mỗi khi nghe ai nhắc đến tên em là anh cảm thấy ghen tức trong lòng. Đặc Bảo lại công khai muốn theo em làm anh muốn điên lên.

Chàng thở ra:

- à, mà anh lấy tư cách gì nói thế phải không em? Anh có đáng gì đâu!

Nàng lắc đầu, nước mắt tuông xuống má:

- Anh! Anh đừng hạ mình như vậy.

Mộc Thiên nhú mày, đau đớn nhìn Phương Trúc đang ràn rụa nước mắt.

Nhưng rồi, chàng lại vui hẳn lên:

- Thật hả, anh có thật xứng đáng không em.

- Anh!

Nàng siết chặt lưng chàng, úp mặt vào ngực chàng. Giọng mơ hồ:

- Anh! Em yêu anh! Em sùng bái anh!

Chàng cứ ngỡ mình đang mơ, không tin tưởng:

- Thật không em? Anh xứng đáng để làm người yêu em sao?

- Dạ! Anh thật là người xứng đáng để em yêu, em tôn thờ. Mộc Thiên! Trúc. ai sao anh lo lắng quá vậy? Tại sao anh không tự tin lấy mình, tin lời thành thật của người yêu mình?

- Anh sợ số mệnh.

- Số mệnh?

Chàng nâng cằm nàng lên, say sưa nhìn vào ánh mắt:

- Vâng, số mệnh. Anh thích em lắm, vì quá thích em nên sợ làm hại đời em. Ngày nào anh cũng chờ em ở quán nước đầu làng chỉ vì muốn thấy em, chỉ cần thấy em thôi. Thế rồi, đêm hôm ấy sương rơi nhiều mà em vẫn lặng đứng chưa về, anh có linh tính là em đang đứng chờ anh, đang gọi anh.

Nàng mỉm cười:

- Mộc Thiên! Em đã gọi anh bằng quả tim hôm ấy. Em cũng có linh tính là nếu đứng mãi đó không về thì anh sẽ đến, sẽ đến với em. Quả thật anh đã đến, đã bước vào hồn em thật sự, xem thế, linh tính của chúng mình tuy hai mà một phải không anh?

- Tình yêu mình sẽ ra sao? Chúng mình phải làm sao đây em?

Chàng cắn môi nhìn nàng. Lương tâm chàng đang cắn rứt mãnh liệt.

Giọng chàng khàn đi:

- Phương Trúc, em hiền quá! Em ngây thơ quá. Anh muốn nói cho em biết một điều...

- Đừng anh! Đừng nói gì hết. Em sợ hạnh phúc hiện tại chúng mình mất đi bây giờ. Em biết anh đang nghĩ gì, lo gì, em biết hết. Anh đừng sợ em sẽ đủ can đảm để đối phó với những vấn đề làm cản trở tình yêu chúng ta Mẹ em không thể nào cưỡng bách em lấy một người mà em không hề yêu. Anh đừng buồn vì việc của em, đừng nghĩ gì về cái thặng gốc họ Cao ấy. Anh chỉ cần biết có hiện tại, hiện tại có em, có tình yêu chúng mình. Em thừa can đảm, chẳng lẽ, anh không có can đảm để đối phó sao?

Chàng ngơ ngác:

- Gia đình họ Cao? Can đảm?

- Dạ! Gia đình họ Cao, gia đình mà mẹ em buộc em phải về làm dâu đó anh. Em ghét họ, nhưng cha em đã hứa gả em từ khi em còn nhỏ. Hôn ước là chuyện cũ ngày xưa, bây giờ là thời đại tự do luyến ái, tự do kết hôn thì nó còn giá trị gì nữa phải không anh. Mẹ em khó lắm. Tuy nhiên em cương quyết chống lại dù bất cứ giá nào. Anh hãy giúp em có nhiều can đảm đi anh.

Nàng lại ngâm thật khẽ như vừa đủ để hai người nghe:

“Chàng như tảng đá lớn.

Thiếp như cây Phổ Thảo

Phổ Thảo dai như tơ

Tảng đá nằm bất động”

Chàng thở dài mãi nguyện. Nàng áp má sát vào ngực chàng âu yếm. Giọng buồn buồn:

- Anh là tảng đá lớn. Em là cây Phổ Thảo. Em đã dai như tơ bám mãi vào anh, mong anh nằm bất động đừng lay chuyển, đừng phụ em!

Mộc Thiên không nói được lời nào, chỉ biết ôm chặt người yêu.

Bên ngoài, những giọt mưa tí tách rơi trên cửa sổ làm thành khúc nhạc buồn. Gió lướt nhẹ qua khóm lá nghe xào xạc. Nàng thở ra:

- Tim anh đang nhảy, từng bước nhảy trầm đều thật đẹp!

QUỲNH ĐÀO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 26

Phương Trúc vừa bước vào cửa, vú già liền nháy mắt ra hiệu, nàng hỏi nhỏ:

- Việc gì vậy vú? Mẹ tôi dậy rồi sao?

- Cô còn đòi đến chừng nào nữa. Bộ ngủ đến thắp đèn sao? hơn nữa, bà có khách.

- Ai vậy?

- Còn ai nữa, cậu Đệ chứ ai.

Phương Trúc mím môi, quay lưng định chạy ra thì vú già nắm áo kéo lại: - Làm cái gì vậy? gặp một chút cũng chẳng chết, chạy đi nữa tôi biết ăn nói làm sao với mẹ cô Vào trong mau đi, cậu Đệ mang nhiều quà cho cô lắm đó. Cậu ấy chờ nãy giờ rồi đó.

- Quà? Tôi không thèm.

Nàng chu miệng, miễn cưỡng bước vào. Mẹ nàng ngồi cạnh chiếc bàn vuông. Ném cặp mắt sắc bén lên mặt nàng. Nàng hơi ớn không dám nhìn mẹ. Quay sang nhìn Cao Đệ. Đầu hẳn thật bự, trên mặt mang một cặp mắt lơnh, thêm vào đó, cái mũi nhỏ và cái miệng không bao giờ mím chặt.

Nhìn chân dung của hẳn, nàng phát lạnh cả người. Nàng chau mày. Cao Đệ vội vàng mở lớn mắt lơnh, cà lăm:

- Về, về... về rồi à?

Nàng chỉ hứ một tiếng, hẳn khờ khạo chỉ lên đồng hộp trên bàn:

- Anh... anh... mua cho em vài... vài sấp vải.

Nàng liếc đồng hộp chu miệng như đang giận ai điều gì. Cao Đệ vể mặt hân hoan, mở hộp lấy vài xấp vải đủ màu rồi cà lăm:

- Em ơi... muốn... muốn... xem... xem không?

Nàng liếc hẳn một cái, miệng chu dài thêm. Mẹ nàng nghiêm nghị gọi.

- Trúc! anh Đệ con nói chuyện với con kìa.

Nàng bực tức.

- Con nghe rồi.

- Nghe rồi tại sao không trả lời?

- Trả lời cái gì bây giờ? Con không biết.

Bà tức đến nỗi run lên, trợn nhìn nàng một lúc rồi mới gục gặc đầu.

- Phương Trúc sao con hư quá vậy? Chắc phải để sau này bên chồng con dạy mới được.

Dứt lời, bà quay sang Cao Đệ.

- Con, việc hôn lễ đã chuẩn bị đến đâu rồi?

- Con... con... mẹ con nói phải cuối... làm đám cưới. Bảo con lấy... một người vợ về nhà ăn tết luôn.

Hắn ngây ngô nhìn Phương Trúc. Mặt nàng biến sắc nhìn mẹ.

- Sao, mẹ định gả con cho...

Bà gật đầu, thản nhiên đáp:

- Ừ! cuối năm nay sẽ làm đám cưới con với thằng Đệ. Bây giờ con đã lớn, mẹ cũng đã già, nói con không thèm nghe. Con gái lớn rồi không giữ làm gì, gả lấy chồng càng sớm càng tốt để khỏi phải bận tâm.

Nàng chau mày, trợn mắt hỏi:

- Mẹ! mẹ nỡ nhẫn tâm với con vậy sao? Mẹ không nghĩ gì đến hạnh phúc của con sao? Mẹ nhất định gả cho nó, cho một thằng như vậy sao mẹ...

Bà quát lên cướp lời nàng:

- Trúc, sao con dám hỗn với anh con như vậy, lúc nhỏ hai con đã từng chơi chung nhau, hứa hẹn nhau. Quân tử là phải nhất ngôn, không được sai lời con đang nghĩ gì mẹ biết hết. Con tưởng mấy thằng sinh viên ấy hơn Cao Đệ sao? Chúng chỉ đến với con, chơi với con như khách qua đường tốt nhất là con hãy ngồi nói chuyện với anh con đi. Tối nay mẹ có vài việc muốn nói với con.

- Mẹ Ơi! con xin mẹ.

Mẹ nàng đứng dậy ném cặp mắt khiển trách lên mặt nàng rồi trở về phòng. Trong phòng còn lại Phương Trúc và Cao Đệ ngồi đối diện nhau. Trong khi hai mẹ con nàng tranh luận thì Cao Đệ ngậm ngón tay cái trong miệng, trợn mắt lơ đãng nhìn mẹ nàng rồi nhìn nàng. Khi mẹ Phương Trúc ra khỏi phòng hắn nhìn sững nàng rồi chậm rãi xích đến gần kéo nhẹ tay áo nàng và sợ sệt gọi:

- Em... em... em ơi!

Phương Trúc đang nhìn bàn thờ bị tên cà lăm kéo thành linh nên giật mình đẩy hẳn ra và nhảy qua một bên:

- Cậu gặp ma rồi đó! Ai là em của cậu đâu?

Cao Đệ sững người, hẳn dứt ngón tay cái trở lại vào miệng:

- Em... em... em không phải là em... của... anh... ai... ai là em của anh? Em... em, mẹ anh bảo anh... lại... lại... lại nói chuyện với em. Mẹ anh... mẹ anh... nói em... em... hơi không đàng hoàng... em... có nhiều... sinh viên Trung... Trung Ương đều... biết em. Em... em, em nói chuyện... nói chuyện đi chứ!

Nàng tức đến run lên, mặt tái xanh, trợn Cao Đệ:

- Tôi nói chuyện à? Cậu nghe cho rõ? Cái là thằng ngu Mau đi ra khỏi nhà này.

Hắn kinh sợ há hốc miệng:

- Cái... cái... cái gì?

Nàng nhái theo giọng cà lăm của hắn:

- Tôi... tôi... tôi nói cho... cho cậu biết. Em cậu... em cậu nó... ghét... ghét cậu lắm. Nếu mà... nếu mà... trên đời này... trên đời này đàn ông... đàn ông chết hết cũng... không bao giờ lấy cậu!

Nước mắt nàng đã ràn rụa. Nàng bước lại gần hắn, hất cái bánh ra sau rồi hét lớn:

- Cậu hãy về nói với mẹ cậu là Lý Phương Trúc không đàng hoàng, không đủ tư cách để về làm dâu nhà họ Cao. Bà tìm cho cậu người vợ khác đi. Đi đi, đi về nói với mẹ cậu đi.

Hắn hốt hoảng lùi ra sau, miệng lắp bắp:

- Cái... cái... cái này là... là nghĩa gì?

Nàng khóc lên:

- Tôi bảo cậu rút đi. Kiếp trước của tôi đã làm gì nên tội mà kiếp này phải lấy một tên đàn, nói một câu cũng không rõ...

Mẹ nàng xuất hiện đúng lúc cắt đứt những lời tức tối ấy...

- Phương Trúc.

Bà nhìn nàng thật lâu rồi thở ra. Bà đến gần Cao Đệ bảo.

- Thôi con về trước đi và nói với mẹ con là thời buổi chiến tranh việc hôn nhân càng đơn giản càng tốt. Gia đình bên này không chuẩn bị của hồi môn gì cả và gia đình bên đó cũng đừng đặt nặng vấn đề lễ nghi cho lắm. Còn ngày cưới càng sớm càng tốt. Tháng chạp thường hay bận rộn thôi chọn ngày nào trong tháng 11 đó cũng được. Bao giờ gia đình bên đó chuẩn bị xong thì bên này cũng xong. Con hiểu chưa, nghe rõ chưa?

Cao Đệ gật đầu lia lịa:

- Hiểu... hiểu... hiểu.

- Vậy con về trước đi, mẹ không giữ con lại ăn cơm tối vì đêm hôm đi đường mẹ không yên tâm. Con hãy bỏ qua chuyện Phương Trúc nói khi này, em nó đùa đó, con về nói với mẹ là ngày mai mẹ sẽ đến thăm bà nhé. Những gì cần thiết trong buổi hôn lễ, ngày mai mẹ sẽ bàn với mẹ con kỹ hơn. Con biết chưa.

- Dạ biết... biết rồi.

- Vậy thì con về đi.

Tiền Cao Đệ ra khỏi cửa, bà quay lại thấy Phương Trúc đang ngồi sững trên ghế mặt mày đầy nước mắt. Bà quát lớn:

- Đứng dậy, Trúc.

Nàng làm theo như một cái máy.

- Lại đây.

Nàng chậm rãi bước đến.

- Quỳ xuống.

Nàng ngẩng lên nhìn bà như muốn xin tha thứ, bà gằn giọng:

- Mẹ bảo con quỳ xuống.

Mắt bà như mũi tên lửa xuyên qua đầu óc nàng nên nàng lẳng lẳng quỳ xuống.

- Ngược mặt lên nhìn bàn thờ.

Bà tiếp tục với giọng run run.

- Đây là bàn thờ của cha con. Tổ tiên dòng họ Lý đều nhìn thấy con. Con đã làm mất đi thể diện của dòng dõi nhà mình. Bây giờ con hãy nói thật đi, trưa này con đi đâu?

Nàng im lặng. Mặt tái xanh không còn tí máu.

- Nói đi.

Nàng nói thật bình tĩnh và cương quyết.

- Con đến quán nước hay bờ sông Gia Linh.

- Để làm gì?

- Gặp một sinh viên Trung Ương.

- Nó tên gì?

- Hà Mộc Thiên.

Gương mặt trầm tĩnh và lì lợm của nàng càng làm bà giận thêm. Bà cắn răng, tay chân run lẩy bẩy, tát nàng hai cái lên thân.

- Đồ không biết xấu hổ.

Phượng Trúc xinh vính, gương mặt nhợt nhạt không còn máu của nàng, mấy ngón tay hiện lên thật rõ. Bà yếu ớt kéo chiếc ghế ngồi xuống thở hổn hển một lúc rồi mới hỏi.

- Như vậy là con quyết định phá hoại gia phong phải không? Con giao du với thằng Mộc Thiên ấy bao lâu rồi?

- Quen nhau từ dịp hè.

- Ngày nào con cũng gặp thằng ấy phải không?

- Dạ gần đây ngày nào cũng gặp.

Bà nghiến răng:

- Trúc! tội tày trời như vậy mà con còn dám nói nữa hả? Con thật đáng chết. Mẹ đã dạy con từ nhỏ thế nào mà bây giờ đi bán rẻ danh dự gia đình như vậy? Phượng Trúc, mỗi ngày con gặp nó để làm gì Nói mau!

- Tản bộ và tâm sự.

- Tâm sự cái gì?

Nàng nhìn mẹ bằng ánh mắt kỳ dị và chậm rãi đáp:

- Tâm sự những gì mà mẹ không bao giờ biết vì mẹ chưa bao giờ có cái giờ phút đó.

Bà tát nàng hai bạt tay nẩy lửa, vừa thở hổn hển vừa nói.

- Con đã quên mất không còn biết lễ độ là gì, sao dám ăn nói với mẹ như vậy? Con điên rồi phải không? Cái gì mà mẹ không bao giờ biết? Nói thử coi.

- Tình yêu.

Nàng đáp thật khẽ. Mắt hoen lệ sáng lên làm gương mặt có một sắc thái khó tả. Mẹ nàng giận đến nỗi không nói thành tiếng.

- Con, con, con... con thật không biết hổ thẹn.

- Con muốn lấy anh ấy.

Mặt nàng ra vẻ cương quyết và liều lĩnh. Nàng lập lại:

- Con muốn lấy anh ấy.

Bà cúi mặt gần nàng:

- Con nói cái gì.

- Con muốn lấy anh ấy.

- Con... con muốn chết?

Phượng Trúc bây giờ đang quỳ trước mặt mẹ. Nàng ngược nhìn lên bằng ánh mắt van lơn, khẩn cầu:

- Thưa mẹ! mẹ là mẹ của con. Con hy vọng mẹ hiểu nhiều về con, hiểu sự đau khổ của con. Mẹ! con yêu anh vô cùng, nếu có thể chết vì tình yêu thì con cũng sẵn sàng. Mẹ không thể nào hiểu được mãnh lực của tình yêu vì mẹ chưa bao giờ trải qua giờ phút ấy. Mẹ Ơi xin mẹ hiểu dùm con, tha thứ con. Con không thể lấy Cao Đệ vì không yêu anh, con chỉ yêu Hà Mộc Thiên, chỉ mình Mộc Thiên, con mong có thể làm cách nào để mẹ có thể hiểu được thế nào là tình yêu, thế nào là sức mạnh của nó.

- Hứ! cái thứ tình yêu của con không biết xấu hổ. Nhắc đi nhắc lại cũng chỉ bấy nhiêu, con đừng làm nhục dòng họ.

Nàng lắc đầu buồn bã.

- Thưa mẹ chẳng lẽ tình yêu là điều đáng tởm xấu hổ và nhục nhã lắm sao? Không, mẹ đâu biết rằng tình yêu là thần tiên là đẹp nhất trên đời không chỗ nào chê được và xấu hổ cả.

Mẹ nàng càng tức hơn.

- Hứ con nói nghe hay lắm, ba cái thứ kịch cợt ấy đã làm hại con rồi. Bây giờ con còn dám nói xông xồng với mẹ ba cái tình yêu ấy nữa sao? Con nên nhớ rằng con là gái sắp về nhà chồng. Hai tháng nữa là con về làm dâu nhà họ Cao. Con nhớ chưa, còn việc dan díu với thằng sinh viên ấy mẹ tha cho đó, nhưng kể từ nay cấm con không được ra khỏi nhà một bước. Cấm con không được gặp thằng đó, phải ở nhà, phải học làm con dâu xứng đáng.

Nàng hoảng lên, ôm lấy chân mẹ.

- Mẹ! mẹ! mẹ không nên làm như vậy sao mẹ nhẫn tâm đem con gả cho thằng ngốc ấy hỡi mẹ. Hẳn nói một câu cũng không nên, tương lai và hạnh phúc con nằm trong tay mẹ Mẹ chỉ ban cho con chừng ấy thôi sao? Mẹ nghĩ kỹ lại mẹ.

Bà hơi dịu giọng.

- Con! mẹ vẫn biết việc hôn nhân này sẽ làm cho con nhiều đau khổ nhưng biết làm sao bây giờ! Vì trước kia, khi cha con còn sống đã đính ước với họ rồi, việc ấy đâu phải tại mẹ. Và con cũng biết rằng gia đình ta vốn danh giá, lẽ nào đi chối bỏ lời hứa hẹn ấy sao? Và lại con cũng đã lớn, phải tính chuyện chồng con cho rồi. Chồng con nó có khờ một tí cũng chẳng sao, con nên biết không có nghĩa mẹ muốn dạy con sai chồng, nhưng có được người chồng thế con sẽ được nhờ. Hơn nữa, mẹ muốn tìm cho con tấm chồng tốt, tốt ở đây là không rượu chè, cờ bạc, hút sách, con đã học nhiều sách vở sao không biết gì về điều ấy?

Nàng chau mày tuyệt vọng.

- Mẹ! con biết làm cách nào cho mẹ hiểu được hai lối sống, hai quan niệm của mẹ và con thuộc hai thế hệ khác nhau, mẹ có lập trường của mẹ con có lập trường của con. Hai lập trường và tư tưởng cũ mới không thể nào hòa hợp được. Nhưng con xin mẹ một điều là hãy thương con, nghĩ đến con mà chấp nhận cho con hủy bỏ cuộc hôn nhân ấy. Con không thể nào lấy thằng ngốc Cao Độ làm chồng, nhất quyết dù mẹ có cách nào đi nữa.

Bà hằm hằm nhìn Phương Trúc, ra lệnh:

- Bây giờ mẹ đã cố gắng nói cho con hiểu nhưng con vẫn cứng đầu. Mẹ nói cho con biết chịu hay không cũng mặc mọi việc đã xong chỉ còn chấp nhận mà không cách từ chối.

Nước mắt nàng đã ràn rụa trên mi, nàng kéo tà áo của mẹ mà thút thít.

- Con nhất định không bằng lòng xin mẹ bỏ hôn ước này. Con yêu Mộc Thiên con đã thề chỉ lấy Mộc Thiên.

Bà nghiêng răng.

- Con đã đính hôn rồi mà còn tự động đi tìm thằng chồng khác, như vậy nghĩa là gì có phải cút ngay vào phòng đi, cấm không được ra ngoài. Con

phải lấy Cao Đệ, không được nói lời nào khác. Từ nay con còn lên ra ngoài gặp bọn sinh viên thì mẹ sẽ đánh gãy chân. Con phải giữ danh dự gia đình. Nói xong, bà đứng dậy đi ra sau nhà để tránh sự van xin của Phương Trúc. Nàng ngã vào ghế.

- Mẹ ơi! con gái mẹ không quan trọng bằng danh dự gia đình sao!

Mẹ nàng đã ra đến nhà sau, không cần nghe những lời than trách ấy Phương Trúc quỳ quá lâu nên hai chân tê cứng. Nàng buồn bã ngã người xuống đất ngước mặt lên thấy bàn thờ cha liền khóc lớn.

- Cha ơi! bộ cha bày cái cảnh này sao? Cha trả lời con đi! cha nói đi! số mạng con như vậy sao?

Bức ảnh cha nàng vẫn nằm im trên bàn thờ nhìn nàng đang co rúm dưới đất. Nàng tựa đầu vào chân ghế mà mẹ nàng đã ngồi khi này khóc thảm thiết. Vú già đã vào tự bao giờ, lay vai nàng an ủi.

- Cô ơi! Thôi đừng khóc nữa, đứng dậy đi rửa mặt đi, khóc lóc cho lắm chỉ tốn nước mắt, ích gì đâu.

Nàng giống như người chết đuối vừa vớt được khúc gỗ giữa dòng, liền vồ ôm vú, úp mặt vào đầu gối bà khóc lóc.

- Vú ơi! Vú ơi! vú ơi...

Bà vỗ nhẹ vào đầu nàng an ủi:

- Thôi nín đi. Cô coi lớn rồi mà khóc như đứa con nít như vậy khó coi lắm.

Bà nắm tay nàng kéo dậy và dỗ dành.

- Việc gì đi nữa cũng thủng thẳng mà nói, gấp gì. Thôi mau đi rửa mặt để ăn cơm, tối rồi.

- Tôi không ăn cơm đâu.

Nàng đáp gọn được mấy tiếng rồi xông vào phòng, đóng sập cửa lại. Đèn chẳng đốt, nàng nằm vật ra giường, úp mặt vào đầu gối khóc nức nở. Nàng khóc như thế chẳng biết bao lâu thì có người cầm đèn, đẩy cửa bước vào. Nàng cứ ngỡ đó là vú, nào ngờ ngoảnh mặt ra xem thì lại là mẹ nàng. Bà bước vào, đặt mâm cơm và đèn đặt lên bàn và đến cúi nhìn nàng gọi.

- Dậy ăn cơm.

Phương Trúc quay mặt vào trong nói âm ức.

- Con không ăn.

- Ăn cũng do con, không ăn cũng do con. Con đừng đại như vậy, mẹ biết con ngoan nên mới dạy bảo như vậy.

Nàng quay mặt lại nhìn mẹ.

- Vì con ngoan! vì con ngoan nên mới gả cho thằng ngốc đó?

- Con nói nó ngốc đâu có đúng, nó hơi khùng khùng thôi, nhưng mà nó được một cái là mặt to tai lớn, tướng ấy có nhiều phúc đức. Con à, con nên lấy nó, suốt đời sẽ được sung sướng, có người hầu hạ, lấy chi ba cái thằng sinh viên lưu vong ấy, năm thê bảy thiếp sau này. Mẹ nghĩ nó không có gì đáng chê Con bảo rằng nó xí trai, nói cà lăm, cà lạp không thành câu, chuyện ấy đâu cần. Đàn ông mà bảnh trai khó tin tưởng lắm, Còn chê cà lăm nó đâu có đâu dạy, đâu có nhờ cái miệng để kiếm cơm mà cần phải ăn nói lưu loát. Và lại con xem trên đời này có ai là người toàn diện đâu, được điểm này thì mất điểm khác.

Nàng ngồi dậy, chán nản lắc đầu.

- Mẹ! mẹ đâu biết được nỗi khổ của con. Con không cần người hầu hạ không cần bạc vàng châu báu, gấm vóc, lụa là, mà chỉ cần chỉ cần có “tình yêu”.

- Tình yêu là cái gì mà cần quá vậy? con có lấy nó để thế cơm, thế quần áo mặc được không?

- Tình yêu không thể ăn được, nhưng thiếu nó thì cuộc đời trở thành vô nghĩa.

Bà gục gặt đầu.

- Phương Trúc, con đừng mơ mộng như vậy, tình yêu chỉ là món đồ xa xỉ, mẹ thấy nhiều người không cần đến nó vẫn sống như thường. Tuy nhiên nếu không có cơm ăn, không có áo mặc thì làm sao hạnh phúc được. Trúc, con còn trẻ thiếu suy nghĩ tình yêu đã làm con mê muội, mù quáng.

- Mẹ con không thể nào cắt nghĩa được tình yêu với mẹ cũng như không thể bàn luận thơ văn với vú già. Có một lần con phải mất những hai tiếng đồng hồ mới giải thích được câu thơ của Lý Thanh Chiếu thì vú lại bảo con “mất đồ tìm không được sao không đốt lửa lên tìm”.

Mẹ nàng hơi nhin.

- Con thí dụ nghe hay đấy chứ! con cho rằng nói chuyện tình yêu với mẹ

chẳng khác nào đòn gậy tai trâu chớ gì? mẹ không cần biết tình yêu trong lòng con mà chỉ cần biết bốn phận... Mẹ có bốn phận giáo dục con, con có bốn phận là vợ thằng Đệ kể từ nay, con phải xóa bỏ mọi tình yêu đã bị ám ảnh trong đầu óc của con. Mẹ không còn gì để nói với con nữa.

Phương Trúc đưa mẹ ra khỏi cửa rồi trở lại ngồi xuống mép giường suy tư nhìn ngọn đèn dầu. Mọi việc đã rồi! nàng không còn cách nào cả. Việc bãi bỏ hôn ước với họ Cao bây giờ chỉ còn trong tưởng tượng. Mẹ nàng không thể chấp nhận quan niệm của mẹ hai quan niệm ấy lúc nào cũng xung đột nhau. Bởi vậy giờ này còn gì để nói! lời mẹ là mệnh lệnh, là lời tuyên bố cuối cùng của vị quan tòa. Thế nên, nàng có khóc lóc, van xin chỉ tốn nước mắt, hao hơi mà thôi. Mẹ nàng vẫn không thay lòng đổi dạ nàng phải thuộc về gia đình họ Cao. Thuộc về cái thằng ngốc Cao Đệ, hẳn có chết đi nữa, nàng cũng vẫn phải lấy, cũng vẫn là chồng nàng.

Nàng đưa tay chống cằm. Nhìn xuyên qua ngọn đèn lờ mờ, nàng thấy tương lai mình mờ mịt bóng tối. Nhưng chẳng lẽ cúi đầu chấp nhận sự việc, bỏ Mộc Thiên để lấy thằng ngốc ấy sao? - Không thể được, phải chiến đấu, chiến đấu đến phút cuối cùng, chiến đấu với lời kết luận độc đoán của mẹ. Nghĩ đến đó, nàng nhớ đến Mộc Thiên phải tìm chàng, phải bàn với chàng việc này mới được, phải tìm chàng thật sớm để chàng còn có cách giải quyết.

Nàng nhảy xuống giường đến bàn ăn vội chén cơm. ý nghĩ gặp Mộc Thiên để bàn chuyện đã làm nàng phấn khởi vô cùng. Như thế nàng sẽ đi vào phòng tắm rồi chuồn ra ngã sau. Nếu mẹ biết được việc trốn đi này thì sao? - Chẳng cần ra sao thì ra, miễn gặp Mộc Thiên là được.

ôm áo quần đi ra cửa, phòng mẹ nàng vẫn chưa đóng. Bà đang ngồi trước cửa đọc sách, thấy nàng liền đặt sách xuống hỏi.

- Con đi đâu?

- Dạ con đi tắm.

- Đi đi.

Nàng đi vào phòng tắm thật nhanh rồi rón rén ra cửa sau. Nàng đẩy cửa, trong người cảm thấy lạnh lên. Một ống khóa to tướng đã khóa tự bao giờ. Như vậy mẹ nàng đã đề phòng trước. Nàng dậm chân tức tối rồi trở về

phòng. Khi đi ngang thấy cửa phòng mẹ đã đóng nên mừng rỡ chạy ra cửa trước. Nào ngờ chưa đến nơi lại gặp bà đang đứng cạnh chiếc bàn vuông, lạnh lùng hỏi.

- Con muốn đi đâu?

- Dạ con, con... con muốn đi ra ngoài mua chỉ.

- Không được, từ nay con muốn gì cứ liệt kê ra, mẹ nhờ vú đi mua cho. Nàng nhìn thẳng vào mặt mẹ. Sự tức giận đã làm mặt nàng tái hẳn đi không còn chút máu. Nàng bực tức nói.

- Đâu phải lúc nào mẹ cũng ở bên con mà biết.

Bà thách nàng.

- Không biết thì con cứ đi đi!

Nàng bước vào phòng, dùng hết sức đóng cánh cửa thật mạnh cho hả giận. Nàng nằm vật lên giường trùm mền kín mít, cố nén không cho phát ra tiếng khóc. Tiếp theo đó, nàng lại nghe tiếng lóc cóc ổ khóa ngoài cửa. Nàng vùng dậy, xông đến lắc mạnh cánh cửa thì đã khóa chặt, nàng tức tối la lớn.

- Mở cửa, mở cửa. Làm như vậy không được. Vú ơi! vú...

Đáp lại lời nàng là giọng nghiêm khắc của mẹ.

- Phương Trúc, như vậy là con đã yên tâm ở trong phòng, đừng hòng ra ngoài được nữa. Mẹ giữ chìa khóa, con có kêu vú cũng chẳng được, chỉ mất công thôi. Như vậy kể từ nay, mỗi bữa cơm mẹ sẽ bưng vào cho con, nước rửa mặt cũng thế, con cứ ở trong đó cho mẹ hai tháng, rồi về làm dâu nhà họ Cao.

Nàng úp mặt vào cửa kêu gào:

- Mẹ Oi! mẹ sao mẹ nỡ làm vậy? mẹ không thương con sao?

Nàng quy xuống đất tựa đầu vào cửa khóc thảm thiết.

- Mẹ nỡ đối với con như vậy sao? Mẹ Oi mẹ! mẹ là mẹ của con sau nỡ làm vậy mẹ!

Bà càng nghiêm giọng hơn:

- Tôi là mẹ của cô nên phải để phòng một đứa con hư như cô. Thân con gái như một tờ giấy trắng, có vết đen thì giá trị không còn. Hôm nay mẹ nhất con là được con nên người, để con có tương lai mai sau.

- Mẹ Oi! mẹ!

Nàng vẫn sụt sùi khóc, nhưng tiếng chân của mẹ nàng mỗi lúc một xa dần.

Nàng nằm dài xuống sàn nhà tức tử:

- Mẹ Oi! mẹ! sao mẹ ác quá vậy!

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 27

Trời cuối thu thêm lạnh. Cảnh vật thật tiêu điều. Cây cối trên bờ sông Gia Linh chỉ còn những cành khô gãy guộc run rẩy trước gió. Những chiếc lá chết nằm la liệt trên mặt đất đang hóa kiếp để sống với bùn lầy. Bờ sông bây giờ đã chìm hẳn trong hiu quạnh không một bóng người, không một tiếng cười đùa của sinh viên, học sinh. Có lẽ vì quá lạnh, cái lạnh cắt da đã xua đuổi hết những người lái đò, bỏ lại khoang trống chứa đầy lá vàng.

Mộc Thiên mặc chiếc áo choàng lớn, cổ quàng khăn lông, đầu trần. Chàng buồn rầu bước trên con đường đá phủ đầy rêu dẫn vào Sa Bình Bá. Cơn mưa phùn vừa dứt nên con đường ướt và trơn. Mấy cây trụ lá vẫn còn đắm nước. Chàng cúi đầu lầm lũi bước. Bước chân cô đơn tưởng chừng đang bước trên những phiến băng miền cực bắc.

Vào đến quán nước ở Sa Bình Bá, chàng đứng do dự trước cửa một lát rồi tiếp tục đi. Qua một khúc quanh, nhà của Phương Trúc đã hiện ra trước mặt. Chàng dừng lại, đứng nhìn hai cánh cửa lớn tróc sơn, khép kín mà lòng băng khuâng tự hỏi:

- Tại sao? Tại sao?

Vâng, tại sao? Tại sao đã mười ngày rồi vắng bật tin nàng không một lý do. Sao nàng không đến nhà trọ của chàng... cũng không đến quán nước? Tại sao đoạn tuyệt không nói một lời? Hay là nàng đã quên chàng, không còn yêu chàng nữa? Tại sao và tại sao? Trăm ngàn chữ tại sao đang vũng vầy trong lòng chàng mãnh liệt như muốn thoát ra ngoài để phá vỡ cánh cửa kiên cố ấy mà tìm cho kỳ được câu trả lời.

Mưa phùn lại bay lất phất. Bầu trời một màu trắng đục. Vài chiếc lá còn sót lại cũng run rẩy lia cành. Chàng sờ lên mái tóc, ướt đầm cả bàn tay. Mưa mỗi lúc một lớn dần như đang rắc vào hồn chàng những giọt lạnh cóng xương. Trước mắt chàng bây giờ chỉ còn một vũ trụ buồn và lạnh. Cái buồn trông chừng thật thê lương. Nỗi thê lương như cắt đi của chàng từng đoạn

ruột. Chàng chậm rãi bước đến trước cửa, nhìn qua khe hở, bên trong im phăng phắc, chẳng thấy một bóng người. Chàng đứng đó nhìn mưa bay, nhìn cánh cửa, không một tiếng khua động nào được dấy lên trong lúc này. Chàng thật tuyệt vọng! Nước mưa bây giờ đã chảy vào cổ áo làm chàng lạnh run lên. ý tưởng gặp Phương Trúc đã vùng dậy trong lòng thật khốc liệt khiến chàng bạo dạn đưa tay lên gõ cửa.

Vẫn không một tiếng động bên trong. Chàng đứng chờ một lát lại gõ tiếp, lần này mạnh hơn lần trước. Bên trong nghe có tiếng chân, rồi giọng của một bà lão vọng ra:

- Ai đó?

- Dạ, thưa tôi định tìm Phương Trúc.

Cánh cửa mở ra, người mở cửa lại là vú già. Thấy Mộc Thiên, bà hoảng lên, miệng há hốc. May là chàng còn nhớ rõ vú nên vội chào:

- Dạ, chào vú ạ! Phương Trúc có nhà không vú?

Bà ấp úng:

- Phương... Phương... Trúc...

Vú già chưa dứt lời thì bên trong vang lên giọng của kẻ có quyền:

- Ai đó vú?

- Ô... Ô...

Vú già bần khoản, định đóng cửa lại đồng thời dục:

- Cậu đi đi, Phương Trúc không có ở nhà.

Chàng nhanh chân bước vào, cản không cho vú đóng cửa:

- Phương Trúc có chuyện gì vậy vú?

Vú già chưa kịp trả lời thì mẹ Phương Trúc đã bước ra. Mái tóc bạc búi cao, gương mặt thiếu máu càng tăng phần nghiêm khắc. Thoáng thấy bà, chàng đã nhận biết ngay đó là mẹ của nàng. Chàng chưa kịp mở miệng thì bà đã lạnh lùng hỏi:

- Cậu muốn gì?

Chàng gắng đáp thật khiêm tốn và cung kính:

- Dạ thưa bác, cháu là Mộc Thiên. Xin phép bác có phải bác là mẹ của Phương Trúc?

Vẫn giọng cũ:

- Vâng! Cậu muốn hỏi làm gì?

- Dạ cháu muốn gặp cô Trúc.

- Xin lỗi, cô Trúc không có ở nhà.

Bà định đóng cửa, chàng vội cản lại và cung kính:

- Phiền bác, xin bác vui lòng cho cháu biết cô Trúc đi đâu?

Bà quan sát chàng bằng cái nhìn sắc như dao:

- Cậu hỏi làm gì?

Chàng thật khó trả lời;

- Cháu... cháu hy vọng là có thể gặp cô ta vì chúng cháu là bạn thân.

Bà chau mày:

- Bạn thân! Thôi được, tôi cho cậu biết là cô ta đã đi Thành Đô rồi.

Chàng giật mình:

- Thành Đô! Dạ thưa bác cô ta đi Thành Đô làm gì?

- Đi lấy chồng.

Chàng ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt bà. Bà cũng trợn lại chàng. Hai người cứ thế nhìn nhau không chớp. Bầu không khí thù nghịch bắt đầu len lỏi giữa họ, một lát sau, chàng chậm rãi hỏi:

- Thưa bác, làm ơn cho cháu biết cô ta hiện ở đâu?

- Thành Đô.

- Không, cháu tin chắc cô ta không đến đó.

Bà hứ một tiếng:

- Nếu cậu biết vậy sao còn đến đây hỏi tôi? Xin mời cậu về để tôi còn đóng cửa.

Chàng vẫn đứng bất động:

- Thưa bác, xin phép bác cho cháu gặp cô Trúc.

Bà giận dữ:

- Sao? Tôi đã nói với cậu là cô ta đi Thành Đô rồi, tin hay không là tùy cậu. Xin cậu đừng đến đây phá rối gia đình tôi nữa. Chúng tôi không tiếp người lạ, hơn nữa, Phương Trúc đã có chồng, mong các cậu đừng dụ dỗ con gái tôi, hãy để thì giờ ấy mà lo học hành.

Dứt lời bà khép vội cánh cửa. Mộc Thiên vẫn đứng bất động ở giữa cản lại. Chàng bực tức ngược mặt lên thì bắt gặp ánh mắt u buồn của vú già. Chàng

biết bà ta thương hại chàng lắm nhưng phải đành chịu không dám nói lời nào.

Chàng quay sang mẹ Phương Trúc bà đang giận dữ nhìn chàng. Chàng lắc đầu lặng lẽ lui ra. Cánh cửa đóng sập lại ngay khi bước chân chàng vừa ra khỏi, tiếp theo đó là tiếng lách cách. Chàng tựa cửa nhìn trời lòng như đứt từng đoạn ruột. Chàng gọi thầm:

- Phương Trúc! Em ở đâu? Em ở đâu?

Gió xuyên qua nóc nhà, len qua hẻm nhỏ, quay cuồng rồi reo lên:

- Em ở đâu? Em ở đâu?

Chàng đưa tay chùi nước mưa trên mặt, siết lại khăn lông rồi thẩn thờ bước về con đường cũ.

Về đến phòng, chàng nằm vật lên giường, vẫn để nguyên cái mình đầy nước. Chàng nhắm mắt lại đầu óc quay cuồng. Tiếng Phương Trúc như văng vẳng bên tai:

- Tim anh đang nhảy, từng bước nhảy trềm đều thật đẹp.

Chàng úp mặt vào gối rên rỉ:

- Em ở đâu? Em ở đâu?

Gió rít ngoài đồng. Khung cửa lách cách kêu. Một con chim lạc đàn gọi bạn nghe buồn tê tái. Những âm thanh ấy tạo nên tiếng văng vẳng trong phòng:

- Em ở đâu? Em ở đâu?

oOo

Phương Trúc hai tay chống cằm, sững sờ nhìn mâm cơm và ngọn đèn dầu trước mặt. Thức ăn và cơm đã nguội mà nàng chưa hề cầm đến đôi đũa. Bao nhiêu ngày đêm rồi, nàng bị giam trong phòng như một kẻ trọng tội nằm trong xà lim. Nàng bắt đầu hận mẹ, hận sự ngoan cố, tàn nhẫn và vô tình của bà.

Đã nhiều đêm thao thức, nàng tìm cách trốn khỏi nhà này để sống với Mộc Thiên, không bao giờ trở lại. Nhưng, trốn cách nào bây giờ? Cửa thì khóa chặt, ngay cả những lúc đi tắm, mẹ nàng cũng bắt ghế ngồi trước cửa phòng tắm canh chừng. Mãi sống trong tình trạng giam cầm, nàng như người mất trí.

Có tiếng chìa khóa tra vào ổ, rồi cánh cửa mở ra. Mẹ nàng đứng ngoài canh

chừng vú già đi vào dọn dẹp chén bát. Từ khi Phương Trúc thú thật với mẹ là ngày nào cũng gặp Mộc Thiên thì bà không còn tin vú già nữa. Thế nên, bà cấm vú không được nói chuyện nhiều với nàng, mỗi lần vú gặp nàng thì bà theo canh giữ. Bởi vậy, nàng đã viết xong một lá thư, định nhờ vú mang đến cho Mộc Thiên nhưng chờ mãi vẫn không có cơ hội để đưa. Vú già bước vào thấy mâm cơm còn nguyên thì tròn xoe mắt:

- Trời ơi, cơm nguội hết rồi sao không ăn?

Mẹ nàng đứng ở cửa gằn giọng:

- Không ăn thì để cho nó chết đói luôn đi.

- Cô thương vú, nhiều ít gì ăn đi cô.

Vừa nói, vú vừa đến bên nàng, xới một chén cơm đưa lên miệng nàng rồi thì thầm:

- Mộc Thiên hôm này có đến đây nhưng bị mẹ cô đuổi đi liền.

Hai tiếng đi liền vừa dứt thì bà lại nói lớn lên:

- Ba bữa rồi chỉ ăn cơm sơ sài, trứng luộc cũng chẳng chịu ăn, cô sẽ gầy cho xem. Con gái mà gầy thì khó coi lắm. Mau ăn đi, ít nhiều gì cũng được, có gì mà phải buồn rầu cho khổ thân mình.

Bà lén béo yêu nàng một cái thật mạnh. Phương Trúc nghe nói có Mộc Thiên định đến cứu nàng. Nàng muốn hỏi vú cho rõ mọi việc nhưng khổ một nỗi là mẹ nàng đang đứng ngoài cửa nhìn vào chăm chăm. Nàng tức đến nỗi lạnh buốt cả tay chân. Nhưng rồi, nghĩ đến Mộc Thiên đến, nàng cũng giảm đi phần nào sự tức tối. Trong đầu nàng nảy ra tia hy vọng, chàng sẽ cứu nàng ra khỏi cảnh giam cầm này, như thế chỉ cần cho chàng biết nàng đang ở trong phòng là được.

- Ăn mau đi cô, nguội hết rồi sợ ăn vô đau bụng đó. Thôi, để vú đút cho cô ăn nhen? Lớn rồi mà giống như đứa con nít vậy.

Vú già bưng chén cơm đưa lên, cánh tay áo rộng và cả thân hình bà che khuất nàng, mẹ nàng không còn nhìn thấy nữa. Nhân cơ hội ấy, nàng nhét đại bao thư và tay áo vú và nói nhỏ:

- Gởi giùm tôi nhe vú.

Đồng thời, nàng làm ra vẻ giận dữ:

- Ai cần vú đút, tôi ăn một mình!

Nàng nuốt vội chén cơm, chẳng biết chút hương vị gì. Đặt chén xuống bàn, nàng ngược nhìn vú già ngăm ra hiệu nhờ gửi thư đến tận tay Mộc Thiên. Phần vú, bà thở ra nhẹ nhõm, lén giấu lá thư vào trong cùm tay áo để khỏi bị bại lộ, gom chén bát vào mâm, vú bưng lui ra, vừa đến cửa thì mẹ Phương Trúc ra lệnh:

- Vú đứng lại đã.

Vú già dừng lại, tay vẫn bưng mâm chén. Mẹ nàng tiến đến, thọc tay vào tay áo vú lấy ra phong thơ Bà nghiêm nghị khiển trách:

- Vú đã làm cho gia đình tôi lắm phiền phức rồi đó nhé. Sống với tôi lâu năm, chắc vú cũng biết cái tánh trung thực của tôi chứ? Thế mà; bây giờ vú lại giở trò trước mặt tôi. Vải thừa mà che mắt thánh đâu được hả vú? Vú đã bày vẽ cho con Trúc hư thân, bây giờ lại giúp nó qua mặt tôi thêm lần nữa phải không. Con Trúc mà gây nên tai tiếng gì cho gia đình này thì tôi hỏi tội vú đó nhé.

Vú già đứng đó chỉ còn biết cúi đầu nhận tội. Mặt bà đỏ lên, hai tay run lấy bầy làm chén bát đụng nhau loảng choảng. Bà cắn răng nghĩ thầm:

- Dạy con đâu phải làm quá như vậy? Con trai có tình con gái có ý, hết mực hợp nhau, tại sao đem con mình gả cho thằng khùng cà lăm ấy? Bà không có đui gì mà không biết so sánh thằng Mộc Thiên bảnh trai, học giỏi kia với thằng chỉ biết trợn mắt ếch, thọc tay vào miệng không nói được một lời.

Vú già quay đầu nhìn Phương Trúc. Nàng đang tuyệt vọng ngả đầu vào ghế. Vú lại nghĩ tiếp:

- Vì Phương Trúc mà tôi mới chịu nhịn bà. Nếu không, tôi bỏ mọi công việc, về ở với con tôi để ngày ngày được nghe cháu gọi bà nội không sướng hơn sao?

- Vú đi ra đi nào.

Vú nhìn Phương Trúc một lần nữa rồi lúi ra, đi vào bếp. Bà đặt cái mâm thật mạnh lên bàn, lẩm bẩm:

- Nào thể diện, nào tai tiếng!! Cái gì cũng thể diện, cái gì cũng sợ tai tiếng. Bà cứ ép buộc cho con Trúc chết đi rồi lên trời mà tìm thể diện.

Mẹ Phương Trúc chờ vú già đi khỏi thì bà vào phòng:

- Trúc! Con tưởng dễ qua mặt mẹ được sao? Khó lắm! Từ rày về sau, cả vú

mẹ cũng không cho ra khỏi nhà một bước. Mẹ cho con biết thằng Mộc Thiên đã đến đây tìm con, nhưng mẹ bảo với nó là con đã đi Thành Đô lấy chồng rồi. Dù muốn dù không con cũng phải giết chết mối tình ấy.

Bà quay lưng ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng sập lại, tiếp theo đó là tiếng khua động ổ khóa. Nàng có cảm giác quả tim mình cũng bị khóa chặt.

Đau khổ, phẫn nộ và tuyệt vọng. Ba thứ ấy đã hành hạ cấu xé nàng thành muôn mảnh. Nàng như một kẻ mất trí, bỗng vùng dậy, chạy nhanh đến cửa đập mạnh và la lớn:

- Mở cửa! Mở cửa! mở cửa cho tôi ra. Tôi hoàn toàn vô tội, không nên tàn nhẫn như vậy! Mở cửa! Mở cửa cho tôi ra.

Bên ngoài vẫn yên lặng không một tiếng đáp lại. Nàng cố sức đập cửa thật mạnh. Vẫn không ai đáp nàng càng điên tiết hơn:

- Tôi muốn ra! Tôi muốn ra! Bà không được giam tôi như vậy. Cho tôi ra! Xin cho tôi ra! Cha tôi không bao giờ chấp nhận để mẹ hành động như vậy. Cha ơi, giá như cha còn sống thì con đâu đến nông nỗi này.

Nghĩ đến cha, người cha hiền từ, nàng càng đau khổ hơn. Hai tay bụm mặt khóc nức nở.

Khóc một hồi lâu mà bên ngoài vẫn im tiếng, cánh cửa vẫn bất động.

Nước mắt nàng chỉ là công dã tràng, không tác dụng gì đến lòng sắt đá của mẹ nên nàng lại nín thình. Quay lại bàn học, nàng lấy sách vở, viết, gương soi... Những gì có trên bàn đều hốt ném ra cánh cửa. Nàng cảm thấy trong lòng sung sướng vì như thế tức đã báo thù được mẹ, mãi đến khi đồ trên bàn hết sạch thì nàng mệt lả người, tay chân rũ liệt. Nàng ngồi bệt xuống ghế, hai tay ôm đầu thở hổn hển. Căn phòng bây giờ im lặng, sự im lặng kinh hoàng tưởng chừng vũ trụ này chỉ còn có mình nàng. Nàng nghe ngoài cửa có tiếng thở dài rồi tiếng chân bước xa dần. Đó là vú. Ngay cả vú còn thương nàng, sao mẹ lại ác như vậy? Nàng đứng dậy đến cửa sổ, mở tung cánh cửa ra. Một luồng gió lạnh ủa vào. Cửa sổ gồm những chấn song gỗ thật chắc. Nàng hai tay ôm song lay mạnh mà chẳng nhúc nhích. Thế là cái hy vọng chui qua cửa sổ để trốn thoát cũng tiêu tan mất. Nhưng, dù có ra được khỏi phòng cũng không làm sao vượt được cái tường rào cao ấy. Nàng tựa trán vào song cửa đầy nước. Gió đêm bắt những giọt mưa lạnh

lên hai gò má nóng bỏng của nàng. Nàng áp tay lên má rồi lên ngực, tất cả đều nóng. Dù chỉ mặc một chiếc áo mỏng, nàng vẫn đứng giữa gió. Gió càng mạnh, càng thấm lạnh vào xương tủy, nàng càng thấy sung sướng hơn nhiều. Trốn không được để đến với người yêu thì thà nhịn đói chết nhất quyết không làm vợ thằng ngốc.

Mưa gió mỗi lúc một lớn, toàn thân nàng ướt đẫm nước mưa. Mộc Thiên đã từng bảo trong mưa có nhiều tình và mộng. Không tình sao được khi hai người cùng sánh bước dưới một bóng dù. Từng tiếng mưa gõ nhịp. Chàng choàng tay qua eo nàng siết chặt, rồi dìu nhau trên con đường đá rong rêu. Cây dù nghiêng. Chàng cúi xuống hôn lên môi nàng thật nhẹ, làm hồn nàng phiêu du trong vòm trời mưa bạc.

Một cơn gió hắt vào làm nàng lạnh cóng lên và ách xì hai tiếng. Nàng đưa tay dụi mũi. Mũi đã bị nghẹt cứng nên nàng hít mạnh hai cái như để lấy hơi rồi tiếp tục đứng hứng mưa. Ngọn đèn dầu xao mạnh, cái bóng cao cũng không đủ sức che gió nên nó lại tắt phụt. Căn phòng tràn ngập bóng tối. Tiếng mưa rơi trong gió hòa lẫn tiếng cú kêu đêm tạo thành một âm thanh hỗn loạn và rùng rợn. Tiếng con chim Đa Đa từ xa đã khàn giọng than: “Khổ! Khổ! Khổ!”.

Khổ! Khổ! Khổ! Tiếng kêu liên tiếp không ngừng. Biết bao giờ hết khổ và nỗi khổ này mấy ai lường được bao nhiêu.

Nàng lau nước mưa trên mặt. Đầu càng nhức hơn. Toàn thân run rẩy. Hai hàm răng đánh nhịp vào nhau liên hồi. Nàng mò mẫm bước đến giường nằm vật xuống. Cửa sổ vẫn không đóng nên gió mặc sức lùa vào. Nàng ngửa mặt nhìn trần nhà. Hai cái bính số mỗi làm mái tóc xõa lên gối. Nàng sờ lên mớ tóc nhiều và mềm ấy mà nhớ lại một lần số như thế ở bờ sông Gia Linh. Lúc ấy, chàng âu yếm bảo:

- Để anh giúp em thắt lại nhé.

Chàng cầm lọn tóc dài vừa thắt vừa cười. Cái bính thắt mãi vẫn không xong. Chàng liền buông mớ tóc phủ xuống mặt nàng mà thì thầm:

- Tóc em mềm và nhiều vô số giống như tình yêu chúng ta không thể nào đếm được.

Khổ! Khổ! Khổ! Con chim đa đa vẫn không ngừng than. Nàng nhắm mắt,

lệ bắt đầu tuôn xuống má. Biết bao giờ hết khô? Nỗi khô này mấy ai lường được bao nhiêu.

oOo

Mới tờ mờ sáng, mẹ Phương Trúc bung đồ ăn vào cho nàng. Theo sau là vú già với thau nước rửa mặt và vài món đồ cần thiết. Trong phòng đồ đạc ngổn ngang. Cánh cửa sổ mở tung, hơi lạnh tràn ngập như một hầm nước đá. Gió vẫn tiếp tục hắt vào những giọt mưa lạnh cóng.

Phương Trúc mặc chiếc áo mỏng, để nguyên giày trong chân, nằm xây mặt vào tường, không đắp mền. Vú già thấy vậy hoảng sợ, vội đi đóng cánh cửa sổ rồi đến cạnh nàng lay vai gọi:

- Ngủ mà mở cửa sổ gió vô như vậy lỡ nhiễm lạnh sao? Thôi mau dậy ăn cơm đi.

Nàng cự mặt mình uể oải, mẹ nàng gắt:

- Vú mặc kệ nó. Nó chỉ giả chết đó thôi.

Nàng quay mặt lại thật nhanh, trợn mắt nhìn mẹ, giọng bất mãn:

- Sao mẹ thù con quá vậy?

Thấy gương mặt đỏ bừng và môi khô của nàng bà vội đến sờ lên trán. Nàng thật sự đã bị sốt. Bà hoảng lên:

- Vú đi mời ông lang ở đầu hẻm đến mau.

Thấy mẹ lo lắng, nàng lại làm eo:

- Mẹ mời ông lang làm gì? Con không để ông xem mạch vì mẹ mong con chết cơ mà? Con chết đi, mẹ sẽ lấy cái xác này đem gả cho nhà họ Cao để kiếm được cái thể diện cho gia đình.

Mẹ nàng nén giận:

- Con à! Mẹ biết con giận mẹ lắm, nhưng mẹ vẫn làm chỉ vì thương con. Nếu con không phải là con của mẹ, mẹ chẳng cần nói làm gì. Đẳng này, con là con của mẹ nên mẹ mới quan tâm giữ gìn như vậy. Thà rằng để con hận mẹ, nhưng mẹ bảo vệ được trinh tiết và danh dự cho con còn hơn là để con hư hỏng. Con thử nghĩ xem, dù thằng Mộc Thiên có đẹp trai thật, nhưng đẹp ấy để làm gì, đâu có ăn nhậu được. Con còn trẻ hãy còn nhiều nông nổi. Một khi yêu thì chỉ biết yêu mà không biết đắn đo những gì khác. Có bao giờ con tự đặt câu hỏi rằng con yêu nó, nó có thành thật với con

không? Nó có vợ chưa? Hay là nó đã có vợ nhà. Và, yêu con chỉ là yêu, là một người khách qua đường để rồi không cần trở lại, chừng đó còn gì là con nữa? Nhưng, khi biết được thì việc đã lỡ, biết hối hận thì việc đã trăm năm. Cũng như, mấy ai trên đời này kéo được thời gian quay ngược lại để tìm tuổi xuân bao giờ? Hơn nữa, con là gái đã có hôn phu, lỡ có điều gì không tốt xảy ra thì mẹ còn biết ăn nói với người ta thế nào bây giờ? Con đừng giận mẹ. Mẹ hy vọng một ngày nào đó, con sẽ hiểu mẹ, hiểu được việc làm hiện tại của mẹ, mẹ chỉ sợ một điều là ngày ấy, mẹ sẽ không còn được thấy con mà thôi.

Nàng vẫn không động lòng, chỉ hứ một cái rồi quay mặt vào trong.

- Thôi đừng giận mẹ nữa, dậy rửa mặt, ăn một chút rồi chờ thầy lang đến nghe con.

Nàng đáp cộc lốc:

- Không.

Bà gắng chịu nàng:

- Con làm như vậy có ích gì đâu. Bệnh nặng thì ráng chịu chứ có ai chịu cho con.

Nàng vẫn lạnh lùng đáp:

- Mẹ khỏi lo, để con chết.

Bà liếc nàng rồi cắn răng nói:

- Được! Mẹ không cần lo, để con chết

Thầy lang đến nàng vẫn nằm lì quay mặt vào trong không chịu cho chẩn mạch. Vú già năn nỉ gần đứt hơi, nàng chịu cho kéo tay ra. Ông lang lại muốn xem cả lưỡi, cổ họng và sắc mặt để biết rõ cơn bệnh nhưng nàng một mạch từ chối. Ông đành ra đại cái toa rồi trở về nhà. Vú già vội ra tiệm sắc thuốc, đem về bắt ngay trong phòng nàng. Bà hy vọng người thuốc cũng là một phương pháp chữa bệnh công hiệu. Mẹ nàng cũng ngồi mép giường suy nghĩ. Thuốc sắc xong, vú già bưng đến bên nàng dịu giọng bảo:

- Uống thuốc đi cô

Nàng vẫn im không đáp. Vú liền đặt chén thuốc lên bàn, lại lay vai nàng giọng ngọt ngào:

- Bị bệnh thì đâu có sướng ích gì. Uống thuốc đi. Dù có tức việc gì cách

mấy đi nữa cũng không nên hành hạ thân xác mình như vậy. Cô yếu đuối thế này làm sao có thể chịu đựng được bệnh hoạn. Cô dậy uống thuốc đi. Cô hãy vì một người vú già đã cho cô bú mớm từ nhỏ mà dậy uống đi cô Thôi để vú đỡ cô dậy uống nghen.

Nàng xô tay vú ra, vẫn nằm quay mặt vào trong.

- Không!

Mẹ nàng hết chịu nổi liền gắt:

- Trúc! Con làm khó với ai vậy? Con thử nghĩ xem, mẹ đã cho mời thầy đến đây thăm mạch, hốt thuốc rồi về sắc cho con, hầu hạ con như thế cũng chưa đủ sao? Vì sao phải chịu đựng con như vậy? Mẹ có giam con trong phòng cũng chỉ vì thương con. Bây giờ con không uống thuốc tức có thể trúc hết giận được sao?

Nàng vẫn lặng thinh, bà gần từng tiếng:

- Con uống không?

Bà lại ra lệnh:

- Con phải uống! Dậy mau đi!

Nàng quay người ngồi dậy, nhìn thẳng vào mặt mẹ:

- Thưa mẹ, từ hồi nào đến giờ, mẹ cứ mãi ra lệnh cho con là phải cái này, phải cái nọ, không bao giờ mẹ giành cho con cái quyền tự ý quyết định một vấn đề gì. Như vậy con chẳng khác gì một món đồ luôn luôn lệ thuộc vào mẹ. Bây giờ mẹ muốn thêm một quyết định cuối cùng nữa là con phải lấy Cao Độ thì cũng được, chẳng sao. Mạng sống của con chẳng còn chút giá trị nào, chỉ là con vậy hy sinh không hơn không kém.

Nói xong nàng bưng chén thuốc tạt xuống đất, nước văng tung tóe.

Nàng đặt chén xuống, ngã vật lên giường và quay mặt vào trong. Mẹ nàng giận run lên:

- Con không muốn sống thì tự do chết. Dù con có chết đi nữa mẹ vẫn gả cho thằng Độ như thường.

Bà quay sang ra lệnh cho vú:

- Vú theo tôi ra ngoài, mặc kệ để nó chết.

Trong khi vú còn lưỡng lự chưa biết phải làm sao bây giờ, nửa muốn khuyên nàng nửa sợ, thì bà lại hét lên:

- Vú, tôi bảo vú có nghe không?

Vú già xoa tay lo lắng;

- Thưa bà, cô còn nhỏ nghĩ không thấu thì bà giận làm gì? Bệnh mà không uống thuốc...

- Vú, đi ra ngoài.

Tiếng quát lớn làm vú hết hồn. Bà nhìn mẹ Phương Trúc rồi quay sang nhìn nàng thở dài bước ra, một mặt lấm bầm:

- Già chẳng vừa, trẻ cũng chẳng vừa thì làm sao được.

Mẹ nàng vẫn gắt:

- Trúc! Con muốn sống hay chết tùy ý. Bốn phận làm cha mẹ như thế cũng quá lắm rồi.

Bà quay ra khỏi phòng và không nên khóa cửa cẩn thận.

Phương Trúc nhìn suy nghĩ miên man. Vẫn biết rằng sống hay chết là tùy mình nhưng sống làm gì? Sống để làm dâu cho nhà họ Cao thì thà chết còn sung sướng hơn. Cái ý tưởng tự tử cũng bắt đầu trưởng thành trong đầu nàng thật nhanh chóng. Nàng úp mặt vào gối nước mắt đầm đìa.

Sáng tối, tối rồi lại sáng. Thời gian cứ trôi. Nàng nằm mãi một chỗ không ăn không uống để chờ ngày chết. Vú già ngày nào cũng vào ngồi ở giường lau nước mắt năn nỉ nàng ăn nhưng nàng chẳng chút thay lòng. Mẹ nàng cũng ngồi cạnh giường thở ra, thở vộ Nàng vẫn phớt tỉnh, cứ mãi mơ màng một mình.

- Đời mình chắc chắn bấy nhiêu là hết. Mai này sẽ không còn sầu khổ, lo âu gì nữa.

Nàng cứ nằm như thế không biết bao nhiêu ngày trôi qua Thế rồi đêm ấy, vú già cầm đèn vào phòng lay nàng dậy, thì thầm bên tai:

- Phương Trúc! Phương Trúc mau dậy đi, vú đưa cô ra, Mộc Thiên đang chờ cô ngoài đó.

Nghe đến hai tiếng Mộc Thiên, mắt nàng sáng lên và tỉnh táo hẳn. Nàng nhìn vú lộ vẻ ngờ vực thì bà giải thích cho nàng:

- Tôi đã lấy trộm được chìa khóa, cô hiểu chưa? Bây giờ hãy mau theo tôi ra ngoài gặp cậu ấy cho khỏi khổ. Còn mẹ cô, có tôi lo, cô đừng sợ.

Bà nghẹn ngào lau nước mắt:

- Mộc Thiên có lòng lắm. Ba ngày nay, ngày nào cậu cũng chờ cô ở cửa. Sáng qua, khi tôi đi chợ, cậu chặn lại năn nỉ nhờ tôi ăn cắp chìa khóa. Tuy nhiên, đêm qua lấy không được làm cậu ta chờ ngoài ấy suốt đêm. Bây giờ đã lấy được rồi, cô mau dậy đi kéo cậu ấy đang chờ.

Mặt nàng bây giờ đã ráo hoảnh. Vú già giúp nàng ngồi dậy. Nàng thật sự kiệt sức vì suốt ngày bị bệnh mà không ăn. Vừa thở nàng vừa hỏi:

- Mộc Thiên đang chờ tôi thật sao vú?

- Vú nói dối làm gì. Mau đi đi, đồ đạc cô tôi đã thu xếp và đưa cho Mộc Thiên rồi. Cô đi lần này là sống với cậu ấy luôn không về nữa, không còn ai lo cho cô nữa, mọi việc phải tự lo lấy. Mai này cô sẽ thành người lớn, đừng dại dột nữa nhé.

Vú già vừa nói, vừa thút thít khóc nên nàng không nghe rõ mấy. Bà giúp nàng mặc chiếc áo lạnh và đỡ nàng xuống giường. Nàng đứng xuống đất mà tưởng chừng mình đang đứng giữa khoảng không, toàn thân nhẹ hẫng đi. Nàng như mơ mơ màng màng, chẳng còn hiểu mình đang làm gì, chỉ biết một điều là sắp gặp lại Mộc Thiên. Bà dìu nàng ra cửa, ngoài trời mưa đã tạnh, trăng thật tỏ và không một làn gió lớn. Vú dặn dò thêm:

- Từ nay, ăn uống cô phải tự lo lấy. Bệnh hãy còn nặng. Đến nơi cô phải lo mời thầy thuốc để chữa bệnh đó nghe. Vú cũng chẳng hiểu việc giúp cô là hành động đúng hay sai, duy chỉ có một điều là vú không thể nhìn cô chết trong đói khát và bệnh tật. Xin trời phạt phò hộ cho cô sớm lành bệnh.

Vú già khịt mũi mấy cái. Nước mắt mỗi lúc một tuôn nhiều:

- Cô đừng tưởng bà không thương cô! Bà thương cô lắm. Mấy ngày nay cô bị bệnh, bà trằn trọc suốt đêm không ngủ, ăn không ngon, lúc nào cũng ngồi nhìn vào phòng cô thở vắn than dài. Mẹ cô thương cô lắm, nhưng ngặt một nỗi tính bà thì nóng mà cô cũng không nhịn, bà không chịu thua nên làm to như vậy. Sau này, nếu Mộc Thiên có thương cô, cô sống được hạnh phúc thì thôi. Bằng không, cô cứ về lại đây...

Nàng dừng lại, những lời nói của vú làm nàng sực tỉnh: mình trốn nhà ra đi, tức sau khi ra khỏi cánh cửa này sẽ không bao giờ trở lại, không bao giờ được nhìn thấy mẹ, vú một lần nữa. Nàng nhìn lên vú già. Đôi mắt đỏ hoe gấn lệ trên làn da nhăn nheo của bà khiến nàng phải đưa tay gạt nước mắt.

Nàng gọi thật khẽ bằng tất cả thương tiếc:

- Vú ơi!

- Thôi đi đi, chắc cô vẫn còn ở Sa Bình Bá này. Cố gắng chữa bệnh, lúc nào có dịp tôi sẽ đến thăm cộ Tôi tin chắc mẹ cô vì sợ tai tiếng nên không dám làm rầm lên đâu. Sau này có gì xảy ra tôi sẽ nói lại cho cô biết. Thôi đi đi, đừng để cậu ấy chờ sốt ruột. Mau đi, coi chừng mẹ cô thức dậy thì nguy đó. Nàng nhìn lại ngôi nhà, biết mình không thể sống nơi đây được nữa. Nếu ở lại, chỉ có chết hoặc lấy thẳng ngọc Cao Đệ mà thôi. Vú già kéo nàng ra khỏi cửa cổng, lập tức một bóng đen tiến tới bế nàng lên. Vú không quên dặn Mộc Thiên:

- Tôi giao cô cho cậu đó. Cậu phải có lương tâm nghe.

- Cảm ơn vú nhiều lắm! Cảm ơn vú nhiều lắm!

Nàng nghe rõ những lời cảm ơn ấy của Mộc Thiên. Nàng được bế vào chiếc áo đàn ông choàng lên mình nàng. Nàng ngược lên, bắt gặp đôi mắt thâm sâu như một vũ trụ yêu đương đang đăm đõi nhìn mình. Chàng siết chặt Phương Trúc vào lòng. Giọng đầy đau khổ và đê mê vang lên bên tai nàng:

- Trúc em! Em! Anh yêu em quá!

Chỉ trong giây lát, bao uất ức, tuyệt vọng và sầu khổ tạo thành dòng nước lũ từ ngực nàng ào ạt tuôn ra ngoài. Nàng ôm chặt chàng âu yếm gọi:

- Anh ơi! Anh! Đừng xa em nghe anh!

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 28

Mùa đông đến tự bao giờ!

Hội Nam Bắc tự động giải tán như trốn chạy cái lạnh buốt dạ Để lấp vào khoảng thời gian trống rỗng của chiều thứ bảy, Minh Viễn ngồi trên giường trèm mền xem tiểu thuyết. Hiếu Thành vẫn phình cổ thổi cái harmonica cũ rích như ngày nào. Hấn vừa thổi vừa gõ, vừa chửi thề. Hai người bạn khác chơi cờ tướng, thỉnh thoảng nghe tiếng cốc cốc và tiếng la ăn của thằng này, tiếng la ăn của thằng kia thật to.

Cánh cửa phòng bỗng mở ra, thằng La mặt buồn thiu bước vào. Hấn ngồi phịch xuống ghế rồi thở ra như một kẻ thất tình hay chán đời. Thấy vậy Hiếu Thành liền hỏi hấn:

- Sao vậy mày? Ai chọc tức mày vậy?

Hấn chỉ lắc đầu thở ra, không đáp. Minh Viễn làm tuồng theo:

- Còn hỏi nữa, Tiểu Yến chứ ai, thằng La hỏi nào đến giờ có biết buồn là cái sao đâu, suốt ngày cười ha hả, thế mà, từ khi rơi vào lưới tình đến nay như một đĩa mất hồn, suốt ngày lúc nào cũng lắc đầu thở ra hết.

Hiếu Thành vỗ vai thằng La:

- Nói đi để tui tao xem lỗi tại mày hay tại Tiểu Yến.

Minh Viễn đoán chắc:

- Cũng thằng La chứ còn ai.

Hiếu Thành:

- Đúng thế không mày? Có gì khó đâu, chỉ cần xin lỗi là hết

Hiếu Thành và Minh Viễn thi nhau hỏi, thằng La vẫn ngồi một đống như cục gò mối, thỉnh thoảng lắc đầu và thở ra mà thôi. Chịu không nổi trước thái độ khùng ấy, Hiếu Thành vỗ mạnh lên vai hấn:

- Sao mày, bộ câm rồi hả?

Thằng La đập tay lên bàn:

- Đàn bà là một vũ trụ bí mật.

Minh Viễn:

- Thật tao đoán không sai mà. Mây đã gây lộn với Tiểu Yến rồi chứ gì?

Hắn buồn rầu lắc đầu:

- Đâu phải.

Hiếu Thành hỏi;

- Không phải thì sao mới được?

Thằng La bực bội:

- Tiểu Yến không thèm để ý đến tao nữa.

- Không thèm để ý mây à? Tại sao vậy?

Hắn tức tối hơn:

- Tại sao à? Tao mà biết tại sao thì đâu còn gì để tụi mây hỏi. Tim con gái có hai trăm tám mươi cái gút mắc, chỉ cần một cái gút nào đó không thông suốt thì đủ nổi trận lôi đình rồi. Bởi vậy, có trời mới hiểu được tại sao giận chứ ai mà biết.

Minh Viễn vẫn còn thắc mắc:

- Nhưng, phải có lý do nào mới được chứ?

- Lý do gì bây giờ? Tụi mây biết không, bọn tao ngồi trong quán nước say sưa đấu láo với nhau thì nàng bỗng đứng dậy bỏ đi. Tao đuổi theo gọi, nàng làm như không hề nghe. Tao tìm cách gợi chuyện với nàng thì nàng cũng làm lơ, cuối cùng, tao hỏi tại sao giận thì em càng giận hơn. Tụi bây coi, như thế nghĩa là sao chứ? Tao chẳng hiểu trời trăng gì hết! thật đúng, đàn bà là vũ trụ bí mật! Nơi đàn bà cái gì cũng phức tạp, nhất là tình yêu! Tao... tao...

Hắn không nói được nữa nên vẫy tay:

- Thôi đừng nhắc nữa.

Hiếu Thành khuyên:

- Mây đừng vội, phải từ từ nghiên cứu, biết đâu sẽ tìm được nguyên nhân nàng giận thì sao? Mây cho tao biết, tụi mây đã ngồi đấu láo những gì mới được?

Hắn nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Đủ chuyện hết. Lúc đầu thì bọn tao bàn chuyện Mộc Thiên và Phương Trúc, sau đó là hội Nam Bắc tan rã, rồi mùa đông trời rét mà không có áo

mặc...

Thằng La bỗng im bật, mắt hấn sáng lên và reo to:

- Trời ơi! Tao biết rồi!

Hiếu Thành vẫn chưa hiểu gì:

- Sao mà?

Hấn vỗ đùi mừng quỳnh lên:

- Tao biết rồi. Tiểu Yến hỏi tao sao trời lạnh mà không mặc áo ấm thì tao nói thật đã cầm rồi. Tao quên mất là chiếc áo đó nàng đã đan tặng cho tao.

Hiếu Thành cười thích chí:

- Thế mà bảo nàng không giận sao được. Một chuyện thật nhỏ gấp mười chuyện này cũng có thể làm cho nàng giận thì huống gì chuyện to tầy đình như thế. Bây giờ chỉ còn cách ngày mai đi chuộc gấp áo về, rồi đến xin lỗi là hết liền.

Thằng La trợn mắt:

- Chuộc áo về? Tiền đâu bây giờ?

Hấn liền chìa tay trước mặt Hiếu Thành:

- Góp tiền đi.

Hiếu Thành thọc tay vào túi áo, vét hết đặt vào tay thằng La, nhưng rồi lại rút tay về:

- Đâu được để mua thuốc hút chứ!

Hấn lại quay sang Minh Viễn. Minh Viễn đếm tiền và hỏi thằng La còn thiếu bao nhiêu nữa mới đủ chuộc.

Thằng La cứ tưởng số tiền bạn góp còn dư được ít nhiều để xài nào ngờ chẳng ai chịu cho nên thở dài:

- Tưởng kiếm thêm được chút ít, nào ngờ chẳng có được các nào.

Minh Viễn:

- Hứ! Cái đồ tham! Thế mà cũng dám nói không sợ xấu hổ. Tao không ngờ mặt mày dầy đến nỗi có thể dùng mài dao được.

Hấn cất vôi tiền vào túi rồi đọc thơ ngược xuôi chẳng biết đuôi đầu:

- Mài dao “quạch quạch” thien heo dê!

Minh Viễn vờ như không để ý:

- Dạo này Phương Trúc và Mộc Thiên ra sao hả mày?

Thằng La quan trọng quá:

- Tụi mày không biết gì hết sao?

Hiếu Thành:

- Nghe đồn hai đứa nó thuê nhà ở Sa Bình Bá, tao không tin chút nào cả. Vì cả hai đều là người làng hoàng cơ mà.

Thằng La ra vẻ thạo:

- Mày không tin nhưng đó là sự thật. Mẹ Phương Trúc đã từ nó rồi. Và sứt nữa vị hôn phu đưa mẹ nó ra tòa đó. Cả Sa Bình Bá người ta đồn rùm lên. Tiểu Phi Yến kể cho tao nghe là hoàn cảnh của hai đứa nó thật đáng thương hại, tụi mày biết không thằng chồng hụt của nó là một tên cà lăm ngu ngốc. Bởi vậy nếu mà nó lấy thằng đó thì còn gì là cuộc đời. Tao thấy Mộc Thiên và Phương Trúc thật xứng đôi vừa lứa. Có lẽ trời sinh ra thằng Mộc Thiên cời mở thì sinh thêm con Phương Trúc trầm lặng, để yêu để cho hai đứa gặp nhau, để chúng cùng làm thơ với nhau. Thú thật với tụi mày chứ cả tao cũng yêu cái con nhỏ ấy ghê đi, Tụi mày còn nhớ ở quán nước Huỳnh Giác hôm ấy không? Tao đã lừa một lần mười tô mì chỉ vì muốn biểu diễn cái máu anh hùng trước mặt nó mà thôi. Nhưng rồi, tao cảm thấy thua thằng Mộc Thiên xa nên đành tự động rút lui, cuối cùng tao lại của được Tiểu Phi Yến. Tao nghĩ mọi việc trên đời này đều có một bàn tay vô hình nào đó sắp đặt.

Minh Viễn chau mày:

- Tao không hiểu tại sao thằng Mộc Thiên lại làm cái trò lén lút ấy cho thiệt đời con gái người tạ Tại sao nó không lo chuyện cưới hỏi

Thằng La bênh vực:

- Mày yên tâm! Mộc Thiên là thằng tốt. Nó không chơi hoa rồi lại bẻ cành bán rao đâu. Tao tin chắc sớm muộn gì nó cũng tính chuyện hôn lễ. Nghe Tiểu Phi Yến nói là con Trúc bị bệnh nặng mới vừa khỏi, không biết chừng nay mai tụi mình nhận được thiệp cưới của hai đứa nó đó.

Hiếu Thành thêm vào:

- Tao cũng tin Mộc Thiên là thằng tốt như thằng La đã nói.

Minh Viễn vẫn nói gièm:

- Hà Mộc Thiên! Tao nghe nó toàn cái mùi công tử bột. Chuyện yêu đương

thì lại mờ ám. Người ta yêu nhau thì có lẽ cưới đàng hoàng, đàng này nó dụ dỗ con người ta đi ở chung chẳng cưới hỏi gì hết. Bây giờ mà có làm đám cưới thì còn ý nghĩa gì nữa.

Thằng La biện hộ:

- Mày trách vậy sao được, có lẽ đó cũng là cách để có thể chiến thắng nhà họ Cao chứ.

Minh Viễn chẳng chịu thua:

- Nhưng dù sao đi nữa, nhìn vào, người ta công nhận rằng hành động ấy có nhiều ám muội chứ?

- Trời ơi, chỉ cần hai người yêu nhau thật tình là được. Còn chuyện hôn lễ cử hành sớm muộn gì cũng được, có sao đâu?

- Mày cứ nói chơi không. Hôn nhân là việc quan hệ cả một đời người.

- Tao tin chắc chúng sẽ làm đám cưới một ngày rất gần đây.

- Hừ, tao không tin tưởng cái thằng Mộc Thiên rồi đó.

- Tao dám cá với mày là chúng sẽ làm đám cưới chỉ trong vòng một tháng trở lại.

- Cá thì cá chứ sợ gì. Chỉ cần nhìn vào chuyện đồn đãi rùm beng ấy tao đủ biết nó không thật tình rồi.

- Có thể nó gặp khó khăn gì đó thì sao? Bây giờ cá mười bao ngũ hương đậu hũ can được không?

Minh Viễn không hề đề cập tới mười bao ngũ hương đậu hũ can:

- Khó khăn? Khó khăn gì?

Hiếu Thành xen vào:

- Hơi đâu mà cãi cho mệt, cưới hỏi gì là chuyện của người ta chứ đâu phải chuyện của mình. Bây giờ, bọn mình đến quán Khử Râu chơi đi.

Thằng La từ chối:

- Tao đi chuộc cái áo đã.

Hiếu Thành bảo Minh Viễn:

- Vậy hai đứa mình đi.

Ba người vừa ra đến cửa phòng thì một người bạn vào đưa cho mỗi người một tấm thiệp. Thằng La thấy ba cái đều giống nhau nên mừng rỡ reo lên:

- Tao nói có sai đâu. Nói chưa xong thì thiệp đã đến. Mộc Thiên đâu phải là

thằng sở khanh như tụi mày tưởng.

Minh Viễn trầm ngâm:

- Khoan đã, chưa chắc đúng vì tấm thiệp này trông hơi lạ.

Cả ba chụm đầu đọc:

- “Thân mời quý bạn đến dự buổi tiệc đính hôn của chúng tôi tại tiệm Bách Linh lúc mười tám giờ ngày 5 tháng 12 năm Dân Quốc thứ 32.

Hà Mộc Thiên và Lý Phương Trúc”

Minh Viễn lắc đầu:

- Thế mà bảo không lạ à. Bây giờ mới nói đến chuyện đính hôn, sao không làm lễ cưới luôn?

Hiếu Thành gãi đầu:

- Tao cũng thấy lạ!

Thằng La nhíu mày:

- Chắc đám cưới có vẻ đại sự, chúng lại kẹt tiền nên không làm được chứ gì. Nhưng có gì khó đâu, sau này chúng làm đám cưới cũng được vậy.

Minh Viễn cười mỉa:

- Hứ, hể đính hôn là phải cưới à? Nói vậy sao Phương Trúc không lấy cái thằng gốc họ Cao ấy? Như vậy là nó đã thực hiện được hai lần đính hôn rồi.

Hiếu Thành:

- Thôi đính hôn hay thành hôn gì cũng mặc. Bọn mình có lo cũng chẳng được thì hơi đâu mà cãi cho mệt. Bây giờ tao nổi cơn thèm rượu rồi. Đi mua Viễn, mày uống trà, tao uống rượu. Nói đến rượu tao lại thích ngâm mấy câu thơ này:

“Đêm qua ta uống say túy lúy

Ngã xuống nằm ngay dưới gốc tùng

Tùng ơi có phải say không nhi?

Phải đất trời đây đã nổ tung?

Tùng kia vội vã dìu ta dậy

Thỏ thẻ bên tai đáp những lời

Ta vùng xé mạnh cây tùng bảo:

Tránh tránh, ta giờ muốn rong chơi”

Thật hay tuyệt! Mong hôm nay uống được say như vậy. Thôi, đi mây Viễn.
- Đi thì đi. Tao không biết uống rượu nhưng hôm nay cũng phải uống với mây một ly, tao không thích say mềm chỉ say ngà ngà thôi.

Thằng La:

- Tụi mây đi uống rượu, tao đi chuộc áo lạnh.

Hiếu Thành:

- à, khi này tao chưa đưa tiền cho mây. Tiền đây, nhớ là phải chuộc áo không được đem xài việc khác đó nhé, chẳng hạn xem kịch hay đem cho ăn mây.

Thằng La vừa đi, vừa đáp:

- Khỏi lo.

Minh Viễn và Hiếu Thành vào quán nước, lúc trà lúc rượu mãi chuyện trò để nổi trời tối mà không biết. Đèn trong quán đã tắt. Minh Viễn nhìn ra cửa bảo Hiếu Thành:

- Thằng La về kìa, không biết nó có chuộc áo không?

Thằng La bước nhanh đến bàn hai người đang ngồi, ngồi xuống nói:

- Tao có gặp Ngô mập. Bọn chúng quyết định tối nay gặp nhau ở quán nước tại Sa Bình Bá để bàn chuyện mua quà cho Mộc Thiên và Phương Trúc. Theo ý thằng Ngô mập thì cả hội Nam Bắc hùn tiền lại để mua một món quà lấy danh nghĩa hội tặng cho chúng. Vì trong số bọn mình đứa nào cũng nghèo rớt mồng tơi thì đâu đủ tiền để mua quà riêng.

Hiếu Thành nhìn cái bao trong tay thằng La hỏi:

- Cái gì vậy? áo lạnh phải không?

Thằng La đưa cao gói đồ, hờn hờ xé giấy:

- Không phải! Cái này dễ thương quá, tao mua tặng Tiểu Yến.

Minh Viễn và Hiếu Thành trở mắt xem. Thì ra, đó là một con chó xù lông trắng và dài, mắt sáng quắc trông khá dễ thương. Hiếu Thành gục gặc đầu:

- áo lạnh đâu?

- Con chó này đẹp hơn áo lạnh nhiều.

Minh Viễn hỏi:

- Mây lấy tiền chuộc áo đi mua con chó này hả?

Thằng La đắc ý:

- Tao tin chắc Tiểu Yến sẽ thích hơn nhiều.

Hiếu Thành:

- Tao dám chắc nàng không thích. Nàng mà biết mày lấy tiền chuộc áo để đi mua đồ chơi này thì càng giận hơn nữa.

- Cá đi.

- Cá thì cá. Cá cái gì đây?

- Mười bao “ngũ hương đậu hũ can”

- Thêm một tô “hoành thánh” nhé.

- Rồi, chắc đó nghe. Minh Viễn làm chứng nghen mày.

Minh Viễn đáp:

- Tụi mày đưa nào thắng thì tao cũng có phần cơ mà, tội gì lại không làm chứng.

Thằng La gấp rút:

- Tao phải đi gặp nàng ngay bây giờ. Tao đưa nàng lên họp tối nay luôn.

Hiếu Thành giục:

- Thế thì cùng đi.

Ba người bước ra khỏi quán Khử Râu, băng qua ký túc xá trường Mỹ thuật. Vừa đi vừa nói chuyện, gió lạnh cắt dạ Thằng La run cầm cập. Hơi thở thành khói trắng thoát ra từ mũi nó. Minh Viễn thắt lại khăn lông cổ. Hai tay thọc vào túi áo choàng. Hiếu Thành mới uống rượu nên không thấy lạnh. Chàng nhìn thằng La lắc đầu:

- Lạnh như thế mà lấy tiền đi mua đồ chơi, để áo ấm nằm yên trong tủ cầm đồ. Tao thấy cũng đủ giận huống gì Tiểu Yến.

Đến cửa ngoài của ký túc xá nữ sinh viên đại học Trung ương, ba người đứng chờ người lao công vào trong gọi Tiểu Yến. Chỉ trong chốc lát, nàng mặc chiếc áo ấm dày hơn hờ chạy ra:

- Đến đón tôi đi quán nước phải không. Tôi đang chuẩn bị đi đấy chứ. Chúng mình cùng đi một lượt nhé.

Thấy thằng La, mặt nàng sập xuống:

- Tôi đã nói không muốn gặp anh nữa, sao còn đến đây làm gì?

Thằng La buồn buồn:

- Anh biết tại sao em giận anh. Cái áo ấm đó chớ gì.

Nàng vẫn xụ mặt:

- Anh biết! Biết mà mặc cái áo mỏng như thế. áo lạnh đã chuộc về chưa?

Minh Viễn và Hiếu Thành nhìn nhau cười mỉm rồi quay sang thằng La chờ xem hăn đối phó thế nào. Hăn vẫn chậm rãi hỏi:

- áo lạnh hả?

Rồi hăn như quên mất chuyện ấy, liền giơ cao con chó, đưa đến gần mặt Tiểu Yến, nhe răng cười:

- Coi con chó nè đẹp không?

Hăn làm thành linh khiến nàng giật mình. Nhìn lại kỹ mới biết là con chó giả, nàng vuốt ngực trách:

- Anh làm gì vậy?

Hiếu Thành cười:

- Làm gì hả, kết quả việc chuộc áo ấm của nó đấy. Chúng tôi góp tiền cho nó đi chuộc áo, nào ngờ lại chuộc con chó này.

Thằng La vẫn cười, hăn đưa con chó qua lại trước mũi nàng. Nàng thấy thằng La đang run rẩy vì lạnh nên tức tối nói:

- Đẹp cái khi gì? áo lạnh của anh đâu?

Hăn cụt hứng:

- Ở tiệm cầm đồ!

Hăn lại toe toét cười và tiếp tục đưa con chó qua lại trước mũi nàng:

- Em coi, con chó này dễ thương lắm.

Nàng tuy tức nhiều, nhưng nhìn cái tướng hề của hăn không còn biết nói sao, chỉ cười khúc khích. Cười mà vẫn tức. Nàng đưa tay dụi mắt, nước mắt lại tràn ra. Cả ba người đứng sững nhìn nàng, chẳng biết nàng đang cười hay khóc. Một lát sau Hiếu Thành mới hỏi:

- Cô đang khóc hay cười vậy? Đang mừng hay đang tức?

Nàng dụi mắt, vẫn vừa khóc vừa cười, rồi chỉ thằng La:

- Anh... Anh... thật tức mình quá mà cũng tức cười quá!

Hiếu Thành quay hỏi Minh Viễn:

- Mày là người làm chứng. Cái vụ cá này ai ăn đây?

Minh Viễn kêu trời:

- Trời ơi! Tao không làm sao kết luận được việc này, chờ gặp đông đủ mọi

người hỏi ý kiến đã.

o0o

Lễ đính hôn của Mộc Thiên và Phương Trúc tổ chức tại tiệm Bách Linh, thật đơn giản, không chút lễ nghi, chỉ vồn vện có một bàn gồm những người trong hội Nam Bắc. Vì thế, thoát trông qua người ta cứ ngỡ đây là cuộc gặp gỡ của hội sau thời gian tan rã.

Hôm nay Phương Trúc mặc chiếc áo xoa trắng kiểu tây có thêu những hoa kim tuyến nhỏ. Khoác bên ngoài một chiếc áo ấm cũng màu trắng. Hai cái bính bây giờ đã xõa ra, làm thành mái tóc thề phủ lên vai. Khuôn mặt trắng nhợt của nàng càng nổi bật dưới lớp tóc đen huyền. Nàng hôm nay trông gầy hẳn đi. Sự gầy guộc đó đã làm cho đôi mắt thêm sâu và đen. Nàng không trang điểm lắm, chỉ thoa phớt một lớp son phấn mỏng trông thật trong sạch như dòng suối mát. Tuy nhiên cái vẻ trầm lặng ít nói hôm nay đã khác xưa nhiều lắm. Nhất là cặp mắt lơ đãng cho người ta một cảm giác thương hại. Thỉnh thoảng nàng chỉ mỉm cười nụ cười thật buồn và duyên dáng lạ.

Mộc Thiên thì mặc bộ đồ Trung hoa ngược lại với nàng. Chàng cũng ốm hơn nhiều và không còn cách ăn nói vui vẻ, phóng khoáng như trước nữa. Chàng tiếp bạn bè thật lơ là mắt không ngớt nhìn Phương Trúc. Dường như tiếp bạn chỉ là hình thức lấy lệ, tất cả tâm trí chàng đều dồn cho người yêu. Trước thái độ khác thường của Mộc Thiên và Phương Trúc, mọi người trở nên dè dặt, không dám cười đùa như mọi lần. Hơn nữa, chuyện của Phương Trúc đã trở thành đề tài bàn luận hằng ngày của mọi người nên bây giờ nhắc đến sợ nàng buồn. Họ cứ im lặng ăn, mãi đến lúc gần tới món cuối thì thằng La chịu không nổi nên cầm ly đứng dậy:

- Chúc mừng cặp thứ nhất trong hội Nam Bắc.

Mọi người đều nâng ly, Hiếu Thành cầm ly đưa qua trước mặt thằng La và Tiểu Yến lắc lắc:

- Toàn thể bạn bè chúc mừng cặp thứ hai.

Tiếp theo là Đặc Bảo đưa ly sang Ngô mập và Hứa hạc Linh:

- Và cũng chúc mừng cặp thứ ba mà mọi người không ai để ý.

Mọi người cười rộ lên vì đây là mối tình còn trong vòng bí mật. Hiếu

Thành nói nhỏ với Minh Viễn:

- Cặp này xứng ghê chớ mầy. Một thằng mập gặp con ốm mới bù được chứ. Thật đúng là trời sinh ra nòi nào úp vung nấy. Nó nai lưng cua Tiểu Phi Yến mà lại dính “Ngũ hương đậu hũ can”.

Mọi người tiếp tục nâng ly, Đặc Bảo nói:

- Chúc mừng luôn cho những ai còn ở không.

Họ lại cụng ly nhau. Bầu không khí bỗng nhiên vui vẻ nhiều. Thằng La mặt tươi như hoa lắc lư cái đầu:

- Chúc tất cả những cặp tình nhân trong thiên hạ đều thành vợ chồng.

Đặc Bảo có vài ly vô bụng thì nổi hứng làm thơ, cứ mãi trắc trắc bằng bằng. Nhất Bảo và Nhị Bảo đánh tù tù. Tiểu Yến bỗng vỗ tay reo to:

- Phải rồi, hôm nay là ngày đính hôn của Mộc Thiên và Phương Trúc, cũng là ngày gặp mặt đông đủ nhất của hội Nam Bắc. Tôi đề nghị chơi trò chơi dùng thành ngữ nối tiếp nhau. Người nào nối không hợp vận, không phải thành ngữ hay nghĩa không tốt thì bị phạt uống ba ly rượu. Tôi bắt đầu: “Thiên tác chi hợp”.

Đặc Bảo ngồi bên nàng tiếp:

- Hợp tác tình thành.

Những người khác tiếp:

- Thành tâm hợp ý.

- ý hợp tâm đầu.

Thằng La đọc:

- Tiểu ngạo giang hồ.

Tiểu Yến la lên:

- Không hợp vận cũng không phải thành ngữ.

- Phạt! Phạt!

Thằng La bị phạt ba ly rượu. Một người trong bọn lên tiếng:

- Bắt đầu làm lại không cần nói tiếp.

- Tiểu ngữ như châu.

- Châu viên ngọc nhuận.

Nhất Bảo đọc:

- Nhuận trường bồ phổi.

Mọi người la lên, thảng La hỏi:

- Là gì vậy này?

Nhất Bảo đáp:

- Là thuốc tế thể, uống một viên có thể trường sanh bất tử.

Mọi người cười òa lên. Nhất Bảo bị ép uống ba ly rượu liên tiếp.

Họ lại tiếp tục đọc:

- Phôi phủ tương thân.

- Thân tình tự hải.

- Hải khoáng thiên không.

- Không cốc u lan.

- Lan chất huệ tâm.

- Tâm tâm tương ấn.

Ngô mập đứng lên nói:

- Thôi, tạm chấm dứt ở đây.

Hắn lại đưa tay lên nói với Mộc Thiên và Phương Trúc:

- “Từ thiên tác chi hợp” cho đến “Tâm tâm tương ấn” chúc anh chị bạch đầu giai lão. Tất cả chúng tôi đều say vì rượu đính hôn của anh chị, bây giờ chúng tôi xin mời anh chị ly cuối cùng để chúng ta còn chia tay nhau.

Mọi người nâng ly, đứng dậy cùng với nhau. Mộc Thiên nhìn người yêu, mắt nàng đang nhòa lệ, miệng nở nụ cười thật cảm động. Lớp áo trắng dưới ánh điện màu, nàng trông như một nàng tiên vừa giáng thế. Mộc Thiên sung sướng, ôm vội eo nàng giơ cao ly:

- Cảm ơn các bạn, mong các bạn cùng vui với chúng tôi đêm nay.

Chàng nhìn Phương Trúc một thoáng rồi tiếp:

- Chúng tôi đã trải qua cuộc sóng gió cam go mới có ngày đính hôn hôm nay. Chúng tôi cầu mong những ngày kế tiếp mưa sẽ tạnh, hết mây mù cho chúng tôi trọn hưởng hạnh phúc.

Chàng im lặng giây lát như cố lấp đi bóng tối của dĩ vãng. Chàng tiếp:

- Bây giờ tôi đã có được một bài học tình yêu thật giá trị. Phàm một cuộc tình chân thật chắc chắn sẽ gặp nhiều khổ đau. Và tình yêu được tôi luyện trong đau khổ mới được vĩnh cửu và hạnh phúc vô vàn.

Mộc Thiên cầm ly giơ cao hơn:

- Chúng ta cùng nhau đi.

Họ cùng nhau rời nốc cạn ly Thăng La bưng cái hộp đứng lên, trình trọng nói:

- Chúng tôi có món quà nhỏ này xin biếu anh chị, của tuy ít nhưng lòng nhiều.

Tiệc tan, họ chia tay nhau ra về. Minh Viễn thở ra buồn bã, Hiếu Thành hỏi:

- Sao vậy mày?

- Đâu có gì. Một thằng có phước.

- Ai?

- Mộc Thiên chứ còn ai.

Hiếu Thành nhìn Minh Viễn rồi ngoảnh mặt lên đi không nói lời nào.

Mộc Thiên trả tiền xong, giúp người yêu mặc áo ấm rồi dìu nhau ra khỏi tiệm. Đầu Phương Trúc tựa lên vai Mộc Thiên. Hai người lặng lẽ đi, mãi một lúc sau, nàng mới thở ra khẽ nói:

- Chúng nó làm cảm động quá hả anh. Thế mà em cứ tưởng chúng khinh em chứ.

- Tại sao khinh em?

Nàng ngược lên nhìn chàng:

- Bao nhiêu lời đồn đãi của thiên hạ, chúng cũng đủ khinh rồi. Vả lại, anh với em chưa thành hôn mà...

Chàng an ủi:

- Thành hôn là việc phải có, chỉ sớm hay muộn thôi. Kỳ nghỉ lạnh này, anh sẽ về Côn Minh xin phép gia đình rồi chúng ta làm lễ thành hôn tốt hơn. Em hiểu chứ?

Chàng run run hỏi:

- Chẳng lẽ em không tin anh sao?

Nàng tựa đầu lên vai chàng:

- Em tin anh. Tin những gì anh đã nói.

Về đến nhà, Phương Trúc cởi áo ấm vứt đại lên giường rồi ngồi xuống mép giường. Mộc Thiên đến gần ngồi chồm hổm, nắm hai tay nàng hỏi:

- Em có biết mặc bộ đồ này, em giống gì không? Giống một vì sao lạc!

Phương Trúc cười, âu yếm nhìn chàng. Một lúc sau, nàng mới nói:

- Xem thử các bạn tặng mình vật gì vậy anh?

Chàng tháo dây, mở nắp hộp lấy ra một con chó trắng, lông thật dài trông khá dễ thương. Hai người nhìn nhau cười. Nàng sờ lên đầu chó khen:

- Thật không ngờ chúng nghĩ ra vật này để tặng mình. Dễ thương quá hả anh?

- Trên cổ nó có tấm card, xem thử viết gì trên đó?

Nàng cầm đèn soi gần. Hai người chụm xem:

“Một con chó nhỏ lông trắng. Nó gồm:

- áo lạnh thằng La.

- Nước mắt Tiểu Yến.

- Tiền của Minh Viễn và Hiếu Thành.

- Cùng sự vui mừng của toàn thể hội viên hội Nam Bắc.”

Phương Trúc thấy lạ:

- ý gì vậy anh?

- Có lẽ trong đó chứa một câu chuyện dễ yêu.

Vừa nói chàng vừa choàng tay ôm nàng thật chặt. Hai người cùng ngắm con chó dễ thương ấy.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 29

Hôm nay đã vào mùa nghỉ lạnh!

Mộc Thiên và Phương Trúc đang ngồi bên lò sưởi trong một căn phòng nhỏ. Ngọn đèn dầu trên bàn không đủ soi sáng khiến cảnh vật trong phòng chỉ thấy lờ mờ. Phương Trúc gấp cục than bỏ vào lò một cách máy móc. Trước lò sưởi, mặt nàng đỏ hồng lên trông thật đẹp. Nàng im lặng ngắm những hòn than hồng. ánh mắt buồn xa vắng.

Mộc Thiên đặt tay lên vai nàng. Nàng giật mình ngẩng lên. Chàng âu yếm nhìn nàng khẽ hỏi:

- Sao em im lặng thế?

Nàng cười mơ màng giọng buồn buồn:

- Nói gì hả anh? Những gì đáng nói mình đã nói nhau nghe hết rồi.

Mộc Thiên xích lại gần nàng, lấy kẹp gấp than trên tay nàng bỏ xuống. Chàng nắm tay nàng thật chặt, nhìn vào mắt nàng. Hai người cứ đăm đũa nhìn nhau không nói. ánh lửa lấp lánh trong mắt nàng như từng sắc màu đang nhảy múa lung linh và huyền hoặc. Chàng vệt mấy sợi tóc trước trán nàng ra sau rồi âu yếm nói:

- Anh hứa với em chỉ trong vòng một tháng là anh sẽ về. Hãy tin anh nghe em.

Nàng gục gặc đầu. Chàng tiếp:

- Gắng chờ anh. Vú sẽ thường xuyên đến thăm em. Anh để lại cho em số tiền đủ dùng trong khoảng thời gian ấy. Em khỏi lo. Những lúc rảnh rỗi hay buồn em hãy đến chỗ các bạn chơi cho khuây khỏa.

Nàng lại gục gặc đầu.

- Anh về đến Côn Minh cho cha mẹ biết rồi trở lại ngay. Anh về, chúng mình sẽ lập tức cử hành hôn lễ nghe em.

Nàng gật đầu.

- Đừng buồn nghe em. Một tháng nhanh lắm không lâu đâu. Anh sẽ về với

em. Em hãy tưởng tượng xem, ngày này tháng sau, chúng mình sẽ ngồi bên nhau nơi đây, cũng lò sưởi này để hai tâm hồn vĩnh viễn không còn lạnh nữa.

Nàng vẫn chỉ gật đầu mấy cái. Chàng siết chặt tay nàng hơn:

- Nói với anh vài lời đi em. Tại sao em không nói?

Nàng cúi mặt xuống vẫn im lặng.

- Nói đi em! Tại sao em không nói?

Nàng cảm nàng lên, chàng bắt gặp hai giọt nước mắt long lanh đang chảy dài trên má. Chàng đứng dậy siết chặt đầu nàng vào lòng.

- Trú em! Em buồn như thế làm sao anh nở xa em?

Chàng cúi người, hai tay bưng mặt nàng an ủi:

- Em nghĩ xem, chỉ một tháng thôi mà.

Nàng đáp thật nhỏ:

- Một tháng là bao nhiêu ngày? Bao nhiêu giờ? Bao nhiêu phút và bao nhiêu giây?

Chàng thở ra thật dài:

- Phương Trúc! Em! Em!

Nàng ngược đôi mắt ngấn lệ nhìn chàng:

- Anh! Tại sao anh nhất định phải về nhà? Em không biết, không hiểu, không hiểu gì hết? Tại sao anh không tổ chức lễ cưới chúng mình tại Trùng Khánh? Sau đó, em sẽ theo anh về nhà, như thế có tiện hơn không? Tại sao anh nhất định phải xa em một tháng để làm gì? Anh về xin phép cha mẹ, nếu người không bằng lòng thì sao, thì... thì anh phải xa em, anh phải...

Chàng bối rối:

- Phương Trúc, em lại nghĩ bậy rồi. Em phải biết rằng hôn nhân là điều quan trọng, không phải là một trò chơi thì đâu có thể làm sơ sài được. Anh muốn chúng mình có một cuộc hôn lễ linh đình, để nhìn em mặc chiếc áo cưới thật đẹp đi bên anh vào thánh đường làm lễ. Anh muốn tạo một căn nhà sang trọng cho hai đứa mình. Tuy nhiên muốn thực hiện điều ấy thì cần phải có tiền, muốn có tiền tìm đâu ra ngoài cách về nhà để xin. Và lại, anh là con một, cha mẹ anh thường lo lắng việc vợ con cho anh nên bây giờ anh không thể tự động làm như thế được. Nếu cha mẹ anh đến đây thì càng tốt

bằng không chúng mình về Côn Minh để thành hôn. Bởi vậy, dù không nữa xa em đi nữa, anh cũng phải về, về để lo chuyện chúng mình. Mong em hiểu cho anh.

Nàng làm nhảm trong miệng:

- Cuộc hôn lễ linh đình, một căn nhà sang trọng, tất cả chỉ là hình thức, là lý do ngụy tạo. Sự thật không phải đã...

Chàng nhìn nàng không chớp:

- Phương Trúc! Em yêu anh, em phải tin tưởng nơi anh, anh có lý do phải về. Em...

Chàng ôm nàng hôn thật mạnh:

- Em! Em phải tin anh, tin tưởng nơi anh. Vì anh yêu em, anh muốn, muốn em phải là vợ của anh. Vợ của Hà Mộc Thiên. Anh muốn tất cả đều tốt đẹp, tốt đẹp hoàn toàn để chúng mình không còn sợ xa nhau.

Ngừng một lát, chàng thì thào bên tai nàng:

- Anh yêu em! Anh yêu em quá! Tình yêu anh không thể diễn tả hết bằng ngôn ngữ.

- Nhưng anh đâu cần nhất định phải về...

Chàng vẫn thì thầm:

- Anh cần phải về.

Rồi đột nhiên chàng đẩy nàng ra xa, nhìn thẳng vào mặt:

- Em! Em không tin tưởng anh sao? Hay là em nghĩ rằng chuyến đi này của anh sẽ không trở lại. Nếu thế, em đã xem anh là một tên sở khanh không bằng. Phương Trúc em đang nghĩ gì? Em nghi ngờ gì?

Nàng nhìn chàng một lúc rồi nhảy lại ôm chàng xiết chặt:

- Mộc Thiên! Anh đừng đi! Em chỉ biết rằng không muốn anh đi, thế thôi. Em không biết lý do nào và sợ điều gì nữa. Tâm hồn em bây giờ hỗn loạn, không biết, không biết gì biết gì hết!

Chàng gỡ tay nàng ra:

- Anh chỉ đi một tháng. Điều ấy em đã biết.

- Dạ! Em biết. Nhưng mà, nhưng mà...

Chàng hôn nàng thỏ thẻ:

- Thôi, nhưng mà cái gì. Anh đã hứa là chỉ một tháng thôi. Ba mươi ngày.

Ba mươi ngày đúng. Một ngày cũng không thêm. Em cứ tính đi.

Nàng gục gặc đầu:

- Ba mươi ngày, một ngày cũng không thêm. Nhớ nghe anh.
- Vâng. Anh nhớ. Một ngày cũng không thêm!
- Anh nhớ viết thư cho em.
- Dĩ nhiên rồi.
- Anh để địa chỉ lại cho em để em viết thư cho anh.

Chàng hơi do dự một lát rồi đáp:

- Vâng, anh chịu theo ý em nhưng bắt buộc dĩ lắm mới viết nhé. Bởi vì, về đến nhà trình bày xong công việc thì anh trở lại ngay, sợ không có ở nhà. Chắc em cũng biết thời gian đi về gần hết một tháng rồi, thế nên anh đâu có ở nhà lâu được.
- Gì đi nữa, anh cũng phải cho em địa chỉ.
- Vâng!

Nàng chớp mắt. Nước mắt vẫn còn lưng tròng. Nàng âu yếm tựa đầu vào ngực chàng. Chàng vừa cựa mình thì nàng vội ghì chặt:

- Đừng động đậy. Đừng xa em!

Rồi nàng lại than:

- Em mong đêm nay thật dài vĩnh viễn không có lúc trời sáng để em còn mãi bên anh.

Chàng vuốt tóc nàng, mái tóc tựa hồ dòng suối đen đang chảy tràn xuống bờ vai. Chàng cọ sát cằm mình lên tóc nàng. Nàng nhắm mắt lại. Hai tay ôm chặt lưng chàng, im lặng một lúc lâu, nàng mới thỏ thẻ:

- Khi anh đi rồi, hằng ngày em sẽ ngồi nơi cửa sổ để chờ anh trở lại. Một ngày anh chưa về là một ngày em ăn ngủ không yên. Em chỉ mong anh nghĩ đến sự trông đợi ấy của em mà sớm trở về. Mặc dù trên phương diện tinh thần em đã là vợ anh. Cho nên, chỉ cần lúc nào anh cũng nghĩ về em là đủ, là em thấy hạnh phúc lắm rồi. Em chỉ cần có thể, chỉ cần anh không quên em, không phụ lòng em.

Chàng cúi xuống, dùng môi chận đứng lời nói ấy của nàng rồi ôm hôn cuồng nhiệt.

Lò sưởi bây giờ sáng hực. ánh lửa đã in bóng chàng lên mặt nàng và bóng

nàng lên mặt chàng. Căn phòng trở nên ấm cúng. Hai má nàng nóng bừng. Trong lồng ngực nàng, một lò lửa khác cũng hừng hực cháy.

Môi chàng đê nặng và cọ xát lên môi nàng. Nàng đê mê nhắm mắt. Đầu óc như đã bị hủy diệt hết thần kinh. Tay chân rã rời. Thân hình mềm nhũn dán sát lên mình chàng.

Trời tờ mờ sáng. Cây đèn trên bàn vẫn còn lung linh ngọn lửa. Sự giao tiếp giữa bóng tối và ánh sáng đã biến đổi khung cửa sổ thành màu cà phê sữa. Tiếng gà gáy xa xa mỗi một nhiều. Mộng Thiên buồn rầu nói:

- Thôi anh phải đi. Bảy giờ xe khởi hành.

Nàng bịn rịn:

- Khoan đã anh. Sương nhiều xe không khởi hành đúng giờ đâu.

- Em lầm rồi. Hôm nay không có sương mù. Ngoài cửa sổ trời sáng choang và mặt trời sắp lên.

- Em không lầm mà chỉ muốn trời đầy sương, bóng tối dày đặc cho anh không lên đường, để em được nằm trong vòng tay anh.

- Em muốn thế nhưng mặt trời cứ mọc!

- Nhưng, mặt trời trong em không có sắc màu.

- Thôi đừng buồn nữa nghe em, để anh đi.

- Nằm thêm năm phút nữa đi anh. Em sẽ tiễn anh ra xe

Chàng hôn lên môi nàng. Nàng khe khẽ ngâm bài thơ:

“Loan phụng bên nhau chẳng phút rời

Giờ đây gương ngược đưa đôi nơi

Sợ đêm bùng vỡ tan vào sáng

Chỉ biết nhìn nhau nói nghẹn lời

Mộng ấy bên em mãi chấp chùng

Hòa cùng sương lạnh giữa朦胧 lung

Cho anh nhận được tim rừng máu

Yêu mãi nghe anh chẳng phút ngừng”

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 30

Phương Trúc đang ngồi chống cằm trước cửa sổ nhìn dãy núi xa xa đang chìm dần vào bóng tối. Căn phòng tối om không một ánh lửa. Gió lùa qua cửa sổ nhưng nàng không hề thấy lạnh như thường ngày. Cánh cửa mở ra, vú lách mình nhanh vào rồi khép cửa lại. Thấy căn phòng ngập bóng tối, vú hỏi nhanh:

- Phương Trúc, cô đang làm gì vậy?

Nàng buồn bã đáp:

- Đâu có làm gì vú.

- Sao mà trong phòng lại lạnh hơn bên ngoài? Cô mở cửa hóng gió như vậy bộ muốn chết rồi sao?

Vú vừa nói vừa đến khép cửa sổ lại, nàng bực bội:

- Vú để mặc tôi.

Nàng định cản lại nhưng không kịp. Vú đóng thật nhanh và cài then kỹ nên xô chẳng ra. Vú vuốt ve tay nàng và trách:

- Coi kìa! Tay lạnh thế này thật cô muốn chết phải mà. Hôm nay cô không còn là đứa con nít nữa nên phải biết tự lo lấy mình chứ. Ngày nào mà tôi không tới thì không biết cô sẽ ra làm sao nữa. Mộc Thiên mà không trở lại thì chắc cô chỉ còn da bọc xương. Lửa không đốt, đèn cũng không thắp, có lẽ cơm cũng chưa ăn là phải.

Nàng vẫn ngồi ở cửa sổ, mặt quay vào trong không nói không rằng. Vú già dậm chân thở ra. Bà thắp đèn rồi đi đốt lửa để sưởi ấm. Bà đến lay người nàng bảo:

- Lại ngồi bên lò sưởi đi.

Nàng chau mày:

- Vú mặc kệ tôi mà.

Vú già trách:

- Cũng là mặc kệ, mặc kệ thôi nói làm gì. Tôi mà không lo cho cô thì còn ai

lo nữa. Bao giờ Mộc Thiên về cậu ấy lo, bây giờ cậu đi khỏi thì nhiệm vụ này là của tôi. Cô đã ốm đến nỗi má hóp mắt sâu vô thể mà ngồi chờ đến khi Mộc Thiên về chắc cậu ấy nhìn không ra rồi.

Nàng nhú mày, bực bội đứng lên kéo ghế đến bên lò sưởi:

- Vú nói ít một chút có được không?

- Tôi đâu có thích nói làm gì. Tôi chỉ mong cậu ấy về đây làm đám cưới, cô cậu vui vẻ thì tôi được yên tâm. Chừng ấy tôi không còn đứng trước mặt cô nữa thì lấy đâu mà giận. Bao giờ Mộc Thiên trở lại đây thì tôi không còn nói gì nữa hết.

- Sao bảo vú đừng có nói mà vú cứ nói hoài vậy?

La xong, nàng cúi xuống, úp mặt vào lòng bàn tay thút thít khóc. Vú già hoảng lên, chạy đến vỗ vai nàng năn nỉ:

- Trời ơi, sao vậy? Thôi đừng khóc nữa, cũng tại tôi hết cả. Nín đi tôi sẽ không nói gì nữa đâu. Lớn rồi khóc khó coi quá.

Nàng lại khóc thảm thiết hơn:

- Vú ơi! Anh ấy không trở lại nữa đâu. Tôi biết chắc là anh không trở lại. Hôm nay đã ba mươi tám ngày rồi thì còn về gì nữa. Như vậy là gia đình anh không bằng lòng cho anh lấy tôi.

- Trời ơi! Cả ngày cô ngồi cứ nghĩ bậy không hà. Mộc Thiên đâu phải con người phụ tình như thế. Lúc ấy tôi tin tưởng cậu nên mới giúp cô trốn ra nếu không thì đâu có chuyện âm mưu với cô như vậy. Cô thử nghĩ coi, đường từ đây đến Côn Minh mà đi về chỉ có một tháng thì làm sao kịp. Người ta phải đi những hai ba tháng là thường.

Nàng lắc đầu thật mạnh:

- Không, không phải như vậy. Vú không biết gì hết. Anh đi xe chứ đâu phải đi bộ như người ta mà một tháng không kịp. Anh hứa đúng ba mươi ngày thì trở lại. Người ta dọc đường thường hay bị cướp có thể bị cướp giết chết rồi nên không về.

Vú già thở ra:

- A đi đà phật! Sao cô lại trù ẻo người ta như thế?

- Nếu không thì tại sao không trở về?

Vú già lại an ủi:

- Thôi, cô đừng có gấp, biết đâu ngày mai cậu ấy trở về cũng có. Cô phải lo ăn uống cho nhiều, trang điểm cho đẹp kéo cậu ấy về trông thấy cái tướng thảm thương ấy thì đâu có được thì đâu có được. Cô ngồi đây hơi ấm, để tôi đi nấu cho cô chút đồ ăn.

Mắt không rời lò sưởi, nàng buồn rầu đáp:

- Vú đừng nấu mất công. Tôi không ăn đâu. Một chút nuốt cũng không vô nữa mà ăn với uống nổi gì.

- Nuốt không vô cũng phải gắng mà nuốt.

Vú già bưng tô mì bốc khói vào trong khi Phương Trúc đang ngồi trước bàn tay cầm viết mơ màng nhìn ngọn đèn. Bà đặt tô mì trước mặt nàng bảo

- Ăn trước đi rồi viết thư.

- Tôi không muốn ăn.

Bà khuyên:

- Cô nếm thử một chút sẽ thấy muốn ăn ngay.

Nàng nhìn tô mì vài phút rồi bỏ viết xuống, cầm đũa thọc vào tộ Nàng ngồi gắp mãi mà chẳng được cọng mì nào. Bà tức quá hỏi:

- Bộ cô ngồi rửa đũa hả?

Nàng như không nghe, cúi xuống ăn đại vài miếng rồi đẩy tô mì ra xa:

- Nuốt không vô nữa. Ăn vào cứ muốn ọ ọ ra

Vú già lo lắng xoa đầu nàng:

- Dám cô bệnh lắm. Đã một mình mà không chịu giữ gìn sức khỏe, bữa ăn bữa không rời đứng gió nữa mà tài gì không bệnh. Cô mà bệnh như lần trước thì mệt đó nghe.

Nàng nhìn tờ giấy viết thư trên bàn một lúc lâu rồi đáp:

- Tôi đâu có bệnh hồi nào. Tại mùi cây đèn dầu làm tôi chóng mặt đấy thôi.

Vú già lo lắng:

- Sức khỏe cô càng ngày càng kém hơn nhiều. Cô phải lo liệu làm sao chứ?

Phương Trúc ngồi nhìn mãi tờ giấy, nhìn đến đổi mắt mờ đi mới cầm viết lên bắt đầu vẽ lên đó. Nàng vẽ một gương mặt đàn ông có mắt, lông mày...

Nàng ngồi ngắm một lúc rồi lấy viết tô thêm lên trên mặt thành một vòng đen lớn và tự vấn trong lòng:

- Tại sao anh chưa về? Tại sao? Tại sao?

Vú già đến bên nàng hỏi:

- Cô viết thư gì vậy?

Nàng càng bức hơn:

- Đã nói mặc kệ tôi.

Bà vừa dọn vừa trách:

- Đã làm ớn mà còn mang oán.

Nhìn tô mì còn đây, bà lại lải nhải:

- Phương Trúc, không ăn như thế đâu có được. Tôi luộc cho cô hai quả trứng nhé.

Nhắc đến trứng luộc, nàng phát ớn muốn nôn lập tức:

- Vú đừng nhắc tới trứng luộc tôi nôn nữa bây giờ.

Vú già bưng tô lên, bỗng nhiên nhìn sững ngọn đèn. Ngọn đèn bây giờ đang cháy thật lớn. Người ta thường bảo ngọn đèn tỏ là có tin vui. Như thế, có chắc Mộc Thiên sẽ về không? Mai hay mốt, chàng sẽ bước về nhà với khuôn mặt tươi vui để nàng không còn sầu khổ nữa. Nàng gục mặt lên bàn. Bên ngoài, tiếng gió xào xạc trong khóm cây. Xa xa vọng lại tiếng chim đa đa:

- Khổ! Khổ! Khổ!

Nàng kêu theo tiếng chim:

- Khổ! Khổ! Khổ!

Nàng thở dài rồi ngay người lại, viết loay hoay trên giấy:

Nhung nhớ ấy đã làm thành vạn hộc

Hận tình này cũng đắp được thành non

Ai đi đó xa vời trong tiếng nhạc

Biết chẳng ai cung nguyệt đã héo mòn

Vút viết xong, nàng đứng lên, quay đầu lại thì bắt gặp vú già đang đứng sững như một pho tượng. Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Vú nhìn gì vậy?

- Cô... Cô có rồi phải không?

Nàng không hiểu.

Bà đến đặt tô lên bàn quan sát nàng thật kỹ:

- Cô không còn nhỏ như ngày nào nữa. Cô vẫn còn chưa biết sao. Tôi muốn

hỏi cô đã có thai rồi phải không?

- Tôi... ?

Nàng giật mình, trong đầu óc bắt đầu tính lại những ngày tháng. Hai chân yếu hẳn đi không còn đứng vững:

- Ô!

Vú đặt tay lên vai nàng vỗ về:

- Có gì đâu phải sợ, phải nói là một tin mừng. Phận làm gái sớm muộn gì cũng lên chức mẹ cả. Mộc Thiên không phải là người phụ bạc đâu, chắc chắn một, hai ngày nữa cậu ấy cũng về. Khi nào về cô cậu mau làm đám cưới. Cô thử tưởng tượng xem, nay mai có em bé bông rồi thì còn gì sung sướng hơn.

Vú bỗng nhảy cõn lên:

- Phải nói đây là việc mừng. Tôi tuy già nhưng vẫn đủ sức để giữ em bé. Tôi sẽ giúp cô sắm một vài món cần thiết cho bé. Cô phải nằm nghỉ đi, bắt đầu từ mai, tôi phải đến sớm để nấu đồ bổ cho cô ăn mới được, tôi đến sớm mẹ cô vẫn không trách đâu. Cô đừng tưởng mẹ cô oán ghét cô, không đâu, bà thương cô lắm. Ngày nào tôi cũng trốn đến đây với cô, dĩ nhiên là bà biết nhưng chẳng trách móc gì hết. Lần này có được đưa cháu thì còn oán trách gì nữa, mừng hơn nữa là khác. Cô nghĩ coi, hồ dữ còn không nỡ ăn thịt con huống gì bà chỉ có mình cô mà nói không thương sao được. Mẹ cô thì miệng hùm mà gan sứa, bên ngoài nói sắt đá, thật ra bên trong mềm xèo. Bà lúc nào cũng nặng cái thể diện nên không dám nhìn cộ Bây giờ, có được cục cưng rồi, tôi tin chắc cái gì cũng êm xuôi hết.

Vú già thao thao bất tuyệt, nàng ngồi như tượng đá, thấy vậy vú vội lay vai nàng:

- Sao vậy cố Sao bất động vậy?

Nàng chậm rãi hỏi:

- Nếu Mộc Thiên không về thì sao?

- Cô nghĩ bậy rồi. Đâu có trường hợp đó được vì cậu ta không phải là hạng người ấy kia mà.

- Vú nên nhớ rằng đàn ông khó tin tưởng được.

- Nhưng mà, với Mộc Thiên phải tin. Tôi đã già có nhiều kinh nghiệm,

chẳng lẽ nhận xét không đúng được phần nào sao, nhất là nhận xét người chồng tương lai cho cô.

Nàng hét to lên:

- Nhưng, tại sao anh không về? Tôi phải chờ cho đến bao giờ mới thôi? Chờ đến bao giờ? Chờ đến bao giờ? Hôm nay đã ba mươi tám ngày rồi. Chờ đến bao giờ?

Ngày thứ ba mươi tám, ba mươi chín, bốn mươi rồi bốn mươi mốt... và mãi những ngày khác tiếp theo. Mặt trời mọc rồi lặn. Trăng tròn rồi lại khuyết. Sao đêm vừa mờ dần trên vòm trời thì gà vội gáy sáng. Mặt trời chiều vừa chen xuống núi, màn đêm vội vàng buông!

Thời khắc trôi nhanh làm cho nhiều người sợ hãi thì ngược lại, nói quá chậm với những ai trông ngóng một người về. Một ngày với họ là một thế kỷ không bằng.

Những ngày đầu khi Mộc Thiên về đến Côn Minh, nàng còn nhận được của chàng mấy lá thư mãi sau này thì vắng bật. Chờ đợi trong tuyệt vọng khiến Phương Trúc đau khổ đến nỗi như người mất trí.

Ngày lại ngày, nàng chỉ biết từ cửa sổ thần thờ đến cửa lớn, từ cửa lớn ra hẻm để nhìn ngày rồi lại đêm. Nhìn mặt trời lên, vầng trăng khuyết cứ thế và cứ thế. Cho đến buổi sáng của ngày thứ năm mươi, nàng nắm chặt tay vú già, mặt biến sắc, miệng há hốc:

- Anh ấy chết rồi vú à, chắc chắn anh ấy đã chết.

- Cô đừng trù ẻo nữa.

Nàng khóc to lên:

- Thật mà vú, anh ấy chết rồi, chắc chắn chết rồi. Con đường về Côn Minh rất nguy hiểm. Anh ấy không chết vì xe lật thì cũng chết vì bọn cướp. Anh ấy chết thật rồi.

Vú lại vỗ về:

- Thôi mà đừng có trù bậy bạ như vậy. Cô mà khóc nhiều coi chừng động thai đó.

Nàng lắc đầu tuyệt vọng:

- Tôi không thể tiếp tục chờ được nữa. Tôi chờ như thế biết năm tháng nào anh mới về. Con sinh ra không cha, tôi không thể đợi nữa.

Nàng khóc lóc một hồi rồi tiếp:

- Đợi mãi như thế này nữa chắc tôi phải điên lên. Tôi phải đi tìm, phải đến Côn Minh tìm anh ấy.

Vú hoảng hốt:

- Cô điên rồi sao? Đường đây tới Côn Minh đâu phải là gần. Làm thân con gái lại thai nghén nữa mà đi đến đó thì chỉ có cách là đi tự tử chứ đi đâu?

- Mặc kệ tôi, tôi phải đi tìm Mộc Thiên, nói là làm. Tôi có chết trên đường đi cũng được, quyết phải đi tìm, không thể ngồi đây chờ được nữa.

Vú hét lên:

- Tôi nhất định không cho cô đi. Cô điên rồi!

Nàng cương quyết:

- Tôi nhất định đi, không ai cản được. Tôi có tiền, đủ tiền để chi phí trong chuyến đi này. Tiền anh ấy để lại cho tôi. Tôi không thể ngồi đây chờ cho đến bạc đầu được.

Vú già trợn to mắt:

- Cô đừng khùng như vậy. Có lẽ ngày mai cậu ấy về rồi đó.

Nàng lờng lộn lên:

- Ngày mai! Đã bao nhiêu ngày mai như thế rồi? Vú ơi! Vú đừng gạt tôi và cũng đừng gạt chính vú. Anh ấy nếu về thì đã về rồi. Hôm nay mà chưa về thì sẽ không bao giờ về nữa.

Nàng bưng mặt khóc:

- Tôi phải đi tìm anh. Tôi không tin anh bạc tình với tôi.

Vú già chua xót:

- Cô ơi! Cô đừng khùng như thế. Đường xa xôi, nguy hiểm. Cô còn trẻ thế này mà... Cô! Cô chờ thêm vài ngày nữa đi.

Nàng nắm áo vú, nước mắt đầm đìa:

- Lại chờ vài ngày nữa! Chờ vài ngày, vài tháng hay vài năm?

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 31

Trời lạnh cắt da Đường xá ở Côn Minh sau tết vắng ngắt, không một bóng người. Lâu lắm mới có được một hai bộ hành co ro trong chiếc áo choàng lớn. Khăn quăn cổ phủ lên đến miệng. Họ bước thật nhanh như đang bị ai đuổi sau lưng.

Chiều hôm ấy ánh nắng vàng vọt rắc trên con đường bụi mù, Phương Trúc với dáng điệu bơ phờ tay xách gói hành lý uể oải đi tìm nhà Mộc Thiên. Nàng đến trước một biệt thự lớn có tường rào cao che khuất cả bên trong, chỉ thấy vón vện một cây già, cành trơ lá nhô lên khỏi tường. Nàng dựa vào cửa cổng nghỉ mệt. Trong lòng nôn nao như có hàng vạn con ngựa đang phi nước đại.

Phương Trúc đã vượt qua đoạn đường dài mấp mô, khúc khuỷu và đầy bụi đường để đến đây. Bao nhiêu ngày đêm không ngủ, chóng mặt, ói mửa trên xe, chiếc xe đã nhồi nàng lên xuống như một quả bóng nên bây giờ mệt lả người.

Thế nhưng không sao, miễn gặp Mộc Thiên là được, hai tiếng Mộc Thiên như một liều thuốc bổ đem lại cho nàng nhiều sức lực. Bây giờ nàng đã đến đích. Chàng và nàng chỉ còn cách nhau có một bức tường. Vài phút sau, mặt đối mặt. Sự việc sẽ như thế nào. Nàng lo sợ đến nỗi không dám gõ cửa, chỉ đứng tựa vào trụ cổng nhìn đăm đăm hai cánh cửa lớn sơn đen.

Hai mươi ngày đường phong sương. Hơn hai tháng ôm sầu khóc lóc. Và cái bào thai trong bụng đã làm nàng tiêu tụy hẳn đi. Nàng mặc chiếc áo choàng đen đã dính đầy bụi và cát vàng. Đầu vấn một cái khăn lớn khiến khuôn mặt trông nhỏ và đôi mắt lờm xuống rõ rệt.

Nàng cứ đứng ở cửa như thế, chiếc khăn tay phất phơ trong gió. Gió mỗi lúc một lạnh nhiều làm nàng khó thở hơn. Nàng cắn chặt môi nhìn bức tường. Bên trong này có gì? - Hà Mộc Thiên và cha mẹ chàng. Ông bà sẽ nhìn nàng bằng cặp mắt thế nào? Rất có thể là mỉa mai. Khinh bỉ - khinh bỉ

một đứa con gái trác nết lãng loàn quyến rũ con trai. Còn Mộc Thiên chắc chắn là chàng đã quên hẳn nàng rồi để yêu một người con gái khác đẹp và giàu có hơn. Nếu không chàng đâu nỡ bỏ nàng bơ vơ ở Trùng Khánh không một lá thư... không, không thể nào có được như vậy. Hay là, chàng đã trở lại Trùng Khánh rồi, như thế trên đường đi đã xảy ra tai nạn... Cũng không phải như thế. Không thể nào tai nạn xảy đến với chàng được. Nàng lắc đầu thật mạnh cố xua đuổi bao ý nghĩ ấy. Rồi thì, nàng đứng ngay người lại. Những gì đến tất nhiên phải đến. Phải đối diện với thực tại vì con người không thể chạy trốn thực tại, thế nên nàng gõ cửa một cái thật mạnh. Tay vẫn xách túi hành lý. Đứng co ro trong gió. Nàng sắp nhận được câu trả lời. Tuy nhiên, linh tính cho nàng biết nó không mấy đẹp nên nàng khiếp sợ muốn trốn chạy tức khắc để không ai còn ai thấy mặt.

Cánh cửa mở. Nàng vội lùi ra sau một bước, tim đập mạnh. Người lão bộc đầu bạc phơ đang nheo mắt nhìn nàng từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới có vẻ ngạc nhiên không ít. Ông ta lễ phép hỏi:

- Thưa bà tìm ai?

Nàng rụt rè:

- Thưa cụ, có phải đây là nhà của họ Hà không ạ?

- Vâng, bà tìm ai?

Trống ngực nàng đánh thành thịch, giọng run run:

- Dạ, tôi cần gặp Hà Mộc Thiên.

Người lão bộc trở mắt nhìn nàng:

- Cậu chủ hả? cậu ấy đi vắng rồi.

Tim nàng như bị rơi tồm xuống đất. Cổ họng khô quánh lên, nàng gắng gượng hỏi:

- Không có ở nhà? Cụ muốn nói Mộc Thiên vắng nhà lâu rồi hay mới đây?

Người lão bộc phát cáu:

- Cậu ấy mới đi khỏi. Bà tìm có việc gì?

Người lão bộc cho nàng là con bé điên nên mới hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy. Nàng sợ sệt:

- Tôi... tôi cần gặp ông ấy. Ông ấy đi lâu mau rồi.

- Từ sáng sớm.

- Từ sáng sớm?

Chân nàng cảm thấy yếu đi không còn đứng vững. Nàng nói nhỏ với chính mình:

- Thì ra chàng ở nhà.

- Ở nhà? tôi đã nói cậu ấy không có ở nhà.

Người lão bộc phàn nàn, sự hoài nghi đã hiện rõ trên mặt ông. Ông cho rằng nàng là người điên thật sự, cần phải đề phòng.

Nàng chán nản:

- Vâng, tôi biết. Tôi có thể vào chờ ông ấy về hay gặp người nào khác trong nhà được không?

Người lão bộc đề phòng nhìn nàng:

- Bà có thể vào gặp mẹ. Nhưng, bà tên gì tôi vào cho mẹ biết trước đã?

Nàng hơi do dự:

- Lý Phương Trúc từ Trùng Khánh đến.

- Thôi được bà chờ chút nhe.

Nàng phân vân nhìn người lão bộc đi vào - Mẹ? Mẹ là ai? à phải rồi, chắc là mẹ chàng chứ còn ai nữa. Tim nàng đập nhanh. Sự lo lắng làm nàng không còn thấy lạnh trong khi quả tim đã muốn đông máu. Mẹ chàng sẽ tiếp nàng hay đuổi ra và khinh rẻ? sẽ...

Người lão bộc đi ra, mở lớn cánh cửa và lên tiếng cắt đứt dòng tư tưởng của nàng:

- Mời bà vào.

Nàng lo lắng lui thủi theo sau người lão bộc. Xuyên qua cái vườn lớn, nàng bước vào phòng khách không mấy rộng nhưng tao nhã, trang trí khá mỹ thuật. Bốn vách đều treo tranh, có một lò sưởi làm ấm cả căn phòng, ghế và bàn đều bằng gỗ trầm. Trên bàn, một bình hoa thủy tiên tỏa mùi thơm ngát.

Người lão bộc chỉ ghế:

- Mời bà ngồi, mẹ sẽ ra ngay.

Nàng do dự ngồi xuống, người lão bộc lui ra ngoài. Bầu không khí trong phòng thật ấm cúng và dễ yêu cho nàng một cảm giác vui tươi mơ hồ. Nếu nàng lấy được Mộc Thiên thì nơi đây sẽ là của nàng, của những ngày hạnh phúc trong đời. Lò sưởi đã làm nàng ấm hẳn lại sau những ngày giá rét

khiến nàng thêm vững niềm tin. Mộc Thiên không rời khỏi Côn Minh chắc có điều gì đặc biệt. Hôm nay nàng đến đây, gia đình vẫn tiếp không từ chối như vậy, ắt hẳn cha mẹ chàng đã biết rõ mọi việc, tức chàng và nàng hy vọng có thể làm lễ thành hôn tại Côn Minh. Để rồi, đưa con yêu dấu chào đời trong bầu không khí yên lặng dễ mến này. Và một ngày nào đó, vợ chồng con cái sẽ về quê thăm mẹ... Nàng sức tỉnh lại là mình đi quá xa thực tế, liền để túi hành lý xuống đất và lấy chiếc khăn quấn đầu xuống. Sờ lên mái tóc rối bù, nhìn lại bộ đồ đầy bụi, nàng lấy làm hối hận, vì đến đây quá vội, đúng ra, sau khi xuống xe, phải đi thuê khách sạn để tắm rửa, thay quần áo, trang điểm cẩn thận rồi mới ra mắt cha mẹ chồng tương lai của mình. Tuy nhiên lúc đó nàng không còn tâm trí để nghĩ chuyện gì khác ngoài việc gặp cho được Mộc Thiên càng sớm càng tốt.

Tiếng soạt của màn cửa làm nàng giật mình. Ngược đầu lên thì ra một con bé chừng 14, 15 tuổi đang bưng tách trà đi vào, đến đặt bên nàng, con bé tò mò nhìn nàng một thoáng rồi lui ra. Mùi thơm của tách trà bốc lên làm tâm thần nàng trở nên thoải mái. một tách trà, một lò sưởi ấm, chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ cho người ta thấy cái khung cảnh ấm cúng của gia đình. Hai mươi ngày đường trường vất vả, bây giờ được ngồi nơi đây, giữa bầu không khí này, lòng nàng như đang sống lại sau một thời gian đã chết.

Lại một tiếng soạt khác của màn cửa. Một người đàn bà bụng lớn, ăn mặc bảnh bao bước vào. Bà có đôi lông mày xéch lên. Mái tóc đen và dài phủ cả bờ vai. Hai mắt lớn, cái mũi dọc dừa và cái miệng đầy vẻ cương quyết. Bà ta khá đẹp và có dáng dấp uy nghiêm khó tả. Phương Trúc đứng dậy lưỡng lự không biết phải gọi người đàn bà này là gì. Nàng thầm nghĩ:

- Bà là ai? trông bà có vẻ quen thuộc như đã gặp một lần nào đó. Ồ đúng rồi, hình của bà trong cuốn sách của Mộc Thiên. Như vậy bà chính là người nhà của chàng mà là chị, em hay chị dâu Mộc Thiên là con một cơ mà, nếu vậy thì bà ta...

- Mời chị ngồi, chị Trúc. Chị họ Lý phải không?

Giọng nói như mệnh lệnh kẻ lớn. Người đàn bà quan sát nàng thật kỹ khiến nàng hơi rụt rè:

- Vâng.

- Chị từ Trùng Khánh mới đến?

- Vâng.

Người đàn bà ngồi xuống cạnh lò sưởi, cúi xuống lấy cây gắp than quơ vài cục than ra xa rồi ngẩng lên lặng lẽ nhìn nàng. Phương Trúc đầy ngờ vực:

- Xin lỗi bà đây là...

Người đàn bà ngồi ngay lại, lạnh lùng mỉm cười:

- Ô, chị không biết tôi sao? Tôi là vợ của Mộc Thiên đây mà.

- Bà là vợ của Mộc Thiên.

Nàng ngơ ngác nhìn người đối diện. Vợ của Mộc Thiên. Mộc Thiên có bao nhiêu vợ nhỉ? Người đàn bà nhìn nàng, nghiêm giọng nói:

- Phương Trúc, không giấu gì chị. Tôi biết chị đã lâu rồi, hôm nay mới hân hạnh đối diện cùng chị.

Vâng, người đàn bà này đã biết cái tên Lý Phương Trúc lâu rồi. Nhưng chẳng lẽ người con gái mảnh khảnh, miệng còn hôi sữa như gái quê chưa một lần lên tỉnh mà lại là Lý Phương Trúc được sao? Là người mà Mộc Thiên đã từng bảo là yêu nàng tha thiết, bằng mọi giá phải lấy làm vợ sao? Bà nhớ lại những lời mà Mộc Thiên đã nói với bà:

- Anh sẽ cho em tất cả tài sản này để đổi lấy một tấm giấy ly hôn, vì anh nhất định phải lấy Lý Phương Trúc. Anh yêu cầu em, Uẩn Văn. Em bằng lòng ly hôn với anh tức là em đã ban cho anh một ân huệ cuối cùng. Anh yêu nàng, Uẩn Văn anh yêu nàng lắm.

Yêu nàng lắm! Một cô gái quê mùa thế này mà ngày nào cũng năn nỉ ỉ ôi:

- Uẩn Văn, Em không thực sự yêu anh mà chỉ muốn chinh phục anh. Chúng ta đã không yêu nhau, không thích hợp nhau thì sống chung chỉ gây khổ cho nhau mà thôi. Uẩn Văn em không nên vì tự ái mà kéo dài tình trạng này để mãi hành hạ anh. Em chưa trải qua cái giờ phút khủng hoảng của tình yêu, chưa biết thế nào là mãnh lực của tình yêu nên em không thể hiểu được tình anh đối với nàng. Em không thể lường được là anh đã yêu nàng đến mức độ nào. Anh mong em chấp nhận để anh và nàng được hợp pháp sống bên nhau. Đứa con của chúng ta sau khi sinh ra, anh sẽ nuôi nấng một cách chu đáo. Uẩn Văn anh van em.

- Hừ, Uẩn Văn này nếu không chiếm được anh thì vĩnh viễn không bao giờ

để kẻ khác chiếm đoạt.

- Uẩn Văn, anh xin em. Em hãy ban cho anh một ân huệ cuối cùng.

- Có bao giờ anh chịu khó năn nỉ em như bây giờ đâu? hôm nay chỉ vì cái con nhỏ Phương Trúc đó chứ gì?

- Em không yêu anh thì cần phải duy trì làm gì hai tiếng vợ chồng ấy?

- Em không yêu anh? Em không ngờ anh nói hay đến thế? chỉ có con Phương Trúc đó mới yêu anh chứ gì? Nhưng, làm thế nào mới gọi là yêu chứ? chẳng lẽ suốt ngày lúc nào cũng lải nhải trong miệng: yêu anh, yêu anh, yêu anh thì mới gọi là yêu sao?

Không phải như vậy nhưng anh biết rõ là trong lòng em không thật sự yêu anh. Em đã nhất quyết không chịu ly hôn thì anh còn mặt mũi nào có thể trở lại để gặp Phương Trúc được?

Nghĩ đến đây, bà ta muốn điên lên nên nhìn nàng chăm chăm. Tưởng là con bé này là thần tiên gì chứ, nào ngờ chỉ là đồ ngơ ngáo với hai cái bím dài và một cặp mắt sợ hãi, chỉ bấy nhiêu mà chàng lại yêu đến mức đó sao? về sắc đẹp cô nàng chẳng bằng tôi. Từng trải đời, hãy còn ngơ ngác như gà lạc mẹ, thế mà dám cả gan nhào vô giựt chồng tôi ư? Tôi cho cô nàng biết, giá như tôi không được Mộc Thiên đi nữa, cô cũng đừng hòng chiếm được nhe. Phương Trúc sợ sệt nhìn người đàn bà trước mặt:

- Xin lỗi bà là gì của Mộc Thiên?

Bà ta thăm mắng: cha, sao mà cứ gọi mãi Mộc Thiên nghe mùi quá vậy? Bộ anh không dám cho cô biết là đã có vợ rồi sao? Phải mà, lúc nào cũng nói: anh không nỡ làm nàng buồn vì nàng là người con gái yếu đuối, dễ xúc động. Hừ, anh không làm cô buồn, bộ trên đời này chỉ có mình cô là không chịu nổi buồn sao? Anh chỉ sợ cô buồn mà không sợ người khác buồn? thật vô lý ngàn lần.

Bà ta cười híp mắt:

- Chị Trúc, chẳng lẽ chị chưa biết gì sao? chị coi tôi là...

Bà ta cúi đầu xuống, nhìn vào bụng rồi tiếp:

- Tôi và Mộc Thiên lấy nhau đã mấy năm rồi.

Phương Trúc giật mình. Mắt tròn, miệng há hốc ngồi bất động như bị trời tròng.

Mộc Thiên đã có vợ được mấy năm rồi, người đàn bà hiện tại là vợ chàng, đây là mộng hay thực? Đầu óc nàng đang quay nhanh như chong chóng trước gió. Tay chân nàng lạnh cóng. Tim như vỡ ra, máu chạy hỗn loạn khắp người. Trước sự kinh ngạc của nàng, bà ta vẫn mỉm cười, bình thản nói:

- Chị Trúc, chị chưa biết cái tật lẳng nhăng của anh. Làm vợ như tôi thật khổ lắm chị ạ. Tôi đã phải đứng ra giải quyết bao nhiêu vụ tương tự như thế này.

Về phần chị, tôi cũng nghe đồn anh đang theo đuổi một cô ở Trùng Khánh...

à mà chị vượt đường xa đến đây mục đích để tìm anh hay có việc gì khác không? thật khổ, tối ngày anh đi luông tuông chẳng biết gì nhà cửa hết, có lẽ đang đeo đuổi cô gái nào nữa rồi. Tôi đã nói hoài mà anh chẳng bỏ được cái tật thấy gái là theo, theo được rồi chỉ vài ba hôm lại chán, không thèm ngó ngang đến người ta. Thấy vậy, tôi lấy làm thương hại nên đã tự động đi giúp mấy cô ấy.

Phương Trúc ghì chặt tay ghế. Những hình chạm trên ghế đã lún sâu vào lòng bàn tay mà nàng chẳng hề biết đau. Lời nói bình thản của người đàn bà đối diện, như mũi tên tẩm thuốc độc đã từ từ xuyên qua lồng ngực rồi ghim sâu vào tim nàng. Chết độc ngấm vào. Nàng đã chết thật sự. Toàn thân lạnh ngắt. Chân tay tê cứng và con mắt trợn to không chớp.

Người đàn bà lắc đầu nói giọng cảm động

- Chị Trúc chị coi, tôi sắp sinh rồi, thế mà anh chẳng biết gì đến vợ con, suốt ngày chỉ lo rượu chè, trai gái. Chắc chị chưa lấy chồng, nếu gặp người chồng như trường hợp tôi thì còn gì bất hạnh bằng. Tuy nhiên cũng đành cắn răng mà chịu chứ biết làm sao bây giờ phải không chị. Chị biết không, như vậy đó mà khi nào tôi có năn nỉ khuyên can thì anh còn làm hùm làm hổ lên, chén bát bay tối trời. Chị đã quen Mộc Thiên, chắc chị thừa biết anh là người đẹp trai hào hoa, có tiền. Thêm vào đó cái tính lẳng mạn, đa tình. Phái yếu vì thế dễ bị cám dỗ. Anh đã tạo nhiều tai tiếng ở Côn Minh này, nên đành phải đến Trùng Khánh để học. Tôi cứ tưởng rằng sống xa nhà, không bà con thân thuộc anh chăm lo học hành. Nào ngờ, chứng nào tật ấy.

Cái bịnh mê gái không chữa nên đã đeo đuổi chi... chị nghĩ xem, bây giờ chị đến tìm ảnh cũng chẳng có ở nhà, thật tôi chẳng còn biết ăn nói làm sao với chị bây giờ? thật khổ quá.

Phương Trúc vẫn ngồi bất động, mắt mở to nhưng chẳng còn thấy gì. Trước mắt nàng toàn sương mù dày đặc.

Người đàn bà vẫn tiếp tục nói. Tiếng nói nghe chừng mơ hồ và xa vắng như từ vực thăm vọng lên, nàng chẳng còn nghe được gì.

Bây giờ trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm: bắt Mộc Thiên giết chết và xé thành muôn mảnh ngoài ra không còn biết gì nữa. Bao mộng đẹp của cuộc tình bây giờ đã tan vỡ và trôi ra biển cả. Người đàn bà vẫn nói, chắc nói nhiều lắm nhưng nàng không nghe được tiếng nào. Nhưng rồi, người đàn bà ấy đến bên nàng cúi xuống nhét vào tay nàng một vật. Nàng nhìn xuống mới biết đó là một xấp bạc Bồng dựng ý thức đã trở về trong đầu nàng. Nàng nghe rõ từng tiếng một của bà:

-... Tôi biết chị cũng là con nhà khá giả với số tiền nhỏ mọn này không đáng vào đâu. Tuy nhiên chị đã có lòng tốt không ngại đường xa đến đây chẳng lẽ lại về hai tay không. Mộc Thiên đã không biết điều bây giờ tôi không biết điều với chị nữa thì còn ra gì, may chị còn trẻ nên cũng chẳng muộn thời gian sẽ tìm được người chồng khác.

Phương Trúc đứng phắt dậy xấp giấy bạc rơi xuống đất. Bà ta đã cho tiền tức đuổi khéo nàng đi. Nàng muốn la lên, cười lên và khóc lên thật to để át mất quan niệm khinh người ấy. Tình yêu nàng chỉ đáng giá một xấp bạc. Vượt đường xa đến đây để tìm một sự thật đau xót thế này. Xách túi hành lý lên, nàng lững thững bước ra cửa. Môi mím chặt để tránh phát ra tiếng khóc, người đàn bà chạy theo kéo áo nàng.

- Chị Trúc chị phải lấy chút ít để làm lộ phí đi đường. Tôi thay thế Mộc Thiên xin biểu chị món tiền ấy để gọi là tạ lỗi.

Nàng vùng vẫy thoát ra, vượt chạy ra vườn thẳng đến cổng rồi ra ngoài. Nàng không còn đứng vững nên phải vịn tường, kéo lê từng bước để đến đầu hẻm.

Gió lạnh ve vuốt hai má nóng bỏng của nàng. Nước mắt trào mãi làm nàng không còn thấy đường để bước. Nàng tựa vào tường thở hổn hển. Toàn thân

như đang bị ai cấu xé...

Lò sưởi, bình hoa thủy tiên, những bức tranh trên tường mùi thơm của tách trà nóng, không khí đầm ấm của một căn phòng... tất cả, tất cả đều biến mất thế vào đó là sự cay đắng vô biên. Phải chăng tình yêu đó là đầy mộng đẹp, là cuộc tình lý tưởng mà nàng đã hy sinh tất cả để đổi lấy nó? Nàng lắc đầu thật mạnh và hét lớn trong lòng:

- Không! Không, không, không.

Có người đang lững thững bước đến phía nàng. Nàng nhướng mắt xem thật kỹ, chính là Mộc Thiên. chàng ta đã say. Khăn quần cổ sút ra, đầu tóc bù xù, bước chân khập khểnh. Trong trí nàng, thoáng lên ý nghĩ xông tới đánh chàng hai tát tay thật mạnh. Nhưng rồi nàng nghĩ lại nếu có đánh chàng xé nát chàng hay đốt chàng thành tro đi nữa cũng chỉ là vô ích. Nàng đã bị lường gạt thì không còn cách nào cứu vãn. Sự việc xảy ra cũng chỉ tại nàng nông nổi, chưa hiểu được người đã vội vã trao thân mà thôi. Nghĩ thế nên nàng quay đầu, vịn vào tường đi sang hướng khác để khỏi gặp Mộc Thiên. Đi dù đã xa, tiếng chân chàng như mãi vang lên sau nàng, tiếng chân ấy tựa hồ đang dẫm lên tim, tay chân nàng. Nàng cảm thấy toàn thân rã rời thành muôn mảnh.

Con người hiện hữu là nhờ có ý thức. Nói ngược lại, ý thức đã làm nên con người. Bởi vậy giữa lúc này, lúc mà Phương Trúc đang lang thang trong cơn gió bụi, nàng muốn hủy diệt ý thức để làm thành hạt bụi như muôn ngàn hạt bụi cho gió cuốn đi trong cùng tận mông lung cho không còn một dấu vết nào trên mặt đất, nhưng rồi nàng vẫn không thể thực hiện được mộng ước ấy vì muốn hủy diệt ý thức tức là hãy còn ý thức. Nàng còn biết đau mỗi khi vấp phải một chướng ngại vật. Và, mãi đến khi sức kiệt, lạnh cóng lên, nàng còn biết vào khách sạn, thuê một phòng đóng cửa cẩn thận ngồi xuống mép giường lâm bầm:

- Bây giờ, tôi còn lại những gì?

Ngẩng lên, nhìn thấy khung cửa sổ trống không, nàng mỉm cười chua chát:

- Một khi đã không còn gì tất cả thì ta phải làm gì để lấp vào khoảng trống đó?

Rồi nàng tự đáp:

- Chỉ còn cái chết.

Nàng nhắm mắt lại vẫn nụ cười chua chát, tất cả những ý tưởng đang hỗn loạn trong nàng hợp thành một âm thanh khủng khiếp như tiếng vọng từ sơn cốc chỉ còn cái chết chỉ còn cái chết chỉ còn cái chết... Nhưng rồi, sau tiếng kêu vang kinh hoàng ấy, nàng lại thấy một khuôn mặt hiền từ hiện ra, chính của mẹ nàng. Khuôn mặt mà nàng từng nguyện rửa, trách móc và oán hận. Nàng như nghe rõ mồn một giọng nói ôn tồn của mẹ.

- Con à mẹ biết con giận mẹ lắm nhưng, mẹ vẫn làm chỉ vì thương con. Nếu con không phải là con của mẹ, mẹ chẳng cần nói làm gì. Đẳng này con là con của mẹ nên mẹ mới quan tâm, giữ gìn như vậy. Thà rằng để con hận mẹ nhưng, mẹ bảo vệ được trinh tiết và danh dự cho con còn hơn là để con hư hỏng. Con thử nghĩ xem, dù thằng Mộc Thiên có đẹp trai thật nhưng, đẹp để làm gì, đâu có ăn nhậu được? Con còn trẻ... Có bao giờ con tự đặt câu hỏi rằng con yêu nó, nó có thành thực với con không? nó chưa? hay là đã có vợ nhà. Và yêu con chỉ là yêu, là một người khách qua đường để rồi không cần trở lại, chừng đó còn gì là con nữa. Nhưng, khi biết được thì việc đã lỡ, biết hối hận thì việc đã trăm năm... , con đừng giận mẹ. Mẹ hy vọng một ngày nào đó con sẽ hiểu mẹ hiểu được việc làm hiện tại của mẹ! Mẹ chỉ sợ một điều là ngày ấy, mẹ sẽ không còn được thấy con mà thôi. Nghĩ lại lời nói của mẹ, nàng cảm thấy đau đớn vô cùng. nàng chỉ còn biết gọi mấy tiếng:

- Mẹ Oi mẹ của con ơi.

Tiếng gọi thật lớn như để chứng tỏ lòng hối hận của mình. Nàng úp mặt xuống giường. Khóc lên thật thảm thiết. Tiếng khóc tuy to nhưng, nàng vẫn còn nghe văng vẳng lời của vú:

- Cô đừng tưởng là bà không thương cô Bà thương cô lắm... Sau này, nếu Mộc Thiên có thương cô, cô sống được hạnh phúc thì thôi. Bằng không cô cứ về lại đây...

Nàng lắc đầu lia lịa trên gối:

- Mẹ Oi! Mẹ Oi, mẹ Oi, mẹ Oi! Tại sao con không nghe lời mẹ dạy? tại sao con nông nổi sa chân vào cạm bẫy mới biết rằng mẹ thương con, lo cho con chứ không phải muốn hại đời con. Mẹ Oi, mẹ Oi, mẹ Oi, mẹ Oi.

Nàng khóc đến nỗi ngất đi. Khi tỉnh dậy, cái ý định muốn chết và cái ý thức sống lại của quá khứ đang chiến đấu trong đầu nàng mãnh liệt, nhìn khung cửa nàng lắc đầu thật mạnh.

- Không, tôi không thể chết bây giờ, muốn chết, tôi phải chết trước mặt mẹ, để mẹ nhìn thấy đứa con đã biết hối hận. Tôi muốn được mẹ tha lỗi bao giờ mẹ tha lỗi thì tôi mới chết được.

Cuối cùng nàng quyết định:

- Mau về nhà gặp mẹ.

Nàng không chết trên dòng sông mà đã trôi trên dòng đời gần tắt thở, mẹ nàng là chiếc phao duy nhất để nàng bám víu, để tìm được mãi hơi thở trên đời. Những ý tưởng chết và sống, từ tiềm thức và vô thức đều vùng dậy gọi lớn:

- Mẹ Oi! Mẹ Oi! Mẹ Oi! Mẹ Oi!

o0o

Sau hai mươi ngày lặn lội đến đất Côn Minh, hôm nay Phương Trúc trở về mang đầy đau thương và bụi đường. Nàng chạy nhanh vào nhà vú già ra mở cửa. trông bà như già hơn trước mười tuổi. Bà đưa mắt sợ hãi và thất vọng nhìn nàng. Nàng tựa lưng vào cửa, nước mắt long lanh, vừa thở hổn hển, vừa hấp tấp hỏi:

- Mẹ tôi đâu?

Vú già nhìn sững nàng. Bàn tay run run đặt lên vai nàng, miệng lắp bắp:

- Cô... cô, tại sao lại về đây?

Nàng nhắm mắt, cố nén không cho nước mắt trào ra. Giọng chậm và khàn:

- Mẹ tôi đâu? Tôi muốn gặp mẹ.

Bà đáp như trong cơn mộng:

- Cô, mẹ của cô...

- Sao vậy vú? Tôi muốn gặp mẹ.

Đẩy tay vú già ra, Phương Trúc chạy nhanh vào nhà. Nàng liền đứng sững lại. Trên bàn thờ có tấm hình lớn của mẹ, trái cây chất đầy cỗ bông và hai cây bạch lạp đang thắp sáng... Hai chân run lên, nàng té nhào xuống đất. Vội vịn cái ghế, nàng ngược nhìn hình mẹ, mắt bà trợn to dưới ánh đèn cây và khói hương nghi ngút, Nàng quỳ trước bàn thờ giống như nhà sư đang

tọa thiên.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai, nàng quay đầu lại thì bắt gặp vú già đang ràn rụa nước mắt. Bà vừa kéo vạt áo lau nước mắt, vừa thút thít nói:

- Cô đi không bao lâu thì bà bị bệnh nặng. Tôi đi mời bác sĩ cũng chẳng được gì. Bà mới ngã bệnh hơn một tuần thì qua đời. Bà vẫn còn nhớ đến cô nên trước khi chết muốn... muốn... muốn tôi nói lại với cô rằng: cái ngày cô trốn nhà ra đi bà vẫn biết nhưng không ngăn cản. Bà chỉ cầu mong cô hạnh phúc thì bà nhắm mắt cũng vui lòng. Bà nhắc cho cô biết cái tính cứng rắn của bà không bao giờ chịu thua trước mặt cô. Bà nói mong sao Mộc Thiên yêu thương, chăm sóc cô thì bà sẽ không cầu mong gì nữa.

Nàng đứng dậy, mở to mắt nhìn vú. Bà vẫn tiếp tục thuật:

-... Đám tang của bà chẳng có ai ngoài mấy người bạn trẻ của cô: Minh Viễn và Hiếu Thành đến giúp nhiều nhất... Ruộng đất đã bán hết rồi. Bây giờ chỉ còn căn nhà này, bà nói... nói cho cô làm của hồi môn...

- Vú ơi...

Nàng nắm vai vú già lắc mạnh. Miệng gọi nhảm:

- Vú ơi! Không, không, vú ơi! Không, không, tôi muốn gặp mẹ tôi muốn gặp mẹ...

Nàng khóc to và lay vú mạnh hơn.

- Mẹ tôi ở đâu? Vú cho tôi biết mẹ tôi ở đâu? Mẹ tôi ở đâu? Mẹ tôi ở đâu?

Nàng dừng tay. Đầu tóc vú bây giờ đã bù xù, mặt tái đi. Nàng nhìn vào mặt vú rồi quay sang bàn thờ sững một lúc, rồi lắc đầu thật mạnh.

- Không, không thể nào như vậy được. Tôi không thể xấu số như vậy...

Nàng lại nhìn lên bàn thờ, để tay vào miệng cắn chặt. Nước mắt tuôn trào rồi dậm chân điên cuồng hét lên:

- Vú ơi! Tại sao vậy? Tại sao vậy?

Nàng quay người lại rồi chạy bay ra ngoài như một người điên. Nàng chạy đến bờ sông Gia Linh. Đêm tối mịt mờ. Gió rét. Nước sông dâng cao và cuộn cuộn chảy. Nàng chạy đến cây dương thường ngày đứng tựa, rồi đổ xô xuống nước. Nào ngờ, nàng đã đâm đầu vào ngực một người đàn ông, hai bàn tay ông ta vội ôm lấy thân nàng và nói:

- Việc gì mà phải tìm cái chết? Phương Trúc. Anh đã theo đi em nửa ngày

ngày rồi.

Ngẩng đầu lên, thì đó là Dương Minh Viễn. Nàng vùng vẫy và khóc lóc:

- Anh để tôi chết. Anh để tôi chết.

Nàng la đến nỗi ngất đi tự lúc nào không biết!!

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 32

Cuộc hôn lễ thật đơn giản được cử hành tại một quán ăn nhỏ ở Trùng Khánh. Không bàn thờ, không nén hương, không lễ bái, không họ hàng hai bên, không người chủ trương, vì hai bên không có cha mẹ, không và không tất cả, chỉ có người chứng hôn là Vương Hiếu Thành và một phong pháo nổ. Những người dự đám cưới hôm nay chỉ toàn là người của hội viên hội Nam Bắc. Họ quây quần nhau quanh một chiếc bàn trong bầu không khí trang nghiêm lặng lẽ.

Phương Trúc mặc chiếc áo đỏ, đánh một lớp phấn mỏng. Nàng còn chịu tang mẹ nên trên tóc chỉ cài một đóa hồng nhung. Mái tóc đen dài xõa xuống, ôm cái gương mặt ốm xanh trông rất thương hại. Mặt nàng không một chút vui tươi, niềm vui của một cô dâu trong tiệc cưới. Đôi mắt lớn trầm lắng ấy như chứa đầy nước mắt, sẵn sàng chảy ra không biết lúc nào. Mọi khi có bạn bè nói chuyện với nàng, hai hàng lông mi cong dài chớp nhanh như đang muốn khóc.

Còn chú rể Dương Minh Viễn, chàng ta mặc bộ đồ mới bằng gấm. Mặt chàng dầu dầu, nghiêm nghị không vui tươi như mọi chàng rể khác. Chàng rể và cô dâu có vẻ nghiêm trang và buồn nên mọi người chỉ biết im lặng ăn, không nói lời nào. Thấy vậy, Hiếu Thành muốn tạo bầu không khí vui tươi bằng cách lén kéo tay áo thẳng La ra hiệu cho nó bắt đầu hoạt động. Thằng La thường ngày cái miệng như loa phóng thanh, thế mà hôm nay dù Hiếu Thành có dục cách mấy cũng mặc, cứ ngồi câm như hến. Mấy người khác như Ngô mập, Hứa Hạc Linh, Nhất Bảo, Nhị Bảo, Tam Bảo cũng ngồi im lặng, cái tính khô hài bỗng dưng biến đâu hết.

Hiếu Thành ho khan một tiếng, đảo mắt quanh bàn rồi kiếm chuyện nói:

- Hội Nam Bắc thành lập được nửa năm thì đã có một cặp dặt tay nhau già biệt tuổi trẻ, chưa biết cặp thứ hai sẽ là ai? ê La, chắc là đến phiên tụi mày, nếu không thì Ngô mập chứ còn ai nữa. Bây giờ gấm lại cái ngày đầu tiên

gặp nhau ở rạp Quốc Thái may nhờ có Mộc Thiên không thì...

Tiểu Yến bỏ tay xuống bàn béo mạnh đùi về thẳng La một cái. Hắn bị đau quá kêu trời ngơ ngác nhìn Tiểu Yến không biết chuyện gì. Hiếu Thành lập tức cười ha hả để đánh trống lảng:

- Tôi còn nhớ thằng La đeo đuổi Thư Tú Văn, viết không biết bao nhiêu bức thư tình, bức nào bức ấy thật lâm ly bi đát...

Thằng La kêu lên:

- Nói bậy không! ê, ê đừng có bịa chứ!

Mọi người cười lên nhưng tiếng cười thật ngắn nghe chừng gượng ép. Họ đã cố gắng tạo bầu không khí vui tươi nhưng rồi cũng mất. Nét mặt mọi người như mất đi sự hồn nhiên, có thể họ ý thức được rằng mình sắp bước vào đời như Minh Viễn và Phương Trúc, cũng có thể họ chán ngán sự đặng cay của tình yêu.

Tiệc tan, Minh Viễn và Phương Trúc đứng ở cửa tiễn bạn ra về. Họ bắt tay nhau với những lời chúc tụng gượng ép. Người cuối cùng bước ra khỏi quán là Hứa Lạc Linh con người trầm lặng ít nói ấy, bây giờ đã ứa nước mắt, ôm chặt Phương Trúc nói:

- Phương Trúc, chúng tôi thương hại hoàn cảnh chị lắm, mong chị được nhiều hạnh phúc kể từ đây. Bao nhiêu sóng gió qua đi để chị được mãi trẻ đẹp với thời gian, để bù đắp lại những gì đã mất.

Phương Trúc cố nén lòng không cho nước mắt chảy. Tiểu Yến thấy vậy cũng chạy tới:

- Phương Trúc, xin chị đừng trách chúng tôi, chúng tôi cố gắng duy trì hội Nam Bắc tồn tại để chúng mình có dịp gặp nhau, cùng vui bên nhau như ngày nào.

Bọn con trai nhân cơ hội này kéo lại vây quanh lấy đôi vợ chồng mới cưới. Thằng La vỗ tay Minh Viễn:

- Viễn, gắng giữ loài hoa quý vừa tìm được nghen mầy, cố gắng chăm sóc cho nó đẹp mãi giữa chúng ta.

Thế rồi, người này một câu, người khác một câu. Họ đã tạo nên quang cảnh náo nhiệt thật tình cờ không ai có thể lường được. Phương Trúc vì quá xúc động nên đã ứa nước mắt, Minh Viễn vẫn nét mặt trầm tĩnh tiếp nhận lời

chúc tụng của bạn bè.

Khi mọi người đã về hết, Hiếu Thành một tay nắm tay Minh Viễn, một tay nắm tay Phương Trúc, nhìn hai người mỉm cười rồi đặt tay Phương Trúc vào tay Minh Viễn, ép mạnh cho hai tay sát vào nhau. Chàng nghiêm trang nói:

- Như duyên là việc tiền định, đừng phụ lòng nguyệt lão xe tơ, tôi thành thật mong bàn tay của hai bạn nắm chặt nhau cho đến bạc đầu.

Nói xong, chàng cười và quay đầu đi nhanh. Phương Trúc nhìn theo bóng chàng cho đến khuất rồi lấy khăn lau nước mắt.

Đôi vợ chồng mới cưới dìu nhau đi dưới ánh trăng mờ và giá lạnh để về Sa Bình Bá. Phòng tân hôn của họ tại nhà Phương Trúc. Căn phòng của nàng hôm nay cũng như mọi ngày, chẳng có gì khác ngoài chiếc giường lớn gồm hai người nằm. Vừa bước vào nhà, vú già ra đón họ, bà nắm tay Phương Trúc, mắt long lanh lệ, giọng run run:

- Chúc mừng cô!

Bà lại quỳ xuống trước mặt Minh Viễn, nước mắt lăn dài trên đôi gò má nhẵn nheo, vẫn giọng run run ấy:

- Vú cũng chúc mừng cậu!

Minh Viễn giật mình, vội kéo vú già dậy:

- Trời ơi! Vú làm gì vậy?

Vú già kéo vạt áo lau nước mắt, thốn thức nói:

- Cô còn nhỏ có nhiều lầm lỗi, mong cậu tha thứ cho cô.

Chàng gật đầu, nhìn vú già bằng tất cả thương hại:

- Vú cứ yên tâm.

Vú già thắp đèn xong, lau nước mắt nhìn Phương Trúc bảo:

- Khuya rồi, cô cậu nên đi nghỉ sớm.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Minh Viễn và Phương Trúc, nàng đứng tựa bàn, cúi đầu nhìn bóng cây đèn in trên bàn. ánh đèn đã làm mặt nàng đỏ ửng. Minh Viễn sẽ lên đến bên nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, rồi gọi:

- Phương Trúc!

- Dạ!

- Em đang nghĩ gì? Sao không ngược đầu lên?

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, muốn tránh ánh mắt của Minh Viễn, dùng lưỡi thấm ướt môi rồi hỏi nhỏ:

- Minh Viễn, anh không hối hận sao?

Chàng giả vờ không hiểu:

- Hối hận gì em?

- Vì đã lấy em?

Chàng nhìn nàng một lúc lâu mới nói:

- Điều ấy anh đã nói với em nhiều rồi, sao bây giờ còn hỏi. Em bằng lòng lấy anh tức đã ban cho anh nhiều điểm phúc.

Chàng siết đầu nàng vào ngực:

- Em đừng nghĩ gì cho mệt trí. Anh đã hứa là sẽ thương đứa bé trong bào thai ấy như chính con anh mà. Những gì đã qua không nên nhắc đến hôm nay. Chúng ta chỉ cần biết có hiện tại và lo cho tương lai, một tương lai thật là đẹp là đủ.

Nàng úp mặt vào lòng Minh Viễn, nước mắt tha hồ chảy. Trong đầu nàng hiện ra quang cảnh buổi tối hôm ấy nơi bờ sông Gia Linh khi tỉnh dậy mới thấy mình đang nằm trên thảm cỏ của bờ sông, Minh Viễn dùng khăn thấm nước đắp lên trán.

Thế rồi nơi quán nước, Minh Viễn ngồi lắng tai nghe đầu đuôi câu chuyện mà nàng say sưa kể như để trút đi phần nào sự đau khổ cho chàng gánh. Nàng lúc ấy như người đến đường cùng lại gặp được ân nhân, và cũng là người duy nhất trên đời này hiểu nàng nên nàng đã nói ra hết tất cả nỗi lòng mình. Nghe xong câu chuyện, Minh Viễn lại quả quyết:

- Trú� em! Anh yêu em và thương cả đứa nhỏ vô tội đó.

Nàng giật mình như vừa bị điện giật, há hốc mồm nhìn chàng nghi ngờ, Minh Viễn lại tiếp:

- Anh yêu em thật tình. Chúng ta sẽ làm lễ cưới.

Nàng thở ra và lắc đầu:

- Cảm ơn anh. Anh là người tốt đã cứu em, em không muốn anh phải khổ vì em, phải hy sinh vì em.

- Nói thế là em không hiểu được lòng anh, lòng yêu thương chân thật của

anh. Anh yêu em lắm. Nếu em không chê anh là người chỉ có hai bàn tay trắng thì hãy bằng lòng lấy anh. Anh đã nói không muốn nghe chuyện quá khứ ấy vì anh không bao giờ câu chấp, chỉ xem như không có gì xảy ra.

Phương Trúc vẫn lắc đầu:

- Không!

Chàng van nài:

- Em! Anh đã hết lời với em mà em vẫn không bằng lòng sao? Em không chấp nhận cuộc hôn nhân này tức em không chút đoái hoài đến anh, trong khi đó lúc nào anh cũng nghĩ về em, cũng sống vì em. Anh đã nói yêu em, làm chồng em tức là làm cha của đứa con em. Anh sẽ nuôi nấng nó, săn sóc nó như chính con ruột anh vậy.

- Không thể nào được như vậy, vì không có một lý do nào anh phải hy sinh. Hy sinh cả cuộc đời và sự nghiệp của anh chỉ vì một người con gái không còn...

Chàng nắm tay nàng vội ngắt lời:

- Hy sinh! Tại sao em lại nói thế? Anh nghĩ rằng đời anh không có diễm phúc hăng lấy được em, nói khác đi là có người vợ như em. Và, anh lấy em không phải để giải quyết vấn đề quá khứ và hiện tại của em mà là vì yêu em, khao khát được chung chăn gối với em.

Nàng cười chua chát:

- Anh! Anh là người tốt. Anh nói thế chỉ vì muốn cứu em, để tôn trọng cái tính tự cao của em.

Nàng cầm tay chàng đặt lên khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của mình:

- Đến giờ phút này mà em còn tự cao tự đại gì nữa. Anh không chê em, không khinh bỉ em thì sung sướng lắm rồi. Nếu anh thật tình yêu em, sẵn sàng tha thứ những lỗi lầm quá khứ của em thì em nguyện suốt đời bên anh để phục vụ anh.

Như vậy, nàng đã hai lần đính hôn, hôm nay lại sống với người thứ ba. Sự đời mấy ai học được chữ ngờ. Mọi việc đều do bàn tay tạo hóa xếp đặt.

Úp mặt vào mặt Minh Viễn, nước mắt nàng thấm ướt cả áo chàng. Minh Viễn lật mặt nàng lên, lau nước mắt và an ủi:

- Đem tân hôn sao em lại khóc? Nín đi em để mình tận hưởng đêm hạnh

phúc nhất trong đời.

Nàng chớp mắt. Nước mắt lại trào ra. Nàng ôm chặt chàng sung sướng nói:

- Anh! Anh là người tốt nhất trên đời. Em trọn đời mình sẽ làm một người vợ ngoan hiền của anh, để đền đáp công ơn cao cả của anh.

oOo

Mộc Thiên lại trở về Sa Bình Bá, trong túi chàng có tờ giấy ly hôn với Uẩn Văn. Gần ba tháng trời, biết bao khó nhọc, chàng mới chiếm được tờ giấy này. Uẩn Văn khi đặt bút ký lên tờ giấy, nàng đã nở nụ cười thâm hiểm và lời nguyện rửa mà giờ đây còn sống mãi trong đầu chàng:

- Anh có cầm tờ giấy này đến Sa Bình Bá cũng chỉ hoài công vì nó không bao giờ lấy anh, nhất định là không bao giờ lấy anh.

- Anh nhất định sẽ lấy được nàng.

Nàng cười lớn:

- Anh không bao giờ lấy được. Tình báo của em cho biết nó đã có chồng rồi.

Chàng quát tháo:

- Em đừng nói láo.

Nàng lấy tờ giấy ly hôn đến bên chân chàng giận dữ!

- Tin hay không cũng mặc anh. Lấy giấy đi đi, đi lấy Phương Trúc của anh đi. Tiểu Hồ Điệp của anh đi. Hứ! Tiểu hồ Điệp của anh đã bay đến nhà người khác rồi.

Chàng tin chắc là Phương Trúc sẽ ở mãi chờ chàng về dù có trễ ba, bốn tháng hay lâu hơn nữa. Chàng sẽ đem chuyện bực tức quê nhà kể cho nàng nghe, tin chắc thế nào cũng được tha thứ. Nàng là người con gái nhạy cảm, thông minh, hiểu chàng hơn ai hết. Mỗi khi nghĩ đến nàng, chàng thường có cảm giác là nàng đã chiếm hết nửa quả tim chàng. Nói khác đi, mỗi nửa tim chàng và mỗi nửa tim nàng đã làm thành quả tim trong người chàng.

Mộc Thiên đẩy cánh cửa căn nhà trọ, căn nhà đã một thời họ sống chung nhau. Chàng ngơ ngác nhìn căn phòng trống không, nhện giăng tứ phía và bụi phủ đầy bàn. Một thói quen từ vô thức, khi vừa bước vào chàng gọi lớn:

- Phương Trúc!

Tiếng gọi lan ra, nghe thật cô đơn và buồn. Mở từng tủ áo, áo chàng vẫn

còn nguyên, riêng của nàng đã biến mất hết. Con chó lông trắng còn nằm co ro trong góc tường làm bạn với bụi bặm. Chàng bước nhanh ra cửa hoảng hốt gọi:

- Phương Trúc!

Ngay khi đó, bà chủ nhà từ đầu hành lang bên kia đi lại, tay cầm gậy gật đầu chào chàng:

- Cậu Thiên, Cậu còn thiếu hai tháng tiền nhà nữa không?

Chàng không đáp lời bà mà lại hỏi sang chuyện khác:

- Thưa bà Phương Trúc đâu rồi?

Bà chủ trề môi khinh bỉ:

- Cái con bé của cậu đó hả, lấy người khác rồi, con thúい thây đó mà, chẳng biết xấu hổ gì hết.

Chàng chỉ còn gọi được hai tiếng:

- Phương Trúc!

Chàng vọt chạy ra hẻm, trực chỉ nhà Phương Trúc. Đến nơi, chàng gõ cửa thật mạnh nhưng chẳng ai ra mở, phải đứng chờ có hàng thế kỷ dài. Mãi đến khi cánh cửa mở, vú già trợn mắt, miệng há hốc nhìn chàng như nhìn một quái vật từ hỏa tinh mới rơi xuống. Chàng vịn cửa hỏi nhanh:

- Phương Trúc đâu vú?

Vú già vẫn trợn trừng, chàng nắm tay bà giục:

- Vú ơi! Phương Trúc đâu?

Vú già như vừa bị điện giật, rút tay thật nhanh, lui ra sau hai bước:

- Cậu không biết xấu hổ còn vác mặt đến đây làm gì?

Cánh cửa đóng sập lại thật nhanh. Cái mũi của chàng suýt nữa bị kẹt ở giữa. Chàng ngơ ngác, định xô vào nhưng cánh cửa đã bị khóa chặt nên chỉ còn đập cửa gọi:

- Vú ơi mở cửa! Vú ơi mở cửa! Vú ơi mở cửa!

Bên trong vẫn im phăng phắc không một tiếng động. Chàng tiếp tục đập cửa kêu gào như người mất trí. Cuối cùng cánh cửa mở ra. Người mở cửa bây giờ không phải là vú già mà là Dương Minh Viễn. Chàng ngơ ngác như đang lạc giữa một thế giới xa lạ nào:

- Anh... Minh... Viễn?

Minh Viễn với nét mặt lạnh nhạt nhìn chàng và nghiêm giọng:

- Anh tìm ai?

- Minh Viễn! Phương Trúc đâu? Sao có chuyện thế này?

Minh Viễn trợn chàng:

- Phương Trúc bây giờ là vợ của tôi, mong anh đừng đến đây phá rối nàng nữa.

Chàng nói không còn ra lời:

- Phương Trúc bây giờ... là vợ... vợ anh?

Minh Viễn ngược mặt lên:

- Anh không tin à? Không tin thì cứ đi hỏi bọn thằng La, Hiếu Thành sẽ biết. Chúng tôi có làm lễ cưới, có người chứng hôn đàng hoàng, đường đường danh chánh ngôn thuận. Bởi vậy, tôi cảnh cáo anh là không được đến đây phá rối vợ tôi, phá hoại hạnh phúc gia đình tôi.

Bấy nhiêu lời, cánh cửa khép kín lần nữa. Lần này thì Mộc Thiên vĩnh viễn bị nhốt ở ngoài. Chàng mở to mắt nhưng vẫn không thấy rõ cánh cửa đen, đầu óc quay cuồng, mọi vật đang nhảy múa trước mắt. Một lúc sau, chàng mới hồi tỉnh, tựa lưng vào cửa suy nghĩ:

- Phương Trúc đã lấy Minh Viễn. Chuyện không thể có được mà cũng rất có thể có. Lễ nào mới ba tháng, ba tháng ngắn ngủi ấy mà đất trời có thể biến chuyển đến mức này sao?

Thời khắc không dừng lại theo trí tưởng chàng. Màn đêm bây giờ bắt đầu rũ xuống vạn vật. Hai chân chàng tê cứng không còn bước được. Chàng đứng ngay người, cố lấy lại tinh thần rồi uể oải bước về hướng ký túc xá của đại học Trung Ương. Chàng lập tức đi tìm bọn Ngô mập để hỏi cho kỳ được câu chuyện này.

Chàng đã tìm gặp bọn Ngô mập, Đặc Bảo và Tam Bảo, nhưng bọn chúng có thái độ dửng dưng đối với chàng. Ngô mập thì tránh né.

- Việc Phương Trúc và Minh Viễn, tôi chỉ biết chúng lấy nhau thôi, còn những chi tiết khác anh hỏi thằng La và Hiếu Thành sẽ rõ.

Đặc Bảo và Tam Bảo quay đầu đi nơi khác chẳng hề để ý đến câu hỏi của chàng. Nhìn bạn bè cũ, không còn tìm được nơi chúng chút tình hữu nghị nào, chỉ thấy toàn thái độ thù nghịch và miệt khinh chàng mà thôi.

Ra khỏi Trung Ương, chàng qua đò để đến Cao Đẳng Mỹ Thuật tìm bọn thằng La, tìm một hồi mới gặp được hẳn, hẳn há mồm kinh dị nhìn chàng, chàng nắm chặt vai hẳn như sợ chạy mất, thở hỗn hển nói:

- Bạn cho tôi biết ba tháng rồi đã có những gì xảy ra ở đây?

Thằng La ngần ngại:

- Chuyện gì phải tự hỏi anh chứ?

- Hỏi tôi?

Thằng La lạnh nhạt:

- Phương Trúc và Minh Viễn làm lễ thành hôn rồi, chỉ thế thôi!

- Nhưng mà... tại sao?

Hẳn tỏ vẻ khinh miệt:

- Tại sao?

Hẳn lại nghiêm nghị nói:

- Mộc Thiên! Từ lâu tôi vẫn ái mộ anh vì cho rằng anh là một con người tốt. Hôm nay cái tốt giả tạo ấy bị bại lộ, bởi sự lường gạt một người con gái yếu đuối và trong trắng. Minh Viễn đã đến cứu vớt nàng. Anh phải buông tha nàng để nàng được yên ổn sống, đừng xen vào phá hoại gia đình của người khác, nhất là người ấy chính là bạn mình. Tôi xin thú thật với anh, toàn thể chúng tôi hết sức bất bình cái vụ này.

Hẳn vùng khỏi tay Mộc Thiên, đi một hơi chẳng thèm ngoái cổ lại. Mộc Thiên đứng sững trước ký túc xá, toàn thân lạnh cóng như đang nằm trong một phòng chất đầy đá.

Hiếu Thành lại đến vỗ vai chàng ra chiều thân mật:

- Thằng La cho tôi biết là anh đến đây. Mộc Thiên, việc đã xảy ra như vậy sao anh còn trở lại Trùng Khánh làm gì?

Chàng thẳng thốt nhìn Hiếu Thành:

- Mọi người đều ghét tội tôi nhưng ít nhất là phải cho tôi biết tội gì mới được?

- Anh vẫn còn chưa biết à? Phương Trúc đến Côn Minh tìm anh mà anh chưa biết sao?

Mặt Mộc Thiên cắt không còn chút máu. Chàng trợn mắt nhìn Hiếu Thành, máu trong người như đang đông lại, chàng la lên:

- Nàng đến Côn Minh tìm tôi?

- Vâng, nàng đi tìm anh mà không gặp, lại gặp vợ anh. Anh hiểu chưa? Về đến đây nàng làm đám cưới với Minh Viễn.

Mộc Thiên gạt đầu, thế là chàng đã hiểu sự việc. Quay người lại, chàng lững thững bước trên thảm cỏ rồi đến con đường đá dẫn ra bờ sông Gia Linh. Nước sông lững lờ chảy. Cây dương liễu trên bờ đâm lá mượt. Thì ra hôm nay đã vào xuân, mùa xuân của vạn vật mà hồn chàng chỉ toàn đông lạnh. Chàng dò dẫm bước từ tảng đá này đến tảng đá khác. Đường đời lắm dài mà cũng lắm chông gai nên phải đi từng bước một.

Bóng cây, bờ sông, cành liễu, quán nước, hội Nam Bắc, tình bạn bè, tình yêu. Nàng đã lấy chồng cuộc sống bình lặng... Tất cả còn đó và tất cả đều chết! Chàng cười thật to, rồi móc túi áo lấy tờ giấy chứng thư ly hôn vứt xuống dòng sông. Mặt nước phẳng lặng đang lững lờ chảy. Tờ giấy lượn vòng nhẹ rồi xuôi giòng thật êm, sự êm đềm tưởng chừng con tim không còn vang lên tiếng đập! Trong khoảnh khắc, nó đã biến mất, cuốn theo phân nửa gia tài của chàng, chỉ còn bỏ lại đứa con thơ không mẹ.

Chàng ngồi nơi tam cấp, hai tay ôm đầu, mãi nhìn xuống nước. Chàng cười lên rồi lại khóc, khóc rồi lại cười, rồi lẩm bẩm đọc bài thơ mà chàng đã làm trong một buổi họp mặt của hội Nam Bắc:

"Cuộc nhân thế như bóng câu qua cửa

Yêu thật nhiều như hồn mãi đi hoang

ôm vào tim bằng vạn mảnh trăng tan

Mặc ai trách ta vẫn hoài người ấy

Lúc vắng lặng với buồn bằng khúc hát

Tiếng vừa lên thì sống lại cơn sầu

Tiếng lòng đâu, dung nhan ấy về đâu?

Tình lặng mất thì hồn ta cũng chết!

Thôi từ ấy sẽ mặc tình trôi dạt

Thuyền không neo mong chi nữa bến bờ

Mộng ôm hoài, còn đây mỗi vần thơ

Thơ và rượu làm bạn đường phiêu bạt"

Phiêu bạt khắp chốn! Chàng đứng dậy, ngược mắt nhìn trời rồi cất tiếng

cười vang. Chàng thần thờ bước đi trong sương đêm và biên biệt kẻ từ đây. Chàng bỏ lại sau lưng một chuyện tình, một cuộc đời cặp sách và bạn bè thân thiết của những năm qua.

oOo

Năm 1945 Trung Hoa chiến thắng Nhật. Sang năm 1946, Phương Trúc cùng Minh Viễn xuống tàu rời khỏi Trùng Khánh để về Hàn Châu đem theo một trai một gái.

Tàu rời bến, thành phố Trùng Khánh mỗi lúc một nhỏ dần theo khoảng cách của tầm mắt. Phương Trúc đứng trên boong tàu nhìn lại mảnh đất mà đã hơn hai mươi năm nàng trú ngụ, và, cũng chính nơi đó nàng đã nhạt được biết bao nụ cười, tiếng khóc mà giờ đây phải mai táng trong ký ức. Tạm biệt vú già, tạm biệt bạn bè hội Nam Bắc!

Tàu mỗi lúc một ra xa, mặt nước cũng mỗi lúc một rộng. Trên làn sóng nhấp nhô của biển cả, nàng trông thấy một thiếu nữ có hai cái bính dài đang thơ thần bên dòng sông Gia Linh. Nàng như đang đi trong mộng. Phương Trúc lại nói trong trí mình: “Giã từ những buổi chiều êm đẹp, giã từ bờ sông Gia Linh, giã từ và giã từ tất cả”. Mắt nàng mờ lệ không còn nhìn thấy gì nữa.

Nói giã biệt nhưng nàng lại nhớ về quá khứ, nhớ hội Nam Bắc, nhớ những lần hội họp ca hát vui tươi...

*“Cuộc nhân thế như bóng câu qua cửa
Yêu thật nhiều để hồn mãi đi hoang
Đi hoang cả một đời người...”*

Bỗng có tiếng gọi của Minh Viễn trong hầm tàu:

- Phương Trúc, làm gì ngoài đó? Tối giờ pha sữa cho Hiếu Bạch rồi!

Nàng luyến tiếc nhìn bầu trời mênh mông đầy mây xanh:

- Dạ! Em vào ngay.

Nàng dùng vạt áo lau nước mắt, xua đuổi những kỷ niệm đang sống lại trong đầu rồi xuống hầm tàu.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 33

Đêm lặng như tờ, Phương Trúc nằm trên giường mở to mắt nhìn căn phòng tối om. Ngoài cửa sổ không có ánh trăng, tư bề đen như mực, đêm thật yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe từng tiếng đập của tim bà.

Xa xa, tiếng còi xe lửa vọng lại, bà liên tưởng đến tiếng keng két của bánh sắt lăn trên đường rầy. âm thanh ấy như cùng nhịp điệu với tim bà khiến bà có cảm giác mình đang lăn theo bánh xe, lăn mãi không ngừng.

Những gì xảy ra khi chiều vẫn còn vang lên trong tâm trí bà, không thể nào xóa bỏ được:

- Tại sao mẹ ? tại sao?

Những tiếng kêu tuyệt vọng của Hiếu Đan vẫn còn văng vẳng bên tai. Những chuyện quá khứ bắt đầu sống lại trong trí bà. Bà không thể nào trả lời được hai tiếng tại sao cho Hiếu Đan biết. Bởi vì bà không được cho con gái biết cái dĩ vãng nhơ nhớp của mình và cái thẳng người đàn ông ma quỷ ấy - Hà Mộc Thiên! bà muốn nói với con rằng:

- Con phải tránh xa người đàn ông ấy, tránh xa tất cả những người có liên hệ với ông ta, vì ông ta là một ác quỷ, không phải người!

Con bà đang đứng trước mộng đẹp, đang nhìn thấy vũ trụ toàn là màu rực rỡ thì bây giờ bà không được đem bóng tối ra giăng kín mắt nó.

- Tại sao vậy mẹ ? tại sao?

Tại sao vẫn là tại sao! Vẫn những lỗi lầm và nhục nhã suốt đời không rửa được thì không bao giờ con bà có thể rõ tại sao. Bà đã không cắt nghĩa được tiếng ấy mà còn hỏi lại tại sao? Vâng, tại sao con bà lại yêu cháu Mộc Thiên. Lôi cuốn bà trở về con đường đau khổ mà bà cố quên đi trong suốt mười tám năm rồi. Hay là bà sinh ra ở đời để làm một con người nhận chịu đau khổ, không tài nào trốn chạy được. Ở xứ Đài Bắc này con trai đâu có thiếu, thế sao Hiếu Đan lại đi yêu Như Phong, cháu của người ấy!

- Mẹ, sao vậy mẹ ? Mẹ! Mẹ!

Như Phong là một người con trai tốt hay xấu? Dĩ nhiên không có gì xấu cả. Nhưng hẳn là cháu của Mộc Thiên cái tiếng cháu ấy đã đánh đổ hết những gì gọi là toàn mỹ của hẳn. Hiếu Đan dù có khóc cách nào đi nữa, nước mắt nàng cũng không thể rửa sạch mấy tiếng “cháu Mộc Thiên” thì chẳng bao giờ bà có thể chấp nhận cuộc tình ấy của con.

Minh Viễn trở mình, bà nằm nghiêng một bên, quay mặt phía lưng Minh Viễn. Nghe hơi thở khó khăn của ông, bà biết chồng cũng như mình đang trần trọc không tài nào ngủ được. Vì thế bà cố gắng thở đều, hầu đánh lừa chồng là mình đã ngủ để khỏi phải bàn luận những chuyện đau lòng đó. Tuy nhiên bà có linh tính là khó bề tránh được. Bà mở to mắt nhìn Minh Viễn trong bóng tối, nhìn lâu đến nỗi quá mỏi nên gắng gượng nhắm lại. Vừa nhắm mắt lại thì có muôn ngàn khuôn mặt ma quỷ hiện ra, ấy chính là Hà Mộc Thiên.

Tiếng giường kéo kẹt bên phòng Hiếu Đan thật rõ. Dĩ nhiên nàng cũng không tài nào chợp mắt. Tim bà đau nhói lên. Con bà tội tình gì phải gánh khổ! Tiếng trở mình tiếng thở dài rồi tiếng khóc tiếp tục phát ra, rồi lại nín thình, như thế Hiếu Đan đã gắng kiềm chế sự thốn thức lòng mình. Bà không còn chịu nổi sự đau đớn trong lòng nên đã lén ngồi dậy. Cánh tay bà bị kéo lại rồi giọng lạnh nhạt của Minh Viễn cất lên:

- Em muốn làm gì ?

- Đi qua phòng Hiếu Đan.

- Khoan đã.

- Không! đây không phải là ý định thành thật tốt của anh.

Bà đưa tay lau nước mắt rồi tiếp:

- Anh không nên nói sự thật này cho Hiếu Đan biết. Vì nó biết sự thật này còn đau khổ gấp trăm ngàn lần chuyện tình của nó với Như Phong. Và lại, nó rất yêu thương và kính trọng anh, yêu thương Hiếu Bạch như hai chị em ruột. Và trong thâm tâm nó, mẹ nó là...

Bà ngừng lại vì trong người thấy lạnh buốt. Bà nói tiếp giọng run run:

- Anh Viễn! Anhỡ lòng nào phá hoại cuộc đời nó ? hơn nữa, em nhất quyết không giao nó cho con người...

Bà lắc đầu thật mạnh, nước mắt trào ra:

- Nó là con gái và cũng chính là con anh vì chúng ta cùng nuôi nó mười tám năm rồi. Người đó không hề liên hệ gì với nó.

- Anh đã nghĩ kỹ rồi. Câu chuyện đến lúc này không thể nào còn tiếp tục giữ bí mật được nữa. Như Phong về nhà nhắc tên anh cho Mộc Thiên nghe thì ông ta biết chúng mình vẫn còn sống chung nhau...

- Nhưng Mộc Thiên không thể nào biết được Hiếu Đan là con ông.

Minh Viễn cười gằn:

- Phương Trúc! Sao em già đầu rồi mà còn khờ quá vậy? Lúc trước có nói hay không đâu là chuyện quan hệ, bây giờ ông chỉ cần tính năm cũng đủ biết Hiếu Đan là con ai rồi. Hơn nữa em đã quên Hiếu Thành rồi sao? Rất có thể là hai người liên lạc với nhau... em ngu vừa vậy chứ, làm sao mà giữ được việc này bí mật được nữa.

- Em xin cam đoan với anh là sẽ có biện pháp trong việc này mong anh đừng tiết lộ gì cho Hiếu Đan biết.

ông nắm tay bà, nhìn thẳng vào mặt bà và nghiêm giọng:

- Còn một việc quan trọng khác là chuyện của anh và em.

- Anh... anh nói thế nghĩa là gì ?

- Không phải từ lâu em vẫn còn yêu ông ta hay sao? mười mấy năm rồi, em vẫn còn yêu ông ta.

- Anh... anh đang nói gì thế ?

- Điều ấy thiết tưởng em đã biết. Khi chiều Như Phong có nói ông ta đã ly dị vợ như thế là bây giờ không còn gì ràng buộc như trước nữa. Về phần em, lâu nay anh đã để em sống quá cực khổ.

Bà nổi giận ngắt lời:

- Anh nói thế nghĩa là sao? có bao giờ em than sống với anh là khổ cực đâu, ngược lại lúc nào cũng nhớ ơn anh...

- Thì chỉ có thế, ngoài ra không còn gì hơn nữa. Mười tám năm qua, em biết ơn anh và anh chỉ nhận được sự đền ơn ấy mà thôi.

ông ngừng để lấy hơi rồi tiếp:

- Rất có thể là em không tự nhận biết điều đó nhưng anh biết, biết rất rõ. Chỉ cần để ý mỗi lần em nhìn Hiếu Đan một cách kinh ngạc hay lúc ngồi chống cằm suy tưởng là đủ rõ lắm rồi. Phương Trúc em đâu có quên người

ấy, ngược lại vẫn yêu từ bấy lâu nay!

Bà la thật khê:

- Không, anh không biết gì hết. Em không bao giờ yêu ông ta mà chỉ biết hận mà thôi! Em xem ông ta là loài ma quỷ đã lường gạt, cướp giật đi hạnh phúc đời em...

Minh Viễn càng lạnh nhạt hơn:

- Vâng, hạnh phúc đời em! em đã tự tố cáo chính mình. Ông ta đã giật đi hạnh phúc đời em tức anh sống với em không hề có hạnh phúc.

Bà tức tối:

- Anh đừng ép buộc em như thế. Anh nhất định đi tìm xương trong quả trứng thì em biết làm sao hơn. Em muốn biết ý anh hiện giờ muốn nghĩ gì ?

Minh Viễn bắt đầu lớn tiếng:

- Nghĩ gì ? Anh muốn hỏi em đang nghĩ gì ?

Phương Trúc nhỏ tiếng van nài:

- Em van anh đừng la lớn. Chuyện đâu còn có đó, để ngày mai rồi sẽ tính sau. Bây giờ la lớn mấy đứa nhỏ hay thì đổ bể mọi việc.

- Hứ! gia đình sắp tan rã còn sợ con cái biết!

Phương Trúc nhịn không được:

- Anh muốn gia đình này tan rã phải không ? Anh xem em không ra gì phải không ? Mười mấy năm nay, anh đã hy sinh cho em cũng vì lý do đó mà đã khinh em, Bây giờ anh ghét em, muốn bỏ em...

Minh Viễn cũng la lên:

- Em là người vô lương tâm. Em muốn bóp méo sự thật.

- Anh mới là người cố ý bóp méo sự thật.

Cánh cửa phòng bỗng phát ra tiếng động rồi mở tung ra, Hiếu Đan với bộ đồ ngủ đứng trước cửa sợ sệt hỏi:

- Cha mẹ! có phải cha mẹ cãi lộn không ?

Phương Trúc nhanh miệng nói:

- Không, không có gì hết. Cha và mẹ đang bàn vài công chuyện chớ không phải đâu. Con đi ngủ đi.

Hiếu Đan vẫn không đi:

- Con không ngủ được mẹ à. Con ngủ không được!

Bà dịu giọng bảo:

- Con đi ngủ đi vì mai còn đi học sớm. Trưa về, mẹ có việc sẽ nói với con.
Hiếu Đan không đáp, im lặng đóng cửa rồi trở về phòng. Phương Trúc nhìn Minh Viễn một cái rồi trở mình. Minh Viễn cũng trở mình quay lưng đối nhau, không ai nói lời nào. Bầu không khí lại rơi vào im lặng, chỉ còn tiếng thở nặng nhọc của mỗi người.

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 34

Sáng ra, Minh Viễn đi làm sớm. Hiếu Đan và Hiếu Bạch cũng đi học hết. Ở nhà chỉ còn lại Phương Trúc. Bà ngồi chết nơi bàn học nhìn ánh nắng ngoài cửa. Bà còn bao nhiêu việc phải làm như đi chợ, về giặt đồ dọn dẹp nhà cửa... Công việc bề bộn chưa làm được gì mà trời lại mau trưa. Tuy nhiên, công việc của bà không gì bận rộn, lo âu bằng vấn đề của Hiếu Đan. Bà nghĩ rằng muốn giữ được bí mật câu chuyện bi thương của mười tám năm về trước không còn cách nào hơn là cản trở việc yêu đương của Hiếu Đan. Tuy nhiên, cản trở cách nào bây giờ? Mười mấy năm về trước mẹ bà đã không cho bà được cái quyền tự do yêu đương thì bây giờ lý do nào bà có thể tái diễn cái trò ấy nữa. Và Như Phong, trời xui chi nó lại là cháu Mộc Thiên! Tên Mộc Thiên mỗi lần nhắc đến như một lưỡi dao bén cắt đi của bà từng đoạn ruột. Bà úp mặt xuống bàn, thở dài và lắc đầu thật mạnh.

Bỗng có tiếng mở cửa, chắc là Hiếu Bạch khi sáng đi học quên khóa cửa. Bà gắng gượng ngẩng đầu lên lắng nghe tiếng chân đi vào nhà. Bà quay đầu lại thì ra người mở cửa chính là Như Phong. Mặt hần bơ phờ, mắt lờm xuống chứng tỏ đã mất ngủ suốt đêm qua. Nhắm mắt lại, ước mong của bà bây giờ Như Phong là một thằng ngốc, một kẻ lưu manh để bà có cách đối phó dễ hơn. Đẳng này hần là một thanh niên trí thức và nét mặt cương quyết đầy liều lĩnh thì bà còn cách nào để đối phó bây giờ. Hơn nữa, nơi người hần có một hấp lực như sức hút của một thỏi nam châm!

Như Phong cung kính chào:

- Thưa bác! xin lỗi, cháu đã đến quấy rối bác.

Phía sau sự lễ phép của chàng như tìm ẩn ý tưởng phá vỡ những gì bà cố giữ gìn. Phương Trúc chỉ cái ghế trước mặt.

- Mời cậu ngồi.

Như Phong ngồi xuống ghế, nhìn thẳng lên mặt bà. Sắc mặt chàng bây giờ đã bớt trắng, giọng nói được tự nhiên hơn

- Thưa bác, sáng nay Hiếu Đan có gọi điện thoại đến cháu cho hay là bác cấm không cho chúng cháu đi lại với nhau. Tuy nhiên cháu vẫn nghi ngờ là không biết có đúng sự thật như vậy không ?

Phương Trúc gật đầu:

- Thưa bác, cháu thắc mắc một điều là có phải giữa gia đình bác và gia đình dưỡng cháu có gì hiềm khích ? Như vậy bác phản đối riêng cá nhân cháu hay phản đối cháu của Hà Mộc Thiên.

Câu hỏi thành thật ấy làm bà hơi băn khoăn. Vẫn biết tuổi trẻ lúc nào cũng bướng bỉnh nhưng trong cái bướng ấy luôn luôn chứa đựng những cái gì dễ mẫn.

- Thưa bác, hôm qua về nhà, cháu có đem chuyện xảy ra thuật lại cho dưỡng cháu nghe. Dưỡng cháu chỉ nói sơ rằng: Mười mấy năm về trước, ông đã có chuyện xích mích với hai bác. Nhưng theo suy nghĩ của cháu thì đó không phải là xích mích mà phải nói là thù hận. Thế nên, bác mới cương quyết phản đối việc của hai cháu. Thưa bác, cháu nghĩ rằng hôm nay không còn là thời đại của thế kỷ mười tám, tức không còn hận thù. Bởi vậy, khi nhắc đến hai bác, dường như dưỡng cháu đau khổ lắm. Gần hai mươi năm rồi thời gian sẽ làm phai nhòa đi sự thù hận ấy, theo sự nhận xét của cháu thì chẳng những dưỡng cháu không ghét hai bác mà còn thích nữa là khác, nhất là Hiếu Đan.

Phương Trúc giật mình.

- Ông ấy... đã gặp Hiếu Đan rồi?

- Dạ bác quên đấy chứ, hôm qua Hiếu Đan đến nhà cháu trước rồi cùng cháu mới về đây mà.

Bà càng kinh hãi hơn:

- Ông ấy thích Hiếu Đan ?

- Dạ! vả lại đêm qua ông còn nói với cháu rằng, nếu hai bác có phản đối chuyện của hai cháu thì ông sẽ tận lực giúp đỡ cho cuộc hôn nhân thành công.

Bà bỗng lớn tiếng:

- Không được! không được! nhất định không được!

Như Phong trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Phương Trúc:

- Thưa bác!

Chàng lại im một lúc rồi tiếp:

- Thưa bác cháu vẫn biết phận cháu không làm sao có thể đem sánh với Hiếu Đan được. Tuy nhiên, cháu vẫn vững niềm tin vì biết chắc chắn rằng nàng thật tình yêu cháu, cháu cũng hết mực yêu nàng, cháu cam đoan với bác...

- Cậu Phong!

Bà phải cố gắng lắm mới nói được.

- Cậu Phong những điều cậu nói đã hoàn toàn sai rồi. Cậu rất xứng đáng để làm người yêu của Hiếu Đan. Cậu tốt lắm, Tuy nhiên, tôi yêu cầu cậu đừng nên yêu Hiếu Đan.

- Thưa bác, tại sao? Bác vui lòng cho cháu biết nguyên nhân ấy.

Cũng lại câu hỏi tại sao? bọn trẻ rất có nhiều lý do buộc người lớn phải cho biết nguyên nhân nhưng bà không thể nào thỏa mãn những yêu sách ấy. Phương Trúc ngồi bất động. Đầu óc như muốn vỡ ra, mắt mờ đi chỉ còn nghe được tiếng nói mơ hồ của Như Phong.

- Thưa bác, hay là bác nghĩ rằng cháu không đủ tư cách làm rể thì xin cho cháu thời gian lui tới để bác theo đi và phán xét. Bằng ngược lại chỉ vì chuyện quá khứ ấy của dượng cháu thì tội nghiệp cho hai cháu lắm. Hai cháu hoàn toàn vô tội, mới bắt đầu vào yêu, nếu đem tình yêu ấy làm vật hy sinh cho người lớn, cho thù hận gần hai mươi năm về trước thì còn gì đau đớn hơn!

Lời nói ấy là một lập luận hết sức vững chắc, có lý buộc bà phải đáp. Tuy nhiên bà vẫn không thể nào thỏa mãn được cho chàng. Cũng như trên đời có nhiều trường hợp không có lý do để mà nói, tức có sự việc xảy ra mà không ai giải thích được lý do nào đưa đến thành quả ấy. Chẳng hạn tại sao Như Phong lại là cháu Mộc Thiên? Tại sao mười tám năm rồi, câu chuyện tình ấy vẫn còn đeo đuổi mãi để cắn rứt lương tâm bà. Và Hà Mộc Thiên con người ma quỷ ấy, bà đã cầu mong chết đi thì bây giờ vẫn còn trơ trơ đó, có liên hệ với con bà! Ai là người có thể trả lời được những câu hỏi ấy thì bà có thể trả lời cho Như Phong bây giờ.

Hay là, kiếp trước bà gây nhiều nghiệp chướng đã nợ Mộc Thiên nên kiếp

này phải trả.

Mười tám năm nay, bà đã chịu đựng biết bao khổ sở, đã tốn bao nhiêu nước mắt chỉ vì vết nhơ của thời con gái. Nhịn nhục bị mắng chửi cũng chỉ vì Mộc Thiên mà ra. Người cha vô trách nhiệm ấy giờ này lại muốn cưới con gái của bà cho cháu ông hay là muốn cướp lại đứa con gái của bà cho cháu ông. Ông không biết những mười tám năm rồi. Không! không! không thể nào có được! nhất định là không! Phương Trúc nói lớn:

- Cậu Phong! tôi không cần đưa ra lý do nào để giải đáp câu hỏi ấy. Tôi chỉ có thể nói cho cậu rằng tôi không thể chấp nhận chuyện cậu và Hiếu Đan yêu nhau, chỉ có thể và cậu cũng chỉ cần biết có thể. Tôi mong rằng kể từ nay, cậu đừng đến đây tìm Hiếu Đan nữa. Cậu cứ xem như không hề quen biết với con tôi là được. Thời này, trai thiếu gái thừa, với địa vị của cậu muốn cô nào lại chẳng được cần gì phải là Hiếu Đan.

Chàng nhìn Phương Trúc thật lâu rồi nói:

- Thưa bác, cháu không tìm được một Hiếu Đan thứ hai!

Bà kinh ngạc sức nhớ lại cặp mắt si tình và gương mặt đầy cương quyết của chàng nên hỏi:

- Bộ cậu yêu Hiếu Đan đến thế sao?

- Thưa bác, cháu xin thề...

Bà lắc đầu ngắt lời:

- Nhưng không được, nhất định không được.

Hai tay bà ôm mặt lắc đầu tuyệt vọng:

- Như Phong xin cậu miễn chấp, vì tôi có một nỗi khổ không thể nào nói được, tôi không thể.

- Thưa bác, cháu xin bác tha thứ cho nỗi lòng chúng cháu. Nỗi lòng của hai đứa sẽ chết...

Chàng cắn chặt răng nhất quyết:

- Dù bác có trách móc hay mắng chửi gì cũng được. Cháu xin thưa trước với bác là bằng bất cứ giá nào cháu cũng không bỏ rơi Hiếu Đan. Cháu nhất quyết đeo đuổi đến cùng.

Bà ngẩng đầu lên:

- Cậu uy hiếp tôi à ?

Chàng nhắm mắt:

- Dạ, cháu đâu dám, bác nghi oan cho cháu rồi. Cháu chỉ muốn thừa thật với bác là không bao giờ có thể xa Hiếu Đan được. Cháu xin vô phép là ngày xưa chắc bác đã một thời yêu đương như chúng cháu bây giờ, hy vọng bác hiểu giùm nỗi lòng chúng cháu tội nghiệp. Cháu không có ý nghĩ uy hiếp bác bao giờ. Chắc bác đã một thời yêu đương như chúng cháu!

Dĩ nhiên là đã một thời, một thời mà đến nghìn đời vẫn chưa quên và chưa quên nên mới có chuyện ngày hôm nay! Hiếu Đan bây giờ đang bước vào thời đại ấy! thời đại được mệnh danh thời đại của tình yêu! tuổi trẻ nào lại không một lần bước đến, không bị cái mãnh lực ấy lôi cuốn như hạt bụi bay đi trong gió lốc! bà ngược lên, nhìn thẳng vào mặt Như Phong:

- Cậu thật yêu Hiếu Đan lắm sao?

- Dạ.

- Bỏ địa vị, bỏ tài sản, bỏ tất cả trong Thái An ?

Chàng gật đầu

- Thừa bác, cháu có thể bỏ tất cả vì những tài sản và địa vị ấy với cháu không bao giờ cần thiết. Sở dĩ cháu đã ở lại nơi ấy chỉ vì nể công nuôi dưỡng của dượng mà thôi.

Bà cắn răng:

- Còn dượng cậu, cậu có thể đoạn tuyệt luôn được không ? Cậu không bao giờ gặp mặt, không bao giờ bước chân đến nhà dượng cậu nữa.

Như Phong kinh ngạc:

- Thừa bác!

Phương Trúc nhân được cơ hội tấn công tiếp:

- Cậu có thể thực hiện được không ?

Như Phong nhú mày:

- Thừa bác, tại sao vậy?

- Cậu đừng hỏi tại sao, chỉ cần trả lời dứt khoát được hay không mà thôi.

- Đây là điều kiện để bác chấp nhận tình yêu giữa cháu và Hiếu Đan ?

- Vâng! cậu bằng lòng không ?

Hai người lại nhìn nhau, một khoảng khắc nặng nề trôi qua con người tình yêu và con người trung hiếu đang chiến đấu trong lòng Như Phong thật

mãnh liệt. Cuối cùng con người trung hiếu đã thắng nên chàng thở ra nhẹ nhõm:

- Không, thưa bác, cháu không thể làm như vậy được. Cháu không thể mang danh bất hiếu với dượng cháu được.

- Vậy thì cấm cậu đi lại với Hiếu Đan. Cậu phải chọn một trong hai người là Hiếu Đan và dượng cậu.

Như Phong lắc đầu:

- Thưa bác, bác không nỡ lòng bắt buộc một người con phải xa lìa cha mẹ thì bác cũng không nỡ bắt cháu xa dượng, Đời cháu chỉ có dượng vì dượng là người duy nhất đã nuôi dưỡng cháu từ khi mới lên 10. Giờ đây cháu đã thành danh, không một lý do nào có thể phụ Ông được. Xin bác rộng xét cho cháu nhờ. Cháu không thể vì một người con gái mà quên đi kẻ đã nuôi mình.

- Nói vậy trong lòng cậu chỉ có hình bóng dượng mà không có Hiếu Đan ?

- Thưa bác, nói vậy tội nghiệp cho cháu. Trong lòng cháu luôn luôn có hình bóng của hai người tất cả đều quan trọng như nhau, không đố kỵ nhau. Cháu không thể vì người này mà bỏ người kia.

- Nhưng nếu hai người đố kỵ nhau thì sao? Cậu chọn bên nào?

- Với cháu, hai người không thể đố kỵ nhau được ?

- Nếu có thì sao?

Như Phong nhìn Phương Trúc một lúc rồi quả quyết:

- Cháu không thể bỏ rơi bất cứ bên nào, không thể xa dượng cũng không bỏ Hiếu Đan.

Bà mệt mỏi ngồi xuống ghế:

- Thôi được, cậu đi đi. Hiếu Đan không thể tiếp tục giao du với cậu nữa. Riêng phần cậu, dĩ nhiên tôi không chút quyền hành nhưng cậu nên nhớ một điều là Hiếu Đan lúc nào cũng phải nghe lời tôi. Không có sự bằng lòng của tôi, nó không bao giờ dám giao du với cậu nữa. Tôi tin chắc thế.

Như Phong ngồi đó như người vừa thất trận. Chàng biết lời nói ấy của Phương Trúc là sự thật, vì Hiếu Đan nhút nhát, lúc nào cũng sợ mẹ. Nàng thà để tim mình rỉ máu chứ không bao giờ muốn nhìn một giọt nước mắt của mẹ chảy vì mình. Chàng nắm chặt tay ghế, gắng thuyết phục Phương

Trúc:

- Thưa bác, bác nữ tòn nhấn như thế được sao?

Bà không ngược đầu lên, giọng thật nhỏ:

- Cuộc đời là phải thế!

- Thưa bác, xin phép bác có thể cho cháu biết ngày xưa được cháu đã làm nên chuyện lầm lỗi gì mà giờ này bác còn hận ? theo thiết nghĩ của cháu thì rất có thể ngày xưa đã hiểu lầm nhau vì được cháu thật thà, chưa bao giờ làm phật lòng một ai cả.

Bà đưa tay che miệng cười mỉa:

- Thật thà! tôi cho cậu biết, được cậu là một con người đạo đức giả, một kẻ ngụy quân tử!

Như Phong đứng phắt dậy.

- Thưa bác, bác bằng lòng gặp được cháu không ? ở đời không có một mối thù nào mà không hòa giải được.

Bà la lên:

- Không! không bao giờ tôi gặp ông ấy nữa!

Bà cũng đứng phắt dậy, mặt hầm hầm:

- Thế là đủ lắm rồi Cậu có thể về đi!

- Thưa bác...

Bà nghiêm giọng cắt đứt lời chàng:

- Đủ rồi, cậu không cần nói nữa.

Chàng miễn cưỡng gọi thêm:

- Thưa bác...

- Tôi đã nói đủ rồi, cậu nghe chưa? Tôi không muốn nghe một lời nào nữa, cậu hiểu chưa?

Chàng lẳng lẳng bước ra khỏi phòng. Bà đứng thù người như một cây trụ.

Mang giày xong, chàng quay đầu lại bà lần nữa.

- Bác là một người mẹ không có tình người!

- Thế à ?

Chàng vẫn còn nổi điên:

- Lạnh lùng và tàn nhẫn, Tôi thấy lạ, không hiểu sao Hiếu Đan tại sao lại là con của bác.

Bước ra đến cổng, cơn giận vẫn chưa nguôi:

- Bây giờ không còn là thời con cái phải tuyệt đối vâng lời cha mẹ. Bác đừng hòng tái diễn vở bi kịch Romeo và Giuliette. Bác dù có đồng ý hay không, cháu nhất định phải lấy được Hiếu Đan không bao giờ chịu thua.

Như Phong đóng mạnh cánh cửa rồi lững thững bước. Tiếng vang của cánh cửa như tiếng sét kinh hồn đang giáng vào đầu bà. Lạnh lùng và tàn nhẫn, những thứ ấy đã làm nên bà sao? Hay là số mạng, cuộc đời hay cái thế giới muôn hình vạn trạng này? Bà ngã quỵ xuống tấm tatami, nước mắt chảy dài trên má. Bà không còn thấy gì nữa, miệng lẩm bẫm:

- Lạnh lùng và tàn nhẫn...

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 35

Mây trắng lững lờ. Vòm trời một màu xanh nhè nhẹ, ánh nắng ban mai đang rắc lên mặt đất mênh mông những tia nắng yếu ớt. Gió thu từng hồi mơn trớn trên các lá cành. Mộc Thiên ngồi hút thuốc mắt không ngừng theo đi buổi mai đẹp trời ấy qua khung cửa sổ. Dập tắt điếu thuốc trên tay rồi mời tiếp điếu khác, khói thuốc len qua cửa, tan dần vào khoảng không theo chiều gió. Ông ngồi ngay người lại, lấy tay dụi mắt, cố định thần để sắp xếp những ý tưởng hỗn loạn trong đầu. Nó hỗn loạn như khói thuốc đang bay trong gió, khó mà gom lại được như lúc vừa thổi ra khỏi miệng.

Có tiếng gõ cửa, ông chờ đợi, rồi Như Phong đẩy cửa bước vào. Mùi thuốc lá muốn làm chàng nghẹt thở. Đèn trong phòng vẫn sáng làm chàng ngạc nhiên. Chàng tắt đèn rồi đến bên Mộc Thiên buồn rầu hỏi:

- Đêm qua dựng không ngủ.

Mộc Thiên ngược lên nhìn chàng:

- Cháu mới dậy à ?

Chàng ngồi xuống ghế đối diện với Mộc Thiên:

- Cháu đến nhà Hiếu Đan mới về tới đây. Mẹ nàng là người đàn bà độc đoán và cố chấp, không có chút tình thương người.

Mộc Thiên bóp chặt tay ghế, nhìn thẳng vào mặt Như Phong, nhả một khói thuốc lớn rồi chậm rãi nói:

- Bà ấy nói thế nào?

- Bà ta cấm Hiếu Đan giao du với cháu, trừ phi...

- Trừ phi gì ?

- Trừ phi cháu đoạn tuyệt với dựng.

Mộc Thiên giật mình làm điếu thuốc rơi trên áo. Gương mặt Như Phong bây giờ đã tái hẳn đi, không còn vẻ hồng hào và vui tươi như ngày nào. Chàng đưa tay vuốt tóc thờ dài rồi nói:

- Thưa dựng, trước kia dựng đã làm nên chuyện gì mà giờ này họ xem

dượng như kẻ thù không đội trời chung ?

Mộc Thiên lẩm bẩm đọc lại:

- Kẻ thù không đội trời chung!

- Dượng có thể cho cháu biết đầu đuôi câu chuyện thế nào?

ông lắc đầu, phà một khói thuốc rồi hỏi:

- Cho dượng, chắc dượng cũng thừa biết tình yêu chúng cháu khăng khít đến mức độ nào, có nghĩa là cháu không thể xa Hiếu Đan cho dù bất cứ trở lực nào. Tình yêu chân thật của chúng cháu không một lý do nào có thể hy sinh vì mối thù xa xưa của người lớn được.

Mộc Thiên đau đớn:

- Vậy thì cháu cứ nói thẳng với họ rằng từ nay về sau, cháu không còn liên hệ gì với dượng nữa.

Mắt chàng mở to:

- Thừa dượng, cháu không thể làm như vậy được!

Mộc Thiên đặt tay lên tay Như Phong cười đau khổ:

- Như Phong, đoạn tuyệt với dượng có hại gì đâu mà cháu không bằng lòng ? Hiếu Đan cần cháu hơn là dượng cần cháu. Và, cháu cần Hiếu Đan hơn là dượng kia mà. Nếu đúng vậy, cháu cứ nhận lời họ đi! Trước khi cháu dứt tình với dượng, dượng chỉ còn mong ước nơi cháu một điều cuối cùng là tặng cháu một ngôi nhà kiến trúc theo lối âu Mỹ và cổ phần trong Thái An để...

Chàng cắt đứt lời Mộc Thiên:

- Thừa dượng, không thể nào được như vậy, vì cháu không muốn dứt tình với dượng và không muốn nhận một món quà nào của dượng. Thừa dượng, cháu có quan niệm sống riêng của cháu là lấy được Hiếu Đan mà không mất dượng, tức vẹn tình trọn hiếu...

- Nếu thực hiện không được thì sao?

- Cháu phải cố gắng bằng mọi cách. Dù sao đi nữa cháu vẫn chưa đến nước cùng nên còn nhiều hy vọng.

Mộc Thiên nhìn Như Phong, thở dài rồi nói như nắm chắc phần thắng:

- Như Phong cháu sẽ lấy được nàng, dượng bảo đảm với cháu đó

Chàng vẫn không tin:

- Dượng bảo đảm với cháu?

ông lặp lại:

- Vâng, dượng bảo đảm với cháu.

ông rút một gói thuốc dài, rồi nhìn điếu thuốc đang run run trên tay, hỏi:

- Mẹ Hiếu Đan thế nào hả cháu?

- Dượng muốn hỏi diện mạo hay tính tình ?

- Cả hai.

Chàng càng khó hiểu hơn:

- Không phải lúc xưa dượng đã biết rồi sao?

- Dượng biết nhưng... đó là con người của mười mấy năm về trước.

Chàng trầm giọng:

- Trông bà đã khá già và lẩm tiều tụy. Mái tóc hoa râm. Gương mặt có nhiều nếp nhăn nhưng có vẻ thanh nhã và cao quý... Hiếu Đan giống bà lắm, còn về tính tình...

Chàng chau mày:

- Cháu không hiểu lắm, chỉ đoán là bà lẩm thay đổi. Mới chiều qua, cháu thấy bà là người mẹ dịu dàng và hiền từ nhất trên đời thì hôm nay là người hung dữ và chuyên chế.

Mộc Thiên nhả khói liên tiếp. Khói thuốc bao trùm cả mặt ông. Nhắm mắt lại, ngã người vào thành ghế, ông cố ổn định lại tâm trí đang hỗn loạn. Một cơn gió lạnh hắt vào làm ông tỉnh dậy mở mắt ra thì bắt gặp Như Phong đang chăm chú nhìn ông như muốn tìm tòi điều gì. Chàng lại lên tiếng:

- Thưa dượng, trông dượng xanh nhiều, dượng nên đi nghỉ cho khỏe.

- Không, khỏi cần.

Chàng vẫn nhìn thẳng vào mặt ông:

- Thưa dượng, bà ấy là tình nhân cũ của dượng ?

ông giật mình:

- Ai?

- Mẹ Hiếu Đan

Mộc Thiên mím chặt điếu thuốc trên môi nhìn Như Phong. Chàng cũng nhìn lại. Hai người nhìn nhau một lúc lâu rồi ông lấy điếu thuốc xuống dập tắt, chậm rãi nói:

- Dượng muốn nằm nghỉ. Cháu ra ngoài đi.

Chàng đứng dậy, mắt vẫn không rời khỏi Mộc Thiên, trầm lặng đi ra. Đi được vài bước lại trở vào đặt tay lên vai Mộc Thiên:

- Thưa dượng, dù ngày xưa ân oán thế nào cháu không biết. Tuy nhiên, cháu tin chắc dượng không hề làm lỗi trong việc ấy.

Mộc Thiên run run:

- Không, cháu sai rồi. Dượng có lỗi và lỗi ấy lớn lắm

- Thật thế sao dượng ?

Mộc Thiên gục gặc đầu:

- Đúng vậy, cho nên dượng mới không đủ can đảm để gặp họ, người đời lúc còn trẻ, những gì bất hạnh đều qui về số mạng. Nhưng, khi về già, ngẫm nghĩ lại thì số mạng đều nằm trong tay mình, thất bại chỉ vì sự sơ hở, do dự... mà thôi. Thế nên, số mạng cũng biến đổi theo.

ông xòe tay ra rồi nắm lại thật chặt:

- Những gì đã đánh mất không bao giờ tìm lại được. Chỉ vì một sơ hở mà cả đời hối tiếc. Dượng là người có nhiều lỗi lầm. Bởi vì chính sự sơ hở của dượng đã làm thay đổi đi số mạng của cuộc đời họ, và sự sơ hở ấy chẳng những làm khổ cho họ, cho dượng mà còn kéo dài đến cháu, Hiếu Đan và Sương Sương.

ông lắc đầu đau khổ, hai tay bóp trán nói tiếp:

- Bởi vậy, lỗi lầm của dượng lớn lắm. Giá như con người một khi đã biết được cái lỗi lầm dĩ vãng của mình mà có thể sống lại lần nữa thì còn gì sung sướng bằng.

Như Phong nhìn sững Mộc Thiên. Sự đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt ông đã làm chàng đau lây. Chàng vỗ vai ông ta và khuyên như khuyên một người bạn thân:

- Dượng mệt lắm rồi, phải đi nghỉ mới được. Dượng... chưa ăn sáng phải không ? Cháu bảo con Kim đem thức ăn lên cho dượng dùng.

Mộc Thiên cười mơ màng:

- Đừng khỏi cần, khỏi lo cho dượng. Cháu à, con người phải lăn lóc vào đời thật nhiều mới hiểu nổi bộ mặt thực ở đời và ý nghĩa cuộc đời. Vì cuộc đời có thiên hình vạn trạng, gây cản và éo lẹ Cho đến bây giờ, dượng vẫn chưa

hiểu được mấy, nhất là mỗi khi có việc liên quan đến tình cảm. Mỗi khi gặp sự việc như vậy, có dằn lòng cách mấy, tâm dượng cũng không thể bình lặng được. Những hỷ, nộ, ái, ố, sân, si... dượng đã cố diệt mà cũng không tài nào hết được.

ông thở dài rồi tiếp:

- Cháu gắng lo việc của cháu đi. Cháu là một đứa con tốt... mong cháu được nhiều hạnh phúc. Cháu có biết cái gì mới gọi là hạnh phúc thật sự không ?

- Dạ không ?

- Đó là sự bình thản của nội tâm. Chỉ có sự bình thản của nội tâm mới đạt được hạnh phúc tuyệt đối.

- Cháu cảm ơn dượng nhiều về lời cầu mong đẹp đẽ ấy. Cháu cũng xin dượng đạt được nhiều hạnh phúc.

Chàng ra khỏi phòng, khép nhẹ cánh cửa và trở về phòng. Lời nói cuối cùng của chàng như vẫn còn văng vẳng bên tai ông để rồi chạy sâu vào lòng, xoay động mãnh liệt. Mắt ông mờ lệ, ông lại đốt một điếu thuốc, nhìn đầu thuốc đang cháy mà thề:

- Chúng nó nhất định phải thành vợ chồng. Chúng nó...

ông rít một khói thuốc dài rồi nhắm mắt mong tâm hồn được thanh thản. Chỉ cần tâm hồn lặng yên vài phút là được, không cần nghĩ... Cửa phòng bỗng mở tung ra, có tiếng gọi từ ngoài vọng vào:

- Coi con! coi con nè cha!

ông quay đầu lại. Sương Sương đang đứng giữa cửa, hai chân đang ra, hai tay chống nạnh. Nàng mặc chiếc áo thun trắng sọc đen, quần cũng thế, tất cả đều bó sát vào người cho người ta thấy rõ cái thân hình nảy nở của nàng. Nàng trông giống hệt con ngựa rần. Mái tóc ngắn, bù xù của nàng rũ xuống để lộ cái chân tướng ngạo mạn và vô giáo dục. Nàng liếc ngang Mộc Thiên hỏi:

- Thế nào? Cha có thấy bộ đồ mới con đẹp đến mức nào không ?

Mộc Thiên nhíu mày một cái, Sương Sương liền la lên:

- Cha đừng nhíu mày như vậy. Nếu cha không thích nghe thì thôi khỏi cần, đừng có nhìn rồi lại nhíu mày làm như con là đứa con đáng ghét vậy.

Nàng đi đến bên cạnh ông quan sát:

- Cha có bệnh không ?

ông không đáp mà hỏi:

- Con có việc gì không ?

- Con chỉ có mình chạ Nếu không có việc gì thì vào phòng cha làm gì ?

Nàng giơ tay ra:

- Tiền!

ông nhìn nàng chưa kịp mở miệng thì nàng đã la lên:

- Đừng dạy đời. Con muốn tiền!

ông lại thở ra:

- Sương con...

- Cũng nhúu mày nữa. Gặp cha để xin chút tiền thật là khó khăn. Cha đã nói con muốn gì đều cho hết, cho con tất cả những gì con cần.

Nàng cười lớn rồi tiếp:

- Những gì con cần! Sự thật những gì con cần cha không thể cho được. Tuy nhiên, tiền cha có thể cho được. Chẳng lẽ cái cha có thể cho được lại kéo kéo như thế sao?

Mộc Thiên thở ra và nhần nại hỏi:

- Con muốn bao nhiêu?

Nàng đưa ba ngón tay lên.

- Ba trăm ?

- Không, ba ngàn.

- Ba ngàn ? Con tiêu như thế không phung phí lắm sao?

Nàng trề môi:

- Phung phí cái nỗi gì ? Cha đâu biết thằng nhỏ đó không có một cắc dính túi. Ciné, ăn cơm, chèo thuyền, tất cả cái gì con cũng bao, con làm vậy vì cha là người nổi tiếng giàu và rộng rãi...

Mộc Thiên chẳng nói chẳng rằng, rút ra một xấp giấy bạc loại một trăm đưa cho nàng và hỏi cần đếm:

- Đủ rồi chứ ?

Nàng nhún vai đi ra, đến cửa ngoài cố lại nói:

- Cha cho một toa thuốc có thể trị được nhiều phiền não.

Nàng bước ra khỏi cửa, đóng lại thật mạnh rồi biến mất.

...

Sương Sương cho xe dừng lại, xem đồng hồ tay đúng tám giờ hai mươi lăm, cửa hèm im phăng phắt. Ngọn đèn đường buồn bã đổ ánh sáng xuống con đường vắng. Nàng ngồi ngay người lại đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài, nhả ra một vòng khói lớn. Làn khói từ từ bay ra rồi biến mất trong làn gió thụ Nàng thở ra rồi bóp còi ba tiếng liền. Chờ một lúc rồi ba tiếng nữa. Nàng ngả lưng vào ghế, ung dung hút thuốc chờ đợi.

Một bóng đen từ trong hèm chạy nhanh ra, đến mở cửa xe ló đầu vào mỉm cười sung sướng:

- Không ngờ hôm nay cô lại đến.

Nàng đáp gọn như một mệnh lệnh:

- Vào đi!

Hiếu Bạch bước vào xe. Nàng lập tức cho xe lướt nhanh trên đường đêm.

Nàng cho xe liên tiếp băng qua mấy con hèm vắng không một bóng người.

Hiếu Bạch nhìn quanh hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ ?

- Đến đâu hay đến đó.

Nàng một tay cầm tay lái một tay lấy điếu thuốc khỏi miệng và nhìn Hiếu Bạch. Cái gương mặt khờ khạo của hắn khiến nàng cảm thấy hứng thú vô cùng. Nàng đưa thuốc đến trước mặt hắn rồi chọc quē:

- Hút thuốc không ?

Hiếu Bạch giật mình, nhìn trừng trừng điếu thuốc như một vật lạ chưa từng thấy. Nụ cười trên gheo mỗi lúc một nở lớn trên môi nàng. Nàng hình mặt hỏi:

- Sao không dám hút à ? Sợ mẹ bồ chửi hay sợ sặc cổ họng ?

Hiếu Bạch nghĩ thầm:

- Ta mang danh một thằng con trai chẳng lẽ không biết hút thuốc sao?

Hắn giựt phắt điếu thuốc trên tay nàng rít nhanh một hơi dài. Mùi cay lẫn đắng tràn vào cổ họng rồi chạy tọt xuống bao tử. Hắn bắt đầu ho khan liên tiếp. Sương Sương cười thích chí đến nỗi quên cả tay lái, suýt nữa chiếc xe va vào cột điện. Thẳng xe lại, nàng ôm bụng cười nghiêng ngửa. Hiếu Bạch

tức tối nhìn Sương Sương, vừa hết ho thì hần đưa thuốc lên miệng hút tiếp. Lần này hần đã học khôn nên không nuốt khói vào bụng mà nhả ra. Hần hít liên tiếp mấy hơi, Sương Sương thấy thế có vẻ thán phục:

- Giỏi quá vậy? Bồ cũng thuộc về loại cừ đấy chứ.

Chiếc xe tiếp tục lao nhanh, dường như nó đang chạy vào một miền hoang vu không có bóng người. Hiếu Bạch ló đầu ra cửa xe lo lắng hỏi:

- ê Sương! Cô lái đi đâu vậy?

Nàng nhấn thêm ga cho xe vọt nhanh lơ dềnh đáp:

- Đi đâu cũng được.

- Coi chừng lạc đường trở về không được thì nguy đó.

- Bồ cứ yên tâm, không ai đánh cướp bồ đâu mà lo, về nhà, bộ bồ thích nhà bồ lắm sao?

- Nhà của mình thì ai mà không thích ?

- Hứ, nhà bồ ấm áp lắm chứ gì ? Có cha, có mẹ lại thêm một vì sao lạc.

Hần chau mày:

- Ô! Nhưng mà hai ngày nay hơi lộn xộn.

- Tại sao thế ?

- Từ hôm qua, sau khi anh Phong, bạn chị tôi đến thì gia đình bắt đầu lộn xộn, hình như cha mẹ không thích anh Phong lắm.

Nàng nhìn Hiếu Bạch:

- Thế à! Tại sao vậy?

Hần lại bắt chước Sương Sương nhún vai:

- Tôi làm sao mà biết. Cha mẹ cãi nhau, mẹ bảo chị Đan yêu vội vã, chưa biết suy xét rồi chỉ khóc. Mẹ cũng khóc theo. Cha tôi thì vứt tranh, vứt cọ tùm lum, rồi đi ra ngoài. Cái cảnh đêm nay hỗn loạn như vậy đó. Bạn mà không bóp còi gọi tôi ra thì không biết đêm nay phải làm sao với mẹ và chị.

Hần lại ngừng nói và nhìn Sương Sương:

- Sương à! Không hiểu sao mà nước mắt đàn bà nhiều quá vậy?

Nàng đang thả hồn ở đâu, không nghe câu hỏi của hần. Mãi một lúc sau mới buồn buồn hỏi:

- Như vậy thì anh Phong và chị Đan rã đám rồi chứ còn gì nữa?

Hiếu Bạch lắc đầu:

- Rã à ? có lẽ không đâu. Mẹ tôi thương chị Đan lắm, chắc cuối cùng mẹ chịu chỉ là phải. Hơn nữa, tôi thấy anh Phong là người hoàn toàn nếu đem so với anh em nhà Nguyễn Đức Mỹ thì ảnh bỏ xa Thế mà chẳng biết vì sao cha mẹ tôi lại không thích ?

- Chắc không ?

- Sao không. Anh Phong bảnh trai, học giỏi, tế nhị, biết giao thiệp, biết... biết...

Hắn cứ biết, biết mãi mà nghĩ không ra là biết cái gì nên cuối cùng kết luận:

- Dù sao anh Phong cái gì cũng nhất. Tôi không biết cha mẹ tôi lại chê ảnh cái gì nữa.

- Cái gì cũng nhất mà sao còn phản đối?

- Ai biết được. Hai người đóng cửa xăm xì cái gì tôi không nghe thì làm sao biết.

Xe bỗng thẳng lại, Sương Sương bảo:

- Xuống xe đi.

Hắn quắc mắt nhìn nàng:

- Đây là đâu?

- Bờ sông Đạm Thủy. Chúng mình tản bộ theo bờ đê.

- Hiểu Bạch liền bước xuống xe. Nơi đây cách thành phố khá xa, chung quanh toàn là ruộng. Con đê chạy dọc theo bờ sông. ánh trăng rọi xuống, mặt nước lung linh như muôn ngàn tinh tú nhỏ đang quây quần nhảy múa.

Sương Sương khóa xe xong, bước xuống đứng trên bờ đê, hai tay chống nạnh. Gió lớn làm tóc nàng tung bay rối loạn. Nàng hít một hơi thật mạnh khen:

- Cảnh đẹp quá!

Hiểu Bạch nhìn thân hình nẩy nở của nàng:

- Ồ! Đẹp thật!

Nàng quay đầu lại:

- Bờ đang nói cái gì ?

Hắn thẳng thắn:

- Khen cô.

Nàng cười chúm chím rồi lắc đầu. Nàng đến gần Hiếu Bạch kéo tay hẳn bảo:

- Hiếu Bạch, bồ là một thằng khùng. Chúng mình đi xuống bờ đê chơi.

- Dưới đó tối quá

- Sợ gì chớ ? Sợ ma à ?

- Vậy thì đi xuống, đừng rụt rè như con gái vậy.

Họ nắm tay nhau bước xuống bờ đê, dẫm trên bãi cỏ xanh mềm như một tấm nhung trải rộng. Bốn bề im lặng, chỉ còn nghe tiếng côn trùng rả rích, tiếng nước như thì thầm. Sương Sương chọn một bãi cỏ hơi bằng ngòi đại xuống. Hiếu Bạch cũng ngồi theo. Vừa ngồi tới cỏ thì hẳn lại kêu lên:

- Trời! Có sương.

- Mặc kệ, ngồi đại đi.

Nàng co chân lại, để cảm lên đầu gối say sưa nhìn nước sông một lúc lâu mới nói:

- Tôi thường đến đây một mình để ngồi suy nghĩ, nghe tiếng nước chảy, nghe chim hót, nghe con ve đờn. Tôi thích nơi này lắm vì nó thanh tịnh, chẳng có ai quấy phá. Có nhiều đêm thật khuya mà tôi vẫn đến đây, ngồi một, hai tiếng đồng hồ mới về.

Hiếu Bạch lấy làm ngạc nhiên:

- Cô không sợ sao?

Nàng tỏ vẻ khinh miệt:

- Sợ ? ha ha! Tôi sợ cái gì ? Tôi... Tôi

Nàng cố gắng tìm một câu diễn tả đúng tâm trạng thì lập tức nó lóe lên trong trí:

- Tôi hoàn toàn hư vô, cái gì cũng không có thì còn sợ gì nữa?

Hiếu Bạch chẳng hiểu ất giáp gì câu nói ấy. Tuy nhiên, nàng là con gái mà đêm hôm khuya khoắc dám một mình ra đây ngồi là đã gan cùng mình rồi.

Hai người ngồi yên lặng, một lúc lâu nàng mới lên tiếng:

- Chị bồ yêu anh Phong nhiều lắm không ?

- Nhiều là cái chắc rồi.

- Yêu đến mức độ nào?

Hắn mỉm cười:

- Yêu lắm lắm!

Nàng quay đầu lại quan sát Hiếu Bạch qua cái khuôn mặt ngời nghiêng của hấn dưới ánh trăng mờ mờ. Từ mái tóc đen đến cái cằm vuông của hấn đều thể hiện sự khờ khạo của một thằng thanh niên mới ra lò, mang chung một đặc tính cấu thả và ít khi quan tâm bất cứ việc gì. Bây giờ, nàng nhìn thẳng vào mắt Hiếu Bạch, hấn bị ánh mắt nàng kích thích nên cũng quay đầu lại nhìn nàng cười tủm tỉm. Hấn hỏi ngớ ngẩn:

- Cô ngắm gì vậy?

Sương Sương bỗng ôm choàng cổ hấn, kéo sát vào mặt nàng và nhìn chăm chăm mặt hấn, giọng khiêu khích:

- Còn bồ ? Bồ có yêu tôi không ?

- Tôi?

Hiếu Bạch ngơ ngác trước hành động đột ngột của Sương Sương. Máu trong người hấn bỗng tuôn chảy như nước lũ. Hai má và cổ nóng như lửa đốt. Mặt đối mặt, hấn ngửi được mùi thơm kỳ lạ từ nơi Sương Sương xông lên. Tâm thần rối loạn và ngây ngất. Một lúc lâu hấn mới lắp bắp:

- Tôi... tôi... tôi yêu

Sương Sương hí mắt hỏi:

- Yêu đến cỡ nào?

- Yêu... yêu... yêu... nhiều đến nỗi đếm không hết.

Nàng ngược đầu lên:

- Thế cơ à ? Vậy thì hôn tôi đi.

Hấn luống cuống nhìn cái gương mặt đẹp đang chờ đợi với hai bờ môi cong cong, biết làm sao bây giờ trong khi nửa yêu, nửa sợ! Mãi một lúc lâu, hấn thu hết can đảm cúi xuống giống như để đối phó với một kẻ địch sợ bỏ lỡ cơ hội sẽ thua.

- ái cha, cô làm tôi đau quá!

Nàng nhìn vào mặt hấn trách yêu:

- Trời ơi! cái ông khùng này. Chẳng lẽ nghệ thuật hôn nhau cũng bắt tôi phải dạy nữa hay sao?

Nàng bá cổ Hiếu Bạch chặt hơn, đưa cặp môi lên đón chờ nụ hôn thật êm ái và nồng nàn. Với bản năng tính dục sẵn có, hấn liền ôm nàng thật chặt như

để nhờ nàng giữ cho tim mình không rơi khỏi lồng ngực và máu không tuôn ra ngoài. Hãn hôn nàng một cách điên cuồng. Sương Sương ngoi đầu tránh mặt hãn một tí rồi khen:

- Bồ học sao mau biết quá vậy? Yêu em không Hiếu Bạch ?
- Yêu chứ sao không ?
- Yêu em duy nhất trên đời này phải không ?
- Duy nhất mình em.
- Suốt đời không phản bội em ?
- Anh thề không phản bội.
- Khỏi cần. Anh có bằng lòng làm cho em bất cứ việc gì em muốn không ?
- Bằng lòng.
- Bất cứ việc gì nhé ?

Hiếu Bạch hơi lo:

- Chẳng hạn... ?
- Chẳng hạn bảo anh giết người.
- Tại sao phải giết người?
- Nếu... người ấy ăn hiếp em.

Hãn nổi máu tức lên như kẻ ăn hiếp Sương Sương đang ở trước mặt:

- Đương nhiên anh sẽ thanh toán.

Nàng khen thầm:

- Hiếu Bạch, anh là một thằng khùng!

Suy nghĩ một hồi nàng mới hỏi:

- Bây giờ em hỏi anh câu này nghen. Anh yêu em nhiều hơn hay chị anh nhiều hơn ?
- Em và chị anh ?

Hãn mím chặt môi nhú mày:

- Đây là hai thứ tình cảm hoàn toàn không giống nhau.
- Ví dụ em và chị anh có đánh lộn thì anh bên vực bên nào?

Hãn gãi đầu, do dự một lúc mới lắp bắp:

- Cái... cái... hai người làm sao mà đánh lộn nhau được ? Chị anh không bao giờ đánh lộn với ai đâu.
- Em ví dụ nếu có trường hợp ấy thì sao?

- Nếu vậy... nếu vậy... anh khuyên hai người hòa giải.

Sương Sương xì một tiếng:

- Cái con khi!

Hiếu Bạch chẳng hiểu gì, chớp chớp mắt:

- Cái gì ? Em làm sao đánh lộn với chị anh mới được chứ ? Hai người phải làm bạn với nhau. Em coi, anh với em thương nhau hết cỡ, anh Phong và chị anh thương nhau vô cùng. Thế thì, chị anh với em phải thương nhau mới đúng cách chứ ?

Nàng hứ một tiếng thật lớn, đảo mắt quanh mặt hấn một vòng rồi hỏi:

- Anh cảm thấy anh Phong thế nào?

- Ảnh tốt lắm và đẹp trai nữa.

- Anh có chấp nhận chị anh và anh Phong yêu nhau không ?

- Sao lại không.

- Nếu có người lường gạt chị anh phải đối phó thế nào với họ ?

- Ai lường gạt chị anh ?

- Em nói “nếu có”.

- Anh sẽ không tha, cho nó một bài học nên thân.

Sương Sương nhìn xuống giòng sông ngập ngừng nói:

- Ô, anh có biết những chuyện về đời tư của anh Phong không ?

Hấn chau mày:

- Chuyện về đời tư của anh Phong ?

- Vâng, những chuyện bí mật của ảnh.

Hiếu Bạch lắc đầu:

- Bộ ảnh có bí mật sao? Anh đâu biết.

Sương Sương làm ra vẻ bí mật:

- Ngồi xích lại đây em nói cho anh nghe nè.

Hiếu Bạch xích lại gần Sương Sương. Hai mái đầu xanh kề nhau thì thầm như tiếng thì thầm của dòng sông đêm, không dám khua động sợ vỡ ánh trăng vàng. Những vì sao lấp lánh trên vòm trời. Mây trắng đang bạc nẻo giữa trời đêm vô định. Đêm về khuya, cảnh vật càng im lặng. Sự im lặng tưởng chừng vũ trụ này đã chết hết âm vang để còn lại duy nhất tiếng thồn

thức của hai con tim đầy máu nóng.

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 36

Tan học, đám nữ sinh áo trắng ùa ra khỏi cổng trường như một đàn bồ câu vừa được thả chuồng vỗ cánh tung bay, kêu riu rít. Đan chia tay với Đức Mỹ rồi len vào giữa đám đông người để đến bến xe buýt. Trên đường đi, các cô chuyện trò huyên thuyên như để trút đi những mệt mỏi sau một ngày học tập. Đan lần lữa bước nhìn bóng mình trải dài dưới đất không hề để ý đến sự náo nhiệt chung quanh.

Một ngày ở trường, trong lớp như ngoài sân, chào cờ cũng như lúc hạ cờ, nàng như người mất hồn. Lời giảng bài của giáo sư, tiếng cười đùa của bạn bè... chỉ mơ hồ trong trí hơi sương không cho nàng một ấn tượng nào rõ rệt. Có lần Mỹ kéo tay này hỏi:

- ê! ê sao vậy mà? tao nói với mà ba lần rồi mà chẳng nghe ừ hử gì hết?

Nàng như người vừa tỉnh ngủ, mở mắt to nhìn Mỹ không nói, trong lòng thấy quặn đau và nước mắt muốn trào ra. Mỹ ngơ ngác nhìn nàng không hỏi nữa. Nàng quay đầu ra cửa sổ, nhìn dãy núi xa xa với mây trắng trôi về vô định khiến nàng một lần nữa chết lạnh nổi lòng.

Queo góc đường, quanh qua cây trụ đèn, nàng men theo con đường quen thuộc mà ngày lại ngày đã bao lần qua lại. Nàng cứ cúi đầu bước vừa qua khỏi trụ đèn thì bỗng có một bàn tay nắm nàng kéo lại:

- Đan!

Nàng ngẩng đầu lên bắt gặp cái nhìn đầy đau khổ và tha thiết của Như Phong. ý thức chợt về như một cơn gió lốc xoáy tận đáy tim rướm máu của nàng. Nàng chớp mắt, nước mắt trào ra. Như Phong càng siết chặt tay hơn:

- Lên xe đi em. Anh cần nói với em vài điều.

Hai người ngồi lên xe, nàng theo thói quen choàng tay ôm eo chàng, Xe nổ máy rồi vọt chạy hết ga, mãi đến lúc dừng lại. Đan mới biết chàng đưa nàng đến Quán Linh Lan. Chàng dắt nàng vào quán, vẫn nơi chiếc bàn quen thuộc thường ngày một người ngồi nhìn những con cá đang rong chơi

dưới hồ nước bên cạnh.

Như Phong đưa bàn tay nắm bàn tay trắng mềm của Đan khẽ gọi:

- Em!

Nàng ngẩng lên, đưa cặp mắt buồn khổ nhìn Phong. Chàng nhú mày than.

- Đừng nhìn anh như vậy. Đôi mắt em làm anh tan nát cả lòng.

Phong cầm tay nàng đưa lên môi:

- Em! em có tin anh không ?

Nàng gật đầu:

- Vậy thì em phải hứa với anh một điều.

Nàng buồn rầu hỏi:

- Điều gì hả anh ?

- Em phải hứa với anh rằng dù hoàn cảnh khó khăn đến đâu, chúng mình vẫn một dạ yêu nhau.

Nàng mơ màng nhìn chàng không đáp.

- Em hiểu chưa Đan ? Em có bằng lòng lấy anh không ?

Đan nhắm mắt lại hai giọt nước mắt bắt đầu trào ra khỏi mi rồi lăn dài xuống má. Phong nâng cằm nàng lên, dùng ngón tay cái chùi nước mắt cho nàng và run giọng nói:

- Đan! em có biết rằng anh yêu em nhiều lắm không ?

Nàng ứa nước mắt gật đầu.

- Em biết.

- Vậy em phải nói bằng lòng lấy anh đi...

- Anh vẫn còn chưa hiểu sao?

- Vâng, anh hiểu, nhưng anh muốn nghe lời ấy chính em nói ra.

Nàng âu yếm nhìn chàng.

- Phong! em bằng lòng lấy anh.

Chàng ngồi ngay lại, ưỡn ngực về mặt đầy cương quyết như chiến sĩ tiên phong trước giờ xuất quân.

- Đan! anh muốn nghe câu nói này của em vì câu nói ấy là một phép màu giúp anh có thể chiến đấu bất cứ trở lực nào và nhất quyết sẽ đem phần thắng về anh.

Chàng đặt hai bàn tay mình lên tay nàng như để chuyển sức mạnh và lòng

cương quyết qua nàng.

- Em, nhưng em phải cùng sát cánh với anh để chiến đấu. Em không được chùn bước trước khó khăn, nếu em nản lòng thì dù cho anh có can đảm cách nào đi nữa cũng chỉ nhận lấy chiến bại vào thân.

Đan gục gặc đầu, Phong nghi lấy hơi rồi tiếp:

- Sáng nay anh có đến nhà em và nói chuyện với mẹ em nhưng sự việc chẳng vui vẻ tí nào.

Chàng nhìn nàng không chớp:

- Mẹ em khăng khăng từ chối mối tình chúng mình. Bởi vậy em phải cùng anh tìm cách thuyết phục bà cho kỳ được. Em phải giữ vững lập trường không được để bà thuyết phục em.

hai mắt ướm của nàng chớp nhanh. Những ngón tay yếu ớt run run trong lòng bàn tay chàng. Nàng nói thật nhỏ:

- Nhưng mà... em chưa bao giờ dám làm gì trái lời mẹ.

- Những gì của ngày ma không giống như hôm nay, vì hôm nay em đã lớn đã biết yêu. Nếu em vẫn còn nghe lời mẹ thì chính em là người đi mai táng hạnh phúc hai đứa mình. Đan, anh sợ cái tánh mềm yếu của em lắm. Can đảm lên nghe em.

Nàng cắn môi:

- Em vẫn sợ chúng mình xa nhau nhưng em không thể làm công việc chống đối lại mẹ vì sợ mẹ buồn...

- Chẳng lẽ em sợ mẹ buồn mà hy sinh tình yêu chúng mình sao? Em nghĩ mẹ buồn sao không nghĩ đến anh đau khổ. Mẹ có lý do của mẹ, em có lý do của em. Lý do của mẹ rất mơ hồ phát xuất từ lòng ích kỷ, độc đoán, lấy chuyện thù hằn của mười mấy năm về trước để phá vỡ hạnh phúc của con. Còn lý do của em thật chân chính vì lớn lên là biết yêu, phải yêu và phải thực hiện kỳ được tình yêu ấy để đem lại hạnh phúc cho chính mình.

- Sao anh nói mẹ em như vậy? bà không ích kỷ bao giờ. Anh làm sao hiểu được mẹ em, bà lúc nào cũng lo đến tương lai của em. Bà...

Nàng cúi đầu xuống, nhìn ly cà phê trên bàn nói thật nhỏ vừa đủ nàng nghe.

- Bà là một người mẹ tốt.

Phong nắm chặt tay Đan lắc đầu.

- Em, sao em lại thật thà đến thế.

Chàng thở ra, buông tay nàng ra. một tay chống trán, tay kia cầm muống khuấy cà phê một cách máy móc. Khuấy một lúc, chàng sực nhớ Trúc đã buộc mình phải chọn một trong hai người Mộc Thiên và Đan nên chàng bèn hỏi Đan.

- Em! anh muốn hỏi em điều này nhé. Nếu một biện pháp cuối cùng là em phải chọn một trong hai người hoặc anh hoặc mẹ em tức được anh thì mất mẹ mà được mẹ thì mất anh, em sẽ tính sao?

- Như vậy tàn nhẫn quá.

- Trả lời cho anh đi em.

- Em muốn cả hai.

Như thế là cùng giải đáp với chàng, chàng hỏi tiếp:

- Nếu cùng một lúc không được hai người thì em phải tính sao? Em phải cho anh một câu trả lời chính xác nhất vì đây là vấn đề đang diễn ra trước mắt em.

Nàng nhìn thẳng lên mặt Phong. cái nhìn đau khổ pha lẫn phiền trách.

- Anh! em chỉ có cách lựa chọn như vậy. Em không biết và không có quyền lựa chọn cách nào khác. Em mong rằng anh cũng thích mẹ em như chính em.

- Em có thể không muốn cả hai?

Nàng mỉm cười đau đớn:

- Anh! nếu thật sự một ngày nào đó xảy ra trường hợp như vậy thì rất có thể em không muốn cả hai.

Phong cảm thấy ớn lạnh cả người. Nhìn nơi đáy mắt của nàng, chàng thấy như chứa đựng một sự nguy hiểm nào đó. Chàng vội nắm tay nàng thật chặt vì sợ nàng có thể đột ngột chấp cánh bay đi hay tan biến mất. Chàng run run nói:

- Lạy trời cho hai con vượt qua sóng gió cho hai con trọn đời yêu nhau và cho tất cả những con người trên thế gian một khi yêu sẽ được toại nguyện vì yêu.

Về đến nhà đã 7 giờ tối hơn, vừa mở cổng nàng thấy Bạch ngồi chống cằm suy tư ở tam cấp, và tiếng la mắng trong nhà. Bạch vừa nhìn thấy chị liền

đang hai tay nói nhỏ.

- Cha và mẹ đang cãi lộn trong nhà.

Nàng lo lắng hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì việc của chị và anh Phong đó, còn dính tới Hà Mộc Thiên Mộc Da gì nữa ai mà biết, hình như việc liên quan đến ông ấy đâu hồi xa xưa thì phải Đan cởi giày đi trên tấm tatami Vừa bước vào phòng cha mẹ thì Minh Viễn bỏ dở câu nói, ngược lên tròng tròng nhìn nàng:

- Con gái cưng của em về rồi đó. 5 giờ tan học 7 giờ 30 mới về đến nhà, thật nó trông giống hệt chẳng khác tí nào.

Mặt vào môi của Trúc tái hẳn đi. Đầu tóc bù xù hai mắt trĩu xuống. Bà ngơ ngác nhìn chồng môi run run không nói được lời nào. Mãi một lúc lâu bà mới ập úng:

- Minh Viễn! anh... anh... sao anh có thể nói như vậy.

ông lạnh lùng cười:

- Bộ anh nói sai rồi sao? nó không phải con gái cưng của em à ? Em đã cưng nó, lo lắng cho nó còn hơn Bạch tại sao vậy? Em thích nó, thương nó chỉ vì trên người nó mang hình bóng của ai đó phải không ?

Bà hét lên:

- Minh Viễn.

- Hứ! con gái của em, con gái cưng của em thật là khéo có mắt tinh giống hệt em. Nó biết chọn ông chủ nhỏ công ty dệt Thái An có tiền, có địa vị, có thế lực.

Trúc hai tay ôm mặt đau khổ lắc đầu:

- Em xin anh đừng ức hiếp em như vậy, đừng đem chuyện trẻ con hòa lẫn chuyện người lớn. Có việc gì đi nữa, ngày mai chúng mình nói tiếp, em van anh.

- Em sợ phải nói chuyện hay sợ đối diện với sự thật ? Đan, lại đây cha có vài chuyện cần hỏi con.

Trúc càng đau khổ hơn:

- Minh Viễn!

Bà nhìn Minh Viễn và quay sang Đan.

- Anh... xin anh... Đan cha giận con đó sao con không đến xin lỗi đi?
Nước mắt đã ràn rụa trên mắt bà, bà gắng kiềm chế lắm mới không chảy xuống má.

- Đan, con đến nói với cha rằng mười tám năm rồi cha nuôi con, nhưng con chưa làm được điều gì để cha vui lòng, Con cảm thấy có lỗi lớn với cha Nói đi con nói với cha con như vậy đi.

Đan đứng chết lặng như một pho tượng. Thái độ của mẹ nàng là nàng hoảng sợ, vẻ mặt của cha nàng càng làm nàng run lên. Nàng nhìn cha rồi đến mẹ do dự không nói được lời nào. Nước mắt Trúc bây giờ đã chảy dài trên má, hai tay ôm mặt, bà khóc hét lên.

- Đan, mẹ bảo con nói có nghe không ?

- Ô! thưa mẹ.

Nàng hoảng lên quay sang cha:

- Con nói! con nói... mười tám năm rồi cha nuôi con, nhưng con... con...

Nàng như đứa trẻ bập bẹ đọc sách:

- Con chưa làm được điều gì để cha vui lòng, con cảm thấy có lỗi lớn với cha.

Minh Viễn hứ một tiếng:

- Trúc! em không cần làm đạo diễn cho Đan đóng kịch vì như thế, cũng chẳng đem lại tốt đẹp nào. Sự thật vẫn là sự thật không tài nào trốn được.

Bà thấp giọng:

- Minh Viễn! em mong anh mở lòng nhân từ đối với con Đan còn nhỏ, hãy cho nó chút thể diện để nó còn có thể nhìn mặt người khác.

- Để nhìn mặt thẳng kếp của nó chớ gì ?

Bà quay đầu nhìn Đan.

- Phải không con. Con nghe lời mẹ nghe con, con thề với mẹ là không nghĩ đến Phong nữa đi.

Minh Viễn cười mỉa mai.

- Ha ha! lời khuyên của em chỉ là vô dụng nghĩ lại xem. Ngày xưa mẹ em cũng dạy như thế nhưng có kết quả gì đâu. Bây giờ em lại đi theo con đường ấy nữa rồi. Nếu nó nghe em, tất nhiên hôm nay đã về nhà đúng giờ rồi nó không thể xa Phong cũng giống như em ngày trước.

Trúc đứng phắt dậy lườm ông:

- Minh Viễn.

Sự nhịn nhục thái quá của bà đã bị bùng nổ giống như hỏa sơn bị sức ép quá lớn phải phực lửa ra ngoài. Bà run rẩy quát lên.

- Em nói Đông thì anh nói Tây. Em nói Tây thì anh nói Đông. phải chọc tức cho được phải không ? anh muốn gì cứ nói đi Trước kia em đâu có ép buộc là anh phải lấy em. Nếu anh cảm thấy thiệt thòi vì lấy em, khổ sở vì lấy em thì chúng ta mình ly hôn đi, anh đi đường anh, em đi đường em, có gì phải mĩa mai như vậy. Sự việc đã lỡ xảy ra, anh không cùng em để cứu vãn, để vá lại lỗ thủng to tướng ấy mà còn chống đối em, bươi móc những chuyện cũ rích ấy để nhục mạ em. Anh muốn gì ? có phải muốn làm tan vỡ gia đình này không ? nếu vậy chúng mình cứ ly hôn đi. Em đã chịu đựng nhiều lắm rồi, đủ lắm rồi! đủ lắm rồi! Đủ lắm rồi!

Minh Viễn cũng đứng dậy, mặt tái xanh:

- Rồi, thế là em đã vong ân. Em thử nghĩ xem chỉ vì em mà anh đã bỏ hội họa, phải dắt vợ con chạy nạn khổ sở để rồi bây giờ em lại đòi ly hôn...

Bà hét to:

- Không phải em mà chính anh.

Minh Viễn cũng quát lên:

- Ai nói trước có phải em nói chịu đựng đủ lắm rồi nên bây giờ ly hôn không ? em nghĩ xem ai lỗi. Anh biết hết, biết tại sao hôm nay em đòi ly hôn, chỉ vì đã tìm được người ấy...

- Minh Viễn! em xin anh! xin anh! xin anh.

Bà quỳ mọp trên giường úp mặt lên gối khóc nức nở. Minh Viễn đứng nhìn trần trối một lúc rồi. Hứ một tiếng, mang giày vào đi ra ngoài. Bạch đang ngồi ở tam cấp thấy ông liền hỏi:

- Thưa cha, cha đi đâu vậy?

Cánh cửa đóng rầm một cái thế cho câu trả lời của Minh Viễn.

Đan chứng kiến sự cãi vã của cha mẹ nên đã đứng trợn mắt, miệng há hốc, tay chân bất động. Nàng chẳng hiểu gì về những lời lẽ của cha mẹ. Chỉ đoán rằng mọi việc xảy ra đều do chuyện yêu đương của mình mang lại. Chỉ trong một đêm mọi việc đều thay đổi như đất trời đảo lộn. Đứng như

thế thật lâu, nàng đến bên mẹ đặt tay lên vai bà sợ hãi gọi:

- Mẹ đừng khóc nữa mẹ!

Tiếng khóc của mẹ mỗi lần lớn lên thì nàng cũng cảm thấy rơm rớm nước mắt.

Bà ngẩng đầu lên đưa cặp mắt ướt đẫm nhìn nàng và gắt:

- Tan học về con đi đâu? Có phải đi gặp Phong không ? phải không ?

Nàng sợ hãi:

- Thưa mẹ!

Giọng bà càng nghiêm khắc hơn:

- Phải không ? nói thật đi mau lên.

- Thưa mẹ.

- Nói mau.

Đan sợ hãi nhìn mẹ như một phạm nhân đang đứng trước vành móng ngựa.

Nàng gật đầu đáp thật nhỏ.

- Anh Phong đến trường tìm con.

Bà tức run lên:

- Tại sao con không nghe lời mẹ ? tại sao? tại sao?

Những ấm ức đầy ắp trong lòng bà năm yên từ lâu hôm nay bỗng nổi dậy, dồn hết vào bàn tay để tát lên mặt Đan hầu trút đi phần nào cho nhẹ bớt.

Nhưng rồi sau tiếng bốp vang lên bà nhìn thấy ở hai mắt Đan trợn to và gương mặt thất sắc như chứa đựng một sự chống đối và đầy hoài nghi về những giận hờn, phần nộ và đau khổ vẫn còn nặng trĩu trong lòng bà và làm tim bà rơi xuống đất.

Mười tám năm rồi, không bao giờ bà đụng đến đứa con gái cứng một sợi lông. Thế mà hôm nay bà lại đánh một tát tai nên thân như thế thì làm sao không đau lòng!

Hai mẹ con sững sờ nhìn nhau, Cặp mắt Đan ướt đẫm rồi thành hai vũng nước. Nàng không khóc, cũng không biện minh cho hành động mình. Nước mắt từng giọt rồi từng giọt rơi xuống tatami. Cái tát tai mạnh ấy dường như không đem lại cho nàng sự đau đớn nào trên da thịt mà chỉ làm vỡ con tim.

Trúc bấy giờ đã hối hận sự hối hận như một kẻ sát nhân đang rơm rớm nước mắt sau khi đã giết xong một mạng người. Bà tự hỏi tại sao con mình

phải bị cát tát tai này? - Phải chăng con mình đã yêu một người con trai đáng yêu! tát tai ấy đánh lên mặt Đan nhưng thật ra chính bà đã tự đánh lấy bà! bà gọi Đan đến gần rồi ôm nàng thật chặt vào lòng.

- Đan con! mẹ không có ý định đánh con. Mẹ không bao giờ có ý định đó.

- Mẹ.

Nàng gọi được một tiếng rồi ôm ghì bà thật chặt. Nàng dụi cái mặt đầy nước mắt của mình vào lòng mẹ và không ngớt gọi:

- Mẹ Oi, mẹ, mẹ Oi, mẹ!

Bạch ló đầu vào theo dõi từ khi hai mẹ con nhìn nhau cho đến khi ôm nhau khóc thì nghĩ thầm trong bụng.

- Đàn bà sao nhiều nước mắt thế này?

Nói thế nhưng nó cảm thấy cũng ứa nước mắt. Nó thấy Trúc lau nước mắt cho Đan, khuyên lờ nàng bỏ Phong. Nàng không nói gì, cứ lắc đầu và khóc rồi bỏ vào phòng đóng cửa lại nhào người lên giường khóc thảm thiết hơn. Trúc ngồi xuống giường, rưng rưng nước mắt Bạch thở ra. Trở lại tam cấp ngồi và tự hỏi cái nhà này chẳng hiểu chút nào nữa!

Ba tiếng còi xe vang lên lạnh lốt. Bạch lắng tai nghe. Ba tiếng khác liên tiếp vang lên hẳn liền mang giày sẽ lén ra khỏi cửa.

Một khoảng thời gian khá lâu. Trúc đứng dậy định đến xem Đan ra sao Nàng nín khóc, có lẽ đã thiếu ngủ. Khi đến trước bàn phấn, nhìn cái dáng tiều tụy của mình trong gương, bà ngạc nhiên dừng lại xem. Mái tóc khô rối bù như đồng rơm thàng bụ hai má hóp lại dưới lan da xanh xao. Cặp mắt lờ đờ và sừng đỏ. Bà đưa tay sờ lên má và tự hỏi:

- Hình bóng này là chính tôi sao? Mới mười mấy năm về trước. Tiểu Hồ Điệp hoa khôi Sa Đình Bá thì giờ này chỉ còn là một bà già.

Bà lắc đầu nhắm mắt không dám nhìn nữa.

Cánh cửa lớn kêu kệt một tiếng, có người đi vào. Minh Viễn đã về ? ông mà về thì cuộc chiến tranh lạnh xảy ra lần nữa. Bỗng dưng bà rất sợ gặp lại Minh Viễn. Người đi vào có những cử động thật nhẹ nhàng, không gây khua động chắc là đang bước trên tatami Bà quay người lại, đối diện với cửa phòng, mắt từ từ mở ra. Bà cảm thấy như quả đất rung chuyển, ngôi nhà lắc lư, đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, toàn thân run rẩy muốn ngã

xuống đất. Bà phải bám tay ghì chặt bàn phấn mới có thể đứng vững được, khi cơn say đã hết, bà mở to mắt nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa phòng bất động như một pho tượng.

Người ấy có một dáng dấp cao gầy, mắt đen và sâu trông ra vẻ một nhà trí thức. Dù thời gian có cấy lên trán ông những vết nhăn sâu, dù chiếc áo sinh viên có thay bằng áo veste sang trọng, dù tính tình phóng khoáng ấy đã biến thành trầm lặng của con người trung niên, dù và dù có thay đổi cách nào đi nữa bà vẫn nhìn ra thật rõ không lầm. Giả như ông ta có cháy thành tro, xay thành bột biến thành sinh, bà vẫn biết chắc được những biết thể đó chính là Hà Mộc Thiên...

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 37

Mộc Thiên đứng sững, mắt nhìn trân trân nhìn Phương Trúc, sự xúc động của lần gặp gỡ đầu tiên sau mười tám năm xa cách như một tiếng xét long trời phá vỡ ông thành muôn mảnh. một khoảng thời gian khá lâu, những mảnh vụn ấy mới dần dần họp lại để làm thành một Mộc Thiên hiện hữu. Mắt ông bắt đầu điều tiết và vận dụng trí tưởng.

Sự gầy ốm và xanh xao của Phương Trúc đã làm bà khác hẳn đi, khiến ông nhìn không ra. Tuy nhiên, chỉ cần đôi mắt lớn ấy cũng đủ cho ông hình ảnh của người con gái thắt bím bên bờ sông Gia Linh năm nào. Ông chớp mắt, hình bóng cô gái năm xưa biến mất. Giờ đây trước mắt ông chỉ còn lại một Phương Trúc xanh xao, tiều tụy. - Phương Trúc! đây là Phương Trúc bằng xương bằng thịt thật sao? thời gian đã tàn nhẫn chà đạp lên thân thể bà, để rồi bỏ lại những vết tích đau thương! Nhưng, đâu phải chỉ có thời gian làm bà đổi khác mà phải nói rằng sự đổi khác ấy bởi bà mang nặng sự đau thương triền miên trong lòng và những chuyện mưu sinh, và lắm thứ khác nữa. Mộc Thiên có cảm tưởng tay ông đã vấy máu giết người mà máu nhìn được bằng mắt. Vâng, ông là kẻ sát nhân, là thủ phạm đã giết Phương Trúc, giết chết bà những mười tám năm qua.

Khi mở mắt, ông chỉ thấy cái bóng Phương Trúc lay động mái tóc và hai gò má lờ mờ. chỉ có cặp mắt sáng rực, sắc như dao là rõ mà thôi. Cái lưỡi dao sáng loáng và sắc ấy đang đâm sâu vào tim ông khiến máu muốn vọt ra ngoài. Bà từ từ ngồi thẳng lưng, cái lưng giống hệt năm xưa làm sao ấy. Mỗi cử động của bà là mỗi nhát dao đâm sâu vào lòng ông. Sự đau đớn vô cùng ấy đã làm ông không còn chịu nổi nên đành gọi:

- Phương Trúc.

Tim bà như run lên. Tiếng gọi rất gần mà nghe chừng xa thẳm. Người gọi là ai? - Mộc Thiên ? Mộc Thiên nào? Mộc Thiên ngày trước ? Mộc Thiên hôm nay? Mộc Thiên trong mộng ? Mộc Thiên bà yêu? Mộc Thiên bà hận

? hai tiếng Mộc Thiên ấy cứ mãi bám nơi bà! bà cất tiếng hỏi giọng cứng đờ.

- Ông muốn gì ? ông đến đây làm gì ?

Giọng mất tự nhiên của Mộc Thiên nghe chừng khổ sở.

- Phương Trúc! bà có thể... có thể nói chuyện với tôi không ?

Phương Trúc quay nhìn cánh cửa phòng. bên trong là Đan con bà và cũng là con Mộc Thiên! Bằng mọi giá, bà phải giữ bí mật sự liên hệ giữa bà và người đàn ông ma quỷ này, không cho Đan biết, nhất định không cho Đan biết cái lịch sử tội lỗi này. Bà quay sang nhìn Mộc Thiên, ánh mắt thù hận như muốn nghiền nát ông ta thành muôn mảnh. Máu trong người bà bỗng vận chuyển với một tốc độ rất nhanh, nhanh không thể tưởng. Vâng, bà phải nói chuyện với ông, phải thanh toán món nợ gần hai mươi năm qua mà bà ăm ức trong lòng. Phải nói! - Ông đã hại bà chưa đủ, giờ này cháu ông còn đến phá rối con bà. Nếu ông là người còn chút lương tri, hãy xem ông nói được những gì cho biết. Bà ưỡn ngực sửa sơ lại mái tóc rồi quyết định.

- Được, nhưng không thể nói ở đây.

- Chúng ta sẽ đi nơi khác để nói.

Bà đến phòng Đan, hé cửa nhìn vào. Nàng đang ngủ đúng như lời tiên đoán của bà sau một hồi khóc lóc. Mí mắt nàng còn ướt và những giọt nước mắt chưa khô trên gối. Bà khép cánh cửa thật nhẹ quay đầu lại cùng Mộc Thiên ra ngoài. Khóa cổng xong, bà nhìn Mộc Thiên lạnh lùng hỏi.

- Phong cho ông biết địa chỉ của tôi?

- Không, Hiếu Thành.

Phương Trúc không nói gì nữa. Tim bà còn đập mạnh, đầu óc vẫn còn hỗn loạn vô cùng! Những gì của quá khứ, hiện tại và tương lai. Tương lai quá khứ rồi hiện tại hiện lên trong đầu bà từng giây phút một. Mộc Thiên tuy không nói nhưng, nghe hơi thở dồn dập của ông cũng đủ biết ông đã xúc động đến mức nào rồi.

Ra đến đầu hẻm, Mộc Thiên vẫy tay gọi taxi, thời gian gần đây, chiếc xe của ông đã trở thành vật tư dụng của Sương Sương nên mỗi lần đi đâu đều phải ngồi taxi như vậy.

Ngồi trên xe, Phương Trúc không hề quan tâm đến chiếc xe ấy sẽ mang bà

về đâu mà chỉ sắp xếp trong đầu những câu sẽ nói với Mộc Thiên. Tuy nhiên, tâm trí bà quá hỗn loạn nên không thể góp được những ý tưởng có đầu đuôi, mạnh lạc được mà nó chỉ thêm rối như tơ vò. Ngưng lại, xuống khỏi xe, bà lấy làm ngạc nhiên vì đang đứng trước một biệt thự lớn có tường rào cao bao bọc và cái cổng thật vĩ đại. Bà nheo mắt hỏi

- Đây là đâu?

- Nhà của tôi.

Nhà của Mộc Thiên ? Những mười mấy năm về trước đã một lần bà cũng đứng trước một biệt thự đồ sộ như hôm nay, chỉ khác ở chỗ lúc ấy tại Côn Minh còn bây giờ là Đài Bắc. Qua cái khuôn mặt nhìn nghiêng của ông vẫn còn đẹp trai là cái vẻ một triết gia như ngày nào. Đôi mắt thâm sâu ấy như chứa đựng cả những chuỗi ngày hạnh phúc đầy mãn nguyện. Còn bà chỉ có những ngày đau khổ triền miên, hình bóng của hôm nào rời khỏi nhà Mộc Thiên đi thất thểu trong gió bụi vẫn còn mất trong trí.

Cánh cửa mở ra. Mộc Thiên cất chìa khóa vào túi. Trước mắt bà một con đường xi măng ăn thông với garage, bồn hoa và hồ phun nước. Những bụi hoa được cắt xén cẩn thận. Vòi nước đang phun lên những sợi nước ly ti không đủ sức vươn cao nên xò ra rồi rơi xuống giữa ánh trăng mờ trông thật đẹp mắt. Mộc Thiên tránh qua một bên, giọng không được mất tự nhiên.

- Mời bà vào. Theo tôi nên ở nhà hay hơn.

Theo kinh nghiệm của ông thì giờ này Sương Sương chưa về. Phong cũng thế nên ở nhà nói chuyện sẽ được kín đáo hơn.

Con Kim đón hai người ở phòng khách, nó lấy làm ngạc nhiên không hiểu tại sao hôm nay chủ nó lại đưa một người khách ăn mặc tầm thường về nhà như thế. Mộc Thiên vẫy tay bảo con Kim.

- Pha hai tách trà đem lên phòng tôi, có ai đến hỏi nói tôi đi vắng, không được cho ai vào phá rối nghe chưa.

Con Kim càng ngạc nhiên hơn trước lời nói ấy. Chủ nó không bao giờ tiếp khách tại phòng riêng, thế mà hôm nay bà này lại được cái hân hạnh vào tận nơi ấy thì thật là lạ. Nhất là xem vẻ mặt của ông chủ hơi khác thường thì chắc người đàn bà này quan trọng lắm. Con Kim tò mò nhìn Trúc lần

nữa rồi lặng lẽ đi pha hai tách trà bưng lên phòng.

Trong phòng hai người ngồi cạnh bàn, mặt đối mặt lặng thinh không nói. Mộc Thiên lấy thuốc ra hút, ông nhìn thấy gương mặt tiền tụy xanh xao của bà làm ông phải ghen ngào không còn nói gì được.

Họ cứ mãi giữ bầu không khí yên lặng như thế đã khá lâu mà không có thể mở miệng được Mộc Thiên muốn lên tiếng trước nhưng chẳng biết nói sao, chiếc đồng hồ báo thức của Đức treo trên tường bỗng bật nắp ra, con chim tí hon gật đầu kêu “cu cú, cu cú” làm hai người gật mình. Sự in lặng được phá vỡ kể từ đó. Mộc Thiên lên tiếng.

- Mấy năm nay cuộc sống như thế này?

Nói xong Mộc Thiên mới thấy câu nói của mình quá trẻ con, chẳng lẽ phải cần câu hỏi ấy với bà sao? Quả nhiên, trên môi Trúc nở nụ cười khinh bỉ để đáp lễ cho ông. ánh mắt như rục lửa thù hận ném thẳng lên mặt ông khiến ông càng thêm bối rối

Trúc hứ một tiếng rồi nói, giọng nói nghe chừng lạnh lùng và xa vắng lạ thường.

- Cám ơn ông mấy năm nay nhờ phúc đức của ông nhiều.

Mọi vật trước mặt ông bỗng mờ hẳn đi, ông phải đứng dậy mở cửa sổ để tránh khỏi phơi bày sự xúc động của mình trước mặt Trúc. Đã 40 mấy tuổi rồi mà ông còn lắm xúc động như một cậu con trai mới bắt đầu biết yêu không bằng. Giọng nói và câu “nhờ phúc đức của ông nhiều” thật là tàn nhẫn vô cùng! Mộc Thiên tựa người vào cửa sổ, hai tay nắm chặt chấn song mong gió lạnh ve vuốt cái nỗi lòng nóng bỏng của mình cho bình lặng xuống.

Trúc lạnh lùng hỏi.

- Ông còn gì để hỏi nữa không ?

- Trúc!

Câu hỏi của Trúc như muôn ngàn cây kim nhọn đang chích vào tim ông khiến ông đau đớn vô cùng. Vứt tàn thuốc ra ngoài cửa sổ ông tức tối nói lớn.

- Trúc, xin em đừng nói với anh những lời như thế. Chúng ta hãy bình tĩnh để mà bàn luận để kể nhau nghe.

Bà ngược đầu lên, giọng khiêu khích.

- Ông mong tôi phải dùng những lời gì để nói? Lời nói của tôi có gì không đúng, hèn hạ hay không đủ khách sáo? chữ dùng không nhẹ nhàng, không văn hoa, không hợp cách ăn nói thuộc cấp thượng lưu của ông phải không ? hay là...

- Trúc.

Mộc Thiên tuyệt vọng lắc đầu định nói thì Trúc đã nhanh miệng cướp lời.

- Ông đã sai lầm trong cách xưng hô rồi! ông phải gọi tôi là bà Minh Viễn, chẳng lẽ giờ này mà ông vẫn còn chưa biết là tôi đã có chồng sao?

Mộc Thiên thở dài, đốt thêm một điếu thuốc khác, rít liên tiếp vài hơi rồi nhỏ nhẹ nói.

- Anh vẫn biết em hận anh nhiều. Ở trường hợp này có lẽ chúng mình sẽ không nói được gì cho nhau nghe!

Bà lạnh lùng cười:

- Hận ông ?

Bao nhiêu uất ức và đau thương bấy lâu dồn dập trong lòng bà bây giờ đã đồng khởi dậy loạn khiến bà càng tức tối hơn nên trằm mặt xuống, gằn từng tiếng.

- Ông đã tự đề cao chính mình thật sự Ông chẳng đáng gì để người ta yêu hay người ta phải hận cả. Trong xã hội loài người, ông chỉ là đồng rác bẩn thỉu tanh hôi. Trên lãnh vực tình yêu, ông chỉ là tên sở Khanh. Giữa đám đông người ông là một thằng đạo đức giả. Tôi không hận ông, mà tôi chỉ khinh bỉ ông mà thôi!

Mộc Thiên lấy điếu thuốc khỏi miệng, nhìn thẳng vào mặt Trúc. Cái gương mặt xanh xao, tiều tụy của bà đang hiện rõ vẻ giận dữ khó tả. Mặc dù những lời chỉ trích đó có vô cùng tàn nhẫn đi nữa. nó vẫn chứa đựng một ý nghĩa chính đáng. Bởi vậy trong khoảng khắc bỗng dưng ông cảm thấy Trúc trở thành một con người vĩ đại, còn ông chỉ là kẻ thấp hèn, ông muốn thanh minh cho bà nghe câu chuyện ngày xưa nhưng với thái độ và lời nói ấy của bà dù ông có biện minh cách mấy đi nữa cũng chỉ thành vô dụng mà thôi.

“Trong xã hội loài người, ông chỉ là đồng rác bẩn thỉu tanh hôi, trên lãnh

vực tình yêu ông chỉ là tên sở khanh, giữa đám đông người ông là một thằng đạo đức giả” có đúng như thế không ? Tuy lời nói ấy quá phỉ báng ông. Nhưng nghĩ ra cũng đúng phần nào. Đã bao nhiêu năm ông mãi lặn lội giữa thương trường. Chỉ biết làm bạn với tiền để tạo lên cuộc sống vật chất đầy đủ. Tiền là gì ? - là một phương tiện tạo lên sự sống con người thì tiền cũng là thứ bán thiu nhất trên đời đã làm cho con người mờ mắt không còn chút lương trí, tiền đã làm cho bàn tay người vấy máu, tiền khiến con người phải hận thù mãi nhau... Tiền tiền đã đem lại con người bế khổ! bởi vậy ông không biết mình đã cống hiến được gì cho xã hội. Thôi, nghĩ làm gì điều đó vì nó có tánh cách trừu tượng xa vời. Vấn đề hiện tại là Trúc vẫn có lý. Ông chẳng đáng gì để người ta yêu hay người ta phải hận cả.

ông nói thật nhỏ như chỉ đủ cho hai người nghe.

- Trúc em! anh rất sung sướng được nghe những lời nói chân thật của lòng em. Việc quá khứ anh chẳng muốn nhắc nữa làm gì.

ông ngừng lại một lát rồi tiếp.

- Anh chỉ muốn xin em một điều...

Những lời đay nghiến khắc nghiệt của bà được đáp lại bằng lời nói nhỏ nhẹ hạ mình của Mộc Thiên đã làm cho bà động lòng. Không biện minh không tranh cãi thì ra Mộc Thiên hôm nay không còn là Mộc Thiên nông nổi của ngày nào. Ông đã trưởng thành hoàn toàn, một mẫu người đúng đắn và thâm trầm.

Bà tự nhiên lặp lại câu nói của Mộc Thiên

- Ông chỉ muốn xin tôi một điều?

ông thành khẩn.

- Vâng, anh xin em chấp nhận cho Đan và Phong thành vợ chồng.

Đan và Phong! ông lại xin xỏ ông có tư cách gì để xin xỏ việc này? bà ngồi thẳng người, trông hung hăng như một sư tử cái.

- Không!

Giọng Mộc Thiên thật thản thiết.

- Trúc! xin em đừng đem lỗi lầm của anh mà đổ lên đầu con cái tội nghiệp cho chúng cơ hội để tìm hạnh phúc. Anh đã gây nên nhiều lỗi lầm không thể tha thứ nhưng, cũng chẳng biết làm thế nào có thể chuộc tội được, anh

chỉ mong.

Giọng ông bỗng run run.

- Con cái mình không phải vì sự lầm lỗi của anh mà phải chịu đau khổ suốt đời. Trúc, chúng hoàn toàn vô tội.

Vâng, chúng chẳng làm gì nên tội! bà phần nộ nhìn người đàn ông trước mặt và thầm nghĩ.

- Ông khéo ăn nói lắm. Ông rất có lý, xin cho chúng có cơ hội để tìm hạnh phúc! ai là người muốn cướp đoạt cơ hội tìm hạnh phúc của chúng ? Tôi hay ông ?

Mộc Thiên tiếp tục khó khăn nói.

- Đan là đứa con gái yếu đuối thật dễ yêu.

ông nhìn Trúc lắc đầu thật mạnh:

- Trúc, xin em tha lỗi cho anh, thật tình anh không hề biết có một đứa con giữa chúng mình!

Như vậy là ông đã biết rõ mọi việc. Bà trợn mắt nhìn ông nghiêm nghị hỏi.

- Ai cho ông biết điều này?

- Vương Hiếu Thành.

Trúc quay đầu đi nơi khác buồn bã nói.

- Nó không phải con ông mà là con Minh Viễn khi tôi nằm nhà bảo sanh quần quai trong cơn đau thì Minh Viễn là người ở bên tôi, săn sóc đời, Minh Viễn là người thay cho nó tắm tã đầu tiên. Khi nó bắt đầu đi học. Minh Viễn cũng là người đầu tiên nắm tay nó dẫn đến trường. Tất cả những cái gì đầu tiên trong đời nói đều là do một tay Minh Viễn làm lấy, như thế tại sao ông dám gọi là con của ông ? Nó là con Minh Viễn!

Mộc Thiên nhắm mắt lại. Sự đau khổ tột cùng đã làm ông xây xẩm mặt mày, không còn đứng vững. Ông hút thuốc điên cuồng như để nhờ khói thuốc tạo nên sức lực. Những lời nói của Trúc hoàn toàn có lý. Đan không phải là con ông mà chính là con của Minh Viễn. Ông chưa hề có một bổn phận làm cha nào đối với Đan thì làm sao có thể gọi Đan là con mình được! ông đưa tay lên lau mồ hôi trán, dù trời lạnh nhưng mồ hôi đã đổ thật nhiều. Ông hấp tấp nói:

- Anh biết! Anh biết anh không được cái hân hạnh nhận làm cha nó. Anh

chỉ mong một điều là giúp sức cùng em để tạo hạnh phúc cho nó. Anh hứa danh dự với em là không bao giờ tiết lộ cho nó biết anh là cha nó hay phá vỡ quan niệm cố hữu giữa nó, em và Minh Viễn. Anh sẽ là người trong bóng tối âm thầm lo cho tương lai nó. Đời anh chẳng còn mong gì hạnh phúc bằng nhìn thấy con mình được hạnh phúc, hãy bằng lòng cho Đan và Phong thành đôi lứa đi em. Anh mong rằng con mình sau này không còn dẫn lên con đường chúng mình trước kia nữa.

Bà nhếch mép cười:

- Con đường chúng mình! ông dùng chữ lạ quá!

ông trợn mắt nhìn Phương Trúc. Nu cười ấy đã làm ông mất hẳn bình tĩnh nên vội vã nói:

- Trúc! anh biết anh không còn giá trị nào nữa đối với em, Trong tim em anh chỉ là một ác quỷ hay một kẻ hèn mọn nhất trên đời. Thế nên anh không còn dám biện hộ gì nữa. Xưa kia anh đã lừa gạt em, dù nguyên nhân của sự lừa gạt ấy từ chữ “yêu” mà ra. Nhưng rồi hậu quả của sự lừa gạt ấy thật không thể lường được.

Bà thở ra:

- Nguyên nhân của sự lừa gạt ấy từ chữ “yêu” mà ra! Văn chương đến thế là cùng!

Mộc Thiên phát tức, trống ngực đánh thành thịch:

- Đừng nói vậy Trúc. Hồi ấy, nhiều lần anh định cho em biết là đã có vợ, vợ anh đã có thai, một người vợ ngạo nghễ, bướng bỉnh không bao giờ yêu. Nhưng vì yêu em quá, không dám nói ra sợ em buồn, nào ngờ sự im lặng ấy càng làm em đau khổ hơn. Em! anh làm sao nói được khi em đã bỏ nhà đến ở với anh, nhất là anh đã quyết định lấy em làm vợ. Anh về Côn Minh với mục đích duy nhất là ly hôn với người đàn bà ấy để trở về được sống hợp pháp với em.

Trúc lạnh lùng cười:

- Ha ha! nhưng câu nói cảm động làm sao ấy?

Mộc Thiên thở ra:

- Anh biết thế nào em cũng nói như vậy. Anh biết chắc em sẽ tin lời anh là sự thật. Dù sao, việc đã qua rồi, nói cũng được

- Ông về lo việc ly hôn, tại sao sau đó hơn một tháng trời không được lá thư ?

- Lúc đầu anh viết, sau đó vì biến thành kẻ bê tha...

Mộc Thiên rít một khói thuốc, hồi tưởng lại quá khứ làm mắt ông mờ đi.

- Ngày lẫn đêm, anh phải lo chinh phục và đối phó với Uẩn Văn. Bà ta nhất định không chịu ly hôn. Vì thế, anh định trở về Trùng Khánh nói thật tất cả mọi việc cho em nghe rồi anh sẽ đưa em đến một nơi xa lạ khác, không ai quen biết để chúng mình sống bên nhau cho đến bạc đầu. Anh hy vọng em sẵn sàng tha thứ lỗi lầm ấy của anh mà bằng lòng theo anh. Tuy nhiên anh vẫn nuôi hy vọng cuối cùng là đến một ngày nào đó, bà ta sẽ bằng lòng ly hôn vì chịu không nổi sự lạnh nhạt của anh. Bởi vậy lúc ấy anh đang dằng co giữa hai ý định: Trở về Trùng Khánh và ở lại đối phó với Uẩn Văn. Vì lâu ngày lo nhớ em, việc lại không thành, anh buồn bã chỉ biết mượn rượu để tiêu sầu. Nhiều lần anh định viết thư cho em nhưng mỗi lần cầm bút lên thì nghĩ rằng không thể nào tiếp tục những lời lừa gạt ấy với em được nữa. Thế rồi, ngày lại ngày anh nóng lòng chờ giấy ly hôn mà không có. Giấy không có mà trở lại Trùng Khánh thì biết phải ăn nói với em làm sao bây giờ ? chẳng lẽ nói rằng “Yêu anh nghe em! Nếu chúng mình không thành, vợ chồng thì em hãy làm người tình muôn thuở của anh”.

ông bóp trán đau khổ lắc đầu. Câu chuyện xưa như một sợi dây thừng vĩ đại đã siết chặt ông muốn đứt thành đoạn nhỏ. Ông tiếp.

- Cuối cùng bà ta chịu ly hôn, đồng ý một cách thật bất ngờ... Anh không biết em đến Côn Minh không biết bà ta đã nói gì với em nhưng, anh vẫn có thể tưởng tượng được...

Bỏ lại đứa con mới sinh ở nhà, anh cầm chứng thư ly hôn gấp rút đến Trùng Khánh với mục đích đem tất cả mọi việc thú thật cùng em, vì anh hy vọng sẽ sẵn sàng tha thứ.

ông thở dài:

- Nào ngờ, khi đến Trùng Khánh thì đất trời đảo lộn. Anh thật không ngờ chỉ ba tháng ngắn ngủi mà cả thế giới đã biến đổi mau chóng như vậy! như thế anh còn gì - không ái tình, không mộng tưởng không và không tất cả!

Mộc Thiên bỏ tay ra khỏi trán. Cặp mắt ướt của ông chỉ còn thấy lờ mờ

bóng dáng Trúc dưới ánh đèn. Ông cười đau khổ, nhả vài ngụm khói rồi tiếp:

- Chuyện có thể và đã là dĩ vãng. Anh biết nói ra cũng chẳng ích gì và em sẽ không bao giờ tin.

Trúc đắm đuối nhìn Mộc Thiên. Lời kể của ông khiến bà hình dung lại những ngày sau khi Mộc Thiên ra đi: sự chờ đợi tuyệt vọng trong căn nhà nhỏ. Những ngày gió bụi trên đường tìm Mộc Thiên. Người đàn bà có thai với nét mặt trầm tĩnh tự xưng vợ chàng, và tại Côn Minh gió lạnh cắt da, bụi tung mù mịt, người thanh niên trong cơn say khập khểnh bước về phía nàng... Sự thật như thế sao: Lời thuật của ông ta vài điểm có thể tin được. Gương mặt xanh và ốm, với cặp mắt ngấn lệ nửa ẩn nửa hiện trong khói thuốc ấy có chân thật không ?

Mộc Thiên dập tắt tàn thuốc, thở dài:

- Thăng La nói “Minh Viễn đã đến cứu vớt nàng. Anh phải buông tha nàng để nàng được yên ổn sống, đừng xen vào phá hoại gia can người khác, nhất là người ấy chính là bạn mình”. Bạn bè đã xa lánh và khinh miệt anh, người yêu đi lấy chồng, anh còn biết nói gì hơn! cảnh trên bờ sông Gia Linh cũng đã đổi khác. Anh chỉ còn cách bỏ đi, bỏ đi đến một nơi xa xôi nào để không gặp người quen, để vết thương lòng khỏi bị khơi động”.

Dòng sông Gia Linh đêm ấy đã cuốn trôi chứng thư ly hôn tức cuốn đi phân nửa gia tài và sự sống của anh. Đời anh duy nhất một lần yêu chân thật để rồi tan vỡ. Lúc ấy anh không biết em đã có thai, nếu biết thì anh sẽ bất chấp tất cả để đoạt lại em dù có tốn giá nào đi nữa. Anh sẽ dàn xếp với Minh Viễn để xin em. Than ôi! anh chẳng biết gì chuyện ấy nên trước phút tuyệt vọng. Anh chỉ còn biết âm thầm ra đi, mặc ai trách và hiểu sao cũng được.

Thái độ và lời nói của Mộc Thiên đầy vẻ chân thật nên Trúc đã phải run lên. Ông ta bây giờ trông như một Mộc Thiên hào phóng si tình của năm nào ấy!

Trúc bàng hoàng, nói không ra lời. Những gì ông đã nói rất có thể là sự thật mà cũng rất có thể là ngụy biện, ngụy biện để che dậy sự lừa gạt, xảo trá của ông - Không, không thể nào tha thứ được, mặc dù lời nói và thái độ ấy chứng tỏ ông còn thương bà. Thương hay không chẳng còn quan hệ nữa.

Điều cần nhất, là bà phải có lập trường để không bị Ông cám dỗ lần nữa. Bà phải nhìn ông bằng cặp mắt tinh vi để lột trần cái chân tướng giả tạo ấy. Bà hôm nay không phải là bà của thời mười tám, mười chín nữa.

Bỗng nhiên bà ngược đầu lên.

- Không, tôi không thể nào tin được tôi không tin bất cứ lời nói nào của ông.

Mộc Thiên choáng váng mặt mày, phải nắm chặt song cửa mới có thể đứng vững - tại sao thế ? sao mình lại trở thành yếu đuối như vậy? ông lấy điều thuốc ra đốt rồi gục gặc đầu đau khổ nhìn bà:

- Em không tin anh biết có nói ra em cũng chẳng tin nào. Thôi bây giờ không nhắc đến chuyện ấy nữa vì nó đã muộn lắm rồi tốt hơn, chúng mình trở lại vấn đề hiện tại, em nghĩ sao?

- Vấn đề gì ?

- Đan và Phong.

Bà ngồi ngay lại:

- Đan và Phong! phải chúng ta phải nói việc này vì Đan là con gái tôi, Phong là cháu ông, tôi lo cho con tôi, ông lo cho cháu ông...

- ý của bà là...

Bà tuyên bố dứt khoát:

- Chúng vĩnh viễn không được đi lại!

Mộc Thiên nhú mày:

- Tại sao? em hận anh. được rồi. Phong và Đan có làm gì nên tội mà em lại nhẫn tâm chia lìa chúng ?

Trúc gắt:

- Tôi làm như vậy đó.

- Tại sao?

Bà cao giọng:

- Tại vì không muốn Đan gần ông không muốn nó trở lại với ông, không muốn nó lấy “cháu Hà Mộc Thiên”.

- Nếu như anh lánh mặt thì sao?

Bà hoài nghi hỏi:

- Lánh mặt ?

- Anh giao công ty lại cho Phong, đi sang Nhật hay một nước nào khác. Nếu không được nữa thì anh sẽ tìm một nơi thanh vắng ở Đài Trung hay Đài Nam để sống cho qua ngày đoạn tháng. Anh không sống chung với chúng, không hề tham dự gì vào đời tư của chúng.

Nước mắt tràn đầy khước mắt ông. Ông mỉm cười đau đớn.

- Anh sẽ làm theo ý muốn của em. Không gán Đan, không nhận nó là con anh... Và Phong cũng chỉ là Phong, không phải là cháu anh, như thế em có bằng lòng không ?

Bà vẫn lộ vẻ không hiểu:

- Tại sao ông lại tha thiết chúng thành đôi lứa?

ông cười yếu ớt:

- Vì anh mong Đan có được cuộc sống hạnh phúc trong sung túc. Anh thương nó!

Trúc xúc động nhìn Mộc Thiên không chớp. người đàn ông ấy thật lạ lùng, có một quả tim khó hiểu! bà ngỡ ngác nghi ngờ nhìn đối phương thật lâu không nói ra lời. Ông tiếp tục hỏi:

- Như vậy được chứ ? em đồng ý rồi phải không ?

- Ông nói thật ?

- Em vẫn tưởng anh đang nói dối sao? anh phỉnh gạt ai, mục đích gì bây giờ ? em phải tin nơi lòng thành thật của anh.

Trúc cúi đầu suy nghĩ. Thời gian im lặng trôi qua được đánh dấu bằng những tiếng kêu “cúc cu” của con chim sắt trên chiếc đồng hồ. Gió đêm ngang nhiên lùa vào phòng, bầu trời treo đầy sao đêm có lẽ đang vào khuya. Bà nhìn Mộc Thiên gục gặc đầu chậm chạp nói:

- Được, nếu ông thật tình như vậy, tôi không phản đối. Tuy nhiên, ông phải tuyệt đối giữ bí mật về thân thế của Đan.

Giọng ông run run.

- Cảm ơn em. Anh hứa sẽ giữ bí mật em cứ yên tâm, em có thể ngồi nán lại tí nữa được không ?

- Trẻ lắm rồi, tôi phải về!

Trúc đi đến cửa phòng Mộc Thiên theo sau. Bà đưa tay vịn quả nắm của cánh cửa, bàn tay gầy và xương chứng tỏ đã làm quá nhiều việc nặng nhọc.

Ông lấy làm ngạc nhiên hơn khi thấy mái tóc của bà điểm bạc và làn da trán nhăn nheo. Một cảm giác đau đớn dâng lên hỗn loạn trong lòng ông, làm ông choáng váng muốn ngã nên vội chụp lấy bàn tay của Trúc còn đang nắm chặt quả nắm, ông hối hả gọi:

- Trúc! dừng đi!

Trúc kinh ngạc quay đầu lại. tiếng gọi ấy là cả sự nhiệt thành từ tim ông nên đã làm cho tư tưởng bà ngưng đọng ý thức ta biến và tâm thần rối loạn. Bà đang rơi vào tình trạng hôn mê đôi mắt mơ màng chỉ còn gọi được mấy tiếng

- Anh! anh!

Mộc Thiên kinh ngạc nhìn bà, cái nhìn say mê như thời xa xưa ấy.

- Em! sao bao nhiêu năm ly tán, không ngờ còn gặp được em...

ông không còn dám nhìn Trúc mà phải quay đầu đi nơi khác.

- Trước khi em rời nơi đây! anh có món quà này tặng em.

ông quay lại đến trước tủ mở lấy ra một cái rương nhỏ. rồi mở rương lấy ra một cái hộp gỗ trên nắp có khắc hình một Thiên thần. Ông bưng hộp đến cạnh Trúc nói thật khẽ.

- Trong này chứa những điều bí mật mà bao nhiêu năm nay anh đã giữ. Suốt quãng thời gian chúng ta tha thiết yêu nhau, em vẫn chưa hề biết đến nó. Không còn bao lâu nữa anh sẽ rời khỏi nơi này để đi đến một nơi xa lạ khác, chừng ấy biết chúng ta có còn dịp để gặp nhau không. Bởi vậy trước khi em đi, anh xin gửi cái hộp này để làm kỷ niệm để nhớ mãi mối tình dang dở của chúng mình.

Bà ngơ ngác tiếp lấy cái hộp; mắt không rời khỏi mặt Mộc Thiên

- Em có thể mở ra xem không ?

ông gật đầu. Bà mở hộp ra, bên trong gồm một thắt lưng bằng vải, một đóa cúc héo, một cành dương liễu một khăn tay trắng và một mảnh giấy nhỏ mà bà đã làm nên những câu thơ của cái thời còn nhiều mộng tưởng

“Bay bay gó thối làn mây bạc

Xuân đã hồng phai một sắc trời

Nắng vàng không ấm trong tim vỡ

Chàng đi đi mãi giữa sương rơi

*Xuân này tàn tạ hơn đông bão
Ong bướm xa rồi, kiếp hương phai
Lục bình hoa ít trên sông vắng
Nắng tắt buồn đêm phủ lâu dài”*

Trúc từ từ ngẩng lên nhìn chăm chú Mộc Thiên Trai quá một thời gian dài, bà cảm thấy như mình đã tan biến mất. Trước mặt bà những món đồ lật vật như đang trôi bồng bềnh mỗi một vật đều mang một ý nghĩa thật lạ lùng! Chiếc hộp mỗi lúc như nặng hơn, bà không còn đủ sức để nâng lên cao. Mắt bà cũng mờ dần cho đến khi không còn trông rõ mọi vật. Lòng bà đầy ắp những sự việc, giống như một kẻ cơ hàn không có một tấc đất để dung thân rồi bỗng nhiên thành phú hào. Trước giây phút đó bà không còn biết sung sướng hay đau khổ, nên khóc hay cười. Nước mắt từ từ chảy xuống má. Bây giờ, bà đã nhìn rõ được mọi vật nhất là cái hình dáng của người đàn ông trước mặt. Bà cất tiếng gọi, tiếng gọi nghe chừng tha thiết lắm.

- Anh...

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 38

Đan trong cơn mê kinh hoàng: nước mắt của mẹ, giọng nói nghiêm nghị của cha và lời yêu cầu tha thiết của Phong... trở mình nàng ôm gối thút thút khóc. Gương mặt của cha mẹ và Phong cứ mãi lờn vờn trong trí nàng cãi vã, xin xỏ, thuyết phục, khóc lóc... tiếp tục đè nặng tim nàng đến nỗi phải nghẹt thở. Bỗng một cánh tay nắm lấy tay nàng lay mạnh và khẽ gọi:

- Chị Ổi, chị!

Nàng dụi mắt tỉnh dậy - Có việc gì xảy ra sao? cây đèn bàn vẫn còn sáng, bên ngoài trời tối đen, ngời dậy nàng thấy mình vẫn còn mặc bộ đồ đi học khi chiều. Dấu nước mắt chưa khô trên gối. Bạch đang ngồi mép giường nhìn nàng, nàng hãy còn ngái ngủ.

- Việc gì vậy, sao em chưa ngủ. Mấy giờ rồi?

- Hai giờ khuya rồi

- Em còn ở đây làm gì ?

- Em về đến nhà chỉ thấy mình chị cha mẹ đi đâu mất rồi.

Nàng thảng thốt hỏi:

- Cha mẹ không có ở nhà sao?

- Đi đâu mất tiêu chẳng còn ai hết!

Đan lắc đầu dụi mắt. Cặp mắt sưng húp tứ chi rữ rệt. Sao vậy kìa? Nàng cố moi trí nhớ lại, thì ra cha mẹ đã cãi nhau rồi cha bỏ đi. Mẹ đánh nàng rồi lại khuyên lơn... Nàng bỏ chạy vào phòng, nằm vật lên giường tức tưởi khóc. Nàng gì xảy ra sau do nàng không biết được vì đã thiếu ngủ. Mẹ ra đi lúc nào, cha vẫn chưa về sao? Bạch có về cũng đi rong mới về. Chắc chắn thế vì đã hai giờ khuya rồi! nàng hỏi:

- Em đi chơi bao giờ vậy?

Bạch chu miệng.

- Lúc mẹ và chị Ôm nhau khóc.

- Chị chẳng biết mẹ đi đâu từ bao giờ, chắc đi tìm cha là phải.

- Tìm gì lâu quá vậy? cha mẹ chưa bao giờ đi đâu lâu đến thế, hai ngày nay có chuyện gì rắc rối làm sao ấy?

- Còn em cũng mới đi đâu về đó hả ?

Hắn chỉ nhún vai không đáp. Hai hàng lông mày đậm chau lại, môi trề ra, mắt sáng lên như đang bức tức điều gì. Hắn ngược mặt lên hách dịch nói.

- Chị cứ yên tâm. Ai mà ăn hiếp chị em không tha đâu.

- Đan ngơ ngác. Câu nói ấy với sự về muộn của hắn có sự quan hệ gì đâu? ngày nay thật lắm chuyện rắc rối! người nào cũng có thái độ khác thường! nàng không hiểu hỏi:

- Em nói gì lạ vậy? có ai ăn hiếp chị bao giờ đâu?

Bạch vỗ ngực mắt trợn to giận dữ nói:

- Bây giờ em chưa có bằng chứng rõ rệt nên chưa ra tay sợ vấp phải lỗi lầm. Chị để coi, em mà có bằng chứng rõ rồi thì dù cho nó là tên gì đi nữa ông chủ lớn chủ nhỏ tổng giám đốc hay phó tổng giám đốc cũng mặc, em sẽ sửa hết cho mà xem. Hứ tụi em bộ dễ ăn hiếp lắm sao? Mười hai con rồng này đều có tên tuổi, có võ nghệ như ai, nó có dám chơi xả láng với tụi em không ?

- Em nói gì nghe lạ quá vậy? Mười hai con rồng là trò trống gì ?

- Trò trống gì ? chị hỏi thật quái gở! tụi em mười hai anh em gọi mười hai con rồng chớ sao lại gọi là trò trống. Chị biết không, em chỉ cần hô một tiếng thì đàn em sẵn sàng ra tay liền.

- Ra tay làm gì ?

- Bà này thật ngớ ngẩn! đánh lộn chớ còn làm gì.

- Đánh lộn à ? em muốn đánh lộn với ai, mà tại sao có chuyện như vậy.

- Ai mà ăn hiếp chị em mình thì đánh.

- Có ai ăn hiếp chị em mình đâu?

Bạch chau mày:

- Bây giờ thì chưa phải lúc để nói. Thời gian sẽ biết. Em cho chị biết sơ là đừng nên vội tin người quá, chẳng hạn như anh Phong.

Đan ngơ ngác:

- Anh Phong ? tại sao có chuyện dính líu đến anh Phong ?

Bạch hứ một tiếng.

- Chị cứ nhớ như vậy là được. Ảnh đang hoảng thì thôi nếu lưu manh thì sẽ biết tay em.

Đan không hiểu gì về những câu nói ấy Nàng đưa tay vén tóc, nhìn đồng hồ trên bàn đã hai giờ rưỡi mà cha và mẹ vẫn chưa về. Lòng nàng vẫn còn đang rối bời thì tâm trí đâu để phân tích những lời nói lạ lùng của em. Bởi vậy nàng chỉ nói cho qua chuyện.

- Em thì ngày đêm chỉ biết lo có chuyện đấm đá Anh Phong không phải hạng người như em tưởng.

Bạch hứ thật to.

Nói xong hẩn quay người đi ra khỏi phòng. Ngày mai còn phải vắc sách đến trường nên phải đi ngủ sớm, Hẩn ngáp một cái thật dài, bụng đói cồn cào khó chịu hẩn ló đầu vào phòng hỏi.

- Chị Oì, ở nhà còn gì ăn không chị ?

Đan đứng dậy vào nhà bếp mở garde-mange thấy còn có bát cơm liền hỏi.

- Còn cơm em có ăn không ?

- Ăn chớ có đớp là được rồi.

- Chờ chị chiên cho nhé, Ăn nguội vào sợ đau bụng đó. Hết trứng rồi, chị phải đổ nhiều dầu mới được.

Cơm chiên trứng! ba tiếng ấy như mùi thơm của cơm chiên làm nghẹt mũi hẩn khiến dịch vị tiết ra ào ạt nên bụng càng cồn cào hơn. Đan đến bên lò nhún vai vui vẻ bảo.

- Lò còn than bắt chảo lên đổ dầu vào tí là xong. Chiên với xì dầu nhé em.

- Làm gì cũng được.

Đan làm một bát cơm chiên xì dầu. Bạch rắc lên ít tiêu. Ăn một miếng hẩn chấp chấp khen:

- Tuyệt lắm chị Oì, ăn với em đi.

Đan không muốn ăn nhưng thấy cái vẻ ngon lành của hẩn cũng phát thèm, cơm tối nàng chưa ăn, chiều về chỉ khóc ngất nên giờ này thấy đói... Nàng lấy chén sốt nửa bát cơm của Bạch, hai chị em ngồi ăn một cách ngon lành. Trúc về đến nhà, nhẹ tay mở cửa. Khi đi qua nhà bếp, bà nghe có tiếng động bên trong liền ghé mắt vào. Đan ngồi trên chiếc ghế đầu. Bạch ngồi bệt dưới nhà, hai chị em đang ăn cơm thật ngon lành, hai khuôn mặt trẻ hơi

xanh tạo nên một cảnh thật đầm ấm làm bà sung sướng muốn chảy nước mắt. Chỉ cần nhìn bức tranh ấy bà cũng đủ hạnh phúc lắm rồi. Một đời làm mẹ không ao ước gì hơn bằng cảnh ấy. Nhưng hôm nay gia đình bà đang biến loạn, liệu cảnh ấy còn diễn ra bao lâu hay sẽ không bao giờ còn nữa? Bà chớp mắt mấy cái rồi nước mắt trào ra.

Đan phát hiện ra mẹ trước:

- A, mẹ về. Mẹ đi đâu khuya vậy?

Bạch thấy vội đặt cái bát không xuống đất.

- Cha đâu mẹ.

Bà chẳng hiểu ông ta đi đâu, sao giờ này chưa về ? hay là như lần trước đi uống rượu đâu rồi, Bà nhìn hai con lộ vẻ mệt mỏi nói.

- Mẹ cũng chẳng biết, hai con còn đói nữa không ?

Bạch nói.

- No “thảm” rồi.

No “thảm” rồi! no mà còn “thảm” nữa! tiếng lóng của trẻ con thật ngây thơ dễ thương vô cùng một đứa con tốt mà bà không mấy quan tâm. Bà nói:

- Đi ngủ đi Bạch kéo ngày mai con còn đi học.

- Ồ K.

Hắn chui vội vô phòng. Cặp mắt cứng ngắc không còn mở ra. Hắn ngã mình lên giường ngáp dài, giày chưa cởi mắt đã nhắm nghiền, Cánh tay Sương Sương dễ yêu lạ đôi môi chín mừi... Như Phong đáng đời... lại ngáp dài, trở mình, hắn thiếp ngủ!

Đan rửa chén xong, ngẩng đầu lên, mẹ nàng vẫn còn đứng ở cửa lo lắng nhìn nàng. Nàng rửa tay, bước lên tấm tatami.

- Mẹ đang nghĩ gì vậy?

- Vào phòng, mẹ có tí việc muốn nói với con.

Chuyện cũ lại đến nữa! nàng căn môi, lảng lảng theo mẹ vào phòng Trúc ngồi xuống mép giường, nắm tay nàng kéo xuống cho ngồi đối diện bà. Bà quan sát nàng khá kỹ: thật đẹp dễ thương, trong trắng và ngây thơ Cặp mắt đen giống mắt của Mộc Thiên như đúc, sao Phong chẳng tìm thấy điều này? Ngắm một lúc thật lâu. bà châm rãi hỏi.

- Đan con không thể nào xa Phong thật sao:

Nàng gọi nhỏ.

- Mẹ!

Bà thở ra.

- Vậy thì mẹ sẽ bằng lòng cho con làm theo những gì con muốn.

- Ồ, mẹ.

Nàng ngược mặt lên, gương mặt lo âu và vui mừng lẫn lộn, lời nói ấy thật ngoài sức tưởng tượng của nàng, nàng hoài nghi:

- Mẹ thật thế sao?

Bà đáp khẽ.

- Mẹ đã suy nghĩ lắm rồi. Phong là người thanh niên có tính kiên nhẫn và chung tình Mẹ không còn có thành kiến như trước nữa. Con được tự do đi lại với nó, đừng buồn nghe con.

- Ồ mẹ, mẹ.

Nàng bá nhanh vào cổ mẹ úp mặt đầy nước mắt vào má mẹ nói.

- Mẹ Oi, mẹ tốt quá! mẹ thương con nhiều lắm.

Bà đẩy nàng ra:

- Thôi, đi ngủ đi để mai còn đi học. con còn phải lo thi vào đại học nữa đó nhé.

Nàng luyến tiếc không muốn xa mẹ, hôn lên má mẹ một cái thật kêu rồi nói:

- Mẹ cũng đừng buồn gì nữa nghe mẹ.

- Mẹ sẽ không buồn gì nữa. Bao nhiêu gút mắc trong lòng tự mấy năm đã được gỡ hết rồi thì mẹ có gì đáng buồn nữa đâu. Mẹ chỉ sợ những thắc mắc mới khó giải quyết mà thôi. à, thôi con đi ngủ đi, để mẹ còn suy nghĩ nhiều việc.

Nàng lo lắng nhìn mẹ:

- Đừng nghĩ trở lại cái thành kiến nữa nghe mẹ!

Bà cười rồi mắng yêu:

- Con này quý thật, đi ngủ đi. Nhớ đóng cửa kéo lạnh đó nghe.

Đan ra khỏi phòng. Trúc mới ngã người lên giường bắt đầu suy nghĩ mọi việc, Minh Viễn đi đâu giờ này vẫn còn chưa về ? Những lời nói của Mộc Thiên vẫn còn văng vẳng bên tai bà, bây giờ đã rõ mọi việc, bà mới thấy

hối tiếc vì đã phí gần nửa đời người để thù hận một chuyện thương tâm. Tuổi trẻ bao giờ cũng nông nổi! Giá như ngày trước không có mù quáng nghe lời người đàn bà ấy thì hôm nay sẽ ra sao? Bà mở mắt nhìn trần nhà rồi nhắm lại. Nhắm lại rồi mở ra ba giờ mười, ba giờ hai mươi... trời sắp sáng Minh Viễn chưa về ? cầu mong anh không có việc gì bất trắc xảy ra, Anh về, em sẽ đem tất cả mọi việc kể lại cho anh nghe. Bà nhắm mắt lại rồi ngủ thiếp lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, cả nhà im phăng phắc. Bà ngồi dậy, cái mềm trên mình đã tuột xuống giường. Ai đắp mềm cho bà ? Minh Viễn vẫn chưa về cơ mà. Bà ngồi ngay lại, lắc đầu cố tìm sự tỉnh táo. Đồng hồ trên bàn chỉ đúng 9 giờ, như vậy đã quên làm thức ăn sáng cho các con rồi, bà cất tiếng gọi.

- Đan!

Không một tiếng đáp lại.

- Bạch!

- Vẫn lặng thinh. Chúng đã đi học hết rồi sao? Bà đứng dậy, đến bàn thấy một miếng giấy nhỏ chữ viết rõ ràng thật dễ thương.

“Kính mẹ.

Phần ăn sáng của mẹ con đây trong lồng bàn. Cháo hơi khét ở dưới đáy nồi, mẹ đừng trách con nghe. Cha vẫn chưa về. Hai con đi học.

Chúc mẹ ngon giấc.

Con của mẹ.

Đan”.

Trúc để miếng giấy xuống bàn, mệt mỏi ngồi vào ghế, Đan thật là đứa con có hiếu biết ý mẹ và biết lo cho mẹ. Bà không còn cách nào để diễn tả hết tình yêu của mình đối với con. Rất may suýt nữa bà đã cướp mất hạnh phúc con mình. bà hai tay bóp trán suy nghĩ, bỗng đứng phắt dậy, Minh Viễn đâu? Chưa bao giờ anh ấy bỏ nhà đi suốt đêm như vậy!

Bên ngoài tiếng còi xe hơi vang lên rồi có tiếng gõ cửa thật mạnh. Bà hoảng lên, hay là Minh Viễn đã xảy ra tai nạn gì rồi. Bà vội vàng chạy đi mở cửa. Bên ngoài Hiếu Thành đang dìu Minh Viễn xuống taxi Ông ta say mềm không còn biết đầu đuôi gì nữa.! Trúc hoàn hồn, thở ra nhẹ nhõm.

- Ô, ảnh ở bên anh sao?

Bà mở lớn cánh cửa rồi phụ với Hiếu Thành dìu Minh Viễn vào nhà. Mùi rượu nồng nặc tiếng lằm bằm, chửi bới vu vơ xen kẽ giữa tiếng ngáy khò khò. Trúc đắp mềm cho chồng rồi nhìn Hiếu Thành hỏi.

- Ảnh uống ở đâu mà say thế này anh ?

- Tôi chẳng biết, vì một giờ khuya ảnh mới đến tôi thì đã say mềm rồi. Ảnh vừa khóc vừa hát vừa nói lảm nhảm, múa may phá phách mãi gần sáng, ói mửa rồi mới ngủ yên, tôi sợ chị nóng lòng nên cố gắng đem ảnh về.

Trúc gục gặt đầu, mời Thành ngồi xuống ghế, Bà định chế trà mời Thành nhưng bình đã ráo khô nên đành thôi. Thành hiểu ý bà nên nói.

- Nước nôi gì cho khách sáo, chị, chúng ta hãy ngồi nói chuyện đi.

Trúc ngồi xuống ghế, bao nhiêu câu hỏi trùng trùng điệp điệp trong đầu bà. Bà vuốt mặt thở ra.

- Thật là khổ, tôi chẳng còn biết nói sao! trước kia có bao giờ ảnh biết uống một tí rượu đâu thế mà bây giờ, hờ ra là uống rượu uống đến nỗi say mềm không còn biết gì nữa!

Bà chống tay lên trán, đau khổ lắc đầu Thành trầm ngâm nói:

- Chắc chị đã biết sự liên hệ giữa Mộc Thiên và Phong:

Bà bỏ tay xuống, gác lên đầu gối, nhìn thẳng Thành

- Tối qua tôi đã gặp Mộc Thiên!

- Thế à!

Thành càng ngạc nhiên hơn trước vẻ mặt trầm tĩnh của Trúc. Bà không có vẻ gì oán hận, xúc động hay bực tức mà chỉ hơi âu sầu. Sự âu sầu hiện rõ trên hai hàng lông mày và đuôi mắt đã biến đổi gương mặt bà thành một vẻ đẹp khác thường Thành thắc mắc.

- Anh chị đã nói chuyện với nhau rồi!

- Vâng, nói với nhau rất lâu, nhất là chuyện của Phong và Đan, chúng tôi đã tìm được một kết luận tạm thời, theo tôi thì để cho chúng tự do đi lại với nhau, tuy nhiên việc cưới hỏi vẫn chưa định được vì Đan còn phải thi vào đại học còn về thân thể của nó thì...

Bà nhìn Minh Viễn nằm trên giường rồi thấp giọng:

- Chúng tôi cho rằng giữ bí mật tốt hơn là tiết lộ chỉ sợ Minh Viễn...

Bà nhìn Minh Viễn rồi nín thinh Thành hỏi.

- Chắc chị và Mộc Thiên đã nói tất cả mọi việc rồi. Câu chuyện quá khứ ấy của anh chị, tôi đã kể cho Mộc Thiên nghe mấy hôm trước nên anh đã hiểu sự thật. Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, con người làm sao cãi lệnh trời hả chị! Nhưng thôi, việc đã qua rồi, chúng ta nên bàn chuyện hiện tại và tương lai là hơn. Có lẽ chị cũng biết lòng chân thật của tôi đối với chị từ lâu như thế nào. Bởi vậy bây giờ nếu chị không trách tôi xin hỏi chị một điều.

- Điều gì vậy anh ?

- Đó là chuyện giữa Mộc Thiên và chị.

Trúc ngạc nhiên.

- Giữa tôi và Mộc Thiên ?

- Vâng, đó là câu chuyện đau lòng mà hai người đã hiểu lầm nhau. Bây giờ mọi việc đã minh bạch, oán giận nhau không còn thì chẳng lẽ cứ tiếp tục cái cảnh mỗi người mỗi ngã nữa sao? Theo chị nghĩ sao về việc ấy? Tôi nói thế là vì tôi thực lòng, muốn lấy sự hạnh phúc của bạn bè làm nên sự sung sướng riêng mình.

Trúc nói nhỏ.

- Vâng tôi hiểu ý anh lắm, bạn bè chúng ta lúc trước ở Sa Bình Bá, bây giờ mỗi người một nơi, biết câu chuyện thương tâm này chỉ còn duy nhất có anh. Tôi thiết tưởng rằng anh là người hiểu rõ hơn ai hết.

Bà nhìn Minh Viễn rồi tiếp:

- Bao nhiêu năm nay sống với Minh Viễn tôi đã nếm mùi gian khổ. Minh Viễn cũng đã hy sinh cho tôi quá nhiều. Gần hai mươi năm chăn gối, xin thú thật với anh rằng tôi chỉ có tình vợ chồng, bốn phận làm mẹ không hề có chút tình yêu. Bởi vậy cảm tình của tôi đối với anh là một thứ cảm tình trách nhiệm được tập thành. Tôi không hiểu anh có nhận biết điều ấy không ?

Thành gục gặc đầu, Trúc tiếp tục.

- Như tôi đã nói, sống với Minh Viễn là một bốn phận bốn phận muốn nói ở đây là đáp lại công ơn của anh đã cứu tôi và bốn phận của một người mẹ. Bởi vậy bỏ Minh Viễn ra đi thì tôi là người vong ơn, Hơn nữa gia đình một khi tan rã thì con cái ra sao? Đã là cha mẹ lúc nào cũng phải có trọng trách đối với con không sinh thì thôi, một khi sinh ra chúng thì phải lo đến mức

cuối cùng, không phải vì sự ích kỷ của mình mà bỏ bê chúng được. Dù sao đi nữa mình cũng đã lỡ hết rồi... Bây giờ, chỉ cần tìm nguồn vui nơi con cái là được, bởi vậy, dù muốn dù không tôi vẫn phải tiếp tục duy trì nguyên trạng thái cũ. Tôi chỉ sợ Minh Viễn... anh biết không, ảnh thật chẳng hiểu tâm lý con người tí nào, thật là khổ.

Đàn bà khó hiểu lạ! theo sự tiên đoán của Thành, thì phần nhiều là bà sẽ trở về với Mộc Thiên. Ông căn cứ vào mối tình mãnh liệt xưa kia sẽ còn sống mãi trong lòng mỗi người thời gian không thể nào giết chết. Và lại Mộc Thiên bây giờ là người có địa vị giàu sang, vẫn một dạ thương bà, Còn Minh Viễn không cần đề cập đến cái nghèo của ông làm gì chỉ kể cái tính gắt gỏng, đay nghiến với vợ cũng đủ làm cho bà chán muốn trở về với người yêu cũ. Thế mà, bà vẫn một mực từ chối mới là chuyện lạ! Người đàn bà có ý chí sắt đá và tình cảm dồi dào như thế là người đau khổ nhất trên đời.

Thành đăm đăm nhìn Trúc.

- Tôi biết rõ cái tật xấu của Minh Viễn lắm, tuy nhiên nếu tôi đoán không lầm thì ảnh yêu chị vô cùng.

Trúc hơi run, ngược lên nhìn Thành dò xét, ông tiếp:

- Tối qua, Minh Viễn sau khi say đến nhà tôi. Những lời nói nhảm của ảnh nếu người ngoài nghe qua thì tưởng đó là rượu nói. Nhưng thật ra theo tôi thì đó là lời nói chân thật nhất của ảnh. Không một ai có thể nói lên chính nỗi lòng mình bằng lúc say. Chị có biết ảnh nói gì không? ảnh cứ mãi lặp đi lặp lại mấy tiếng “Trúc không bao giờ yêu tôi”.

Trúc run lên Thành tiếp tục nói.

- Trúc theo sự hiểu biết của tôi thì ảnh rất đau khổ và lo sợ. Lo sợ chị sẽ trở lại với Mộc Thiên. Đau khổ vì chị không yêu vì mặc cảm nghèo so với Mộc Thiên và vì một thiên tài đã bị mai một. Đó là nỗi lòng của Minh Viễn và cũng chính vì lý do đó mà ảnh trở nên khắc khe gây gổ. Nhưng mà tôi tin rằng mọi việc có thể sẽ trở thành tốt đẹp nếu chị kiên nhẫn và cố gắng để xoay chuyển vấn đề để trở về mối tình cũ.

Trúc trầm lặng suy tư, Thành đứng dậy:

- Tôi xin phép về kéo học trò chờ ở nhà.

Trúc ngược lên không đáp Thành tiếp:

- Chị là người đàn bà mà tôi thán phục nhất trên đời. Có lẽ quan niệm của tôi cũng là quan niệm của nhiều người thế nên chị đã được nhiều người ta thích. Và cũng chính vì lý do đó mà chị phải gánh nhiều nỗi truân chuyên! ông hít hơi, thật mạnh.

- Thôi tôi về cần việc gì cứ đến gặp tôi, chúc chị sớm giải quyết mọi vấn đề tốt đẹp.

Trúc lặng thinh tiễn chân Thành. Khi ra đến cửa bà nói thật nhỏ.

- Cám ơn anh nhiều.

- Có gì mà gọi là ơn nghĩa. Tôi mong chị sớm được hạnh phúc.

Thành lên taxi Trúc trở vào nhà. Bà ngơ ngác nhìn gương mặt ốm và cái cằm đầy râu của chồng mà lắc đầu tuyệt vọng! “Mong chị sớm được hạnh phúc”! hạnh phúc này từ đâu đến đâu ra! từ nhỏ đến giờ bà chưa bao giờ nhận biết được nó, nói khác đi không hề nắm được vào tầm tay nhỏ bé yếu đuối của mình.

- Trúc, chúng mình ly hôn ?

Minh Viễn bỗng nói lên câu ấy thật rõ ràng. Ông lại trở mình miệng làm nhảm không còn nghe rõ điều gì. một dòng nước dãi chảy ra dính lên râu. Bà kéo ghế mệt mỏi ngồi xuống cạnh chồng. Dĩ nhiên nó là lời mơ nhưng cũng đủ gây cho lòng bà hoang mang không ít “Chúng mình ly hôn” đây là ý muốn duy nhất của Minh Viễn gần hai mươi năm chăn gối cùng bà sao? Bà bỗng thấy gương mặt Mộc Thiên bên dòng sông Gia Linh nơi căn nhà này rồi ngay cả gương mặt của Minh Viễn cũng thành Mộc Thiên. Tất cả thành Mộc Thiên! Mộc Thiên còn sống hay đã chết trong lòng bà...

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 39

Ánh nắng chói chang rọi vào phòng mang theo ngọn gió mát. Sương Sương thức dậy dụi mắt nhìn vô số hạt bụi ly ty nhảy múa trong đường sáng chân không. Mùa thu mà có mặt trời thế này là một ngày đẹp nhất. Nàng đưa tay lên nhìn đồng hồ. Kim ngắn chỉ số mười, kim dài chỉ số hai, ngủ trễ đến thế.

Tối qua về nhà, may cha có khách nên tránh khỏi một trận bố. Người ấy là ai mà vào phòng cha như vậy? Nhưng thôi, ai cũng mặc nghĩ làm gì cho một xác. Bây giờ muốn dậy cũng được muốn ngủ nữa cũng được, có làm gì đâu mà phải lo Cóc cần đi học, cóc cần chạy theo thời gian cơ mà. Cái gì cũng cóc cần hết cả.

Ngáp dài một cái, nhìn bức tượng trên đầu giường, nàng cầm lên rồi muốn ném xuống cho vỡ đi. Nhưng rồi nàng để xuống, lắc đầu cười buồn và lảm nhảm trong miệng:

- Đập vỡ nó làm gì ? Bộ điên rồi sao? Nó không hề chọc quê cô cơ mà!

Nàng đến trước bàn phấn, ngắm nghía mình trong gương, sửa lại mái tóc rối bù. Nàng lại nhướng mắt, thở ra rồi nói:

- Dường như vẫn thiếu một cái gì!

Nàng chỉ biết mình thiếu cái gì nhưng không rõ là thiếu gì và cũng chẳng biết lý do. Thay chiếc áo pull đỏ và quần tây đen, nàng đi vào phòng tắm rửa mặt. Nhìn vào gương, nàng vẫn thấy mình thiếu cái gì, dĩ nhiên không bao giờ giống bức tượng được!

Cả nhà im lặng như một nấm mồ hoang. Mọi người đã chết đâu hết rồi? Nàng đẩy cánh cửa phòng cha nhìn vào, cha đã biến mất. Đi ngang qua phòng Như Phong, nàng dừng lại lắng tai nghe, bên trong vẫn im như tờ. Có lẽ anh Phong đã đến sở, giờ này đâu phải giờ ở nhà như nàng. Mỗi người đều có một công việc, một nhiệm vụ để làm, chỉ có nàng là ở không như bị loài người ruồng bỏ. Suốt ngày không biết làm gì để giết thì giờ. Giá

như thời gian mà đốt được như đốt một liều thuốc thì sướng biết cỡ nào. Xuống lầu nàng lững thững đi vào phòng ăn. Như Phong đang ngồi ăn, thật hăng hái như đã ở đói ba ngày không ít. Mắt chàng sáng rực, lộ vẻ vui tươi vô cùng. Thấy Sương Sương, chàng ngược lên vui vẻ hỏi:

- Em mới dậy à ?

Nàng nhún vai lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là mới dậy, anh đang ăn sáng hay ăn trưa vậy?

Như Phong cười:

- Trưa hay sáng gì cũng được. Đây là bữa ăn ngon nhất của anh trong hai ngày nay.

- Anh có việc gì vui lắm phải không ?

- Vui à ?

Dĩ nhiên là vui, không phải niềm vui tầm thường mà có thể nói vui đến nỗi đất trời muốn đảo lộn trước mặt. Niềm vui ấy do Hiếu Đan mang lại từ lúc tờ mờ sáng. Lúc ấy, chàng còn đang ngủ thì điện thoại reo lên. Chàng nhắc ống nghe mà tay run cầm cập. Một tiếng “alô” thật nhỏ chạy thẳng vào tim chàng làm quả tim muốn ngừng đập. Chàng cứ ngỡ là một hung tin, nào ngờ nàng lại nói:

- Anh à, mẹ em đã băng lòng.

Chàng càng khó hiểu hơn:

- Băng lòng gì hả em ?

Giọng nũng nịu thật dễ thương:

- Em đổ anh đó.

Hơi thở chàng gấp rút:

- Anh nào biết!

- Em nói cho nghe, mẹ băng lòng việc chúng mình đó.

Chàng như bị mũi kim chích vào thần kinh nên nhẩy cõn lên:

- Thật thế sao? Bây giờ em đang ở đâu?

- Trên đường đến trường, dừng lại ở trạm điện thoại công cộng gọi cho anh.

- Em chờ anh nhé. Anh đến ngay bây giờ.

- Ủ, đâu có được, em sắp trễ học rồi!

- Thì trễ một bữa có sao đâu?

Nàng càng nũng nịu hơn:

- Anh à, không được đâu. Em không muốn làm một người học trò xấu. Thi đậu vào đại học được hay không em chẳng cần. Tuy nhiên vấn đề bây giờ là phải làm cho mẹ em vui.

Ngưng một lát nàng tiếp:

- Thông cảm cho em, đừng giận em nghe anh.

Giận nàng ? Đó là chuyện không bao giờ có. Ai lòng dạ nào có thể giận nàng được. Chỉ cần nghe tiếng nói của nàng, những gì phiền não trong lòng cũng biến hết... Sự xúc động tột cùng ấy đã làm chàng không còn mở miệng được. Hiểu Đan nói mãi mà không nghe trả lời thì lo lắng hỏi:

- Anh ơi! Anh có nghe em nói không ?

- Oi! Anh đang nghe.

Nàng lại làm nũng:

- Sao anh không nói gì hết, làm em sợ muốn chết luôn vậy đó.

- Em sợ gì nói anh nghe nào?

- Sợ anh giận.

- Còn sợ gì khác nữa không ?

- Em cũng không biết nữa.

- Lại “Em cũng không biết nữa”! Chỉ cần nghe câu nói của em “em cũng không biết nữa” thì anh đã hết giận rồi. Em có biết rằng anh yêu câu nói ấy của em lắm không ?

- Em cũng không biết nữa.

Nàng ngừng một lát rồi nói:

- Thôi nghe anh! Em đi học!

Chàng lại thấy gương mặt trắng trẻo dễ thương của Hiểu Đan hiện lên trong ống nghe. Mắt chàng bỗng trở nên mơ màng. Bên kia đầu giây có tiếng hít hơi thật mạnh:

- Anh ơi!

- Oi!

- Sao anh không nói?

- Nhớ em quá, anh đang thấy em trước mặt.

- Thôi nè, em chịu anh đó. Em chờ tại ga, anh lên nhanh nghe.

Trời, Hiếu Đan thật thông minh và hiểu ý chàng quá. Chàng sung sướng đến run lên:

- Em à, anh muốn gặp em bây giờ lắm nhưng thôi vì anh sợ em buồn. Anh biết em không muốn đến trường trễ giờ. Chiều nay anh đến trường đón em, chịu không nào?

- Thôi đi, đến trường người ta nhìn kỳ lắm. Anh chờ em tại quán Linh Lan nhé.

- Máy giờ ?

- Năm giờ.

- Ủa, đúng giờ nhé.

- Nhớ đó, không em giận cho coi. Thôi nhé anh.

Chàng vội vã:

- Khoan khoan, chờ chút đã em.

- Gì vậy anh ?

Chàng cứ nhìn ống nghe mà không nói. Nàng giục:

- Gì vậy anh, nói mau lên! Em trễ giờ rồi nè.

Chàng nói thật nhỏ và tha thiết:

- Anh yêu em quá! Anh yêu em quá! Anh yêu em quá!

Nàng mắng yêu:

- Anh này.

Sương Sương nhìn chăm chăm Như Phong. Nàng đoán biết chàng đang nghĩ gì rồi. Người con gái ấy chớ còn ai nữa! Nàng nổi máu ghen nên hứ một tiếng. Như Phong giật mình mới biết mình đang mơ giữa bàn ăn.

Ngước lên nhìn Sương Sương chàng cười hỏi:

- Việc vui Hay là việc vui của em ?

Nàng hình mũi:

- Việc vui của em ? Ngoài việc em bị tống cổ khỏi trường thì chẳng có việc gì đáng vui nữa cả. Bị đuổi tức không mất thì giờ vác sách đến trường, khỏi bị nhức đầu bởi mấy ông giáo sư nhét vào óc cái mớ chữ cũ rích từ chương ấy. Bởi vậy, anh bảo đó là việc vui thì cũng tạm được đi.

Như Phong lộ vẻ suy nghĩ:

- Em nên đi học cours đi, sang năm có thi vào đại học không ?

Nàng nhún vai, bĩu môi:

- Chẳng thèm!

Con Kim bưng đồ ăn sáng lên. Nàng vừa trét bơ lên bánh mì vừa ngược nhìn Như Phong:

- Sao hôm nay anh lo cho em quá vậy?

Như Phong hỏi lại:

- Có bao giờ anh không lo cho em đâu?

- Thật thế sao?

- Anh biết em nhiều chuyện lắm.

- Chẳng hạn chuyện gì ?

- Như chuyện chơi thân với một thằng du đãng con.

- Một thằng du đãng con ?

Sương Sương đưa bánh mì cắn được nửa lên miệng, nhìn Như Phong cười lớn và hỏi:

- Anh có biết thằng du đãng con đó là ai không ?

- Anh làm sao biết được! Anh nghe người ta nói nó ở trong cái băng gì đó...

Chàng nhìn Sương Sương dụ giọng:

- Em đừng nên chơi với chúng. mấy cái thằng du đãng con đó suốt ngày chỉ đi cà nhông ngoài đường đập lộn, phá phách, có làm nên trò trống gì đâu. Em nên xa lánh chúng càng sớm càng tốt.

Sương Sương phát tức lên:

- Hứ, thật khó có được người anh lo lắng cho em như thế. Anh thật tình lo hay giả vờ lơ Du đãng con! Anh dám gọi như vậy hả, nó dễ yêu hơn anh, nó có thể chết sống vì em. Nó dám nói là dám làm, trời đất cũng chẳng có ký lô nào đối với nó.

Nàng híp mắt lại, gương mặt khờ khạo của Hiếu Bạch lại hiện ra trước mặt, nàng bênh vực:

- Dù sao nó cũng mạnh hơn anh!

Như Phong cười:

- Sương, anh mừng cho em. Nếu anh đoán không lầm thì em đang yêu?

- Đang yêu?

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Như Phong giận dữ, bưng ly sữa lên, ực một hơi

rồi nghĩ thầm:

- ý của anh là gì ? Nói đĩa nữa hả, đang yêu? Đang yêu ai chứ ? Anh đã thừa biết mà còn hỏi câu này. Như Phong, tôi hận anh. Anh đừng tưởng con bé nhà quê đó nó yêu anh hoài sao? Hãy chờ mà chống mắt lên xem nhé.

Như Phong ăn xong, đứng dậy đặt tay lên vai Sương Sương ôn tồn bảo:

- Em! Anh có nhiều việc muốn nói với em nhưng vì mấy hôm nay rồi ren quá nên không còn tâm trí để nói. Vài ngày nữa mọi việc được ổn định, anh sẽ nói nhiều với em. Anh thành thật mà nói lúc nào cũng nghĩ và lo lắng cho em. Em là người con gái đẹp, thông minh và có rất nhiều ưu điểm. Trời đã ban cho những gì hơn người thì phải gắng mà giữ để tạo lấy hạnh phúc cho đời mình. Anh không mong gì hơn bằng em được hạnh phúc.

Chàng nhìn vào mắt nàng rồi tiếp:

- Một ngày nào đó, em sẽ thấy thế giới này bao la lắm, không nhỏ hẹp như em đã tưởng.

Nàng vẫn trợn to mắt, không chớp. ánh mắt và giọng nói thành thật của Như Phong làm nàng vừa đau lòng vừa bất mãn. Mím chặt môi, lắc đầu thật mạnh:

- Không, em vui lắm chẳng có gì để anh lo cả.

- Nếu quả thật như vậy thì còn gì tốt bằng. Thôi, anh đi kéo trưa, gặp lại em sau.

Nàng la to:

- Khoan đã, cha em đâu?

- Có lẽ đi làm rồi.

- Cha đi xe sao?

- Có lẽ như vậy.

- Ông Lưu lái hả ?

- Không, cha em tự lái lấy.

- Người khách tối qua là ai vậy?

Như Phong nhìn Sương Sương. Người khách tối qua là ai? Đó là câu hỏi của chàng chưa được giải đáp thì bây giờ Sương Sương lại hỏi. Ngay cả người khách ấy ra về lúc nào chàng cũng không hay Sáng ra, con Kim mách rằng đó là người đàn bà với bộ y phục Trung Hoa, đầu búi tóc, nước

da trắng trẻo. Thế rồi sáng nay, Hiếu Đan lại gọi điện thoại đến cho biết là mẹ nàng không còn phản đối chuyện yêu đương của hai đứa. Căn cứ vào những điểm ấy, chắc người đàn bà ấy không ai khác hơn là mẹ Hiếu Đan. Có lẽ suốt đêm qua, bà và Mộc Thiên đã giải quyết được chuyện thù hận xa xưa ấy rồi. Mà có chuyện gì phải thù nhau lâu như thế ? Nhưng thôi, nghĩ làm gì, vấn đề quan trọng ở đây là chàng và Hiếu Đan được giải quyết xong.

Như Phong đáp, bắt chước giọng của Hiếu Đan:

- Ồ, anh cũng không biết nữa.

Nhìn Như Phong ra đến cửa, Sương Sương cầm con dao trét bậy bạ trên bàn và hỏi:

- Nghe nói bà già của “Vì sao lạc” không tán thành anh phải không ?

Chàng quay đầu lại:

- Tình báo của em khá đầy chứ.

- Khá thật không ?

- Cũng khá mà cũng bết. Cái chuyện không tán thành bây giờ đã xưa rồi.

Chàng cười thích chí:

- Sẽ gặp em sau. Hôm nay không có xe hãy ở nhà nghỉ xả hơi một bữa đi nhé.

Nàng nhìn Như Phong đi khuất rồi lắng nghe tiếng nổ máy xe. Nàng ngồi bất động nơi bàn ăn mãi đến khi không còn nghe được tiếng xe nữa mới bần thần đứng dậy lững thững đi qua phòng khách rồi lên lầu. Nàng đến phòng Như Phong mở cửa bước vào, đóng lại cẩn thận rồi đến bàn bắt đầu lục soát.

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 40

Hiếu Đan vừa chia tay với Đức Mỹ thì bỗng có một thằng con trai đến nắm tay nàng kéo mạnh. Nàng giật mình sắp la to thì mới biết đó là Hiếu Bạch. Nàng thở hỗn hển trách:

- Em làm gì vậy? Lại đến hù người ta nữa.
- Chị đi với em, em có chuyện muốn nói với chị.
- Chuyện gì về nhà nói được không. Cái tướng em cao lêu nghêu như vậy mà đến trước cổng trường đón chị, bạn bè chúng hiểu lầm là kếp chị sao?
- Em có việc quan trọng muốn nói với chị.

Hiếu Đan ngập ngừng:

- Việc của chị ?
- Việc của thằng họ Ngụy đó.
- Sao vậy?

Hiếu Đan bắt đầu lo sợ, Hiếu Bạch kéo nàng. Hai người đi song song nhau được một đoạn đến chỗ thừa người thì Hiếu Bạch lấy trong túi áo ra một phong thư lớn đưa cho Hiếu Đan và nói:

- Chị mở ra xem đi!
- Xem bây giờ sao?
- Dạ.

Nàng nghi ngờ nhìn Hiếu Bạch, không biết nó đang chơi trò gì đây. Mở bao thư ra, nàng thấy một xấp thư màu hồng và ba tấm ảnh. Nàng kinh ngạc cầm lên một tấm, đó là hình bán thân của một người đàn bà tóc chải cao lông mày thật đậm, mắt lớn, môi đầy đầy quyến rũ...

Nàng sững sờ hỏi:

- Hình ai vậy?
- Chị xem phía sau sẽ biết.

Nàng trở tấm hình xem, phía sau có mấy hàng chữ:

“Thân tặng Như Phong,

Tấm ảnh này để anh nhớ mãi những đêm đầy thơ mộng và hạnh phúc của chúng mình, cũng như những buổi sớm mai đã cùng đón nhận...

Đỗ Ni”

Sự ngây thơ và cái tư tưởng đơn giản của Hiếu Đan không hiểu gì cô gái trong hình liên quan với Như Phong như thế nào? Suy nghĩ một lúc nàng mới hiểu được nên lật qua lật lại xem hình rồi xem chữ. Nàng vội lấy tấm hình khác lên xem, tấm này chụp toàn thân, một thân hình nẩy nở... Sau hình cũng có mấy chữ:

“Thân tặng Như Phong,

Mỗi một giờ, một phút, một giây em đều thuộc về anh.

Đỗ Ni”

Xem sơ tấm hình nàng run run mở ra một lá thư:

“Anh yêu,

Một tuần rồi không gặp anh, em chẳng hiểu tại sao. Một đêm anh không đến, một đêm thành dài vô hạn. Mình em ôm gối trần trọc suốt đêm không tài nào ngủ được... ”

Hiếu Đan nắm chặt xấp thư và hình, tay run run. Đôi môi tái nhợt, nàng hỏi:

- Ở đâu mà em có những món đồ dễ sợ này? Em cất đi, chị không muốn xem. Dễ sợ quá! Dễ sợ quá!

Hiếu Bạch nắm cánh tay chị kéo vào lề đường. Nhìn vẻ mặt Hiếu Đan hân hoảng hồn, không ngờ mấy món đồ này đã làm chị kinh sợ đến thế. Hân ngập ngừng:

- Chi... Chị đừng sợ, cái thằng họ Nguyễn ấy có ngày em sẽ cho nó nếm mùi.

- Nhưng mà, người trong hình là ai?

Hiếu Bạch liếc tấm hình rồi quay vội nơi khác như vừa trông thấy một con rắn độc:

- Thì “chị em ta” chứ còn ai.

- Chị em ta?

Một luồng gió lạnh chạy theo xương sống nàng. Thần kinh nàng căng thẳng muốn đứt thành từng đoạn. Nàng muốn trốn chạy cái thực tế trước mắt:

- Không, cái này giả tạo để lừa gạt chị, chị không tin. Nó dễ sợ quá, chị

không tin! Em mang đi hết đi, chị không muốn xem nữa.

Hiếu Bạch ưỡn ngực mình:

- Đây là sự thật, em không phỉnh chị đâu. Thằng họ Nguyễn không phải là con người tốt. Lúc đầu em không tin ảnh lưu manh như thế, khi xem đồ này mới biết. Chị à, chị đừng để ảnh gạt nữa nhé.

Hiếu Đan ứa nước mắt hét to:

- Nhưng mà, những cái này không phải đồ thật!

- Chị tưởng thư và hình này là do em tạo ra sao? Em nghe người ta đồn đãi nhiều về ảnh. Ảnh là thằng điểm đảng, trong tay có cả tá vũ nữ, chị em ạ. Nếu chị muốn có bằng chứng cụ thể, ngày mai em sẽ có thêm vài món nữa để chứng minh.

- Không!

Hiếu Đan hét to một tiếng rồi vùng thoát khỏi tay Hiếu Bạch, nhảy lên chiếc xích lô Hiếu Bạch đuổi theo gọi:

- Chị đi đâu vậy?

- Đi hỏi anh Phong.

Nàng giục bác phu xe:

- Nhanh lên, đến quán cà phê Linh Lan.

- Đến nơi, nàng móc túi trả tiền, không cần đếm bao nhiêu rồi xông vào cửa. Như Phong vẫn ngồi nơi chiếc bàn cũ chống cằm chờ đợi. Sự xuất hiện của nàng làm chàng phấn khởi, tươi cười nói:

- Em có biết anh chờ bao lâu rồi không? Một giờ hai mươi lăm phút ba mươi tám giây. Anh đến sớm nửa giờ, lại...

Chàng ngừng lại ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy em? Bộ xảy ra việc gì sao?

Nàng đứng tựa người vào bàn, mắt rục rủa nhìn Như Phong. Cả người nàng run bần bật như người chết lạnh. Chiếc bàn vì thế run theo, ly cà phê chạm vào đĩa kê lên thật to, mặt nàng trắng bệch như bông. Như Phong hoảng lên hấp tấp hỏi:

- Hiếu Đan, sao vậy em, ngồi xuống đi.

Nàng vẫn đứng sững trợn chàng “Như Phong là một thằng điểm đảng, trong tay có hàng tá vũ nữ, chị em ta!”. Nàng cứ đứng chết như thế không

nói lời nào. Như Phong càng hoảng hơn, kéo vội tay nàng:

- Việc gì đến sẽ đến, cứ ngồi xuống nói anh nghe đi.

Nàng hét lên:

- Lấy tay ra, đừng đụng đến người tôi.

Chàng ngật ngưỡng:

- Em... sao...

Hiếu Đan đưa tay lên khỏi đầu, một xấp thư và hình rơi lên mặt nàng. Tay nàng va phải ly cà phê làm đổ tung tóe thắm ướt cả lá thư hồng. Mặt Đỗ Ni biến thành màu cà phê Như Phong hoảng hồn, dù cho trời đất có nổ tung đi nữa cũng không làm chàng sợ bằng lúc này. Tim chàng ngưng đập, máu trong người đông lại. Chàng sững sờ nhìn những vật trên bàn rồi mắt trợn lên lưỡi le dài trông thật là ghê Nàng hét to:

- Những thứ này là thật hay giả, nói đi.

Cổ họng chàng khô quánh. Đầu óc như bị hồ dán bít không còn suy nghĩ gì được nữa. Hiếu Đan càng phẫn nộ hơn:

- Những thứ này là thật hay giả, nói đi. Đỗ Ni là ai?

Như Phong nhìn từ đống thư rồi đến mặt Hiếu Đan. Vẻ mặt đau khổ của nàng càng làm chàng đau khổ hơn. Nàng giục:

- Nói đi, Đỗ Ni là ai?

Chàng ấp úng:

- Là... là... một vũ nữ!

Hiếu Đan đau khổ nhìn chàng:

- Như vậy tất cả đồ này là sự thật ?

- Vâng, vâng... thật cả!

Hiếu Đan nhìn thẳng vào mặt chàng độ mười giây. Mười giây ngắn ngủi này tưởng chừng thời gian đã ngừng lại tại một thời điểm. Nàng bỗng quay người lại, chiếc cặp va mạnh vào bàn làm cái ly rơi xuống đất bể vụn. Tiếng bể của ly làm vang cả quán nên đã đánh thức được Như Phong sau một giấc ngủ dài. Hiếu Đan run run rồi chạy ra khỏi quán:

- Hiếu Đan!

Như Phong đứng dậy đuổi theo thì người bồi kéo áo lại. Chàng bực tức móc đại xấp bạc vớt lên bàn rồi cầm cổ chạy theo nàng. Ra khỏi cửa quán

thì Hiếu Đan đã qua bên kia đường, chàng chạy nhanh gọi:

- Hiếu Đan, nghe anh nói, Hiếu Đan!

Hiếu Đan càng chạy nhanh hơn. Chàng đuổi mãi cho tới góc đường mới kịp, vội chụp áo níu lại. Bất kể trước mặt bá quan thiên hạ, chàng giữ mãi áo nàng, thở hào hển nói:

- Hiếu Đan nghe anh nói, đó là chuyện xưa trước khi quen em, Như Phong ấy đã chết rồi, Như Phong của em bây giờ hoàn toàn khác. Em hiểu cho anh... em...

Nàng cố sức vùng vẫy, nước mắt đầm đìa. Nàng nói như một người điên:

- Tàn nhẫn quá, dễ sợ quá! Tôi không muốn gặp anh nữa! Tôi không muốn gặp anh nữa!

- Hiếu Đan, Hiếu Đan nghe anh nói! Anh xin em...

Nàng vùng vẫy thoát khỏi tay Như Phong đâm đầu chạy qua đường. Con đường vào lúc tan sở và tan trường và đông nghẹt những xe. Nàng không cần để ý đến xe cộ, cứ cắm đầu chạy. Một chiếc du lịch nhỏ đang lao nhanh, nàng chạy đại vô đầu máy. Như Phong la thất thanh:

- Hiếu Đan!

May thay, chiếc xe thắng kịp. Nàng đứng sững giữa đường, người tài xế ló đầu ra cầu nhàu:

- Này cô, mạng cô không đáng tiền sao?

Như Phong nhắm mắt lại, đầu óc quay cuồng. Khi mở mắt ra Hiếu Đan đã ra khỏi đường. Chàng quyết đuổi theo, không thể để nàng ôm nỗi đau khổ ấy. Một lúc sau đuổi kịp, chàng nắm tay nàng van xin:

- Hiếu Đan! Hiếu Đan! Em cho anh được nói vài điều thì dù em có oán hờn, bỏ anh cũng mãi nguyện.

Nàng vùng vẫy:

- Không, buông tôi ra! Buông tôi ra!

- Thôi đi em!

Nàng đứng lại, nước mắt chảy ròng ròng:

- Buông tôi ra! Buông tôi ra! Buông tôi ra!

Một bóng người từ góc đường chạy ra. Đó là Hiếu Bạch. Hắn lờm mắt rồi ra lệnh:

- Như Phong buông chị tôi ra!

Chàng ngạc nhiên:

- Hiếu Bạch, em đó hả ?

Hắn càng nói lớn:

- Đúng thế. Tôi cho anh biết nếu anh còn theo đuổi chị tôi thì sẽ liệu hồn.

Mau buông chị tôi ra.

Chàng trở mặt:

- Hiếu Bạch, sao em nói vậy? Chúng mình là chỗ thân tình kia mà ?

Hắn bĩu môi:

- Hứ, thân tình! Ma mới thân tình với anh. Anh đừng tưởng họ Dương này dễ ăn hiếp lắm sao?

Hiếu Bạch hất tay Như Phong ra, nắm tay Hiếu Đan nói lớn:

- Tôi cảnh cáo anh. Nếu anh còn tiếp tục phá rối chị tôi thì đừng trách tôi sao ác nhé.

- Hiếu Bạch.

- Anh đừng cứ Hiếu Bạch, Hiếu Bạch. Cái tên Hiếu Bạch này không phải để anh gọi đâu.

Hắn quay sang Hiếu Đan:

- Chị Ổi, chị em mình đi, mặc kệ anh.

Hiếu Bạch choàng tay qua vai chị dìu đi về phía trước như một tên hộ vệ, Như Phong định đuổi theo nhưng người đi đường đã đứng lại xem khá đông nên đành thôi. Người cảnh sát lưu thông cũng ném cặp mắt hoài nghi về phía ba người. Chàng đứng lại, sững nhìn hai chị em cho đến khi khuất dạng mới tự hỏi mình:

- Tại sao vậy? Tại sao bỗng nhiên xảy ra việc thế này? ?!!

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 41

Ánh nắng tràn vào nhà, hơn 10 giờ rồi mà Minh Viễn vẫn chưa tỉnh rượu, Trúc ngồi bên chõng lưỡng lự có nên gọi điện thoại đến sở xin phép cho ông hay không. Nghĩ như vậy nhưng bà không muốn bước vì điện thoại công cộng ở mãi đầu hẻm. Bây giờ bà không muốn làm gì cả. Chỉ muốn tìm nơi thanh tịnh để trốn mình và cũng trốn luôn cái tư tưởng hỗn loạn khỏi phải đối phó với kẻ khác

Minh Viễn mệt mỏi trở mình trên giường. Trúc vào bếp thấm nước khăn đem đắp lên trán ông, Sự mát mẻ đã làm ông tỉnh dậy, mở cặp mắt đỏ hoe nhìn vợ. Nhưng rồi ông nhắm lại vì ánh nắng chói khó chịu. Trong ruột ông nóng như lửa đốt. Cổ họng khô muốn nứt ra. Ông mơ màng gọi.

- Nước.

Trúc đứng dậy rót một ly nước, đến đỡ đầu ông lên rồi đưa ly vào miệng. Minh Viễn ực một hơi đến cạn. Nước vào như thuốc tiên làm ông tỉnh hơn nên thấy rõ Trúc ngồi bên giường ông lắc đầu hỏi:

- Đây là đâu?

- Nhà mình đó anh. Sáng nay anh Thành đưa anh về, Anh uống nước nữa không ?

Minh Viễn lắc đầu nhắm mắt lại:

- Máy giờ rồi?

- Hơn 10 giờ rồi. Thôi hôm nay đừng đi làm nữa. Con nó đi học hết mình bàn công việc cho xong đi anh.

Minh Viễn mở mắt ra nhìn Trúc. Vẻ say rượu đã mất dần nên ý thức cũng bắt đầu hồi phục lại. Những vấn đề nan giải vì thế cũng dần dập kéo đến trong tâm trí ông. Ông trợn mắt nhìn vợ rồi từ từ ngồi dậy tựa vào thành giường, đầu vẫn còn nặng trĩu. Ông hít mạnh một hơi rồi hỏi:

- Thôi được, em có ý kiến gì ?

- Em không có ý kiến gì cả. Nhưng mà tối qua...

Bà do dự ngừng lại. Minh Viễn chau mày

- Tối qua sao?

Bà sợ sệt:

- Tối qua...

Minh Viễn gắt:

- Tối qua sao?

Bà thu hết can đảm:

- Em... em gặp Mộc Thiên

Minh Viễn tròn xoe mắt:

- Thế à!

- Mộc Thiên và em đã nói chuyện thật lâu...

Minh Viễn vẫn lạnh lùng.

- Thế à.

Trúc lo sợ nhìn chồng bà nói thật nhỏ nhẹ...

- Tối qua sau khi anh đi, Mộc Thiên tìm đến đây, em và anh ra ngoài nói chuyện. Theo em thì việc quá khứ không còn gì để nói, chúng mình cũng đừng nhắc đến và đừng lo nghĩ làm gì...

- Ồ, thế sao?

Trúc tiếp:

- Còn việc của Đan và Phong, anh và em đều đồng ý rằng hãy để chúng tự do yêu nhau vì hai đứa rất xứng đôi vừa lứa.

- Ồ! thế cơ à ? khá hay đấy chứ! coi bộ nay em đã thay đổi nhiều. Quan niệm của em và anh ấy hợp rơ ghê, thật chẳng khác xưa chút nào!

Trúc dẫn lòng:

- Anh, sao anh cứ mĩa mai như vậy? việc đã lỡ xảy ra, chúng ta phải bình tĩnh thảo luận để đem lại kết luận tốt đẹp. Nếu không sẽ gây lộn rồi anh đi uống rượu say sưa, cuối cùng việc vẫn còn rắc rối có ích gì đâu?

Minh Viễn trách:

- Như vậy mà còn không bình tĩnh nữa hả ?

- Thế thì anh phải im lặng nghe em nói.

- Em cứ nói đi.

Bà nhìn Minh Viễn thở ra.

- Mộc Thiên đồng ý với em là tuyệt đối giữ bí mật về thân thế Đan.

- Anh ấy đã biết rồi à ?

- Dạ.! ảnh cảm kích anh lắm.

Minh Viễn cười ha hả.

- Cảm kích vì anh đã nuôi lớn đứa con gái của ảnh chứ gì ? hay là cảm kích anh vì đã lượm của thừa ảnh bỏ.

Trúc tái mặt:

- Minh Viễn anh điên rồi sao?

Minh Viễn ré lên.

- Anh điên à ? Trời mới biết ai điên! Trúc thật anh đoán không sai tí nào. Anh biết thế nào ảnh cũng đến tìm em để chinh phục em và em sẽ mềm lòng. Em vốn phản đối việc Phong và Đan, vốn căm thù anh ấy thì bây giờ mọi việc đã đảo ngược, tức là em đã bị anh ấy chinh phục rồi. Anh biết không chóng thì chầy, ảnh cũng thuyết phục được em. Về việc quá khứ chắc ảnh đã kể cho em nghe một câu chuyện ly kỳ mà trong đó tất cả những nguyên nhân đều có lý do chính đáng nên em có thể sẵn sàng tha thứ phải không ?

Trúc nhả nạt nói:

- Minh Viễn anh đừng nhắc chuyện quá khứ nữa. Chúng mình bàn chuyện hiện tại còn hơn không ?

Minh Viễn ngược đầu cười lớn:

- Chuyện hiện tại? cách giải quyết nào em nói nghe coi? Cho phép Đan và Phong lấy nhau để em có dịp thường ngày đến nhà họ Hà thăm con chứ gì ? Sau này có cháu em sẽ cùng Mộc Thiên đùa giỡn với cháu thì còn gì nhức nhối cho bằng. Anh cái thằng Minh Viễn này thật tiểu lâm quá, chịu khổ một đời để nuôi vợ con cho người ta.

Trúc bất mãn:

- Minh Viễn! thôi dẹp quách đi đừng nói nữa. Lần nào nói chuyện với anh cũng chỉ gây lộn chẳng được tích sự gì.

Minh Viễn lạnh lùng cười:

- Dĩ nhiên chẳng được tích sự gì vì chỉ có một kết luận thật đơn giản cần gì phải bàn. Em có biết kết luận sao không ? Đó là việc đem Đan tặng lại cho

Mộc Thiên. Làm thân Minh Viễn như anh có lẽ ăn ở thất đức đâu mười tám đời về trước nên bây giờ mới xui xẻo đến thế này! Về phần em anh nghĩ rằng em theo con gái luôn...

Trúc cố dẫn lòng:

- Minh Viễn anh đề nghị như vậy phải không ?

ông ta hỏi lại:

- Em mong đề nghị như vậy phải không ?

- Anh là người không có lương tâm!

Minh Viễn gào lên:

- Anh không có lương tâm, còn em có lương tâm chứ gì ? em đừng cho anh là thằng khờ. Em đã yêu lại anh ấy rồi. Có phải em mong thoát khỏi sự ràng buộc của anh không ? Anh ấy có cầu hôn em không ? Hứ! anh ấy chắc còn đẹp trai lắm ? Hứ! anh ấy bây giờ giàu sang hơn xưa nhiều. Hứ! đi theo anh ấy đi! thật là một người đàn bà chẳng có con tim, Đi theo anh ấy đi! Đi theo anh ấy đi!

- Minh Viễn.

Minh Viễn càng la lớn hơn, hai mắt đỏ ngầu:

- Anh đã nói em đi theo anh ấy đi. Anh không cần. không cần cái bề ngoài giả tạo của em! anh không cần sự thương hại của em. không cần trách nhiệm của em. Tim em ở bên Mộc Thiên thì hãy cút về bên ấy đi. Anh không cần!

Minh Viễn đưa đầu sát mặt Trúc, mùi rượu nồng nặc xông lên:

- Em khỏi cần làm bộ, làm tịch trước mặt anh. Lạ gì con tim em mà anh không biết. Em yêu Mộc Thiên thì cứ cút qua bên ấy đi, đi qua bên ấy đi. Đừng ở đây lúc nào cũng làm ra vẻ như bị Oan ức lắm, như bị anh ăn hiếp lắm vậy. Cái thằng Minh Viễn này chưa làm gì cho em thiệt thòi đâu.

Trúc ôm đầu la:

- Trời ơi! biết nói làm sao đây trời!

Trúc buông tay ra, nhìn Minh Viễn người đàn ông râu ria bồm xồm, mắt đỏ như cắt kè, miệng lảm nhảm mùi rượu nồng nặc lại là chồng bà sao? Bà lắc đầu thật mạnh nước mắt đầm đề:

- Minh Viễn anh đừng ép em.

Minh Viễn lại la to:

- Cấm em khóc. Anh không muốn nhìn nước mắt cá sấu của em. Đối diện anh, cái mặt em lúc nào cũng dàu dàu như anh hiếp đáp em lắm vậy.

Trúc đứng dậy, đưa tay áo lên lau nước mắt:

- Thôi được, em đi. Em không để anh phải thấy cái bản mặt đáng ghét này nữa đâu. Anh bảo em cút thì em cút. Anh bảo em đi thì em đi.

Mở tủ lấy xác tay, bà chạy nhanh ra cửa. Nước mắt đã làm mờ đi không còn thấy đường, Minh Viễn vẫn gào thét trong nhà. Bà không biết ông đang gào cái gì, nói đúng hơn là không thèm nghe chỉ mong trốn khỏi nhà này, trốn khỏi Minh Viễn. Bà lững thững bước, không biết sẽ bước về nơi nào! Ra đến cổng bà choáng váng sắp té nên ngã đầu vào một chiếc xe hơi đang đậu trước hẻm, nhắm mắt nghỉ một lát để lấy lại tinh thần và sức lực. Bỗng có tiếng gọi thật khê:

- Trúc!

Trúc giật mình mở mắt ra, Mộc Thiên đang ngồi trên xe mở vội cánh cửa rồi nắm tay bà kéo vào Trúc làm theo như một cái máy không còn chút ý thức. Ngã người vào ghế ngửa mặt lên, bà nhắm nghiền mắt lại. Bây giờ bà không thể suy nghĩ. Không thể phân tích hay không thể làm bất cứ một cử chỉ nào khác.

Mộc Thiên cầm tay bà.

- Trúc!

Bàn tay lớn và ấm làm cho bà hết chóng mặt và không còn run nữa. Mộc Thiên bắt đầu lên tiếng:

- Anh đến đây và chờ em từ sáng sớm. Anh có linh tính rằng thế nào em cũng ra... Suốt đêm qua anh không ngủ được, chỉ mong mỗi được gặp lại em. Đan đi học cùng với một đứa con trai có lẽ là con em. Anh thấy Thành đưa Minh Viễn về nhưng họ không thấy anh.

ông thở ra:

- Em!

Tiếng gọi này làm cho từng tế bào của bà tê liệt nước mắt trào ra. Mộc Thiên nắm chặt tay bà nói:

- Chúng mình tìm nơi nào để nói chuyện nghe em ?

Bà yếu ớt gật đầu:

Xe nổ máy rồi lướt nhanh. Trúc nhắm mắt lại, để mặc cho gió hai bên lùa vào nghịch ngợm phá rối mái tóc và mơn man lên hai má nóng bỏng của bà. Chiếc xe mang bà đi đâu mặc kệ. Chẳng cần biết. Hoạt cảnh bên ngoài thế nào cũng mặc, mặc và mặc tất cả. Chỉ cần cái vũ trụ thu hẹp trong xe làm ấm lòng bà là được.

Chiếc xe chạy thật lâu đến nỗi bà thiu thiu ngủ. Nhưng rồi bà lại ngủi thấy mùi cát và cỏ non. Mở mắt ra, hai bên đường là cánh đồng bát ngát khác hẳn với cảnh chật chội, chen lấn ồn ào của phố thị. Tinh thần bà trở nên sáng khoái. Bà ngồi ngay người, vuốt lại mái tóc rối rồi nhìn ra ngoài hỏi:

- Mình đang đi đâu vậy?

- Bờ biển.

Bờ biển, hai tiếng ấy làm cho bà hình dung ra mặt nước lên lang và tiếng rào rạt vỗ vào bờ... Lâu lắm rồi, bà chưa một lần đi biển, Biển vì thế đã quá xa lạ đối với bà.

Bà quay đầu lại nhìn Mộc Thiên thì vừa lúc ông ta cũng quay đầu lại nhìn bà. Bốn mắt gặp nhau nên quên cả đất trời. Chiếc xe xuyt va vào gốc cây cổ thụ bên đường. Mộc Thiên bẻ nhanh tay lái rồi cười hỏi:

- Em thử đoán xem anh vừa định làm gì ?

- Làm gì ?

- Cho xe đụng nát thành muôn mảnh!

Tim Trúc đập mạnh. Bà im lặng không nói. Mộc Thiên cũng chăm chú lái xe. Bờ biển dần dần hiện ra trước mặt. Gió cũng mang theo nước biển ướp lên da thịt hai người. một vài con chim biển đang bay lượn giữa lưng chừng trời. Những tảng đá nhấp nhô mỗi lúc một đến gần bên họ Tiếng sóng vỗ vào bờ ầm ầm như tiếng rầm rập của hàng vạn quân đang tiến bước... Mộc Thiên cho xe ngừng lại rồi mở cửa.

- Xuống đây đi em.

Trúc bước xuống xe. Gió làm phất phơ vạt áo dài. Trước mắt bà là những tảng đá sừng sững, mặt biển mất hút đến tận chân trời. Mộc Thiên đặt tay bà xuống gành đá. Bờ biển chỉ toàn là đá nối tiếp nhau. Tảng lớn tảng nhỏ tảng bằng phẳng tảng nhọn nhấp nhộ Tảng màu đen, màu xám. Những tảng

lớn trải dài dưới mép nước lại phủ màu Chế Lân Viên. Sóng biển từng hồi xô vào, ập lên đá, bọt trắng tung tóe. Trúc tựa lưng vào vách đá, nhìn ra mặt biển bao la Đây là thiên nhiên đây là hồn thơ và sự sống, đây là thế giới với sắc màu, không phải căn nhà chật hẹp đầy phiền não! Bà ngấm một lát rồi nước mắt rưng rưng Mộc Thiên đứng bên nói nhỏ.

- Cảnh vật đã đẹp lại còn thanh vắng phải không em ? Mùa hè lắm du khách đến viếng. Hôm nay trời thu khá lạnh nên vắng người. Anh biết thế nào em cũng thích nơi này.

Trúc ngồi xuống, tựa lưng vào vách đá mắt vẫn còn mờ lệ. Bà nghĩ thầm.

- Vâng, còn gì mà không thích.

Mộc Thiên ngồi xuống bên cạnh đăm đăm nhìn bà:

- Trúc em còn muốn khóc thì cứ khóc nữa cho đã đi.

Nước mắt bà chảy dài xuống má nhưng bà lại cười lên, nụ cười buồn bã.

- Em không muốn khóc nữa vì mười tám năm qua mỗi một ngày em đều khóc như thế rồi. Mặc dù những lần khóc ấy chưa bao giờ đã, hôm nay là dịp hiếm có nhưng em không còn muốn.

- Tại sao vậy?

- Em sợ rằng chúng mình không có một lần thứ hai như hôm nay!

Mộc Thiên đặt tay lên tay Trúc:

- Trúc! anh ấy lại nhục mạ dày vò em nữa phải không ?

Nàng đáp thật nhỏ như chỉ đủ mình nghe:

- Anh dày vò em mà cũng dày vò chính anh.

- Anh nói sao?

- Bảo em dứt đi.

- Em!

ông nắm lấy ta bà hấp tấp nói:

- Em! anh nghĩ rằng không nên nói thật với em điều mà anh mơ ước. Vì anh không còn xứng đáng để nói với em điều ấy. Tuy nhiên anh không thể nào giữ kín mãi vì anh quá yêu em. Chúng mình hãy tiếp tục sống lại bên nhau đi em. Trời xui khiến anh còn gặp lại được em tức ngầm bảo sẽ đưa ta đến kết luận mới hoàn toàn đẹp.

Bà ngồi như một pho tượng không đáp. Sắc mặt trang nghiêm, đăm đăm

nhìn sóng dạt vào bờ.

Mộc Thiên siết chặt tay bà.

- Trúc, tối qua sau khi em về, anh trần trọc suốt đêm không còn ngôn từ nào để diễn tả hết tình yêu em... Tuy nhiên anh không thể nào giữ kín mãi vì anh quá yêu em. Chúng mình hãy tiếp tục sống lại bên nhau đi em. Trời xui khiến anh còn gặp lại được em tức ngầm bảo sẽ đưa ta đến kết luận mới hoàn toàn đẹp.

Bà ngồi như một pho tượng không đáp. Sắc mặt trang nghiêm, dăm dăm nhìn sóng dạt vào bờ.

Mộc Thiên siết chặt tay bà.

- Trúc, tối qua sau khi em về, anh trần trọc suốt đêm không còn ngôn từ nào để diễn tả hết tình yêu em. Yêu cho nhiều để rồi mất em thì còn gì đau khổ cho bằng! Trời đã đẩy chúng mình mười tám năm đau khổ cũng đủ lắm rồi. Bây giờ gặp lại nhau âu cũng là định mệnh, nếu không thì đâu có chuyện Phong gặp Đan. Giờ này, chúng ta nối lại tình cũ cũng không muộn lắm đâu em. Hãy nhóm lại lửa lòng sau mười tám năm đã bị mưa gió vùi dập.

Bà lắc đầu tuyệt vọng:

- Muộn lắm rồi!

- Nhưng, Minh Viễn không hề tiếc thương em lại còn dày vò em!

Bà buồn bã:

- Phải đành chịu vậy!

Sự trầm lặng của Trúc đã làm cho ông đau đớn đến nỗi run lên. Buông tay bà ra, ông bóp trán nói:

- Phải đành chịu vậy! Sự đau đớn ấy anh phải gánh chịu, em không có lỗi lầm gì.

ông ngược nhìn Trúc:

- Còn cách nào để cứu vãn không em ? anh bằng lòng trả bất cứ giá nào nếu được.

Bà chua chát:

- Cứu vãn, cứu vãn gì hả anh ?

- Cứu vãn lỗi lầm ngày trước, nối lại nhịp cầu đã gãy. Nếu biết thế này thì ngày trước anh đối em làm gì, chỉ vì sự dối trá ấy mà đổ vỡ tất cả. Hạnh

phúc đời em vì thế đã bị chôn vùi mười mấy năm qua Em có tin lời anh là sự thật không ?

Trúc nhìn lên mặt Mộc Thiên. hai con mắt sâu và cái vẻ si tình vẫn giống hết ngày nào. Bà gục gặc đầu:

- Em tin!

Mộc Thiên bắt đầu tỉ tê:

- Em biết không ngày anh trở lại Trùng Khánh mọi việc đều đổi khác. Em thì lấy Minh Viễn, bạn bè trách anh như trách ác quỷ không bằng. Anh thất thế đến bờ sông Gia Linh, đứng nơi gốc dương cũng không thấy gì hơn là cặp mắt sáng và nụ cười duyên dáng của em. Và anh không nghe gì khác hơn là lời thì thầm của em. Lúc ấy, anh muốn nhảy xuống sông để vĩnh biệt tất cả... Thế rồi, sau khi rời khỏi Trùng Khánh anh làm kẻ bụi đời, lang thang vất vưởng khắp hang cùng ngõ hẻm, đói khác trai gái, rượu chè... một cuộc sống mà em không bao giờ có thể tưởng tượng nổi!

ông dừng lại, hồi tưởng chuyện quá khứ làm anh đau khổ đến nỗi mặt biến sắc, Trúc đặt tay lên tay Mộc Thiên thật tự nhiên:

- Đừng nói nữa anh!

Mộc Thiên cười héo hắt:

- Vâng nhắc nữa càng thêm đau lòng. Sau khi thắng Nhật, anh đến Thượng Hải mua bán, bỏ rượu, bỏ làm thơ và bỏ ngâm thơ từ đó. Bởi vì, trong thơ lúc nào cũng có hình bóng em. Hơn nữa, sự hiện diện của Phong và Sương Sương buộc lòng anh dù muốn, dù không cũng phải đối diện với thực tế. Tuy nhiên, không bao giờ dám nghĩ đến chuyện yêu một người nào khác nữa. Đời anh chỉ yêu thành thật duy nhất một người mà thôi. Mười tám năm nay anh sống trong sự hồi tưởng về quá khứ, lấy những kỷ niệm ấy làm niềm vui cho hiện tại. Anh nhớ em rất rõ, nhớ từng chi tiết một trên người, nhớ em rất rõ, nhớ từng sở thích và thói quen. Em không thích ăn trứng và thịt chỉ thích cá và cải xanh. Em thích đọc thơ dưới trăng và đi dạo giữa những chiều mưa nhẹ hạt. Sau ót em có một nốt ruồi nhỏ, sau tai bên phải cũng vậy. Mỗi lần em muốn giấu giếm điều gì thì lại ách xì liên miên. Em cũng thường thích nói dối, nói xong lại đỏ mặt. Em thích giả bộ ngủ rồi nhìn lên người ta... Trúc anh nhớ và nhớ tất cả. Mười tám năm rồi, anh đã

sống từng phút từng giây với kỷ niệm ấy mười tám năm với anh như mười tám thế kỷ dài!

- Đừng nói nữa anh!

Mắt Trúc chớp nhanh sóng biển cuộn cuộn vỗ vào bờ như từng kỷ niệm đang dồn dập vào lòng bà tạo thành một âm thanh huyền hoặc. Bà đang ngây ngất bởi men tình quá khứ nên vũ trụ trước mặt đầy những sắc màu.

Mộc Thiên khẩn thiết nói:

- Em! chúng mình tìm cách đáp lại công ơn của Minh Viễn, đền bù thế nào thật xứng đáng với sự hy sinh ấy rồi em trở về với anh. Chúng mình chưa già lắm, hãy còn đủ thời gian để gây dựng lại những gì đã mất. Anh vẫn biết rằng không ai có thể tắm hai lần trên một dòng sông nhưng, không phải cứ vịn vào lý do đó mà bỏ đi cơ hội tốt. Hãy tìm lại những gì có thể tìm được phải không em ? nếu được chúng mình sẽ bắt đầu thương lượng với Minh Viễn

Trúc mở to mắt nhìn ra biển. một con chim bói cá đang bay lượn trên mặt nước, đôi cánh dựng đầy ánh sáng mặt trời. Bà đang rơi vào trạng thái hôn mê, không còn nói được lời nào, Mộc Thiên ngừng một lát rồi tiếp, giọng càng tha thiết hơn!

- Trúc, bằng lòng không em ? Em chỉ cần đáp cho anh một tiếng, anh sẽ đem hết tâm trí để sáng tạo cho chúng mình một tương lai đầy mới lạ. Dù hiện tại chúng mình có bị tuổi đời chông chất, có bị thời gian kẻ lên mặt những nếp nhăn sâu, không còn mộng mơ đi nữa, anh hứa vẫn có thể đem lại cho em những ngày thơ mộng như thuở nào. Bằng lòng đi em Anh yêu em quá! Anh yêu em quá!

Mắt Trúc sáng hẳn lên như đang thấy một tương lai rực rỡ đang hiện ra trước mặt.

Trúc em nghĩ coi quá khứ lỗi lầm của anh đâu phải đã tuyệt đối không thể tha thứ được ? Anh sẽ dựng lên một mái nhà ở bờ biển để đêm trăng chúng mình cùng nhau làm thơ... Bây giờ em còn làm thơ không ?

Trúc cười chua chát:

- Thơ sách, họa, cầm, kỳ, thi, tửu, trước kia không món nào rời khỏi em thì bây giờ chỉ biết có củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà!

Mộc Thiên nắm lại tay bà:

- Em sẽ không lo gì những thứ ấy vì đã có anh. Bây giờ chỉ lo hưởng thụ để bù lại những gì đã mất, Giao Thái An lại cho Phong và Đan trông coi, chúng mình đến bờ biển tận một biệt thự nhỏ để hưởng nhàn, hưởng thụ tình yêu bên cạnh thế giới thiên nhiên. Anh và em sẽ đi câu cá như ngày nào trên bờ sông Gia Linh mà em sẽ số bím, anh thả lại... để rồi, chúng mình sẽ ngắm biển khi mặt trời đng lên, ngắm nắng vàng sắp tắt khi mặt trời xuống nước, Và, ban đêm trăng sáng hay tối trời, thiên nhiên này vẫn đẹp, đẹp như tình yêu chúng mình. Em! em đừng cười anh đã bốn mươi mấy tuổi đầu mà còn mơ mộng như một thằng con nít vừa biết yêu nhé. Tuy nhiên, anh nghĩ rằng mình cũng mong muốn được làm con nít như vậy để tâm hồn vô tư, quên đi phiền muộn, để nhìn thấy toàn màu sắc bên em. Hơn nữa, bây giờ chúng ta đang bắt đầu một tình yêu mới, một cuộc đời mới thì làm sao tránh khỏi mộng mơ, bằng lòng đi em! Em biết không, trước khi gặp lại em anh cứ ngỡ đã hoàn toàn tuyệt vọng! Nào ngờ sau khi gặp lại em rồi, bao nhiêu hy vọng lại bùng lên mãnh liệt.

ông thở ra khe khẽ gọi:

- Trúc, em!

Mắt Trúc càng sáng hơn. Năm ngón tay run run trong bàn tay Mộc Thiên.

Bà xúc động nói:

- Gần hai mươi năm trời, anh vẫn còn nhớ em sao? Em hôm nay chẳng còn gì để anh yêu, chỉ còn một thân tàn ma dại...

Mộc Thiên đứng phắt dậy, siết chặt tay bà nói hấp tấp như có ai đang giành nói với ông.

- Trúc sao em nói như vậy? chính em cũng tự thấy mình đẹp, thấy mình hoàn toàn nhất kia mà. Bởi vậy dù có một trăm năm đi nữa, em vẫn là em không gì đổi khác. Anh chỉ sợ rằng không xứng đáng để được em yêu. Mười tám năm trước, anh đã không xứng đáng nên giờ này anh vẫn canh cánh sợ như thế. Em hãy cho anh cơ hội tốt để chuộc lại lỗi lầm xưa nghe em. Anh bảo đảm với em chúng mình sẽ hạnh phúc, chắc chắn là phải hạnh phúc.

Mộc Thiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt bà.

- Tha thứ cho anh chưa em ?
- Sao anh còn hỏi câu ấy? Em đã tha thứ cho anh bắt đầu tối qua cơ mà!
- Anh đã làm em khổ sở bao nhiêu năm, em không còn trách anh sao?

Bà chậm rãi lắc đầu:

- Không trách anh, chỉ trách số mạng.
- Nhưng số mạng đã an bài cho chúng mình gặp lại nhau để ở mãi bên nhau?

Vừa nói, Mộc Thiên vừa nắm bàn tay bà xòe ra, rồi úp mặt vào tay bà. Trúc cảm thấy ông đang run rẩy và bàn tay bắt đầu thấm ướt. Như thế là Mộc Thiên đã khóc, giọt nước mắt của người đàn ông từng trải đời đã chứng tỏ một tình yêu chân thật

- Bằng lòng rồi phải không em ?

Bằng lòng rồi, dĩ nhiên là thế! người đàn ông này có nhiều hấp lực mạnh mẽ đối với bà còn hơn mười tám năm về trước thì làm sao không bằng lòng!

Mộc Thiên lại run run nói:

- Nổi thống khổ mười tám năm qua đã chấm dứt. Cái thời vận xấu cũng hết rồi. Tuổi xuân đã đánh mất, em phải ghì chặt những gì còn lại hôm nay để xây lâu dài cho ngày mai. Nhưng mà còn Minh Viễn thì sao? ông ta đã bảo em cút đi vì đã chán ngấy cái mặt buồn bã của em thì tại sao không cút thật nhanh để đến với anh ?

ông thao thao bất tuyệt mà không nghe Trúc trả lời nên ngược mặt lên, bà ta đang đứng bất động, cặp mắt mơ màng, môi run run. Tim ông bắt đầu đập nhanh. Bằng cặp mắt ướt, ông nhìn thấy bà y như Trúc năm xưa, một người con gái toàn thân chứa đầy thơ và tình ông thở dài khẽ gọi:

- Trúc em bằng lòng rồi phải không ?

Bà gục gặc đầu Mộc Thiên đứng phắt dậy, như một người mất trí, đăm đăm nhìn bà mà vẫn không biết là ai, không biết mình đang làm gì và đang ở đâu... Mãi một lúc lâu mới từ từ đang tay ra, Trúc ngả vào lòng. đôi môi run run của ông lướt qua mái tóc bạc, xuống má rồi cuồn cuộn hôn lên môi bà

Gió vẫn thổi, sóng vẫn ào ạt vỗ vào bờ. Nhưng trong lòng họ vũ trụ đã

ngừng hoạt động...

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 42

Hai chị em Hiếu Đan về nhà, trong sân đầy lá rụng. Hiếu Bạch mở khóa đẩy cửa vào, bên trong tối om không một bóng đèn, im phăng phắc. Mùi xào nấu dưới bếp không còn nghe thấy như thường lệ, cả hai vô cùng ngạc nhiên, Hiếu Bạch lên tiếng gọi:

- Mẹ ơi!

Không có tiếng trả lời, hần gọi tiếp:

- Cha ơi!

Vẫn im lặng, Hiếu Bạch đi mở hết mấy cửa phòng rồi đứng chờ người ra:

- Ủa, lạ thật! Cha mẹ đi đâu hết rồi?

Đầu óc Hiếu Đan vẫn còn bần thần. Bầu không khí bất thường trong nhà tuy có làm cho nàng lo sợ nhưng nàng chẳng còn tâm trí để suy nghĩ. Bước vào phòng, cặp sách trên tay nàng từ từ tuột xuống đất. Bật xong đèn bàn, nàng đến mép giường ngồi chống cằm suy nghĩ mông lung. Hiếu Bạch chạy vào bếp rồi chạy ra, vào phòng nàng đứng dạng hai tay thất vọng nói:

- Thôi rồi! Lò không có chút lửa, chỉ có nồi cháo khét của chị nấu khi sáng. Cha mẹ đi đâu hết, làm sao đây?

Hiếu Đan ngược mặt nhìn em. Nàng chỉ nghe được Hiếu Bạch nói mà không biết nói gì. Đầu óc nàng còn mang nặng tuyệt vọng vừa quạ Ngụy Như Phong, con người mà nàng tôn thờ, tha thiết yêu lâu nay chỉ là một kẻ ăn chơi sa đọa, đùa cợt với tình yêu, xem tình yêu như một trò chơi giải trí qua ngày. Đỗ Ni, vũ nữ, chị em ta... dễ sợ quá, tàn nhẫn quá! Tình yêu, tình yêu mà nàng ôm ấp để làm sự sống, lại như thế này sao?! Cuộc sống hiện tại của nàng còn gì để nói? Hết và hết tất cả! Nàng còn ngồi đây nhưng nàng đã chết, chết từ khi chiều, chết không cần năm mộ, nàng chẳng đào đâu ra được tiếng nào khác để diễn tả hết nỗi thất vọng và đau đớn lòng mình nên chỉ thăm lập đi lập lại:

- Tàn nhẫn quá! Dễ sợ quá!

Nàng lắc đầu tuyệt vọng. Hiếu Bạch lay vai nàng hỏi:

- Chị ơi! Làm sao bây giờ ? Tối nay ăn cái gì đây?

Hiếu Đan chỉ đưa cặp mắt mệt mỏi nhìn em. Hăn lại tiếp:

- Cha mẹ đi đâu mất tiêu hết rồi, trong bếp chẳng còn cái gì khô gì ăn hết.

Bao tử em bắt đầu nổi loạn, chị có cách nào để kiếm đồ ăn không ?

Nàng vẫn lặng thinh.

- Chị có tiền không ? Hai đồng thôi, em ra ngoài hẻm mua hai khúc bánh mì về ăn đỡ.

Nàng mở to mắt nhìn Hiếu Bạch:

- Hử ?

Hiếu Bạch dậm chân:

- Trời ơi, nói này giờ chị có nghe không ? Chị đang nghĩ gì vậy? Cũng cái thằng phong ngứa phong ghê đó chớ gì ? Chị nghĩ làm gì cái thằng lưu manh ấy cho mệt xác. Chị đừng gặp lại nó, đừng hẹn hò với nó nữa là được. Có em ở nhà, nó sức mảy mà dám đến đây phá rối chị nữa mà sợ.

Hiếu Đan vẫn mở to mắt nhìn em. Những lời nói ấy nàng đã nghe rất rõ nhưng chẳng thấm gì cái chỗ đang ngứa thật sự của nàng. - Không nghĩ, không gặp, không còn hẹn chàng nữa, nếu tất cả những “không” ấy mà thực hiện được thì còn gì để nói, để sầu, để khổ!

Hiếu Bạch lại tiếp tục khuyên chị bằng cái giọng mất nết:

- Thôi, thôi, đừng có chảy nước mắt nữa. Khổ quá! Vấn đề bây giờ là phải giải quyết bao tử cái đã. Chị có tiền không nói phứt đi?

- Hử ?

Hiếu Bạch phát cáu:

- Cái gì mà hử hoài vậy? Hỏi có tiền không mà cứ hử.

Hiếu Đan đã tỉnh táo, mò vào túi áo ngoài:

- Một cục cũng không có.

Tiền của nàng cho bác phu xích lô hết rồi!

- Chết, làm sao bây giờ ? Cha mẹ mà không về thì có nước treo mỏ cho đến sáng chịu sao nổi.

Hiếu Đan không thềm nói nữa. Nàng chẳng hề quan tâm đến chuyện ăn vì trong bụng đã đầy ắp những buồn khổ rồi đâu còn thấy đói. Hiếu Bạch thì

chạy vào bếp rồi chạy ra cửa đứng trông cha mẹ về. Hấn cứ chạy ra chạy vô như thế một lúc rồi đến trước mặt Hiếu Đan nói:

- Coi bộ bất ổn rồi chị Ơi, chắc cha mẹ xảy ra việc gì rồi!

Hiếu Đan giật mình:

- Cũng lại nói bậy nữa!

- Chứ sao hai ngày nay cha mẹ cứ cãi lộn hoài vậy?

Nàng nói lấy lệ:

- Theo chị, không có chuyện gì đâu.

Nàng lại quay về cái thức trạng tâm tình mình. Hiếu Bạch không biết phải làm gì cứ đi quanh quẩn trong phòng. Nhìn thấy sự lo âu và buồn rầu của chị, hấn cũng lo lắng không ít. Cái bao tử của hấn mỗi lúc một đòi nợ mãnh liệt hơn đến nỗi không còn chịu nổi nên nói với Hiếu Đan:

- Thôi thế này, chị Ở nhà chờ cha mẹ về. Em ra ngoài tìm mấy thằng bạn kiếm chút cháo mới được. Nếu về sớm, em sẽ mang về chị hai khúc bánh mì, chị không ?

Hiếu Đan gật đầu cho qua chuyện. Ăn hay không, với nàng đâu còn thành vấn đề, ngay cả sự sống cũng không cần thiết nữa.

Tiếng chân Hiếu Bạch xa dần, rồi cánh cửa đóng sập lại. Cả nhà rơi vào im lặng và quạnh hiu. Khí lạnh bây giờ đã tràn ngập, bủa vây lấy nàng. Ngọn đèn bàn tỏa ánh sáng yếu ớt trong căn phòng cô quạnh của nàng. Nàng cứ ngồi sững như kẻ mất hồn thật lâu rồi bỗng ngược lên nói một mình:

- Tại sao cha mẹ, Hiếu Bạch vẫn chưa ai về ?

Nàng uể oải đứng dậy đi vào phòng cha mẹ bật đèn sáng để tìm cái đồng hồ treo cũ kỹ. Đồng hồ ở trên bàn. Nàng bần thần đến ngồi vào ghế để xem. Cây kim ngắn chỉ số bốn, kim dài chỉ số một, chẳng nghe tiếng tích tắc. Nàng cầm lên lắc mạnh, các kim vẫn nằm im, như thể là đã quên lên giây lâu rồi. Đặt đồng hồ xuống bàn, nàng thở ra và nghĩ thầm:

- Nhưng mà, biết mấy giờ để làm gì mới được ? Với ta, thời khắc cũng chỉ thành vô nghĩa.

Ngồi mơ màng nơi bàn một lúc, khuôn mặt lẳng lơ, thân hình nẩy nở được bó sát trong chiếc áo mỏng dính của Đỗ Ni lại hiện ra trước mặt nàng. Khuôn mặt ấy như một con dao thật sắc, rạch tim nàng thành những đường

sâu rướm máu. Cơn đau vì thế bắt đầu hành hạ nàng, một lúc lâu lại lắng dịu. Cứ thế và cứ thế, nàng mơ rồi tỉnh tỉnh rồi mơ, ngồi như thế chẳng khác nào một cục gò mối!

Một lúc thật lâu, nàng thấy trên bàn có một vật gì là lạ, thì ra đó là một phong thư màu trắng. Cầm lên xem, thấy có hàng chữ lờ mờ, nàng lại đưa tay dụi mắt, cố mở thật to, thấy ở giữa có hai hàng chữ: “Trao em: Lý Phương Trúc” và bên góc trái dưới có thêm mấy chữ: “Lưu bút của Dương Minh Viễn”.

Cha nàng lại viết lưu bút cho mẹ là lý do gì ? Đầu óc nàng thêm rối loạn hơn. Phong thư thật dày cộm lại không dán. Nàng tò mò rút ra xem, xem một lúc lâu mà không biết mình đang đọc cái gì! Càng xem càng mơ hồ khó hiểu chẳng khác nào lạc vào một miền hoang vu ghê sợ, nàng bỗng run lên, ngồi ngay người lại, kéo cây đèn bàn đến gần, gắng tập trung tư tưởng để đọc lại bức thư. Đọc xong, nàng ngược lên nhìn ngọn đèn. Những điều viết trong thư là sự thật sao? Không thể nào có được. Chắc nàng điên rồi hay đó chỉ là một ảo giác, không có thư từ gì hết. Nghĩ như thế nhưng lá thư vẫn còn nằm trong tay nàng, vẫn những dòng chữ quen thuộc của cha Căn phòng này, vẫn những cảnh vật cũ chung quanh, tất cả còn đó, cha nàng đâu rồi? Thư này của cha nàng sao? Nàng run run đặt lá thư xuống bàn, lánh mặt đi như muốn tránh một vật kinh sợ, nhưng rồi, nàng hít một hơi thật mạnh rồi cầm thư lên xem lại. Nàng đã xem lại những ba lần mới tin chắc là thật, là chính thư của cha. Nàng đưa ngón tay trở vào miệng cắn mạnh một cái đau kinh hồn. Như thế nàng không mơ, không phải ảo ảnh, cũng không phải cảm giác sai lầm mà là sự thật, sự thật hoàn toàn! Tựa lưng vào ghế, đầu óc nàng càng hỗn loạn hơn và chỉ chứa toàn những câu:

- Cái này dễ sợ quá! Dễ sợ quá! Dễ sợ quá!

Không dễ sợ sao được chỉ từ chiều đến tối mà bao nhiêu chuyện xảy ra thế này! Thế giới hôm nay là thế giới gì ? Có thật sự yên vui và đẹp hay chỉ là sự nguy trang để sau lưng đầy rẫy những bóng tối, đau khổ và kinh hoàng ? Nàng cắn chặt môi, gắng trấn tĩnh tinh thần, cố xua đuổi bớt sự đau khổ và nghi vấn trong lòng.

Ngoài cửa nghe có tiếng thì thầm và tiếng hện gập lại, tiếng xe départ rồi

tiếng cánh cửa mở ra. Nàng chăm chú nhìn cửa phòng. Mẹ nàng từ ngoài bước vào, cặp mắt mơ màng như đang vương vấn điều gì lạ lùng lắm. Phương Trúc vút xác tay lên giường, nhìn con ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ có mình con ở nhà sao?

Hiếu Đan chỉ mở to mắt nhìn mẹ không đáp.

Như thế đã có việc gì xảy ra rồi, bà lo sợ hỏi:

- Hiếu Bạch đâu? Cha con đâu? Con ăn cơm chưa?

Hiếu Đan vẫn nhìn Phương Trúc trân trối, môi mím chặt không nói. Cặp mắt thường ngày bây giờ chỉ mở to, không chớp, nhìn bà như nhìn một quái vật. Phương Trúc lo sợ đến bên nàng, sờ lên trán vẫn không thấy nóng, như thế con bà không bệnh. Bà ôn tồn hỏi:

- Con giận ai sao? Hay là...

Bỗng nhiên, bà cảm thấy lạnh tận xương tủy, rùng mình một cái thật mạnh, rồi tiếp:

- Cha con đã nói gì với con ?

Nàng vẫn lặng thinh, lắc đầu thật nhẹ, hai mắt trở nên lơ đãng như người mất trí. Nàng chậm rãi đưa tay chỉ mấy lá thư trên bàn. Bà kinh ngạc:

- Cái gì vậy con ?

Bà bước nhanh đến nhặt thư và bì lên. Máu trong người bà bắt đầu làm băng thạch. Không cần xem nội dung, bà vẫn biết thư ấy nói gì rồi. Bà nắm lấy tay Hiếu Đan hỏi nhanh:

- Cha con đâu? Cha con đâu?

Nàng lắc đầu và đáp gọn:

- Con không biết!

Phương Trúc kéo ghế ngồi xuống, hai tay cầm lá thư run. Bà hấp tấp đọc:

“Phương Trúc,

Viết thư này cho em đúng 11 giờ 30, tức sau khi em bỏ đi gần được một giờ. Một giờ đồng hồ ấy anh đã nghĩ đến nát óc, dồn hết tâm trí để tìm giải pháp cho vấn đề nan giải hiện tại. Cuối cùng, anh đã tìm ra giải pháp ấy. Như thế, Anh sẽ thoát khỏi sự dẫn dắt lòng mình mà hai hôm nay đã cố sức vùng vẫy. Nhưng, trước khi xa em, anh muốn kể cho em một mẩu chuyện của lòng anh mà suốt thời gian chúng mình chần gối, anh chưa bao giờ tiết

lộ, bởi vì, anh sợ rằng chúng ta sẽ không còn cơ hội để gặp nhau, để kể nhau nghe những điều bí ẩn nữa. Mẫu chuyện ấy được bắt đầu từ khi mới gặp em cho đến bây giờ, tức là lúc mà em đã gặp lại người yêu cũ.

Em! Lần đầu tiên gặp em trên đường đến rạp Quốc Thái. Hôm ấy em mặc chiếc áo dài trắng, tóc thắt thành hai cái bím dài, chỉ cần nhìn đôi mắt lớn long lanh và nụ cười tươi ấy, anh cũng đủ yêu rồi. Anh yêu em nhưng em không hề để ý đến anh. Đêm hôm ấy cũng như bao nhiêu ngày nối tiếp, trong mắt và lòng em chỉ có mỗi một hình bóng Hà Mộc Thiên. Anh biết điều ấy!

Thế rồi, suốt thời gian ở Sa Bình Bá, anh là người mang nhiều mặc cảm nhất trong số bạn bè. Mặc cảm vì nghèo, mồ côi, sống đời lang thang vô gia đình vì quê hương đã bị chiến tranh tàn phá. Vì mang những mặc cảm như vậy nên anh trở nên ganh ghét với bạn bè, không chịu thua họ nhưng cũng không hơn được họ, mãi đến khi tình yêu em và Mộc Thiên bắt đầu công khai thì anh càng đau đớn hơn, nhưng cũng đành ôm khổ một mình, biết than cùng ai hay thổ lộ cùng ai! Anh biết phận mình không thể tranh giành với Mộc Thiên được, vì anh ta con nhà giàu, đẹp trai học giỏi. Giá như anh làm con gái, dĩ nhiên cũng yêu Hà Mộc Thiên, không thêm yêu thằng Dương Minh Viễn nghèo ấy bao giờ. Suốt quãng thời gian đó em chẳng bao giờ thèm đoái hoài đến anh. Nhiều lúc anh có đứng trước mặt em đi nữa, cũng chỉ là vô nghĩa. Em đã vô tình với anh như vậy, riêng anh lại khác, không thể nào quên em. Tình yêu đơn phương ấy của anh em làm sao thấu hiểu vì tim em đã hoàn toàn thuộc về Mộc Thiên, còn đâu nữa để nghĩ đến một người nghèo khác!

Thế rồi đến khi em bỏ nhà ra đi để sống với Mộc Thiên thì anh như kẻ mất trí không còn biết gì nữa. Lúc ấy, anh mang tâm trạng của một kẻ vừa ghen vừa thất tình. Anh vẫn biết rằng trong tim em không bao giờ có hình bóng anh, nhưng tim anh không thể nào thiếu hình bóng em. Nỗi khổ anh như thế mà em nào hay biết! Và rồi khi em và Mộc Thiên làm lễ đính hôn ở quán ăn Bách Linh, em mặc chiếc áo trắng giống như nàng tiên giáng thế càng làm cho anh đứt đi từng đoạn ruột!

Sau đó, biển cổ lớn bỗng nhiên xảy đến. Mộc Thiên về Côn Minh, em đi tìm

anh ta, ôm quả tim rướm máu quay về, rồi nhảy xuống sông Gia Linh. Và từ đó, em lại thuộc về anh, chẳng khác nào câu chuyện trong “Thiên-Phương Nguyệt Đàm”. Em có biết rằng anh sung sướng đến mức nào không. Phàm những gì con người mơ ước không bao giờ đạt được, thế mà anh đã đến cái đích tận cùng ấy thì còn gì hạnh phúc cho bằng. Vì lý do đó, anh không cần để ý bào thai trong bụng em là ai tác giả mà chỉ cần có em, chỉ cần em là vợ anh. Anh chỉ thấy em hoàn toàn trong sạch, thanh thoát không nhuốm chút bụi trần. Em quá cao vời, anh sợ không thể với tới, không xứng đáng để em yêu, không đủ sức để lo cho cuộc đời, tương lai hạnh phúc cho em...

Thấm thoát Hiếu Đan ra đời, anh đã dồn hết tâm trí để yêu nó như chính dòng máu anh tạo ra. Nhưng mà, cặp mắt giống hệt Mộc Thiên của nó đã làm anh run sợ, bởi vậy, mỗi khi em bế Hiếu Đan, nhìn vào mắt nó thì anh cảm thấy ghen và bực bội vô cùng. Anh nghĩ rằng em đang nhìn Mộc Thiên chứ không phải nhìn con, chính vì thế mà anh muốn điên lên được. Tiếp đó, Hiếu Bạch lại ra đời, chúng mình có chung được một đứa con. Anh lấy làm vui mừng vô cùng vì hy vọng rằng nó sẽ là sợi dây để buộc em ở mãi bên anh, không bao giờ bỏ anh.

Nhưng rồi, cuộc sống mỗi ngày thêm khốn khổ đã trở thành gánh nặng trong lòng anh. Rồi Trùng Khánh đến Hàng Châu, anh vẫn còn theo học. Vừa làm, vừa học tiền đâu đủ nuôi sống gia đình một vợ hai con! Vì thế cuộc sống càng thiếu thốn, em càng khổ sở nên đã ốm yếu, tiêu tụy. Anh đau lòng vô cùng và thấy có rất nhiều lỗi lầm đối với em, lỗi lầm của một người chồng không đủ sức gánh vác gia đình. Anh không mong gì hơn là làm sao cho em một cuộc sống thoải mái. Anh muốn cưng em như một công chúa, không bao giờ bắt đến bàn tay. Ngược lại, cảnh thiếu thốn đã buộc em suốt ngày phải bù đầu trong bếp, lo giặt giũ quét nhà... mọi việc chỉ có mỗi một mình em gánh vác. Điều này đã làm anh đau khổ vô cùng. Anh còn nhớ hôm ấy, bắt gặp trong hộp tú của em một bài thơ:

- Đêm khuya canh vắng em khâu áo

Chiếc áo ngày nào đã bạc màu

- Đêm đêm cứ mãi khâu từng mũi

Mười ngón tay mềm, ai có đau?

- Đêm thu lạnh lẽo trăng heo hút

Côn trùng tặc lưỡi tiếc thương thân

Một vì sao lạc rơi trần thế

Em mãi lo toan mẫm, gạo.. cần!

Xem thơ, anh mới hiểu rằng em là người chỉ thích có trăng sao, hoa, thơ và ca hát. Thế mà anh cứ nhốt em mãi vào những củi, gạo, mẫm muối, thì còn gì khổ bằng. “Mười ngón tay mềm ai có đau?”! Anh đau đớn lắm! Anh có cảm giác mười ngón tay mềm ấy đang vá con tim thủng rách của anh. Anh đã tự hứa lòng mình là phải bằng mọi cách cải thiện mức sống để em không còn khổ sở, đêm khuya không ngồi vá áo như thế nữa. Nhưng rồi, sau đó lại bắt đầu chạy giặc, lắm gian truân vất vả mới lên được Đài Loan. Con dại, không có gạo ngày hai buổi nên đành đi làm công chức, thật một việc bất đắc dĩ! Từ đó anh bắt đầu chán nản nên giết đi mộng tưởng, giết cả ý định cải thiện mức sống và cưng em như một nàng công chúa. Cái gì cũng giết, giết hết và chết hết!

Ngày tháng trôi qua, em càng tiều tụy, anh càng đau lòng. Mỗi lần nghe em thở ra là ruột gan anh như bị ai xé nát. Bao nhiêu tình yêu, lo âu và đau khổ quá nhiều trong lòng anh nên không thể nào kể hết cho em nghe. Anh chỉ ôm đau khổ một mình, ít tâm sự với em vì nghĩ rằng nói với em cũng chẳng được gì. Có lẽ vì thái độ biến đổi ấy của anh mà em đã buồn bã, bơ phờ hơn. Em thường hay ngồi sững sờ, hay suy nghĩ, yêu Hiếu Đan hơn Hiếu Bạch. Anh đoán biết em đang nghĩ về con người đó - Hà Mộc Thiên. Chính vì thế mà anh trở thành cay cú, gắt gỏng và nóng nảy đối với em. Thú thật với em rằng, từ lâu anh vẫn hoài nghi sự tan vỡ giữa em và Mộc Thiên. Đêm qua, Hiếu Thành đã cho anh biết thêm điều ấy. Anh ta bảo rằng sự tan vỡ giữa em và Mộc Thiên chỉ vì sự hiểu lầm (anh cứ ngỡ đã say, kỳ thực vẫn còn tỉnh táo). Và, giá như em yêu lại anh ấy (nhưng có bao giờ em quên anh ấy đâu!) cũng là một việc rất tự nhiên. Sáng nay nói chuyện với em, anh càng biết rõ điều này hơn. Tuy nhiên anh không hề trách em. Mười tám năm rồi ảnh hưởng Mộc Thiên vẫn còn mạnh hơn anh. Em vẫn còn yêu Mộc Thiên hơn anh.

Thư này anh viết khá dài, mong em đừng trách vì đây là lần đầu và cũng là lần cuối bao nhiêu chuyện lòng anh đều đem phơi bày cho em rõ. Khi em đọc thư này, anh đã đi đến một nơi xa lắm. Suốt mười mấy năm trời đem hết tâm trí yêu em để rồi cuối cùng vẫn phải mất em! Em! Nếu trời có tình thì thế nào cũng thương hại đến anh, nếu em có tình thì cũng phải khóc vì anh!

Anh đi rồi, em sẽ yên tâm, vì Mộc Thiên thế nào cũng đến rước em về, tạo cho em cuộc sống đầy hạnh phúc, chiều em nhiều như một công chúa. Em được như thế, anh còn cầu mong gì hơn nữa? Hiếu Đan là con em và Mộc Thiên, mười tám năm trời anh đã thương yêu và nuôi dưỡng. Anh thành thật chúc nó được nhiều hạnh phúc. Còn Hiếu Bạch, con của chúng mình, một đứa con thông minh nhưng biếng học và nghịch, nhờ em chăm sóc nó cho đến khi tốt nghiệp đại học. Anh thiết tưởng rằng em và Mộc Thiên đều bằng lòng làm theo điều mong ước ấy của anh.

Anh đi rồi, em sẽ không còn ai gay gắt, làm phiền muộn nữa. Trời đã cho anh cái điểm phúc mười tám năm sống bên em nhưng vì anh là kẻ bất lực, bất tài nên giờ này đành âm thầm lau nước mắt ra đi!

Anh dừng bút, chỉ muốn nói với em lời cuối cùng là: “Anh yêu em! Phương Trúc, anh yêu em vô cùng! Kiếp này cho đến kiếp sau, vẫn hoài hoài yêu em”. Và dù rằng anh không đủ khả năng để giữ tình yêu trong vòng tay mình đi nữa, tim anh vẫn một mực yêu em. Yêu em tha thiết và cho đến trọn đời.

Chúc em được nhiều hạnh phúc.

Viết xong lúc 13 giờ 30.

Anh

Dương Minh Viễn”

Phương Trúc đọc một hơi cho đến hết bức thư Bà hoảng sợ ngược lên nhìn Hiếu Đan thì nàng cũng đang lẳng lặng nhìn bà. Bà không thể nào đoán được nàng đang nghĩ và quan niệm thế nào về mình. Bà bồi hồi lo lắng cho Minh Viễn vô cùng. Chùi nước mắt, bà nắm lấy cánh tay Hiếu Đan thờ mạnh hỏi:

- Con về lúc mấy giờ ?

- Có lẽ hơn sáu giờ.

- Con về cha con đã đi rồi hả ?

Nàng mệt mỏi gật đầu. Phương Trúc đứng phắt dậy, vờ cái xác tay trên giường, cầm đầu chạy ra ngoài. Bà không cần biết hay suy nghĩ gì khác, chỉ làm sao tìm được Minh Viễn ngay bây giờ là được. Hiếu Đan đuổi theo đến cửa khàn giọng gọi:

- Mẹ Oi!

Phương Trúc quay đầu lại nhìn con. Cặp mắt lơ lơ và gương mặt bơ phờ của nàng trông thương hại vô cùng. Lòng bà quặn đau, nhưng giờ này không phải lúc lo cho nàng, phải kiếm cho được Minh Viễn. Nước mắt bà ràn rụa:

- Con ở nhà đừng đi đâu, để mẹ tìm cha về. Mẹ phải đi lập tức kéo trẻ, muốn gì chờ mẹ về rồi hãy nói.

Hiếu Đan tựa vào cửa:

- Mẹ! Mẹ chỉ cần cho con biết một tí thôi, có phải thư ấy là sự thật không mẹ ?

Mười tám năm trời khổ tâm giữ bí mật thì giờ này bị bại lộ tất cả. Lòng bà đau khổ, kinh sợ và chua xót lẫn lộn như một con nước vỡ bờ. Bà run run đáp:

- Con! Mẹ có lỗi với con nhiều!

Hiếu Đan bưng mặt khóc òa lên, lão đảo chạy vào phòng. Phương Trúc đứng sững rồi muốn chạy theo an ủi nàng nhưng bức thư trên tay lại nhắc bà phải đi tìm Minh Viễn. Bà cắn chặt môi lắc đầu thật mạnh hối hả ra khỏi cửa. Bà mong phải tìm được Minh Viễn dù bất cứ giá nào. Tìm người đàn ông mười tám năm qua đã chăn gối cùng bà, đã âm thầm hy sinh như một con lừa, đã yêu bà đến cuồng nhiệt mà không dám nói một lời! Phải tìm cho được Dương Minh Viễn, chồng của bà và cha của các con.

Bà chạy ra đầu hẻm, con đường vắng tanh. Gió đêm thổi lạnh. ánh điện đường yếu ớt như đã kiệt sức vì phơi mình giữa mưa gió lâu ngày. Bà đứng lại, nhìn tư bề quanh quẽ mông lung. Sự rộng lớn của trái đất thế này làm sao tìm ra một người đã trốn.

Bà vuốt mặt, nước mắt ướt cả bàn tay. Gió lạnh vẫn vô tình thổi. Bà lầm lũi

bước, không biết sẽ đi về đâu. Màn đêm vẫn phủ. Sao lác đầy trời. Minh
Viễn! Minh Viễn! Anh ở đâu?

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 43

Như Phong thất thiếu trở về Linh Lan. Ngồi lên chiếc găng máy, chàng cho xe phóng nhanh không mục đích. Chiếc xe mãi chạy với một vận tốc tối đa giữa hoàng hôn, băng qua không biết bao nhiêu đường xá lớn nhỏ. Cuối cùng chàng dừng lại trước một nhà hàng. Trời đã vào đêm đường xá sáng loáng ánh đèn. Như Phong bước vào, đây là nơi mà chàng và nàng thường hay lui tới. Chàng còn nhớ rõ mới hôm nào hai đứa ngồi nơi bàn ăn, nhìn mấy con cá dưới hồ mà nói với nàng rằng:

- Em có biết vì sao mà người ta gọi là cá thần tiên không ? Đó là một cặp tình nhân khăng khít, lúc nào cũng bơi bên nhau, không rời nhau. Anh mong muốn một ngày nào đó, chúng ta sẽ là loài cá ấy.

Than ôi, bây giờ mọi việc đã đổi khác! Hiếu Đan ngây thơ lại dễ bị xúc động, khó mà chịu nổi sự đau khổ ấy. Chàng hai tay chống cằm lẩm nhảm:

- Đồ Ni, cũng là người con gái ấy! Tổ bố cái ăn chơi trác táng, trụy lạc.

Chàng đập mạnh tay lên bàn, thở ra. Người bồi đi lại, chàng kêu rượu, phá đi cái thông lệ thường ngày.

Ngà ngà say, Như Phong ra về. Ngồi lên chiếc găng máy, chàng cho xe chạy về đại lộ đông người. Gió đêm lạnh làm chàng hơi chóng mặt. Khi đến ngã tư rạp hát Tân Sinh, thấy Hiếu Bạch đang đứng nói chuyện với hai ba người bạn có vẻ ma cô, chàng thầm nghĩ: tại sao Hiếu Bạch thù mình ? Tại sao những đồ cất kỹ trong phòng lại lọt vào tay Hiếu Đan ? Thật là một chuyện kỳ lạ!

Chàng cần suy nghĩ, chàng dừng xe trước mặt Hiếu Bạch:

- Hiếu Bạch!

Hiếu Bạch lờm chàng:

- Anh này lạ không, tôi đâu có quen anh ?

Chàng kiên nhẫn:

- Anh đâu có lỗi gì với em ?

- Hứ, anh ăn hiếp chị tôi.

- Anh làm sao mà ăn hiếp chị em ?

Hiếu Bạch đỏ mặt:

- Anh là thằng đểu! Lâu nay tôi cứ tưởng anh là con người tốt, nào ngờ trong tay anh có cả hàng tá vũ nữ, chị em ta... thật không biết xấu hổ còn đến đây gọi tôi là em!

Phàm việc gì lỗi lầm, ắt hẳn có nhiều người biết đến! Như Phong ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, em cũng biết nữa sao?

Hiếu Bạch ra vẻ ta đây:

- Tôi mà không biết à ? Mỗi một hành động nhỏ của anh đều không thể qua mắt tôi được. Hình và thơ đó chính tôi đưa cho chị Đan, nếu không để anh phỉnh gạt chị tôi hoài.

Chàng trở mặt:

- Em, Tại sao em có những hình ấy? Em lấy ở đâu?

Hiếu Bạch nổi sùng:

- Lấy đâu kệ tôi, quan hệ gì đến anh ?

Hắn thọc hai ngón tay cái vào túi quần, hình mặt lên như một bò con đang nghinh chiến. Máy thẳng ma cô đang vây quanh Hiếu Bạch, có đứa đang biểu diễn bằng trò xoay vòng dao con chó trên tay. Thấy bọn chúng, chàng mới sực nhớ hỏi:

- à, anh biết rồi, Sương Sương đưa hình cho em chứ gì ?

Hiếu Bạch giở giọng du côn:

- Phải thì anh làm gì tôi? Không phải anh làm gì tôi?

Như Phong lão đảo muốn té. Chàng cắn răng nghĩ thầm;

- Sương Sương, em chơi trò này độc quá. Anh đã thương em, xem em như đứa em ruột thịt thì bây giờ em lại hại anh.

Chàng đạp máy xe rồi cho vọt nhanh. Một đứa trong bọn Hiếu Bạch hỏi:

- Cái thằng đó là anh Sương Sương hả mầy?

Chàng không thèm để ý đến bọn con nít phách lối ấy, cứ cho xe chạy thẳng về nhà. Giờ này chắc chắn chín chục phần trăm là Sương Sương không có ở nhà, nhưng cứ về xem thử sao.

Về đến nhà, chàng chạy một mạch lên lầu, đến phòng Sương Sương, bên trong im lặng. Chắc là nàng không có ở trong rồi nhưng vẫn vào xem sao. Đẩy cửa bước vào, chàng đứng ngây người một lúc vì quá sức ngạc nhiên. Sương Sương ở nhà, đang ngồi trước bàn phấn. Tóc chải ngay ngắn, mặt không đánh phấn trông có vẻ thùy mị, đoan trang. Nàng đang hai tay chống cằm, ngắm mình trong gương. Nghe có tiếng động, nàng uể oải quay lại, đưa cặp mắt suy tư nhìn Như Phong:

- Anh đó hả ?

Như Phong lạnh lùng nhìn Sương Sương. Nàng hình mũi:

- Ồ, mùi rượu! Anh hôm nay cũng uống rượu sao? Vì sao lạc của anh đâu rồi?

Lòng chàng đang rục rủa, câu hỏi ấy chẳng khác nào chế thêm dầu vào. Chàng đến gần Sương Sương lộ vẻ giận dữ. Cái gương mặt ngây thơ và đẹp ấy lại ngăm chứa sự nham hiểm vô cùng, thật không thể ngờ được! Nàng nhướng mắt ngờ vực:

- Anh làm sao thế ?

- Sương Sương! Anh không hiểu đã làm gì nên tội với em ?

- Anh nói gì vậy?

- Thôi, em đừng giả vờ nữa. Hãy nói cho anh biết anh đã làm gì nên tội với em ?

Nàng trầm nghĩ: hại anh chứ gì ?

Như Phong gằn giọng:

- Em đã hại anh mà còn giả vờ không biết nữa sao? Em ăn cắp thơ và hình của Đỗ Ni đưa cho Hiếu Đan. Em có biết cái hành động đê hèn đó tai hại đến mức nào không ? Cái chuyện vạch lá tìm sâu ấy có phải hậu quả của chứng bệnh ăn không ngồi rồi của em không ?

Sương Sương tái mặt, ngước cổ cãi:

- Hứ! Bộ không có hay sao còn chối? Những thư và hình ấy không phải của Đỗ Ni tặng anh sao? Hay là anh đi xin của cô nàng ? Anh là người đứng đắn, trong sạch lắm, không chơi bời, trác táng, trụy lạc chứ gì ? Cái dĩ vãng không mấy sạch sẽ của anh như thế mà không tự trách mình lại đi trách người tạ Anh nên biết rằng anh làm đúng không ai có thể phá được. Đẳng

này anh làm bậy tức là anh đã tự phá anh, cần gì phải ai phá nữa? Anh chỉ là người đạo đức giả!

Như Phong phát điên lên:

- Anh vẫn biết rằng việc giao thiệp với Đỗ Ni không đúng. Tuy nhiên, việc làm ấy không quan hệ gì đến em, không hại gì em thì đi lặt tấy anh làm gì? Hiếu Đan ngây thơ dễ tin, anh làm sao có thể giải thích cho nàng hiểu được bây giờ? Làm cho anh đau khổ như vậy, em có ích gì không?

Vừa nói, Như Phong vừa nắm vai Sương Sương đẩy thật mạnh vào ghế rồi quay ra, cầm đầu chạy xuống lầu. Chàng bất ngờ đụng vào người Mộc Thiên nơi thang lầu. Ông ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì Như Phong?

Chàng ngoái cổ lại:

- Cháu muốn đi, không bao giờ trở lại nhà dưỡng nữa.

Mộc Thiên hét to:

- Đứng lại Như Phong!

Chàng đứng lại. Ông hỏi tiếp:

- Cháu đang làm gì vậy? Trời lạnh thế này mà sao mồ hôi ướt cả người? Lên lầu, dưỡng có chút việc muốn nói với cháu.

Chàng quay đầu lại, tiếp tục xuống lầu:

- Cháu không muốn nghe. Cháu có việc của cháu.

- Cháu biết dưỡng muốn nói gì với cháu không? Hôm nay dưỡng đã gặp mẹ Hiếu Đan và đã nói nhiều về chuyện của hai cháu. Dưỡng muốn nói về việc ấy mà cháu cũng không muốn nghe sao?

Như Phong vẫn cúi:

- Muốn nghe làm gì nữa? Con gái cưng của dưỡng đã phá hoại hết rồi! Cháu không bao giờ lấy được Hiếu Đan nữa vì nàng không còn yêu cháu, khinh bỉ cháu rồi.

Có tiếng giày nện nhẹ trên thang lầu. Mộc Thiên và Như Phong cùng ngược lên nhìn. Sương Sương đang nghiêm nghị và trầm lặng đang từ từ bước xuống lầu. Nàng không cười, không khóc cũng không có vẻ xúc động hay phẫn nộ, năm ngón tay còn rõ trên má nàng. Cặp mắt sáng với những bước chân chững chạc giống như một nữ thần, không giống Sương

Sương ngày thường tí nào. Trông có vẻ khác thường, Mộc Thiên hỏi nhanh:

- Con bệnh hả ? Sương ?

Nàng nghiêm nghị đáp:

- Không, con khỏe lắm.

Nàng đến trước mặt Như Phong:

- Anh Phong, em đi với anh.

Như Phong chưng hửng. Sự ngạc nhiên đã làm chàng quên mất cơn giận:

- Em đi với anh ? Mà đi đâu mới được chứ ?

Nàng chậm rãi đáp:

- Đến nhà Hiếu Đan để giải thích cho cô nàng hiểu.

Như Phong trở mắt nhìn Sương Sương. Trông nàng bây giờ thật nghiêm trang như người đứng tuổi. Như Phong nghi ngờ lá nhĩ mình bị thủng nên mới nghe lầm như vậy, lý nào Sương Sương lại chịu đến nhà Hiếu Đan để giải thích. Nàng đã biết lỗi hay là còn ẩn ý gì ?

Như Phong còn đang suy nghĩ thì Sương Sương giục:

- Sao, đi không ? Em nói tất cả cho cô nàng nghe, tin chắc cô ta hiểu, sẽ tin.

Mộc Thiên nhìn con rồi nhìn Như Phong:

- Trời ơi! Cháu và Sương Sương đang đùa cái trò gì vậy?

Nàng nhìn cha:

- Chúng con không đùa vì tất cả đã lớn. Con cảm thấy hôm nay không còn bé bỏng nữa.

Mộc Thiên ngờ ngác:

- Thật thế sao con ?

Nàng khẽ gật đầu, đưa tay cho Như Phong:

- Chúng mình đi anh.

Mộc Thiên hỏi:

- Khuya rồi, con còn đi đâu nữa?

Nàng kéo tay Như Phong:

- Cha yên tâm, lần này con đi làm việc đứng đắn.

Như Phong vẫn ngỡ là mình đang mợ Hai người lặng lẽ ra đến vườn hoa. Gió đêm mang nhiều hơi lạnh làm chàng tỉnh táo. Đứng giữa cảnh hoa lá, trông nàng thật đẹp, dễ yêu, chân thật và hoàn toàn tinh khiết. Nâng cằm

nàng lên, chàng nói thật nhỏ:

- Sương! Em thật sự đã lớn!

Lông mi nàng hạ thấp rồi giương cao. Nàng rưng rưng nước mắt nhưng lại cười:

- Thật thế sao anh ? Em nghĩ rằng có một ngày nào đó anh sẽ thích em.

- Lúc nào anh cũng thương em cơ mà.

Nàng gật đầu nhẹ nhàng:

- Vâng, bây giờ em đã hiểu.

Nàng ngược mặt lên, đưa tay chùi nước mắt:

- Thôi đi anh, nếu không cô nàng sẽ ngủ mất.

- Chúng mình đi bằng xe gắn máy nhé em ? Anh chưa bao giờ chở em bằng chiếc xe này.

Dắt xe ra, chàng dăm dăm nhìn Sương Sương. Hai người nhìn nhau khá lâu rồi mỉm cười. Bao nhiêu sự hiểu lầm, uất ức và ghen tuông trong giây lát đều tan biến trong ánh mắt sâu thẳm của họ, bây giờ, chỉ còn sự chân thật, không dục vọng, không thèm khát, không oán hờn bởi yêu đương, để làm thành một mối tình duy nhất trong lòng họ là tình “anh em”. Hai tiếng tình yêu được thay bằng “tình thương”. Tình thương ấy đã hiện rõ lên nụ cười, ánh mắt và lời nói họ, bởi vậy, người con gái đẹp đang đứng trước mặt Như Phong không còn xa lạ bởi đổ kỵ tình yêu mà ngược lại rất gần với chàng. Nàng là em gái chàng, một đứa em bé bỏng, dễ yêu đáng được nuông chiều. Chàng ngồi lên xe bảo:

- Ngồi lên em, ôm chặt nhé!

Sương Sương làm theo lời chàng, choàng tay ôm eo thật tự nhiên. Nàng áp má vào lưng Như Phong rồi nhắm mắt lại. Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm lòng nàng, nửa như sung sướng, nửa như chua xót. Như thế, nàng đã tự mai táng mối tình đầu của mình từ đây. Và, cũng từ giờ phút này, nàng cảm thấy mình đã lớn, không còn bé bỏng và bướng bỉnh như ngày nào. Xe chuyển bánh. Gió bắt đầu lướt qua tai nàng. Nàng nghe rõ tiếng khép cửa cồng và tiếng lảm nhảm của ông Lưu:

- Khuya khỏa thế này mà cô cậu còn xách gắn máy đi đâu nữa! Tôi lái xe đưa đi không tiện hơn sao?

Như Phong ngoái cổ lại:

- Không sao đâu, anh em tôi đi gắp máy cho thoải mái.

Ông Lưu vẫn còn nói thêm gì nữa nhưng xe chạy không còn nghe được. Gió đêm làm tung bay mái tóc ngắn của nàng. Nàng vẫn nhắm nghiền mắt, dường như sợ mở ra sẽ mất cái cảm giác thần tiên mà từ lâu nàng hằng ôm ấp. Nàng không mong ước gì hơn chỉ được ngồi sau lưng Như Phong để đi dạo vào những đêm phố vắng người. Giờ này, nàng đã toại nguyện. Tuy nhiên, sự toại nguyện ấy đã bước sang một chiều hướng và một ý nghĩa khác. Bởi vì, lần ngồi xe đầu tiên này không phải để đi dạo mà là đi cứu vãn sự rạn nứt của tình yêu giữa chàng và một người con gái khác. Ôi! Cuộc đời là bể khổ và biến đổi. Cuộc tình cũng lắm truân chuyên và khổ lụy. Phải chăng yêu là khổ và là tự giết chết lòng mình ?

Nàng cứ nhắm mắt, mơ màng như thế, mãi đến khi nghe có tiếng nói mĩa mai rất gần:

- Coi kìa, tình đến thế là cùng!

Chiếc xe dừng lại, nàng mở mắt mới biết đang đứng trước một con hẻm tối om, lẽ đường chỉ có ngọn đèn mờ đơn độc. Ở đầu hẻm, có ba cậu thanh niên mũ đội lệch, ngón tay cái móc vào thắt lưng, chân dang ra như đang thủ thế. Một tên trong bọn ra chặn trước đầu xe giở giọng côn đồ:

- Tụi bay xuống xe mau!

Sương Sương la hoảng lên:

- Hiếu Bạch, anh làm gì kỳ vậy?

Hiếu Bạch đỏ mặt. Hắn như con thú dữ đang đứng trước địch thủ:

- Tôi bảo xuống xe.

Như Phong lên tiếng:

- Hiếu Bạch, hôm nay sao em cứ gây sự với anh hoài vậy? Em chặn xe anh làm gì ? Chúng ta là chỗ thân kia mà!

- Ma mới thân với anh. Anh là thằng khốn nạn, là thằng hạ cấp.

Sương Sương đổ khùng:

- Hiếu Bạch, anh chơi cái trò gì vậy? Mau tránh ra cho chúng tôi đi lo công việc quan trọng. Bây giờ không có thì giờ để nói...

Một tên trong bọn phá cười lên cắt đứt lời nàng:

- Ha! Ha! Hiểu Bạch, mày nghe gì không ? Người ta bảo tránh ra để lo việc quan trọng, không có thì giờ để nói chuyện với mày.

Hiểu Bạch bất thần đâm vào Như Phong một cái. Chàng suýt ngã xuống xe. Chàng vừa nhảy được xuống đất thì Hiểu Bạch bồi thêm một quả đâm nữa. Chàng chỉ né tránh và la lên:

- Hiểu Bạch, sao em điên vậy? Chuyện gì nói không được sao lại đập lộn nhau?

Hắn như không nghe, cứ sẵn tới, trong lòng sôi sục căm thù. Như Phong chẳng những phình gạt Hiểu Đan mà còn là tình nhân của Sương Sương. Mới khi tối Hiểu Bạch có gặp ba anh em Cố Đức Mỹ ở trước cửa rạp, chúng cười toe toét:

- Gần đây thấy bạn “cher” với cô nàng Sương Sương lắm. Người ta đã có kếp Như Phong rồi mà còn đeo làm gì cho khổ.

Nghĩ đến đó hắn lại cắn răng;

- Hứ, lúc đó tưởng là oan cho nó, bây giờ đã sờ sờ trước mặt thì còn chối cãi gì nữa? Hèn chi Sương Sương lại sốt sắng mang thư và hình đến cho mình. Con nhỏ này coi vậy mà sâu thật! Chị em tao bị anh em mày hạ đến mức này là cùng. Tao phải cho mày lãnh sẹo để kỷ niệm mới được.

Hiểu Bạch nhào tới, đâm đá Như Phong túi bụi. Bọn đứng ngoài cổ võ:

- Hay lắm! Hay lắm! mạnh lên!

- Đem hết thần công lực cho nó ném mù.

Đứa khác:

- Võ công mười hai con rồng đâu? Biểu diễn cho nó lé mắt đi.

Mỗi đứa một câu Hiểu Bạch càng hăng máu. Hắn nghĩ rằng hôm nay là cơ hội tốt mà không cho Như Phong đo ván thì không còn xứng danh con nhà họ Dương nữa. Trận chiến vì thế diễn ra vô cùng gay cấn. Sương Sương thấy vậy hết hoảng la:

- Hiểu Bạch, anh điên rồi sao? Anh là thằng hàm hồ.

Sương Sương càng la, Hiểu Bạch càng đánh hăng hơn. Tứ bề vắng lặng, không một bóng cảnh sát. Thấy thế bất lợi cho Như Phong vì bọn Hiểu Bạch đông nên nàng nhào vô, ôm đại Hiểu Bạch la to:

- Anh mà không nghe em, em không bao giờ thèm nhìn mặt anh nữa.

Ba thằng đứng ngoài thấy vậy sấn vô lôi nàng ra rồi khóa tay lại. Sương Sương đành bó tay, chỉ còn cách vừa khóc vừa chửi:

- Anh đừng ý đông mà hiếp người tạ Tôi khinh anh. Đồ hèn!

Tiếng la chửi của Sương Sương như dầu đổ thêm vào lửa. Hiếu Bạch đấm càng hăng. Như Phong cao lớn, nếu đánh tay đôi thì chắc gì Hiếu Bạch đã hơn. Tuy nhiên, mới đầu chàng đã bị ăn đòn nhiều, lại né tránh không muốn đánh nên đã thất thế nhiều. Nếu tiếp tục nhện Hiếu Bạch nữa thì sẽ không còn cách thoát thân nên đành phải thí mạng. Ba tên đứng ngoài hoan hô cổ vũ, Hiếu Bạch thành linh bị ăn hai thoi, một cú đấm vào bụng và bị móc chân ngã xuống. Thấy vậy Sương Sương vỗ tay cổ vũ:

- Hay lắm! Đánh nữa anh Phong, đánh nó đi!

Hiếu Bạch lăn tròn rồi ngồi phóc dậy, tay cầm con dao sấn tới. Như Phong lùi dần rồi nhảy tránh sang một bên, nào ngờ bị cản bởi chiếc xe của chàng. Trong tích tắc, chàng nghe tiếng la thất thanh của Sương, tiếng xe hơi đến gần, tiếng ngã âm của chiếc găng máy, hàng vạn âm thanh khác hỗn loạn nối tiếp, rồi không còn nghe gì nữa...

Rút con dao ra, máu từ ngực Như Phong tuôn ra làm cho Hiếu Bạch càng hăng hơn. Hăn định bồi thêm một nhác nữa thì bỗng có cánh tay thật lớn giữ lại rồi khóa chặt. Sương Sương reo mừng:

- Ông Lưu, cứu anh Phong. Mau cứu anh Phong!

ông Lưu đá Hiếu Bạch té nhào xuống đất rồi bế Như Phong vào xe. Bọn đứng ngoài thấy xảy ra án mạng liền bỏ chạy. Ông Lưu lôi luôn Hiếu Bạch vào xe rồi lăm bằm:

- Mấy thằng lưu manh này đêm nào cũng quanh quẩn trước nhà mình. Tôi đã sợ xảy ra chuyện không may mà cô cậu không chịu nghe!

QUỲNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 44

Viết xong bức thư, Minh Viễn đặt lên bàn rồi lẳng lẳng ra đi. Buổi mai đầy nắng đẹp. Thật một buổi sáng mùa thu hiếm có. Minh Viễn đứng trước cửa hẻm lường lự vài giây rồi cúi đầu lầm lũi bước. Đi đến đâu bây giờ? Không mục đích, ông chỉ biết rằng mình đã đi như thế mấy mươi năm rồi, trên đường đời mệt mỏi, băng qua bao nhiêu đường lớn đường nhỏ, bao nhiêu hẻm dọc ngang, náo nhiệt.

ông cứ đi, thành phố Đài Bắc rộng vô cùng. Mặt trời hạ xuống. Bóng đêm đến, rồi ôm choàng lấy ông. Phố phường sáng rực đèn. Ông bật cười đau khổ. Bây giờ đã mệt, ông chẳng còn gì ngoài cái xác rũ liệt ấy.

- Thưa ông, mời ông ngồi.

Tiếng nói làm ông giật mình. Quay sang phải, một chiếc ghế mây bỏ trống như mời mọc. Chẳng cần suy nghĩ, Minh Viễn ngồi đại xuống ghế. Trước mặt ông một cụ già đeo kính tuối, mặc chiếc áo rách. Cụ ta sửa lại cặp kính trên sống mũi, ngắm Minh Viễn một hồi rồi hăn giọng:

- Chà, số ông tốt lắm. Mắt sáng. Trán cao. Phước thọ chẳng thiếu. Ông sắp phát tài rồi đấy!

Bây giờ Minh Viễn mới biết cụ ta là thầy bói. Minh Viễn bật cười, cười đến nỗi chảy nước mắt. Ông đứng dậy chỉ vào mặt thầy bói:

- Phước với thọ Ở đâu mà ông biết tài quá vậy? ông nên nhớ rằng trên đời này hai thứ ấy chẳng có mẹ gì hết. Hơn nữa, nó chẳng hạn với tôi tí nào.

Minh Viễn lại mở to mắt:

- Coi bộ nó cũng chẳng hạn với ông.

Cụ ta trợn mắt nhìn Minh Viễn. Mấy người đi qua nghe vậy cũng bật cười.

Minh Viễn bỏ đi tình bơ chẳng thềm chào. Có người lại lên tiếng:

- Thằng ấy chắc khùng. Nó trốn từ bệnh viện điên nào ra chứ gì.

Minh Viễn sờ lên cằm đầy râu. Minh giống thằng điên chẳng khác. Điên càng tốt có sao đâu? Đời này thiên hạ lắm kẻ điên. Kẻ nào tốt phước lắm

mới được điên. Điên của Minh Viễn đã bằng lòng “kính biểu” vợ mình cho bạn thì kẻ có lý trí không bằng. Một hành động khá đẹp chưa từng thấy nơi bọn đàn ông. Cái điên ấy đã dạy cho ông rằng thà rút lui có trật tự còn hơn đi chiếm cái xác không hồn. Nhưng, rút lui đến đâu bây giờ ? Quả đất này như không còn cho ông một chỗ để chen chân. Mất Phương Trúc tức mất đi tất cả!

Băng qua đường Hạ Môn, đến bờ sông Đạm Thủy. Mặt sông lấm chấm ánh sáng. ánh trắng mờ mờ trông giống cảnh sông Gia Linh lạ thường. Sông Gia Linh, hội Nam Bắc. Bài thơ của Hà Mộc Thiên:

“Cuộc nhân thế như bóng câu qua cửa

Yêu thật nhiều để hồn mãi đi hoang

ôm vào tim bằng vụn mảnh trăng tan

Mặc ai trách, ta vẫn hoài người ấy

Lúc vắng lặng vơi buồn bằng khúc hát

tiếng vừa lên thì sống lại cơn sầu

Tiếng lòng đâu, dung nhan ấy về đâu?

Tình lặng mất thì hồn ta cũng chết!

Thôi từ ấy để mặc tình trôi dạt

Thuyền không neo mong chi nữa bến bờ

Mộng ôm hoài còn đây mỗi vần thơ

Thơ và rượu làm bạn đường phiêu bạt”

Mười mấy năm về trước Minh Viễn đã thất bại. Giờ này ông vẫn thất bại, Mộc Thiên lúc nào cũng hơn ông.

ông cứ lang thang rồi thình lình dừng bước trước cửa nhà Hiếu Thành. Dù sao đi nữa, cũng phải gặp người bạn duy nhất này lần cuối. Minh Viễn bấm chuông chờ đợi. Hiếu Thành bước ra, kinh ngạc nhìn ông.

- Tôi vào tí đi ngay, không ở lâu được.

Hiếu Thành lén quan sát Minh Viễn:

- Anh còn đi đâu nữa? Hôm nay có say không ?

Minh Viễn trả lời Hiếu Thành bằng cách đọc bài thơ của một thi sĩ xưa:

“Rượu không thể làm người ta say túy lúy

Trừ phi ta, ta muốn ta say

Say cho ngất xỉu, quay trời đất
Thì ta hiểu nhất thế gian này”

ông lại cười đau khổ:

- Mong rằng một ngày nào đó, tôi sẽ thật sự say như vậy. Đời này, trước một sự việc, không ai có thể kết luận rằng việc đó hoàn toàn đúng hay hoàn toàn sai!

- Việc của anh chị đã êm đẹp chưa?

- Việc của chúng tôi?

- Vâng, anh và Phương Trúc

- Với Phương Trúc à ? Đã giải quyết xong!

- Giải quyết ? Giải quyết bằng cách nào?

Minh Viễn nhún vai, ngược lên nhìn Hiếu Thành:

- Cái không thuộc về tôi, vĩnh viễn không thuộc về tôi. Một con người bần cùng làm sao có thể giải quyết một vấn đề theo ý muốn ? Bần cùng của tôi về mọi phương diện: tình yêu, hiểu biết, tiền tài... vân vân và vân vân...

Hiếu Thành ngơ ngác trước câu nói ấy. Minh Viễn không chờ Hiếu Thành kịp lên tiếng vội nói tiếp:

- Đối với một kẻ đại bần cùng như vậy cách giải quyết duy nhất là tìm một cái hang hay động nào đó chui vào, trốn luôn cho biệt tích.

- Anh nói cái gì kỳ vậy? Anh đang đổ tôi hay là mơ ?

- Mơ à ? Anh đã biết đời tôi chỉ có mơ!

Minh Viễn đứng dậy:

- Thôi, tôi đi, không dám làm phiền anh nhiều.

- Anh đi đâu? Về nhà hả ?

- Về nhà ?

ông lại cười sặc sụa:

- Phải, về nhà. Về nơi mà tôi đến.

Hiếu Thành lấy làm lo sợ trước thái độ khác thường của bạn. Hai người ra đến cửa, Hiếu Thành do dự:

- Phương Trúc... thế nào? Các cháu vẫn khỏe thường chứ ?

- Có lẽ tất cả đều khá.

- Minh Viễn, theo tôi nghĩ anh đừng nên khiêu khích chị ấy. Chị ấy là người

đàn bà tốt, hiếm có.

Minh Viễn nhìn Hiếu Thành. Nét mặt ấy của ông không ai có thể đoán được là ông đang khóc hay cười. Ông trầm ngâm một lúc mới lên tiếng:

- Anh cứ yên tâm, tôi không bao giờ khiêu khích Phương Trúc nữa.

Hiếu Thành yên lòng:

- Anh nói rất đúng. Dục tốc thì bất đạt. Một cái gút nếu từ từ gỡ sẽ xong, gấp quá chỉ càng rối thêm.

Minh Viễn không ngớt gục gặc đầu:

- Đúng rồi, đúng rồi, việc cần giải quyết thì sớm muộn gì cũng sẽ giải quyết.

Hiếu Thành tuy lắm ngạc nhiên trước những lời nói của Minh Viễn nhưng cũng đành thôi. Ông nhìn lên trời:

- Để gọi xe cho anh nhé ?

Minh Viễn vội cản:

- Thôi khỏi. Tôi muốn đi bộ, vừa rồi tôi có đi ngang qua bờ sông Đạm Thủy, anh có thấy sông này có nhiều điểm giống sông Gia Linh không ?

Hiếu Thành chau mày:

- Sông Đạm Thủy? Tôi chẳng thấy giống nhau tí nào. Nó chỉ giống ở chỗ hai bên đều là nước.

Minh Viễn trở nên hớn hờ:

- Thì đúng rồi. Chỉ cần điểm này giống nhau là được. Trên đời này, anh làm sao tìm được có hai thứ hoàn toàn giống nhau?

Minh Viễn bước đi:

- Tạm biệt nhé!

Hiếu Thành không yên tâm:

- Bây giờ anh về nhà hay đi đâu nữa? Tốt nhất là anh nên về nhà đừng để Phương Trúc phải chờ.

Minh Viễn cười:

- Không để bà ta chờ đâu. Hôm nay cũng như ngày kế tiếp, vĩnh viễn sẽ như thế.

Minh Viễn quay đầu lại nhìn Hiếu Thành:

- Thành à! Thú thật với anh rằng mỗi khi đối diện với Phương Trúc tôi cảm

thấy mình nhỏ bé lạ thường. Cái gì bà cũng hơn tôi.

- Điều ấy không phải là một khuyết điểm.

- Dĩ nhiên là thế. Tôi nói vậy có nghĩa là tôi không có tí nào xứng đáng với bà. Bất cứ hội viên nào của hội Nam Bắc cũng có thể xứng hơn tôi.

- Sao anh lại nói thế ?

- Đây là lời thành thật nhất của tôi. Tuy không xứng, nhưng tôi vẫn yêu, yêu thật nhiều để rồi tuyệt vọng. Mười tám năm qua, tôi chỉ làm một cuộc thí nghiệm. Bây giờ, kết quả thật hiển nhiên là bà chẳng yêu tôi...

ông hít mạnh một hơi:

- Thôi tạm biệt anh!

- Tạm biệt.

Hiếu Thành đứng nhìn Minh Viễn lững thững bước. Chiếc bóng dài di động trông thật cô đơn. Chờ cho Minh Viễn khuất dạng Hiếu Thành mới thở ra rồi quay vào nhà.

Minh Viễn trở lại sông Đạm Thủy, đi men theo bờ đê Lờn Hiếu Thành khá đúng. Sông nào cũng là nước, giống nhau ở chỗ nước. Côn trùng đang hòa nhạc. Gió thu đùa cợt trên mặt nước. Đêm hôm nào bên bờ sông Gia Linh, Phương Trúc ngã vào lòng ông khóc:

- Anh để tôi chết! Anh để tôi chết!

Thân người nhỏ bé ấy vung vẩy trong tay ông rồi ngắt đi. Ông ngồi xuống một tảng đá, chống cằm nhìn mặt nước lăn tăn và tự hỏi:

- Chết! Chết là cái gì ?

Rồi cũng chính ông trả lời:

- Một cách giải thoát. Một giấc ngủ dài. Một trạng thái không còn cảm giác.

- Đẹp không ?

- Dĩ nhiên là đẹp rồi. Phải đẹp hơn những ngày trên mặt đất vì không hận, không dục, không yêu, không phiền, cái gì cũng không. Như thế mới thật thư thả nghỉ ngơi.

- Nhưng, có chắc nằm dưới đất không còn cảm giác không ?

- Chưa hẳn là thế.

- Đặt trường hợp nằm dưới đất mà lòng mình còn hỗn loạn hơn lúc sống thì sao?

- Quả thật thì chẳng thềm trốn chạy đi đâu hết. Một khi con người trốn từ thế giới này đến một thế giới khác tất nhiên phải có gì mới lạ nếu không thì ở lì lại còn hơn.

Minh Viễn ngược lên nhìn trời, cười lớn:

- Con người sẽ đi về đâu? Nơi nào là mục đích ?

Tiếng nói ấy của ông bị gió đưa xuống làm bạn cùng mặt nước. Có tiếng động lớn, ông quay lại. Một cặp tình nhân đang ngồi tâm tình cách đó không xa Tiếng người con gái hỏi:

- Ông kia ngồi đó làm gì vậy hả anh ?

- Chắc là gã nổi cơn điên. Kệ nó.

- Nổi điên! Loài người đang nổi điên. Hai đứa mày cũng nổi điên. Lắm chỗ sạch sẽ mát mẻ không dắt đến làm tình lại đến đây chui vào cỏ để nuôi muỗi.

- Em nghi là ông ta gặp chuyện buồn đó anh.

- Em sao cứ lo chuyện tầm phào. Mặc kệ Ông, coi anh đây nè.

Tiếng cười khúc khích của hai người nghe thật rõ. Người con gái lại nũng nịu:

- Úi da! Anh không cạo râu làm đau em thấy mồ.

Minh Viễn bật cười lớn. Thật là hề! Dắt nhau đến đây chỉ để xem bộ râu cạo hay chưa mà dám nói là ông nổi điên. Bọn mày quả đã điên không nhà thương nào chữa được!

- Ông đang cười đó anh.

- Sao em thích ông quá vậy? Xích lại bên anh, hát cho anh nghe đi.

- Hát gì bây giờ ?

- Tùy em.

Tiếng hát thật thanh và thật rõ bắt đầu cất lên:

“Tôi đi khắp năm châu bốn bê?

Mây trời xanh và cây đứng xa xa

Bao nhiêu chuyện cũ không một lần trở lại

Em đâu rồi, em ở nơi đâu?”

Minh Viễn hai tay ôm đầu. Tiếng hát ấy đã làm cho ông ta bất tỉnh.

“Tôi đi khắp năm châu bốn bê?

*Mây trời xanh và cây đứng xa xa
Bao nhiêu chuyện cũ không một lần trở lại
Em đâu rồi, em ở nơi đâu?”*

Tiếng hát xoay vòng trên mặt nước. Bao nhiêu chuyện xưa cũng xoay theo. Cứ xoay mãi như một cơn trốt bất tận. Nước mắt ông lại chảy. Hai tay ôm đầu khóc thật to.

Người con gái:

- Coi kìa, ông ta lại khóc!
- Thật thế sao?
- Thôi mình đi đi anh. Ngồi gần người điên dễ sợ quá!

Hai người đứng dậy, dắt tay nhau đi. Người con gái ngoái cổ lại:

- Ông có tự tử không vậy anh ?

Người con trai không trả lời, chỉ kéo cô nàng quay lại. Hai người mất dạng. Ông vẫn ngồi trơ ra đó. Ông hơi xúc động vì người con gái lộ vẻ quan tâm đến mình. Ông lại phát ghét thằng con trai đó. Người con gái đã hát để làm vừa lòng thằng con trai đang yêu. Biết đâu hai, ba mươi năm sau, một trong hai đứa sẽ đến đây ngồi khóc.

Đêm quá khuya. Ông đứng dậy rũ chiếc áo lông dính cát. Bây giờ làm gì nữa? - Phải đi. Đi đến một thế giới khác may ra gặp nhiều việc lạ, ông từ từ bước đến bờ sông. Có người từ phía trước đi lại, rọi đèn pin lên mặt làm ông hoa cả mắt. Ông nổi sùng:

- Ai?

Người đang bước đến là một cảnh sát:

- Ông ở đây làm gì ?
- Chẳng làm gì hết.
- Vậy thì theo tôi.
- Lý do nào tôi phải theo ông ? Tôi thích đứng đây.
- Đứng đây làm gì ?
- Gặp chuyện đời.
- Gặp chuyện đời đừng đứng đây, đến nơi khác tốt hơn. Hay là anh đến chỗ chúng tôi nói chuyện cho vui

Sự Ôn tồn và nhã nhặn của anh bạn dân thật hiếm có. Tuy nhiên, Minh

Viễn vẫn cộc lốc:

- Thây kệ tôi. Tôi vừa nghĩ ra rồi.

- Nghĩ ra gì vậy?

Minh Viễn nạt:

- Nghĩ ra ông là thằng khốn nạn!

Anh bạn dân khóa chặt tay Minh Viễn:

- A, đúng là thằng điên. Thế mà nãy giờ tôi sợ lắm. Mau theo tôi.

Minh Viễn giận run:

- Tôi điên thì ông cũng điên.

- Cũng được. Gọi tôi là thằng điên cũng không sao. Mau theo tôi.

Minh Viễn vùng vẫy:

- Tôi không đi. Tôi cho ông biết nếu ông bắt tôi vì lý do điên thì ngoài đường cũng toàn người điên. Thế giới này tất cả người điên. Quả đất này là một bệnh viện điên thật to Bây giờ tôi đã ở trong bệnh viện đó rồi thì còn bắt tôi làm gì ?

Anh bạn dân cầu nhàu:

- Mở miệng ra thì toàn là những lời điên!

Anh ta khóa chặt tay Minh Viễn hơn:

- Anh cứ đi theo tôi đi. Chúng tôi không nhốt anh vào bệnh viện điên đâu mà sợ.

Minh Viễn hét lên:

- Thật tôi gặp ma chắc. Kẻ điên không phải là tôi mà là ông. Ông bắt tôi làm gì, cản trở việc tôi làm.

- Cản trở việc gì của ông ?

- Tôi đang tìm một thế giới mới la...

- Thôi rồi, hãy theo tôi mà tìm cho dễ.

- Buông tôi ra! Tôi không phải thằng điên! Tôi không phải thằng điên!

Một ánh đèn pin khác rọi tới. Một anh bạn dân khác đến gần:

- Sao anh Lý ? Có đúng là thằng điên không ?

- Phải, phải. Anh đi kêu vài người nữa đi.

- Không! Không! Tôi không phải thằng điên.

Minh Viễn la lớn rồi vùng vẫy. Hai người dắt co nhau. Nhiều người bu

lại. Minh Viễn càng vùng vẫy càng quát tháo:

- Tôi không phải thằng điên. Tôi không phải thằng điên!

Minh Viễn bị còng tay rồi lôi đi giữa mấy anh bạn dân.

oOo

Phương Trúc cầm bức thư trong tay, cảm đầu chạy không mục đích. Bà bỗng dừng lại lau nước mắt rồi vạch ra một hướng đi nhất định. Phải rồi, nhà Hiếu Thành. Có thể Minh Viễn sẽ đến đấy. Bà gọi vội chiếc xích lô máy rồi giục:

- Chạy mau giùm! Chạy mau giùm!

Chiếc xe phóng như bay đến nhà Hiếu Thành. Hiếu Thành ra tiếp Phương Trúc trở mắt ngạc nhiên:

- Sao, sao tối thế này...

- Minh Viễn đâu? Minh Viễn có đây không ?

- Ảnh có đến đây nhưng về lâu rồi.

- Ảnh đến lúc nào?

- Cách đây hơn một tiếng đồng hồ.

- Bây giờ ảnh đâu?

- Bộ ảnh chưa về sao?

- Ảnh đi rồi, sẽ không bao giờ về nữa. Bây giờ biết tìm đâu đây?

Hiếu Thành an ủi:

- Chị phải bình tĩnh. Việc đâu còn có đó. Đầu đuôi thế nào cho tôi biết.

Phương Trúc đưa bức thư đang cầm trên tay:

- Ảnh để lại thư này. Bỏ đi rồi, không biết đi đâu.

Hiếu Thành xem xong ngược lên nhìn Phương Trúc. Khi nãy những lời nói của Minh Viễn thật rõ ràng mà ông chẳng hiểu thật là ngốc! ông vội kéo tay Phương Trúc:

- Mau đi tìm ảnh

Bà ngược lên nhìn Hiếu Thành:

- Anh biết ảnh ở đâu?

Hiếu Thành bị bí. Một người trốn một người kiếm thì biết đâu mà nói. Hơn nữa thành phố Đài Bắc rộng thênh thang. Cũng rất có thể Minh Viễn đã bỏ đi nơi khác. Hiếu Thành vỗ trán, cố nhớ những lời Minh Viễn đã nói:

- Đối với một kẻ đại bản cùng như vậy... tìm một cái hang động gì đó chui vào trốn luôn cho biệt tích. Về nhà, về nơi mà tôi đến... sông Đạm Thủy có nhiều điểm giống sông Gia Linh...

Hiếu Thành bỗng run lên:

- Chết rồi, chắc ảnh...

- Ảnh sao?

Hiếu Thành lắc đầu:

- Thôi đi mau.

Ra khỏi nhà, hai người gọi taxi trực chỉ sông Đạm Thủy. Xuống xe Hiếu Thành kéo Phương Trúc đi dọc theo bờ sông. Phương Trúc bắt đầu run. Bà biết Hiếu Thành đã nghĩ gì rồi. Bà run giọng;

- Tại sao... sao lại đến bờ sông ?

- Ảnh có nhắc tới sông Đạm Thủy, nói sông này giống sông Gia Linh. Ảnh còn nói nhiều câu kỳ cục như là trần trời vậy.

Phương Trúc toát mồ hôi. Mắt mờ đi, lão đảo không còn đứng vững. Minh Viễn! Anh còn trẻ, anh không được chết. Cái mộng họa sĩ của anh chưa thành. Hãy sống mà thực hiện. Tại sao anh không đem những lời ấy nói thẳng với em ? Minh Viễn! Gió đang ngùn ngụt Bờ đê lạnh. Bây giờ không còn ánh trăng. Mặt nước đen như mực. Tứ bề hoang vu Hai người tiếp tục bước về phía trước. Họ nghe thấy có sự Òn ào. Một cặp nhân tình đang đứng ngó. Hai cảnh sát viên lại hối hả chạy ra bờ sông như có việc gì khẩn cấp. Có tiếng hét la thật to.

Hiếu Thành siết chặt tay Phương Trúc:

- Có người nhảy sông ?

Bà ngã vào vòng tay Hiếu Thành:

- Không! Không thể có!

Người con trai đang đứng với người yêu lên tiếng:

- Không phải nhảy sông mà là một thằng điên.

Hiếu Thành thở phào:

- Thằng điên ?

Người con gái:

- Vâng, một người điên vừa cười vừa khóc. Cảnh sát mới đến bắt.

Người xem tiến đến gần. Cảnh sát ngăn cản không cho đến. Người điên bị còng tay la ó:

- Tụi bay mới là thằng điên. Một đám người điên. Tôi phải kiện mấy ông đã xâm phạm tự do cá nhân. Phải bắt mấy ông nhốt vào nhà thương điên.

Phương Trúc dụi mắt. Nước mắt trào ra càng nhiều:

- Minh Viễn! Minh Viễn!

Bà lại nôi cười. Rồi lại khóc:

- Minh Viễn! Minh Viễn!

Bà chạy vào đám đông người, bất kể sự ngăn cản của cảnh sát. Nắm lấy tay Minh Viễn, nước mắt ràn rụa:

- Minh Viễn! Anh để em tìm khổ quá!

Minh Viễn đang say sưa chữ, thấy người đàn bà nhào đại vô tường là bà điên. Khi biết được đó là vợ mình, ông đứng đờ người ra. Hiếu Thành lo giải thích với cảnh sát. Nhìn mái tóc bồm xồm và hàm râu rậm rạp của chồng bà khóc sướt mướt. Bà vuốt ve cánh tay gầy của ông như sự thương yêu của người mẹ đối với đứa con đi hoang lâu ngày.

- Tất cả đã qua rồi, thôi về đi anh. Về kéo các con đang chờ!

QUỲNH ĐAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 45

Hiếu Đan ngồi sững ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Nàng không còn khóc. Nước mắt đã cạn. Nàng chỉ còn một tâm hồn chết. Cả nhà hoang vắng. Bất cứ nơi nào cũng chứa đầy cô quạnh. Không một bóng người. Không một âm thanh. Không và không tất cả. Cha mẹ và Hiếu Bạch đều trốn đâu hết. Nơi này giống một ngôi nhà ma.

Người đàn ông không phải cha ruột. Nhưng thôi, nghĩ làm gì. Hãy để cho tư tưởng ngủ yên, đừng chọc.

Thời gian trôi qua thật dài. Đêm đã quá khuya. Ngoài cửa sổ có tiếng động. Tiếng cánh cửa xe hơi mở ra rồi đóng lại. Nàng nghe rõ tiếng của Hiếu Thành.

- Thôi xong rồi. Mong anh chị đừng gây gổ nữa. Chúc ngủ ngon.

Xe chuyển bánh. Cánh cửa mở ra rồi đóng lại. Nàng cứ ngồi yên nhìn Minh Viễn và Phương Trúc bước vào. Nét mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Còn Phương Trúc, Hiếu Đan không hiểu nổi cái vẻ trầm lặng và đầy cương quyết ấy. Thấy con vẫn ngồi thừ ra đó, Phương Trúc liền gọi:

- Hiếu Đan...

Hiếu Đan chỉ thờ ơ nhìn mẹ không đáp. Minh Viễn bước đến ngồi vào ghế, nhìn Phương Trúc rồi nhìn Hiếu Đan. Bầu không khí thật gượng gạo. Phương Trúc hơi lúng túng trước mặt con. Minh Viễn cũng thế. Những chuyện xảy ra đã làm cho ông không còn mở miệng được. Im lặng một lúc lâu, Phương Trúc lên tiếng:

- Con ở nhà một mình sao?

Nàng lãnh đạm gật đầu.

- Hiếu Bạch đâu?

Nàng đáp cộc lốc:

- Chưa về.

Nhân lúc Hiếu Bạch chưa về, bà muốn đem mọi chuyện nói với Hiếu Đan.

Bà bước đến bên nàng, đặt tay lên vai và ôn tồn:

- Đan, mẹ muốn nói với con một chuyện.

Nàng trợn mắt nhìn mẹ, cái nhìn không thấy hiền dịu thường ngày mà chứa toàn thù nghịch. Bà là người đàn bà chịu đựng nhất trên đời. Bà đã từng chịu sự dày vò của Minh Viễn, chịu sự hất hủi của đời. Và bây giờ, chịu sự đoạn tuyệt lần nữa với Mộc Thiên. Tuy nhiên, bà không thể nào chịu nổi sự lãnh đạm và xa cách của đứa con mà bà đã đặt hết niềm tin và tình thương vào nó. Bà có thể hy sinh cuộc đời, nhưng không thể nào hy sinh Hiếu Đan cho được. Bà nắm tay nàng lay mạnh:

- Đan, con đừng làm như vậy. Đừng nhìn mẹ với cái vẻ thù nghịch như vậy. Mẹ thương con. Mẹ muốn con có một tương lai tốt đẹp.

- Mẹ!

Nàng chỉ gọi một tiếng rồi ngã vào lòng mẹ, bây giờ, nàng không mong gì hơn được bảo vệ, có người hiểu rõ để an ủi mình. úp mặt vào ngực Phương Trúc, nàng thút thít khóc như đứa con nít:

- Mẹ Oi! Con phải làm sao đây?

Bà nâng mặt nàng lên. Gương mặt bơ phờ đầy nước mắt. Bà đưa tay lau nước mắt cho nàng rồi cũng rưng rưng nước mắt theo:

- Con đừng khóc nữa. Mọi việc cũng tại mẹ.

Hiếu Đan càng khóc to hơn. Khóc không phải vì vừa khám phá được mình là con ghẻ của Minh Viễn mà vì Như Phong. Chỉ trong một ngày, bao nhiêu chuyện đau lòng xảy ra dồn dập. Cách giải thoát duy nhất cho lòng mình là khóc. Khóc thật nhiều.

Phương Trúc cố gắng an ủi:

- Thôi nín đi, đừng khóc nữa con, để mẹ sẽ kể cho con nghe một mẩu chuyện... Đời người phải trải qua nhiều việc. Những việc ấy cũng có thể vui cũng có thể buồn. Hôm nay con đã biết được một bí mật mà mười tám năm qua mọi người đều dấu chỉ vì sợ con buồn. Như vậy, con đừng khinh mẹ và xa lánh cha con nhé.

Bà dắt nàng đến trước mặt Minh Viễn:

- Đây là cha con, không sanh nhưng có dưỡng. Mười tám năm rồi cha con đã dồn hết thương yêu vào con, lo lắng cho con. Trên đời này con sẽ không

tìm được một người tốt thứ hai như cha con vậy.

Hiếu Đan ngơ ngác nhìn Phương Trúc rồi nhìn Minh Viễn. Nàng như người mất trí không còn nói được. Phương Trúc nhìn con rồi nhìn sang chồng:

- Con, những đổ vỡ đã qua rồi, bây giờ không nên nghĩ nữa. Gia đình chúng ta đã mười tám năm chịu đựng nổi sóng gió thì giờ này không còn lý do nào có thể sụp đổ được. Chúng ta không vì một yếu tố nào có thể xa nhau. Con có hận cha mẹ lắm không ?

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Mẹ Oi!

Bà phủi tóc trên trán nàng:

- Con có hận mẹ không ?

- Mẹ! Mẹ đã biết tính con. Con làm sao có thể hận mẹ được. Đời con chỉ có mẹ, con chỉ cần được đời đời mẹ yêu con.

Bà ôm nàng vào lòng chặt hơn, vuốt lên lưng nàng. Minh Viễn đang nhìn bà bằng tất cả thương yêu. Bà sẽ lén đưa tay ra Minh Viễn nắm lấy. Bao nhiêu hiều lắm, giận hờn, gắt gỏng, giờ này đã tan biến trong hai bàn tay siết chặt và cái nhìn tha thiết ấy. Trong chốc lát, hình ảnh Mộc Thiên lại hiện ra trong trí bà. Lòng bà đau xót. Nước mắt rưng rưng. Kể từ giờ phút này, bà phải chôn tình yêu Mộc Thiên dưới mười thước đất để khỏi còn khuấy động lòng bà nữa. Con người có thể một lần yêu qua đi, lần khác trở lại. Và, cứ thế tiếp tục nhiều lần nữa. Tuy nhiên với bà, chỉ một lần duy nhất mà thôi. Người đàn ông trước mặt hiện giờ không phải người yêu mà là một người chồng đã mười tám năm chẵn gối, cùng chịu bao cảnh khổ sở gian truân. Thế vẫn chưa hết. Bà còn phải tiếp tục sống với người không yêu cho đến hết một đời người. Còn người bà yêu, mười tám năm trước chiếm được rồi mất. Giờ này thêm một lần nữa nhưng đành quay mặt đi xa. Việc đời được và mất con người không thể nào thực hiện theo ý muốn. Với bà bây giờ còn gì, ân oán, có hạnh hay bất hạnh đều trải. Đời này đã lỡ, hãy đặt hy vọng vào đời sau, nơi con bà. Bà nói thật nhỏ:

- Con, tất cả mọi người đều thương con. Con đừng nghĩ gì khác sinh buồn. Mẹ sẽ kể cho con nghe tất cả mọi việc quá khứ. Mẹ mong rằng nghe rồi con sẽ bỏ ngoài tai, đừng để trong lòng... Mẹ thương con lắm nên sợ con

buồn. Đời con còn dài, hãy còn nhiều mộng ước. Mẹ ước ao rằng đời con chỉ có tiếng cười mà không bao giờ có tiếng khóc. Như Phong là người tốt. Mẹ hy vọng sẽ đem lại cho con nhiều hạnh phúc.

Hiếu Đan vội hét lên:

- Đừng nhắc tới ảnh nữa! Đừng nhắc tới ảnh nữa!

Phương Trúc chững hững một lúc:

- Sao vậy con ?

- Đừng nhắc tới ảnh nữa. Con với ảnh đã chấm dứt rồi.

Hai hàng nước mắt nàng chảy ra như hai con suối nhỏ. Mấy tấm hình của Đỗ Ni đã hiện ra trước mắt nàng:

- Con không muốn nghe tới tên ảnh nữa. Con không muốn nghe nữa.

Bà càng kinh ngạc:

- Con lại khùng nữa rồi! Việc gia đình mình có liên hệ gì đến Như Phong đâu?

Nàng càng la lớn hơn:

- Không! Không! Không! Ảnh là một ác quỷ. Con hận ảnh. Suốt đời con, sẽ không bao giờ con còn muốn gặp ảnh.

- Tại sao vậy con nói cho mẹ nghe.

Nàng nói như một người điên:

- Ảnh là ác quỷ! Không gì dễ sợ bằng việc ấy. Con sợ lắm. Con không thể gặp ảnh nữa. Con hận lắm. Con hận lắm. Con mong ảnh chết đi khuất mắt để con hết sợ.

Nàng hai tay bưng mặt khóc:

- Mẹ Oi! Ảnh lừa gạt con.

Bà càng hoảng hơn:

- Lừa gạt con ? Con nói rõ cho mẹ nghe xem nào?

Nàng lắc đầu tuyệt vọng:

- Con nói không được! Con nói không được! Mẹ muốn biết cứ hỏi Hiếu Bạch đi. Nó biết hết. Tại sao tình yêu là thế này hả mẹ ?

Tại sao? Đời người lúc nào cũng đầy những tại sao! - Như Phong lại lừa gạt Hiếu Đan. Hiếu Bạch cũng biết việc này. Sao có chuyện lạ lùng như thế ? Bà nhìn con rồi khóc. Minh Viễn ngồi đó nhưng không nghe được những

lời đối đáp của hai mẹ con. Trong ông bây giờ chỉ có Phương Trúc. Phương Trúc là tất cả, chiếm hết hồn ông không chừa một kẻ hở nào để tiếp nhận một việc gì khác nữa.

Phương Trúc bèn an ủi:

- Việc gì cũng từ từ đã con. Mẹ nghĩ rằng Như Phong không phải là hạng người như con đã tưởng.

- Không! Không! Mẹ không hiểu. Ảnh đã lừa gạt con. Ảnh... ảnh... ảnh... có một con vũ nữ.

Nàng khóc ngất đi.

- Vũ nữ ? Mà đầu đuôi thế nào?

Một tràng còi xe. Tiếng người xôn xao. Tiếng đập cửa thật mạnh. Những âm thanh ấy đã chấm dứt câu hỏi của Phương Trúc. Hiếu Bạch về ư ? Nó đâu dám làm loạn lên như thế. Và lại tiếng người khá đông. Tiếng đập cửa gấp rút. Minh Viễn bực bội ra mở cửa. Hai cảnh sát viên bước nhanh vào. Minh Viễn ngỡ họ đến bắt mình vì chứng bệnh điên nên cúi tiết:

- Mấy ông đến đây muốn gì ?

Một cảnh sát viên nghiêm sắc mặt:

- Đây có phải nhà ông Dương Minh Viễn không ?

- Phải thì sao? Dương Minh Viễn có tội gì ?

- Ông là Dương Minh Viễn ?

- Vâng. Ông muốn gì ?

Viên cảnh sát cũng phát câu:

- Ông đừng mất phép lịch sự như vậy. Chỉ cần nhìn con người ông, người ta cũng đủ đoán biết con ông vô giáo dục rồi.

Minh Viễn trợn mắt:

- Ông nhìn tôi mà biết đến con tôi?

- Dương Hiếu Bạch là gì của ông ?

- Con tôi. Nó có liên hệ gì đến việc của tôi?

- Ông chẳng có việc gì cả, chỉ con ông mà thôi.

Phương Trúc xông đến cửa:

- Hiếu Bạch nó có việc gì vậy quý ông ?

- Nó giết người!

Mắt bà bỗng mờ đi, bà vịn vào cửa cho khỏi té. Trong lòng cố xua đuổi sự thật này. Hiếu Bạch giết người? Không thể nào có được! Họ đã làm rồi. Con bà không bao giờ làm việc ấy. Bà hỏi lớn:

- Nó giết ai?

- Một thanh niên tên Ngụy Như Phong.

Hiếu Đan xui trên tấm tatami, chỉ lấp bấp được mấy tiếng:

- Con không mong ảnh chết. Không bao giờ mong ảnh chết!

Nàng nhắm mắt, không còn biết gì nữa.

Bên ngoài phòng cấp cứu Mộc Thiên đã hút tới điều thuốc thứ mười một. Căn phòng đầy khói Hiếu Đan ngồi chết trên cái ghế dài gần cửa sổ. Phương Trúc ngồi bên nắm tay nàng thật chặt như để chuyển sự chịu đựng đau khổ. Minh Viễn chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng. Mộc Thiên rít khói thuốc thật dài. Vẻ ngượng ngùng lúc mới gặp Minh Viễn đã hết. Bây giờ chỉ còn sự lãnh đạm và xa cách. Không có gì để nói với nhau.

Cửa phòng cấp cứu mở. Một cô y tá vội vã đi ra, Minh Viễn đứng lại, Mộc Thiên lấy điều thuốc khỏi miệng. Hiếu Đan run lên từng hồi. Mộc Thiên lên tiếng:

- Có sao không cô ?

Cô y tá chẳng thèm ngoái cổ, đi thẳng. Cô trở lại mang theo bình máu. Cánh cửa phòng khép lại. Mộc Thiên rít mạnh từng khói thuốc. Minh Viễn tiếp tục đi đi lại lại. Phương Trúc thở dài. Bình tiếp máu đem vào phòng cấp cứu thì chắc bệnh tình nguy ngập.

Thời gian lê thật chậm như con rùa đếm từng bước đi. Nhưng rồi trời cũng sáng. Bên ngoài cửa sổ, ánh sáng rực rỡ lan tràn mặt đất. Lại bắt đầu một ngày mới. Một ngày có lắm đứa trẻ lọt lòng khóc thì cũng lắm người nằm xuống. Ngày hôm nay tượng trưng cho sự sống hay chết ?

Cửa phòng cấp cứu mở. Vị bác sĩ mệt mỏi bước ra. Chiếc áo blouse trắng của ông lấm tẩm những máu tứa một bức tranh kinh dị, Mộc Thiên hỏi nhanh:

- Thế nào bác sĩ ?

- Bây giờ thật khó nói. Chờ đến tối mà không có biến chứng gì thì sẽ đỡ nhiều.

Mộc Thiên quá lo lắng nên đã quên cảm ơn bác sĩ.

Chiếc giường giải phẫu đẩy ra khỏi phòng. Tấm mền phủ lên mình Như Phong chỉ còn chừa đầu và hai tay Bình đựng máu lũng lảng trên cái móc. Cây kim lớn được chích sâu vào tĩnh mạch và dán chặt bởi băng keo. Mọi người lảng lạng theo vô phòng bệnh. Sau khi Như Phong được đặt lên giường bệnh, Mộc Thiên quay nhìn Hiếu Đan. Nàng đang đứng bất động. Mặt cắt không còn chút máu. Phương Trúc đứng bên nàng nhỏ nhẹ khuyên:

- Con đừng sợ, anh con sẽ khỏe ngay không có gì đâu.

Hiếu Đan không đáp, Minh Viễn đến vỗ vai Phương Trúc:

- Thế nào, bây giờ mình nên đến thăm Hiếu Bạch không ?

Bà sức nhớ là Hiếu Bạch bị nằm bết nên liền buông tay Hiếu Đan ra, nàng ngược lên:

- Thưa mẹ, con ở lại đây được không ?

- Vâng, con ở lại đây mẹ đi trước nhé.

Phương Trúc vừa quay lại thì bắt gặp Mộc Thiên đang nhìn mình. Cặp mắt chứa đầy ngôn ngữ. Bà run lên, vội quay đi nơi khác:

- Minh Viễn mình đi đi anh.

Mộc Thiên đưa hai người ra đến cuối hành lang. Bây giờ ông mới biết rõ rằng mình đã hoàn toàn mất Phương Trúc. Mười tám năm tình nghĩa vợ chồng đã làm thành sợi dây buộc chặt hai người. Ông không còn tài nào cắt đứt nó được. Như thế ông đã bị loại ra khỏi vòng chiến cuộc tình. Thượng đế đã cho ông cơ hội tốt mà không biết giữ, đành mất đi thì mong gì tìm lại. Vĩnh viễn chẳng bao giờ tìm được. Mộc Thiên đưa mắt nhìn Hiếu Đan, nàng đang ngồi ở ghế đầu giường, áp má vào tay Như Phong. Mộc Thiên chảy nước mắt. Như Phong nằm bất động nhưng ông tin chắc không chết. Chàng chưa đến lúc phải chết vì còn trẻ, còn người yêu đang chờ. - Phải sống, sống để nhìn mặt người yêu, để thấy vũ trụ này toàn ánh sáng và hương thơm ngào ngạt. Ông thở ra và đi qua phòng bên. Nơi này không cần sự hiện diện của ông. Hơn nữa ông còn phải đi thăm Sương Sương đang bị câu lưu để làm nhân chứng. Ra đến cửa phòng, ông quay lại, hai mái đầu đang kề sát nhau. Một thế giới tình yêu thật đẹp. Ông rưng rưng nước mắt. Như Phong dần tỉnh lại. Chàng cảm thấy toàn thân đau nhức, không biết rõ

là đau nơi nào. Chàng trở mình khe khẽ rên. Rồi chàng nhận biết được có một bàn tay mát dịu đang sờ lên trán nóng bỏng của mình. Chàng cố mở mắt nhìn xem của ai sao có vẻ quen thuộc quá. Chàng gắng sức mở mắt. Trước mặt chàng là một gương mặt lơ mơ, đang lơ lửng giữa màn sương đặc. Chàng cố nhìn thật kỹ nhưng chỉ thêm mờ ảo mà thôi. Sự đau đớn nổi lên hành hạ làm mắt chàng phải nhắm lại. Rồi mở ra. Lần này chàng đã thấy được rồi. Một gương mặt nhỏ dễ yêu vô cùng - Hiếu Đan. Chàng lắc đầu, vẫn không tin cặp mắt không mấy chính xác của mình. Nhắm lại rồi mở ra. Đúng là nàng. Nàng đang cười. Toàn thân nàng như chiếc bóng ngược dưới nước đang lung linh. Môi chàng khô nứt cố gắng gọi:

- Hiếu Đan!

Chàng nghe được tiếng nói thật nhỏ và mừng rỡ:

- Em đây anh.

Nàng ở đây. Nàng ở đâu? Chàng mở to mắt. Nàng vẫn còn là chiếc bóng lung lay trong hồ.

- Em đó hả ? Hiếu Đan, em ở đâu?

- Em đây.

Một bàn tay nhỏ đặt vào lòng bàn tay chàng. Một gương mặt nhỏ đưa sát vào mặt chàng. Hai giọt nước mắt nhỏ trên má chàng làm thành hai giọt thuốc đem chàng trở lại tỉnh táo.

- Đúng rồi, nàng ở đây. Gương mặt xanh xao trông đẹp làm sao. Cặp mắt thật sáng. Đôi môi mỏng dễ yêu vô cùng. Cái gì cũng đẹp. Cái gì cũng dễ yêu. Chàng lại đau nhói trong tim. Cơn đau này không phải vì vết thương mà vì sự xúc động. Hiếu Đan của chàng, suýt mất mà giờ này ngồi đây thật lạ vô cùng. Chàng cố nhớ lại mọi việc: Sương Sương, Hiếu Bạch, đánh lộn, con dao nhỏ... Tâm trí chàng trở nên hỗn loạn. Hiếu Đan tiếp tục làm thành cái bóng ngược trong hồ nước, lay động rồi lan ra... Chàng vội nắm tay nàng van xin:

- Đừng bỏ anh đi nữa nghe em. Anh xin em...

Nàng đã ngồi nơi đây mười hai tiếng đồng hồ rồi, còn đi đâu nữa. Nàng lau nước mắt rồi dùng khăn tay lau những giọt mồ hôi trán cho chàng:

- Anh đừng lo, em ở đây mãi với anh không đi đâu cả.

Nàng nhìn cặp mắt bỗng sáng rực của chàng:

- Em hứa là không đi thật mà anh.

Bây giờ Như Phong đã tỉnh hẳn, nhưng vẫn còn nghi ngờ:

- Hiếu Đan, em đó hả ?

- Dạ! Dạ! Dạ! Em đây nè. Anh không thấy sao?

- Em thật hả ? hoàn toàn là em phải không ?

- Em thật mà. Hoàn toàn là em, không thiếu một sợi tóc nữa đó anh.

Chàng chảy nước mắt:

- Thật là em rồi. Nhưng, em có còn hận anh không ? Còn trách anh không ?

- Ô, đừng nhắc nữa. Những gì đã qua rồi hãy để qua luôn đi. Những chuyện dễ sợ ấy không còn tồn tại trong lòng thì anh mới bình phục được. Nghe em nhe anh.

- Anh có thể bình phục không em ?

- Chắc chắn là phải bình phục. Anh phải chóng bình phục

Nàng úp mặt lên giường khóc to:

- Anh sẽ khỏi, cứ tin em. Anh sẽ khỏi.

Như Phong vuốt lên mái tóc mềm của nàng. Chàng biết bệnh tình mình khá trầm trọng có thể chết bất cứ lúc nào. Bởi vậy, hãy lợi dụng phút tỉnh táo này mà kể cho nàng hiểu mọi việc không đẹp ấy. Chàng gọi thật khẽ:

- Nghe anh nói đây em.

Nàng ren rén ngược lên. Chàng nhìn vào gương mặt đầy nước mắt của nàng:

- Đừng khóc nữa em, cũng đừng buồn nữa. Nếu anh không còn được tiếp tục để sống bên em nữa thì hai giọt nước mắt ấy cũng đủ cho anh vui lòng mà nhắm mắt, không còn mong ước gì nữa.

- Không thể nào được như vậy. Anh phải sống. Anh phải bình phục mà.

Nàng thút thít khóc. Chàng cố làm ra vẻ tỉnh táo:

- Em à. Thấy em ngồi bên anh, anh tin chắc là em đã tha thứ cho anh rồi. Anh còn đòi hỏi gì hơn mà không mãn nguyện. Nhát dao của Hiếu Bạch đổi lấy việc em đến thăm anh thật sung sướng vô cùng. Em, đã là con người, không ai có thể khỏi trải qua giây phút lầm lỗi. Điều quan trọng là

người ấy biết nhận lỗi và hối cải hay không mà thôi. Cũng như anh, đã trải qua sự lầm lỗi ấy...

- Đừng nhắc nữa anh. Đừng nhắc nữa anh. Đừng nhắc nữa.

Như Phong thở ra:

- Vâng, nếu em nghĩ rằng Như Phong xấu xa kia đã bị Hiếu Bạch đâm chết rồi, Như Phong còn lại bên em hoàn toàn tốt thì anh sẽ không nhắc nữa.

- Anh!

Nàng úp má lên mặt Như Phong. Nước mắt thấm ướt mặt chàng rồi chảy vào miệng chàng. Nàng thút thít:

- Em chưa bao giờ hận anh, chưa bao giờ.

Chàng mỉm cười:

- Thật sao em ? Còn câu nói nào hay hơn câu này không ? Em! Chưa bao giờ anh cảm thấy yêu đời như hôm nay.

- Và sau này, anh càng yêu đời hơn nữa phải không ?

- Còn có sau này sao em ?

- Có chứ, chắc chắn có mà.

Như Phong thở mạnh. Chàng bắt đầu cảm thấy khó chịu trong người, sợ chết bất tử không còn nhìn thấy rõ nàng:

- Hiếu Đan, để anh nhìn rõ em đi.

Nàng ngược lên, quỳ gối xuống đất, đưa mặt gần vào mặt chàng. Chàng đảo mắt trên mặt nàng rồi bảo:

- Cười đi em. Lâu lắm anh không thấy em cười.

Nàng cười lên. Mắt chàng mờ đi rồi nói huyên thuyên như đang mộng:

- Em đẹp nhất, tốt nhất, dễ thương nhất. Cái gì cũng nhất.

Chàng nhắm mắt lại như thiếp ngủ. Một lúc lâu mới hỏi:

- Hiếu Đan, em có đây không ?

- Có chứ!

- Thật hả ?

- Thật mà!

- Tim em cũng ở đây luôn phải không ?

Nàng nắm tay chàng đặt lên ngực mình:

- Đây nè. Nó ở đây với em mà. Anh biết chưa?

- Biết rồi.

Chàng hé miệng cười rồi nằm yên. Hiếu Đan đứng bên chàng vài phút rồi đặt tay chàng xuống sửa lại tấm mền. Nàng ngồi xuống nhìn chàng. Một lúc thật lâu bỗng đứng phắt dậy, mặt mày thất sắc. - Chàng chết rồi, môi chàng tái nhợt. Nàng đưa bàn tay run run sờ lên trán chàng. Trán mát lạnh không còn nóng nữa. Như thế chàng đã chết thật rồi. Nàng bấm chuông hoảng lên. Bác sĩ và y tá chạy đến. Bác sĩ xem mạch và đo lại nhiệt độ, ông nhìn Hiếu Đan đang run run mà chậm rãi nói:

- Tôi thành thật chúc mừng cô, cậu ấy đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Nàng ngơ ngác một lúc rồi ngược mắt nhìn trần nhà, nói thật nhỏ:

- Tôi biết anh sẽ khỏi. Chắc chắn sẽ khỏi.

Nàng ngất xỉu ngay khi đó!

QUYỀNH DAO

Tình buồn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương Kết

Mùa thu năm Dân Quốc thứ 52 (1963)

Trên một hòn núi nhỏ của miền Trung, có một ngôi chùa không lớn lắm. Người trụ trì của chùa này là hòa thượng Đạt Vân. Thầy chùa nhưng tính tình khá khôi hài, hay tiểu lâm và thích nói chuyện. Ông rất ham chơi cờ, khi nào gặp phải đối thủ có thể ngồi lì hàng bảy tám ván liền, quên cả tụng kinh ngồi thiền.

Hôm nay là chiều thụ Vị hòa thượng đang ngồi chơi cờ dưới gốc tùng già trước chùa với một người đàn ông trạc độ 46, 47, mặc bộ đồ Tàu. Người ấy chính là Mộc Thiên.

Vị hòa thượng đi một nước cờ đặc ý:

- Ông coi, con cờ này cứu vãn cả ván cờ sắp thua của tôi. Coi bộ ván này ông hết hy vọng thắng nổi.

Mộc Thiên vẫn bình tĩnh đẩy nước cờ mới. Vị hòa thượng nhíu mày ngó nghiêng quan sát và tính toán một lúc rồi đập tay lên đầu gối:

- Thôi hỏng rồi! Ngựa không còn nước. Thế mà thua mới tức chứ!

Mộc Thiên trầm lặng:

- Bởi vậy, một ván cờ chưa ngã ngũ thì đừng vội lạc quan. Một ván cờ sẽ có hàng vạn biến hóa. Thầy không tính trước được một trăm nước thì làm sao đoán biết được kết cuộc.

Vị hòa thượng nhìn Mộc Thiên gật gù:

- Ông Thiên! ông đến đây gần được một năm rồi. Nhiều lúc thấy ông tài nghệ đầy mình, triết lý đầy óc. Bởi vậy, ông phải thuộc vào con người của Phật mới phải.

Mộc Thiên nhìn xuống bậc tam cấp dẫn lên núi rồi cười:

- Thiên hạ vốn một nhà. Sao thầy lại vẽ nhà Phật chỉ còn cái vòng nhỏ như vậy. Bây giờ thầy tính sao đây? Chịu thua non hay thua già. Hình như có bạn tôi đến thăm.

- Thế à ?

Vị hòa thượng quay mặt nhìn xuống núi. Quả thật, có một người đàn ông mập mạp, không cao đang xằng xái bước lên.

- Ai vậy? Có phải ông Thành lên hôm trước không ?

Mộc Thiên nheo mắt nhìn Hiếu Thành và khen:

- Thầy nhớ hay lắm.

Vị hòa thượng lại đi tiếp tục một nước cờ nữa:

- Đừng vội. Bàn cờ chưa kết thúc. Tôi lại sắp thắng rồi.

Mộc Thiên mở to mắt:

- Chỉ một thoáng mà nước cờ đã thay đổi.

Hòa thượng bắt chước giọng triết lý của Mộc Thiên:

- Bởi vậy, một ván cờ chưa ngã ngũ thì đừng vội lạc quan. Một ván cờ sẽ có ngàn vạn biến hóa. Ông không tính trước được một trăm nước thì làm sao đoán biết được kết cuộc!

Mộc Thiên cười đứng dậy, phủ lá rụng trên vai:

- Thôi được, tôi chịu thua non đó.

Hòa thượng cũng đứng dậy:

- Ông không thua, tại lòng ông nôn nóng bần lên nên đánh không được. Coi bộ Ông chưa dứt được nợ trần. Thôi tôi về trước nhé. Ông lo tiếp bạn đi.

Hòa thượng giữ tay áo rồi quay vào trong. Mộc Thiên mỉm cười nhìn Hiếu Thành đến gần. Hiếu Thành cầm bao giấy, đến trước mặt Mộc Thiên cười hỏi:

- Sao, khỏe chứ ?

- Bạn dưới núi lên thăm tôi, thật một việc hiếm có.

- Người dưới núi không bao giờ quên anh, chỉ sợ anh quen sống cảnh nhàn hạ, thoát tục mà quên mất người dưới núi. Sao, bao giờ xuống núi lại?

Mộc Thiên cười mơ màng;

- Xuống núi? Tôi chưa có ý định này. Sống đây chừng vài năm nữa thì tôi không còn muốn xuống núi nữa. Nếu trở lại cái cảnh rộn rịp của thành phố thì thà sống ở đây thú hơn. Thế nào, người dưới núi có khỏe không ?

- Anh muốn chỉ ai?

- Tất cả mọi người.

Hiếu Thành không trả lời mà chỉ nhìn vào mặt Mộc Thiên. Nhìn vài giây rồi kéo tay áo ông:

- Chúng mình đi dạo núi chơi.

Hai người dầm lên lá khô, đi men theo con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi. Đi xuyên qua rừng cây một đoạn, một bãi cỏ nhỏ hiện ra trước mặt hai người. Nơi đây chính là đỉnh núi. Nhìn xuống bên dưới, cánh đồng xanh chạy xa tít và khói thổi cơm chiều ôm ấp các mái nhà nông. Mộc Thiên ngồi xuống một tảng đá nhỏ:

- Ngồi xuống đi anh.

Hiếu Thành ngồi theo:

- Anh đến đây thăm chơi hay có việc gì không? Như Phong trông coi công ty thế nào? Mọi người có phục nó không anh?

- Mọi người trong công ty ai mà không phục nó. Nó thực hiện các nghiệp vụ của công ty còn hơn anh nữa là khác. Thái An càng ngày càng lớn. Nó dự định xuất cảng sang Âu Mỹ nữa đó.

Mộc Thiên mỉm cười:

- Tôi biết nó sẽ làm nên sự việc. Nó sinh ra đã có thiên tài về thương mại rồi. Còn các người khác thì sao?

Hiếu Thành móc trong túi áo ra một bức thư:

- Tôi có mang theo một bức thư, hy vọng anh sẽ thích thú khi đọc.

Mộc Thiên tiếp thư trên tay Hiếu Thành rồi gỡ ra xem:

"Cha kính yêu,

Có lẽ khi đọc thư này, cha lắm ngạc nhiên vì lần đầu tiên đứa cháu dâu lại gọi bằng cha.

Thưa cha, mặc dù tiếng gọi "cha" lắm muộn màng nhưng trong lòng con đã thấy cha là một người cha tốt, hiền hòa, sẵn sàng hy sinh cho con. Trước khi mẹ đem mọi việc ngày xưa kể cho con nghe, con đã có linh cảm rằng sự đổ vỡ ấy là do định mệnh, không phải lỗi lầm bởi một ai.

Khi con mới biết được sự việc thì lắm buồn vì con chỉ là đứa con riêng của mẹ, nhưng bây giờ, con không còn cái nhận thức ấu trĩ ấy nữa mà ngược lại cảm thấy sung sướng hơn vì có những hai người cha tốt. Con ao ước một ngày nào đó được ở chung với cha, để vui bên cha sau mười tám năm

(mà không, mười chín năm) cha con mình thất lạc. Bằng lòng không cha? Cha đã xa lánh mọi người để lên núi ẩn dật được một năm rồi. Một năm trời xa cách không biết cha có gì thay đổi không? Phần chúng con có nhiều tiến triển hơn. Những tiến triển ấy có thể cha đã biết hay chưa biết. Thôi để con thuật lại mọi việc cho cha nghe nhé.

Về phần con đã thi đậu vào đại học sư phạm ban viết văn. Con nuôi hy vọng sau này sẽ thành một giáo sư tốt, suốt ngày làm bạn với bọn học trò. Như Phong cứ trêu con rằng một con bé mà làm giáo sư ai thèm học. Theo cha thì sao?

Về phần Như Phong chăm lo công ty rất phát đạt. Ảnh lúc nào cũng than với con rằng phải chờ con bốn năm nữa tốt nghiệp mới làm lễ cưới được thật là khổ (con viết thành thực như vậy mong cha đừng cười nhé). Chúng con làm lễ đính hôn ngay sau khi có kết quả thi được ba ngày. Buổi lễ chẳng có ai ngoài những người trong gia đình. Người khách duy nhất là Nguyễn Đức Mỹ. Nó giành làm phụ dâu cho con sau này vì nó bảo rằng chính nó là bà mai cho tụi con đó. Con rất buồn là không có mặt cha.

Cha (con chỉ người cha ở nhà) đã vẽ được năm mươi bức họa, chờ vẽ thêm mười bức nữa mới mở phòng triển lãm. Mọi người đều hy vọng về cuộc triển lãm này.

Còn về phần mẹ, cha muốn biết không? Mẹ bảo con muốn nói với cha rằng chúc cha được khỏe và vui. Con nghĩ rằng cha cũng cần biết về Sương Sương. Chắc cha sẽ lăm ngạc nhiên khi hay tin Sương có nhiều thay đổi tốt. Sương đang học cours, chuẩn bị sang năm thi vào đại học cùng một lượt với Hiếu Bạch. à, nhân tiện con cũng cho cha biết về Hiếu Bạch. Nó ở trại cải huấn thiếu nhi được một năm rồi, tính tình đã thay đổi nhiều. Tháng sau được về. Mẹ đang bận rộn lo chuẩn bị đón nó. Con và Như Phong ngầm nuôi hy vọng sẽ tạo cho Hiếu Bạch và Sương Sương mối tình sâu đậm như con và Như Phong. Tuy nhiên, theo nhận xét của con chưa có tiến triển tốt đẹp mấy mặc dù Sương Sương thường đến thăm Hiếu Bạch và Hiếu Bạch cũng thường gửi thư cho Sương. Bởi vì chúng còn lăm khách sáo, không được tự nhiên. Nhưng thôi, thời gian còn dài, hãy để chúng tự do phát triển tình cảm phải không cha?

Con viết kể chuyện con cà con kê như vậy mong cha đừng chán. Lời cuối cùng con xin gửi đến cha là mọi người đều nhớ cha, đều thương cha và mong cha về. Con mong cha sớm kết thúc cuộc sống ăn dật ấy để về với con, để con được đổi diện mà gọi lên tiếng “cha” thật lớn. Nhân bác Thành lên thăm cha nên con mới có dịp gửi lên cha những lời kính yêu nhất của con.

Kính chúc cha bình yên và khỏe mạnh.

Con của cha.

Hiếu Đan”

Mộc Thiên từ từ xếp thư lại rồi bỏ vào bì. Ông ngược mặt lên nhìn trời. Mây chiều thơ thẩn lạ. Mặt trời vội trốn chạy sau dãy núi xạ Ông chớp mắt mấy cái, không cầm được lòng nên nước mắt bắt đầu chảy. Ông nói nhỏ:

- Thật là một đứa con tốt.

Hiếu Thành không hiểu:

- Ai?

- Hiếu Đan

- Chúng đều tốt cả, Hiếu Đan, Hiếu Bạch, Sương Sương, Như Phong.

Mộc Thiên gật đầu. Trầm ngâm một lúc, ông lại hỏi:

- Còn Phương Trúc thế nào, có vui không anh ?

- Chị ấy “hình như” rất bình lặng, còn vui hay không chẳng ai có thể hiểu nổi. Chị ấy là người đàn bà rất phi thường.

Hiếu Thành đưa bao giấy cho Mộc Thiên:

- Chị nhờ tôi đưa cái này cho anh.

Mộc Thiên ngạc nhiên mở bao ra, bên trong là một hộp gỗ có khắc hình thiên thần, quá ư quen thuộc với ông. Mười chín năm về trước, ông đã dùng nó đựng mộng ước, mãi đến bây giờ mộng vẫn là mộng, chẳng bao giờ thành sự thật được cả! Mở nắp ra, trong chỉ có một miếng giấy nhỏ chứa tuồng chữ rồng bay phượng múa của ông:

“Tim tôi rụng, bay về muôn hướng đó

Chiều càng lên, gió mãi buốt buốt gan

Bạn lòng ơi, ai nhặt được tim vàng

Xin giữ kỹ kẻo lòng tôi sẽ vỡ!”

Phía sau vài hàng chữ của Phương Trúc:

“Em nhật được, đem vào lòng ấp u?

Tự bao giờ đến cuối cuộc đời em!”

ông đóng nắp lại như để khóa mộng ước vào bên trong rồi ngược mặt nhìn trời. Hiếu Thành buồn buồn nhìn ông:

- Anh có cảm thấy những gì không được và mất đi thật là khó nói không ? Anh... thật có nhiều hạnh phúc.

ông vẫn chưa hiểu ý của Hiếu Thành muốn nói gì nhưng không đáp, chỉ ngược nhìn lên trời:

- Coi mặt trời sắp lặn kìa.

Mặt trời sắp lặn như ngọn lửa đang bùng cháy. Cháy rực cả vòm trời. Cháy lan cả mặt đất. Cháy hồng lên cây cỏ.

Hiếu Thành khen:

- Ồ, đẹp thật!

- Một ngày qua rồi, ngày khác bắt đầu thắp sáng. Tôi không còn biết đã tạo ra bao nhiêu ván cờ khác biệt trong những quãng thời gian nối tiếp ấy!

Vâng, mặt trời chiều nào cũng đỏ như nhau để rồi ngày mai lại sáng. Cuộc đời vì thế cũng quay vòng theo khối huyết lẩn quẩn đó chẳng bao giờ dứt.

Hiếu Thành lại hỏi:

- Anh còn nhớ bài thơ lúc xưa thường đọc không ?

Không chờ Mộc Thiên trả lời, Hiếu Thành liền đọc:

“Núi xanh còn đó, trơ tuế nguyệt,

ánh hồng biến đổi bóng xiêu xiêu

Sự đời thành đúng, song sai bại

Ngoảnh mặt đi, rồi biết bóng chiều”

Núi xanh còn đó. ánh hồng nhạt phai. Thời gian vẫn còn đi không dừng lại trong lòng người đã chết!.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: TommyBoy đưa lên

vào ngày: 9 tháng 4 năm 2004